

Giới thiệu Vượt Qua Lôi Trì

Truyện Vượt Qua Lôi Trì của tác giả Diệp Lạc Vô Tâm là câu chuyện tình cảm động giữa cô gái giàu nghị lực và anh em sinh đôi.

Tô Mộc Mộc là một cô gái bị mù nhưng có thiên chất đàn piano rất hay vì để cứu mẹ mình khỏi vòng lao lý đã đem đêm đầu tiên của mình đi bán mong kiếm tiền cứu được mẹ. Một anh chàng đã đồng ý mua nhưng lại không làm gì cô hết khiến cô cảm động. Mấy năm sau cô sáng mắt và muốn tìm lại người đó nhưng lại gặp một người giống thật người đó một sự nhầm lẫn đã xảy ra.

Mời các bạn đọc tiếp theo để hiểu đã xảy ra chuyện gì giữa họ thật sự người đó là ai kết thúc sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lôi Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đêm "Lạc Nhật".

Ngọn đèn mờ ảo, bóng người lơ mờ, còn có tiếng la hét ầm ĩ cùng tiếng ly cốc va chạm.

Tô Mộc Mộc mặc lễ phục vai trần màu đen ngồi trước đàn dương cầm chơi một khúc nhạc vô hồn, ngọn đèn sáng tới lần lượt thay đổi, tiếng đàn của cô đẹp đến nỗi xa xôi, cùng không gian bar ngập mùi sắc dục hoàn toàn không phù hợp.

Mộc Mộc xem ra, trong thế giới rộn ngợp vàng son này, căn bản không cần thứ âm nhạc trong sáng du dương. Nhưng ông chủ quán bar nói cần, vì vậy cô có thể ở trong này tìm kiếm cơ hội...

Một khúc "Gió đem kí ức thổi thành những đóa hoa" chấm dứt trong ồn ào, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi khẽ lắc ly rượu tiến lên đài, bắt được Mộc Mộc đang định âm thầm rút lui.

"Em hôm nay cực kỳ xinh đẹp, đến đây, anh mời em uống một ly." Mùi rượu tanh trong miệng ông ta phả ra khiến Mộc Mộc cảm thấy buồn nôn. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác, mỉm cười ngọt ngào, nhận lấy ly rượu một hơi uống hết.

"Từ lượng khá lắm! Hào sảng lắm!" Người đàn ông rất vừa lòng.

Buông ly, Mộc Mộc cố gắng nuốt nước miếng, cố làm cho yết hầu bớt nóng rát. Từ lượng của cô không tốt, chẳng qua so với việc để cho rượu cay xè chậm rãi chảy vào giống như con dao nhỏ luôn lách từng chút một trượt qua yết hầu, cô thà rằng cắn răng một lần để yết hầu đau đến tê dại, không còn cảm giác được như có lửa thiêu trong lòng.

Thấy cô sáng khoái uống rượu, người đàn ông luống tuổi được một tác lại muốn tiến một bước, cố tình đặt tay lên bờ vai cô, "Chút nữa theo anh nhé?"

Mộc Mộc co người, sợ hãi lắc đầu.

"Giá cả có thể thương lượng."

"..." Cô nhúm mày, cắn môi, tiếp tục lắc đầu.

"Em không nể mặt anh?"

"..." Cô đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía ông chủ quán bar phía dưới, hy vọng ông ta có thể giúp mình giải vây, nhưng ông ta lại khoanh tay lạnh mắt hoàn toàn không đếm xỉa đến.

Cô lại chờ mong nhìn về góc quen thuộc, biết rõ không thể nào, nhưng cô vẫn chờ mong người kia liếc mắt nhìn mình một lần, cho dù chỉ là một chút quan tâm. Đáng tiếc, hẳn chăm chú uống rượu, trông như tất cả những việc ở đây đều không can hệ đến mình. Rời vào đường cùng, Mộc Mộc lấy một tờ giấy, nhanh chóng viết một câu, đưa tới trước mặt người đàn ông trung niên bên cạnh.

Người này hình như hơi cận thị, đưa tờ giấy gần sát mắt mới nhận ra trên đó viết gì.

"Xin lỗi chú, cháu năm nay mới mười bảy tuổi."

Người đàn ông trung niên rửa thềm một tiếng, ngượng ngùng bỏ đi.

Lui về hậu trường, Mộc Mộc ngồi trước gương, tô một chút son hoa quả, vỗ vỗ khuôn mặt lạnh lẽo nhỏ nhắn làm cho sắc mặt mình bớt tái nhợt.

"Tô Mộc Mộc, cô làm được, cô nhất định làm được!" Cô không tiếng động nói với chính mình trong gương, sau đó, cố gắng nở một nụ cười.

Vì không cho mình cơ hội lùi bước, cô lấy tốc độ nhanh nhất hướng phía góc quầy bar, dừng lại phía sau lưng một người đàn ông trẻ tuổi. Hít sâu ba hơi mới cố lấy dũng khí tiến đến trước bàn anh ta, ở trên mặt giấy viết một câu, để phía trước.

"Cho tôi năm vạn, muốn tôi làm cái gì cũng được."

Người đàn ông nhìn lướt qua mặt bàn, ngoái đầu lại, một đôi mắt sâu như mặt nước hồ dừng ở cô, vàng sáng đỏ sậm tán mạn nơi đáy mắt hần nóng như màu rượu.

Chiếc ghế nhẹ nhàng xoay tròn, hần đối mặt với cô, khóe miệng khẽ nhếch.

"Hả? Làm cái gì cũng được?" Giọng nói hần so với tưởng tượng của cô hoàn hảo hơn nhiều, âm điệu nhẹ nhàng, so với ánh mắt càng khiến người ta thêm mê muội.

Để tăng thêm chút dũng khí, Mộc Mộc cầm ly rượu của hần ngửa đầu uống cạn, sau đó dùng sức gật mạnh đầu.

Tay hần đột nhiên ôm lấy thắt lưng cô, cô ngẩn ngơ, bị hần ôm vào lòng.

"Đêm nay theo tôi..." Giọng hần rất dài, nghe ra sâu xa vô cùng.

Khoảng cách bọn họ rất gần, hơi thở hần có thể phảng phất đến môi cô, mùi rượu thân nhiên mát lạnh như gió.

Khó có được cơ hội tiếp xúc gần gũi như vậy, cô mở to hai mắt nhìn hần. Cô từng lo sợ sự quyến rũ của hần chỉ là ngọn đèn mờ tỏa xung quanh, khi gần gũi rồi sẽ không còn mê cảm, lại không ngờ rằng càng gần hần, càng hồn xiêu phách lạc. Linh hồn nhỏ bé của Mộc Mộc lại bị bắt mất, tựa như một tháng trước.

Ngày đó, cô vừa tới quán bar này không bao lâu, lần đầu tiên bị người ta chuốc rượu, cô cắn răng uống xong, cố nén vị cồn lan tràn trong cơ thể, một lần nữa ngồi xuống tiếp tục đàn.

Cổ họng đau như bị thiêu, chất cồn trong ruột không ngừng nhộn nhạo, ngón tay cũng dần dần mất đi tri giác. Cô cắn răng chịu đựng, nhưng nước mắt vẫn không khống chế được, rơi trên bàn phím.

Tiếng đàn rung động, tựa như tiếng đau thương rên rỉ.

Cô lo sợ không yên mở mắt nhìn quanh bốn phía, tất cả mọi người đều đang hưởng thụ rượu và người đẹp, không ai lưu ý đến tiếng đàn của mình. Cô cười tự giễu, ngoái đầu nhìn lại một lần, gặp phải ánh mắt thâm thúy của hần.

Bởi vì ánh sáng mờ mịt, cô không thấy rõ bộ dạng hần, nhưng trên người hần phát ra một cảm giác tồn tại mãnh liệt, cô bỗng nhiên cảm giác như ngực bị thứ gì va chạm, mạch máu bắt đầu nóng lên làm cho cô quên mất cơ thể đang không khỏe, cũng quên đi sự bị thương trong lòng.

Đêm đó, cô lặng lẽ nhìn hần rất nhiều lần, hần nhìn qua tâm trạng không tốt, một ly tiếp một ly, một điệu thay một điệu, dường như tra tấn chính mình để trút giận.

Lúc rạng sáng, Mộc Mộc một mình về nhà, ngủ trên tấm giường lạnh như băng. Trong giấc mộng của cô không còn hình ảnh ba vấy máu đầy mình, không còn ánh mắt thê lương của mẹ, tất cả là hình ảnh của người đàn ông đó.

Trong mơ, hần đi về phía cô, khóe môi dường như hơi cười: "Theo anh, anh mang em rời khỏi nơi này."

Cô không chút do dự đưa tay cho hần...

Những ngày sau đó, Mộc Mộc vẫn trải qua cuộc sống như thế, đánh đàn, uống rượu khách mang, đến toilet nôn, rồi trở về tiếp tục đánh đàn.

Nhưng cô không hề chán trường cuộc sống như vậy, bởi vì người đàn ông kia thường đến quán bar, mỗi lần đều ngồi ở vị trí đó, đại đa số là một mình, ngồi suốt đêm mới đi. Đôi khi có người đẹp đến gần, hần cũng cùng họ tán gẫu. Mọi người gọi hần là "Trác", chắc tên của hần có một chữ này.

Mộc Mộc cũng không tới gần, chỉ ở xa xa nhìn hần cùng các cô gái khác trêu đùa, mỗi biểu tình, mỗi động tác đều thể hiện sự quyến rũ trí mạng của đàn ông. Dưới ngón tay của cô, tiếng đàn cũng không còn buồn bã, không còn lạnh lùng, mà có chút mê man, có chút ưu thương, có chút do dự...

Cô biết hần đang nghe cô đánh đàn, cô còn biết hần thích nghe nhất bản Exodus(1), bởi vì mỗi lần cô đàn ca khúc này, hần đều châm một điếu thuốc, từ từ nhà khói, ánh mắt của hần không có tiêu cự, suy nghĩ không biết lạc đến chốn nào.

Cho nên chỉ cần hần đến, cô nhất định sẽ đàn bài này cho hần nghe.

Trác đối với cô mà nói, tựa như một giấc mơ không có thật, cô không nghĩ đến gần, chỉ là xa xa ngắm nhìn như vậy, vì hần đàn Exodus, nhìn hần lặng lẽ hút thuốc...

Nếu như không phải tối hôm nay cô vừa mới uống rượu mạnh, nếu không phải cô rất cần dùng số tiền này, nếu không phải cô chỉ còn lại một ngày cuối cùng... Cô nhất định sẽ không tới gần hắn, nhưng mà, thể giới này không bình lặng như vậy...

Thật không ngờ Trác sẽ đưa ra lời đề nghị thẳng thắn ấy, Mộc Mộc vốn chuẩn bị tốt cho cuộc trường kì kháng chiến lại âm thầm hít sâu một hơi, cố gắng trấn áp nhịp tim đang đập loạn, cúi đầu viết: "Được, chúng ta đi thôi."

Hắn liếc mắt nhìn dòng chữ, ý cười càng sâu, tay ôm bên hông cô càng chặt, đem cả người cô nhốt vào trong lòng mình, "Cô muốn đi đâu?"

Ý cười mĩa mai trên mặt hắn thêm đậm, đầu óc cô nhất thời hỗn loạn, hô hấp rối loạn. Từng trận máu nóng trong cơ thể nhảy lên ngực, nhanh chóng lan tràn khắp mọi ngõ ngách trong cơ thể, làm cho cả người cô như chìm trong nước sôi, dần dần bị nấu chín...

"Tùy..." Bởi vì tay quá run, chữ cô xiêu vẹo, "Khách sạn, hoặc là nhà anh?"

"Ừm, nhà của tôi không tiện, không bằng..." Môi hắn gần đến bên tai, hơi thở ấm áp làm toàn thân cô như nhũn ra. Nếu không phải bị hắn ôm đã sớm không đứng vững, "Không bằng, ngay ở đây đi."

Ở đây? Cơ thể Mộc Mộc càng nóng, máu dường như muốn chảy, cảm giác như uống nguyên bình Whiskey.

Hắn vẫn hứng thú nhìn cô, tiềm tàng ý tứ khiêu khích, giống như đang đợi cô trả lời, lại giống như đang đợi cô bỏ trốn.

Cô ở quán bar hơn một tháng, cũng không lạ chuyện nam nữ dây dưa trong góc tối, cũng đã ở toilet gặp phải những trường hợp tẻ nhạt.

Tuy rằng cô không trông mong lần đầu tiên của mình lãng mạn thế nào nhưng cũng không thể động vật như vậy, tùy tiện trước mắt bao người...

"Thế nào? Không muốn?" Trác nhún mày, có loại thắng lợi vui sướng.

Mộc Mộc đã đọc hiểu ý cười trong đáy mắt hắn - Là hắn đang đùa cô, muốn nhìn cô đỏ mặt, biểu tình kinh hoàng, muốn nhìn cô không chịu đựng sẽ làm sao?

Sự quật cường trong cô bị hắn kích thích, cô rút nhanh bút viết: "Được, anh đem năm vạn tiền mặt đặt ở đây, tôi cời quần áo."

Viết xong, cô ngẩng mặt, ánh mắt ngọt ngào cười với hắn.

Trác cũng cười, tiếng cười trầm thấp mang theo giọng nói truyền cảm, "Em gái, đừng có hối hận!"

Nói xong, hắn buông tay ôm cô ra, lấy di động nhanh chóng bấm một số điện thoại.

Điện thoại rất nhanh có người bắt máy, không đợi đối phương nói chuyện, hắn lên tiếng: "Có năm vạn tiền mặt không? Bây giờ tôi cần..."

"Bây giờ?" Giọng nói từ điện thoại vang ra rõ ràng có chút lo lắng: "Không phải cậu gặp chuyện gì chứ?"

"Không phải, có một người bạn muốn dùng. Tôi muốn tiền mặt, ngân hàng đóng cửa rồi."

"Được rồi, tôi sẽ nghĩ cách. Cậu ở đâu? lát nữa tôi cho người mang qua..."

"Bar Lạc Nhật."

"Cậu lại đến night club?! Siêu..."

Hắn cắt lời người kia, "Được rồi được rồi, cậu không cần phải nói, tôi cam đoan hôm nay là ngày cuối cùng, ngày mai lại tiếp tục phấn đấu, được chưa?"

"...lát nữa tôi đi tìm cậu."

"Ừm."

Thấy hắn gác máy, hứng thú nhìn cơ thể cô từ trên xuống dưới, cái nhìn mang tiêu chuẩn "háo sắc", lại nhìn những người đàn ông nửa tỉnh nửa say xung quanh. Mộc Mộc thực sự chịu không nổi, theo bản năng nhìn ra cửa.

"Bây giờ cô hối hận vẫn kịp."

Hối hận? Mộc Mộc lắc đầu không chút do dự, kéo hắn đến bên cạnh quầy bar, ngồi lên. Cô không tin người đàn ông trong lòng cô đã lâu lại hạ lưu vô liêm sỉ đến mức để cô cời quần áo trước mặt mọi người.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Trác, Mộc Mộc chỉ chỉ ly rượu của hắn với Bartender. Bartender hiểu ý, đặt một ly Whiskey vàng nhạt trước mặt bọn họ.

Sau đó, cô tìm được một chỗ trống nhỏ trên tờ giấy chẳng chít chữ, "Một mình uống rượu rất buồn, em uống cùng anh một ly."

"Chỉ uống rượu không rất nhàm." Hắn vẫy tay gọi phục vụ, "Lấy một tập giấy cho tôi."

Trong tiếng nhạc vang dội, một cô gái xinh đẹp đi đến, đặt trước mặt họ một tập giấy.

Từ khi gia đình hạnh phúc bé nhỏ của cô tan vỡ, không còn một người nào cẩn thận che chở cô, cũng không có người kiên nhẫn cùng cô "nói chuyện phiếm". Một cảm giác không nói lên lời, trang giấy in hoa văn vàng như lạc trong trái tim cô, một dòng nước nóng bỏng trào ra trong mắt...

Cô cúi đầu, muốn lặng lẽ lau nước mắt, đầu ngón tay hắn lại lạc trên gương mặt cô, dịu dàng lau đi khóe lệ.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Cô có thể nghe được, vì sao không thể nói chuyện?" Hắn hỏi.

Mộc Mộc chậm rãi viết trên giấy, "Bởi vì em chịu đã kích... Sau này nói không được."

"Đây thanh quân bị tổn thương?"

"Không, bác sỹ nói em có vấn đề về tâm lý."

"Là trở ngại tâm lý?" Bởi vì âm thanh chung quanh quá âm ỉ, hắn không thể không tiến gần đến bên tai cô hỏi.

Đúng vậy, trở ngại tâm lý.

Mộc Mộc cúi đầu, lại nhớ tới cảnh tượng đáng sợ kia, ba máu đầy người mắt kính hoàng mờ to, máu vậy ra, mùi vị tanh nồng nganh trong yết hầu cô.

Cô bỏ nhào vào điện thoại gọi 120, nghe thấy bên trong có người hỏi cô xảy ra chuyện gì, cô muốn nói, lại thể nào cũng không phát ra tiếng. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn ba ngã xuống trước mặt, máu không ngừng chảy nhuộm đỏ chiếc áo phông, chảy ra mặt nền đá cẩm thạch...

Cô cầm điện thoại, liều mạng lay mẹ, hy vọng bà có thể nói câu gì, nhưng mẹ so với cơ thể của ba còn cứng nhắc hơn nhiều.

Thấy cô không nói lời nào, hắn lại hỏi: "Cô chịu kích thích gì? Nói ra nghe xem tôi có thể giúp hay không?"

Mộc Mộc giống như bị mê hoặc, đồ dẫn viết trên giấy, "Ba tôi chết rất thảm, máu của ông ở trong miệng tôi, mùi máu..."

Chờ đến khi cô ý thức được mình viết cái gì liền vội vàng dùng bút gạch đi, một nét lại một nét, đem tất cả các chữ bôi đen.

Nhưng hắn đọc vẫn hiểu, "Máu tươi chảy ra? Là tai nạn xe cộ, hay là..."

Mộc Mộc nắm cây bút, tay càng ngày càng tái nhợt.

Thấy cô không muốn nhắc lại, Trác cũng không truy vấn, thay đổi đề tài, "Năm vạn này em muốn làm gì?"

Mộc Mộc không muốn lừa hắn, kể chi tiết, "Tôi muốn cứu mẹ, tôi đã không còn ba, tôi không muốn nhà tan cửa nát..."

Hắn trầm mặt, nhìn dòng chữ trên giấy nhủ ngày càng chặt, hồi lâu, hắn mới dời tầm mắt nhìn thoáng qua bao thuốc trên bàn.

Tại "Lạc Nhật" này ngủ độc(1) cũng coi là đủ cả, khói thuốc sớm đã ám vào mỗi góc, nhưng hắn vẫn trịnh trọng hỏi cô: "Xin lỗi, tôi hút thuốc được không?"

Cô lấy một điếu từ bao thuốc đưa cho hắn, cẩn thận giúp hắn châm lửa.

Trong màn khói lượn lờ, ánh mắt Trác nhìn cô càng trở nên thâm thúy, cùng với ánh mắt treu đùa khi nãy quả thật giống như hai người khác nhau, "Xin lỗi, tôi không biết..."

Cô cười lắc đầu, "Anh cho em mượn tiền, em đã rất biết ơn."

"Tôi còn có thể giúp em gì không?"

Cô nghiêm túc suy nghĩ, "Em có thể hỏi anh một vấn đề không?"

"Đương nhiên có thể."

"Gần đây tâm trạng anh không tốt." Vấn đề này cô đã sớm muốn hỏi, "Vì sao?"

Dường như không dự đoán được cô hỏi vấn đề này, vẻ mặt hần khó tránh được kinh ngạc, "Làm sao em biết tâm trạng tôi không tốt?"

"Anh sẽ không hút thuốc..." Bằng hiểu biết của cô đối với những người hút thuốc, tư thế hút thuốc của hần và thần thái lúc đó rõ ràng là mới học, rất tuấn tú, rất lạnh lùng nhưng không hề có một khát vọng mãnh liệt, "Vào tuổi này của anh hần không phải vì muốn nổi loạn mà học hút thuốc?"

"Em cảm thấy ở tuổi của tôi vì cái gì mà học hút thuốc?"

"Cô đơn, hoặc là buồn bực?"

"Em rất hiểu ý người khác." Hần không phủ nhận, ngược lại hỏi cô, "Em có thể hiểu được cảm giác đó không? Em có một ước mơ, tất cả mọi người cho rằng em không làm được, em cố gắng chứng minh với bọn họ: Em có thể làm được. Cuối cùng... em thất bại."

Mộc Mộc cắn bút, ngần người rất lâu mới viết.

Hần dập tắt thuốc, ghé sát vào chăm chú nhìn chăm chăm ngòi bút cô viết xuống từng chữ.

"Có thể em không cảm nhận được, nhưng em cũng có một ước mơ, em muốn thi vào học viện âm nhạc. Em vẫn rất cố gắng, từ nhỏ đến lớn, mỗi ngày em đều ở nhà học tập, luyện đàn, ca hát, cho tới bây giờ một ngày cũng chưa từng đi chơi.

Mọi người đều nói em có thể, thầy giáo đề nghị em ghi danh thi vào học viện âm nhạc trung ương. Ba em nhờ giúp đỡ khắp nơi, giúp em tìm được một thầy giáo dạy dương cầm rất tốt... Thầy giáo dạy dương cầm cũng nói em nhất định có thể. Sau nửa năm em thi vào trường cao đẳng thì không còn cơ hội..."

Cô còn chưa viết xong, hần kinh ngạc hỏi: "Vì sao?"

"Em bỏ học!"

"Bỏ học? Cho dù nhà em đã xảy ra chuyện gì em cũng không nên từ bỏ bản thân mình. Nếu ba em dưới tuổi vàng có viết em từ bỏ việc thi đại học, biết được mỗi ngày em nhún chìm mình ở nơi này ông ấy sẽ nghĩ như thế nào?"

Cô biết...

Nếu ba ở dưới tuổi vàng có biết, biến hiện tại cô làm việc này sẽ đau lòng bao nhiêu.

Nhưng cô không còn cách nào, chẳng lẽ trơ mắt nhìn mẹ chết?

Khi trẻ người non da, cô bởi vì mẹ nghiêm khắc trách móc mà thầm oán hận, bây giờ mới giật mình nhận ra, hạnh phúc là một thứ báu vật mong manh, không ngờ rằng có ngày nó sẽ rơi vỡ nát, lại khó mà hàn gắn như cũ.

Cô đỡ đầu lắc đầu.

"Em không còn cách nào, đây là số mệnh của em... Em chấp nhận."

"Em chịu số mệnh?" Hần thở dài, "Em không nên trở thành một cô gái chấp nhận số phận của mình."

Cô cười khổ, nhìn bầu trời đêm bên ngoài, những ánh sao lấp lánh thật đẹp biết bao!

Qua tối này, không biết cô còn cơ hội một lần nữa ngắm nhìn thành phố xinh đẹp này, gặp lại người đàn ông này hay không... Nếu có thể, cô muốn hát lại bài hát - bài hát mà cô thích nhất "Gặp".

Nhưng có lẽ, cô không có cơ hội.

Một chiếc khăn tay pháp phối trước mắt cô, cô quay lại, trong nháy mắt chiếc khăn đột nhiên biến mất trong tay hần, thay vào đó là một cành hoa hồng trắng được chiết lại từ chiếc khăn kia.

"Tặng cho em."

Cô nhận lấy, đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa hồng từ một người đàn ông, lại là người đàn ông cô thích nhất.

"Thế giới này không phải không có kỳ tích, muốn xem em có thể tạo ra kỳ tích hay không..." Ánh mắt hần kiên định lại chân thành tha thiết, "Tin tôi, chỉ cần em không bỏ cuộc, tôi nhất định có thể thay đổi vận mệnh của em."

Nước mắt như thủy triều tràn ra, cô nằm trên bờ vai hắn, nước nở không thành tiếng.

Hắn lại đem cánh hoa hồng trắng rũ thành chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

Tay hắn rất dịu dàng, làm cho cô giống như ở trên sa mạc nhìn thấy một dòng suối mát, chỉ muốn đắm mình trong đó, cho dù cuối cùng chết chìm cũng cam chịu.

Một khắc kia, cô thực sự tin tưởng trên thế giới này có cái gọi là kỳ tích - Người đàn ông trước mắt này chính là kỳ tích của cô.

Từ tối nay trở đi, vận mệnh của cô sẽ vì hắn mà thay đổi.

Tiếng báo đi động trong máy kêu lên, Mộc Mộc lưu luyến ngồi thẳng dậy, cảm đi động cố ý xoay người, ở chỗ tầm mắt hắn không nhìn thấy mở tin nhắn.

Trên màn hình hiển thị người gửi tin nhắn "Luật sư Kiều", cô xem tin nhắn, nội dung rất ngắn gọn: "Tất cả đã được chuẩn bị tốt, tám giờ sáng mai em đến văn phòng anh."

Mộc Mộc liếc nhìn giờ trên đồng hồ, chín giờ mười lăm, có nghĩa là chỉ còn lại không đến mười một tiếng.

Nhìn chiếc kim giây trên màn hình không ngừng chuyển động, lòng của cô bỗng nhiên đau tê dại.

Vì sao cô chỉ còn lại mười một giờ, vì sao người trong lòng cô vừa xuất hiện lại làm cho cô như đoá hoa quỳnh nở rộ ngắn ngủi trong phút chốc, sau đó đối mặt với biệt ly...

Thấy cô nhìn đi động ngẩn người, hắn nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Cô run tay đánh một chút: "Được!", sau đó dùng sức ấn nút gửi đi, cô cầm ly rượu trước mặt một hơi uống cạn.

Chất lỏng màu hổ phách vừa vào đến miệng, hơi cay, sau đó lại có vị nồng như muốn bùng cháy.

Trước kia Mộc Mộc rất ghét uống rượu, nhất là khi những người đó mang rượu ép cô uống, cô nghĩ dường như những ly rượu kia chứa thuốc độc, mỗi người bọn họ đều muốn hại chết cô.

Bây giờ, cô có ý nghĩ muốn tự hại chết mình, như vậy chuyện gì cô cũng không cần đối mặt.

Cô nâng ly rượu, giữa chừng bị hắn cướp lại, "Cô gái tốt không uống rượu."

"Cô gái tốt cũng không bán mình." Cho nên, cô càng không phải là cô gái tốt.

"Em..." Hắn bị cô chọc giận đến á khẩu không nói nên lời.

Mộc Mộc không hề báo trước bỏ nhào vào lòng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong đó, hai tay liều mạng ôm lấy thắt lưng hắn. Cô không có gì mơ tưởng, chỉ thầm nghĩ mong muốn chút ấm áp nơi hắn, làm cho mình không còn sợ hãi.

Hắn chậm rãi đưa tay, nhẹ nhàng khoát lên an ủi tấm lưng đang run rẩy của cô, "Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, được không?"

Cô lắc đầu, đem hắn ôm càng chặt, nếu có thể mở miệng nói chuyện, cô thực sự có rất nhiều điều muốn nói, cô muốn nói cho hắn: "Em sợ, em sợ còng tay lạnh như băng, sợ phòng lấy khẩu cung tôi tắm trong sở cảnh sát, sợ bị cánh song sắt nhốt cả đời... Em mới mười bảy tuổi, em không làm sai, em không muốn vào tù... Em càng sợ hãi sau này không được gặp anh, em còn chưa nói cho anh tên của em, còn chưa cùng anh hẹn hò, xem phim, đi công viên trò chơi..."

Nhưng mà, dù cho cô nói thì sao? Hắn cũng không giúp được cô.

Hắn hít thật sâu, hô hấp, ánh mắt bất đắc dĩ, còn có tay hắn trên lưng cô chậm rãi cứng lại, nắm thành quyền.

Di động trên quầy bar không ngừng rung lên, phát ra ánh sáng nặng nề, ánh mắt của hắn dừng lại trên màn hình, tay ôm cô cũng không hề động tới.

Điện thoại vang lên ba lần, cho đến khi Mộc Mộc ngẩng lên hắn mới nhấc máy, giọng nói khàn khàn, "Cậu chờ tôi ở cửa, tôi ra ngoài tìm."

Sau đó, hắn vỗ vỗ cô, "Em chờ tôi một chút, tôi sẽ trở về ngay."

Cô gật đầu, nhìn chằm chằm bóng dáng Trác Xuyên qua dòng người, cuối cùng biến mất ở cửa, tìm không thấy. Cô lại cầm ly rượu uống.

Bartender ở một bên rót cuộc nhìn không được, mở miệng khuyên: "Aiz, đừng uống nữa, cô say rồi..."

Cô lắc đầu, cổ chấp dùng ngón tay trở ra hiệu cho anh ta ý muốn thêm rượu.

"Không được, cô thực sự không thể uống nữa, nếu không sẽ bị đàn ông lợi dụng."

Cô cười viết trên giấy: "Tôi thích anh ấy, tôi cam nguyện!"

"Cô thích anh ta, anh ta liệu có thật lòng với cô? Đàn ông thế nào? Sau khi chơi đùa xong, có khi ngay cả tên cô anh ta cũng không nhớ rõ."

Cô cười khỏ, cô vốn cũng không nghĩ nói tên cho hắn.

Một gói to đặt trên bàn, bên trong sắp xếp ngăn nắp, không cần xem cũng đoán được là năm vạn cô yêu cầu.

Cô sợ hãi liếc hắn một cái, lại lên nhìn những người xung quanh, trong lòng âm thầm cầu thần bái phật hắn đừng bắt cô cởi quần áo trước mặt mọi người.

Hắn xác thực chưa nói, chỉ là hướng gói tiền hất cằm, mỉm cười với cô.

Cô hướng hắn ngây ngô cười đáp lại, cầm lấy bút viết: "Cám ơn, chờ tôi có tiền nhất định trả lại anh."

Hắn cũng cười, mở miệng định nói chuyện, cô lại nhanh tay viết: "Em đói bụng, em còn chưa ăn cơm."

Vì gia tăng tính thuyết phục, cô cố ý ôm bụng, dùng ánh mắt đáng thương nhìn hắn.

"Chưa ăn tối còn uống nhiều rượu như vậy, em không cần dạ dày nữa sao?"

Cô vừa định lấy bút giải thích, hắn lại cướp lấy giấy bút, kéo tay cô tính tiền rồi đi.

Lòng bàn tay Trác rất lớn, rất mạnh, cũng rất ấm áp, đem bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô nắm lấy.

Lần đầu tiên bị một người đàn ông nắm tay, Mộc Mộc có chút e lệ, có chút vui sướng, vụng trộm nhìn hắn, trên mặt hắn không hề có vẻ mất tự nhiên, giống như nắm tay người yêu đã nhiều năm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Hơn mười giờ tối, người trên đường bước chân vội vàng, trên bầu trời u ám, báo hiệu một cơn mưa lớn.

"Muốn ăn gì?"

Trác nhìn mấy nhà ăn xung quanh đèn đuốc huy hoàng, sợ cô không nói được, trực tiếp chỉ vào từng cửa hàng hỏi: "Hàng này, hàng này, hay là hàng này?"

Mộc Mộc nhìn một vòng, ánh đèn lóe ra như gần như xa.

Bình thường trong tình huống này, nữ nhân vật chính trong phim truyền hình đều biểu hiện một chút ngại ngùng, mang nam nhân vật chính đi đến một quán ăn nhỏ hoặc là quán ven đường, giành lấy tình cảm của anh ta.

Nhưng là, nhà hàng Pizza Hut với Pizza Morgan thật là hương bay ngàn dặm.

Mỗi buổi tối đi qua đây cô đều không nhịn được nuốt nước miếng... Hơn nữa qua hôm nay cô chẳng còn cơ hội được ăn nữa.

Cô đang đấu tranh nội tâm, người bên cạnh đã tìm ra manh mối qua khát vọng trong ánh mắt cô, kéo tay đi vào Pizza Hut.

Pizza Morgan đưa lên, hương thơm mê hoặc làm dạ dày cô quay cuồng, Mộc Mộc lập tức đem vấn đề hình tượng quảng lên chín tầng mây, cầm lấy một miếng bắt đầu ăn.

Một miếng pizza bị gió cuốn mây tan sau nháy mắt, Mộc Mộc lúc này mới phát hiện Trác ngồi đối diện cô chưa ăn gì, ngón tay vân vê ly rượu đậm chiều nhìn cô.

Dưới ngọn đèn, lần đầu tiên cô nhìn thấy rõ bộ dạng hắn, phong độ, anh tuấn, giống như khuôn mặt hắn. Da thịt thể hiện tính đàn ông, cương nghị lại không mất nhu hòa, mà ánh mắt của hắn, có chút tối tăm, có chút phóng đãng, còn có chút tà làm cho người ta hoảng hốt... Cô thích nhất môi hắn, chỉ khe cong, đường cong tuyệt mỹ làm cho người ta cảm nhận rõ một nụ cười xấu xa.

"Em có thể dùng dùng ánh mắt nhìn Pizza để nhìn tôi hay không?"

Mộc Mộc đỏ mặt, xấu hổ chỉ chỉ Pizza, ý bảo hần ăn một ít.

"Tôi không đói." Hần cầm khăn giấy, đưa tay giúp cô lau khóe miệng, lại gọi cho cô một ly trà chanh để tời trước mặt, "Thật là em chưa ăn tối?"

Cô uống một ngụm, trà chanh đắng theo đầu lưỡi chảy vào huyết mạch.

Cô không muốn nói cho hần, cả ngày nay cô cũng chưa ăn cơm, bởi cả ngày nay cô đều bất an không yên, do dự giữa "tìm hần" và "không tìm hần".

Thực ra, cô đến quán bar này đánh đàn, ngoài việc muốn kiếm chút tiền nuôi sống bản thân còn có mục đích khác - tìm được người đàn ông cô nguyện ý trao thân cho hần, lại nguyện ý cho cô mượn năm vạn đồng.

Từ khi cô nhìn thấy ánh mắt hần cách đây một tháng, cô biết cô tìm được rồi, nhưng cô lại do dự. Cô rất thích hần, thích đến không nghĩ lừa gạt, trêu chọc, lợi dụng hần.

Không biết là may mắn hay bất hạnh, cô không cách nào tìm được lựa chọn tốt hơn, đến đường cùng bắt đắ dĩ mà phải gặp hần...

"Đúng rồi, có thể nói cho tôi biết em tên gì không?" Hần hỏi.

Lúc này, hần không có ý lấy bút cho cô mà là đưa tay đến trước mặt để cô viết tên mình lên lòng bàn tay.

Mộc Mộc thấy mơ hồ, đây có nghĩa là hần chấp nhận mình?

Chần chờ thật lâu sau, cô lắc lắc đầu. Cô không muốn nói cho hần tên, bởi vì sợ có một ngày hần sẽ nhìn thấy tên mình trên báo, hoặc là trên internet, sợ hần nhìn thấy sau hoàn cảnh đáng thương của mình cất giấu một tội ác không thể tha thứ thế nào, còn sợ hần sẽ hận vì đã gặp mình...

Cô cũng không biết, từ chối nói tên cho một người đàn ông nghĩa là gì - cô thậm chí mình chỉ là một phút giây nhất thời trong cuộc đời hần, hần không cần biết cô là ai, cũng không cần biết cô sắp tới thế nào. Bọn họ lúc này chẳng qua là một giấc mộng xuân mà thôi, sau khi tỉnh lại, cô không hy vọng còn gì liên quan đến hần.

Sự từ chối này, không thể nghi ngờ đối với đàn ông là một sự dả kích vô cùng mất mặt.

Trắc thu lại bàn tay cương trực giữa không trung, không thêm nhắc lại, không khí chợt lạnh đến cực điểm.

Để xoa dịu không khí này, Mộc Mộc lấy khăn xoa xoa tay, lấy giấy viết.

"Em có thể biết tên anh không?" Cô cười ngọt ngào, vẻ mặt vô hại.

Ai ngờ hần lại lạnh lùng nhìn cô, "Em có nói đâu?"

Hần khẽ nhếch khóe môi, Mộc Mộc có thể cảm nhận được rõ ràng sự tức giận tỏa ra từ hần.

Chỉ là một cái tên thôi, quan trọng vậy sao?

Cô cam nguyện dâng hiến lần đầu tiên của mình cho hần, còn chưa đủ?

Đây là bữa cơm tối lạnh như băng của Mộc Mộc, rõ ràng Pizza rất thơm, ăn đến miệng cũng không nuốt nổi.

Cô rất nhiều lần ngẩng đầu nhìn hần, hy vọng hần có thể nói một câu, cho dù là trêu đùa, tức giận cũng được, nhưng hần không nói một lời, im lặng uống rượu, xa cách vạn dặm.

Thình thoảng, cô không kịp né tránh ánh mắt hần, cô hướng hần cười, hần lại lãnh đạm rời mắt, môi mím thành một đường thẳng tắp.

Cô đem cánh gà đặt đến trước mặt hần, hần như không nhìn thấy.

Mộc Mộc trong lòng thở dài một hơi, cánh tay nhỏ bé xuyên qua mặt bàn, lẳng lặng kéo tay áo hần, hần giật giật cánh tay, muốn đem ống tay áo trong tay cô rút ra.

Cô bướng bỉnh nắm càng chặt, đôi mắt to ngập nước cầu xin nhìn hần.

Sau vài giây giằng co, rốt cuộc hần tước vũ khí xin hàng, khóe môi hiện lên chút ý cười, tách bàn tay cô ra, "Tay đã lau sạch chưa? Bẩn chết được!"

Mộc Mộc cảm thấy như có cơn gió xuân thổi đến, băng tuyết tan ra, hồi sinh vạn vật.

Cô lè lưỡi, rút bàn tay nhỏ bé, tiếp tục chiến đấu hăng hái với Pizza của mình.

"Ăn cơm xong muốn đi đâu?" Hấn hỏi.

Cô nhớ rõ hấn vừa nói đến nhà hấn không tiện, vậy chỉ có thể đi khách sạn.

Cô nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài san sát những ngôi nhà cao tầng, đủ mọi loại khách sạn tiện lợi, cô chỉ chỉ một khách sạn gần nhất.

Hấn theo ngón tay cô nhìn qua, ánh mắt thâm trầm không nhìn thấy đáy.

Thu hồi tầm mắt, hấn nghiêm túc nhìn cô, "Tôi chỉ nói em đi với tôi, chưa nói muốn..."

Hấn hắng giọng, cầm lấy tiền bên cạnh, đặt trước mặt cô, "Đêm nay đã đi với tôi rất lâu, tôi cũng rất vui vẻ, tiền này tôi cho em."

Cô kinh ngạc, lập tức lắc đầu, cực kỳ kiên định.

Cô tìm hấn cũng không phải vì tiền, xác thực mà nói là không chỉ vì tiền...

"Ăn nhanh lên, ăn xong tôi đưa em về nhà." Ngực khí của hấn rành rọt, không cho người khác từ chối.

Không biết từ khi nào, bên ngoài trời đổ mưa, mưa bụi rất nhỏ, ngọn đèn chiếu vào giống như trăm ngàn sợi tơ nhỏ cuốn vòng, làm cho không khí đầu xuân càng thêm lạnh.

Mộc Mộc ôm tiền đi theo hấn ra khỏi Pizza Hut, giọt mưa đọng trên người cô, nhẹ nhàng mềm mại.

"Em ở chỗ nào? Tôi đưa em về." Hấn quay sang hỏi cô.

Cô lắc đầu.

Cô không có nhà, cũng không có người thân, người chú duy nhất sau khi mua nhà, xe, còn cả đàn dương cầm của cô, cho cô hai mươi vạn, nói là đối với cô đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, sau này đừng về tìm bọn họ.

Hôm nay, phòng chuyển chủ mới, tất cả đồ đạc của cô bị ném ra ngoài, cô chỉ chọn một số thứ gửi lại nhà hàng xóm, còn lại đều phải bỏ.

"Em ở chỗ nào?" Hấn hỏi lại một lần, khuôn mặt anh tuấn so với tiết trời này còn u ám hơn vài lần.

Cô vẫn như cũ lắc đầu, một bộ Đảng cách mạng thấy chết không sờn lòng.

"Bỏ đi!" Hấn không lay chuyển được cô, bỏ cuộc, "Tự mình gọi xe về, tiền giữ lấy, đừng để người khác cướp mất."

Nói xong, hấn rời đi không quay đầu lại.

Mộc Mộc vội vàng đuổi theo, nhưng bước chân Trác rất nhanh, cô chạy muốn ngạt thở mới bắt kịp, giữ chặt cánh tay hấn.

Cô muốn hấn dừng đi, há miệng nói nửa ngày một chút thanh âm cũng không thành tiếng, cô lại hoang mang rối loạn tìm giấy bút, trong lòng ôm tiền nghiêng trái lật phải, chặt vật không chịu nổi.

"Đừng tìm, tôi biết em muốn nói gì. Năm vạn, một đêm, hai bên đã thương lượng, có phải hay không?" Hấn bỏ tay ra, lạnh lùng nhìn cô, "Xin lỗi, dù em nguyện làm kỹ nữ cũng đừng coi tôi là khách làng chơi, tôi không có hứng thú..."

Hấn đi, bước chân không có chút ngập ngừng, cũng không quay đầu nhìn cô một lần, thực sự là đối với cô khinh thường vô hạn.

Mưa rơi càng lớn, gió thổi càng lạnh, Mộc Mộc đứng trong mưa gió, tóc dài cùng làn váy mỏng manh bị mưa gió làm cho ướt nhẹp, từng giọt mưa trên người cô chảy xuống, nhỏ trên mặt đất.

Người đi đường rất ít, thỉnh thoảng có mấy chiếc ô vội vàng đi qua, thấy cô không khỏi thương hại, đi tới hỏi thăm cô có muốn che cùng hay không.

Cô lắc đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hướng hấn rời bước.

Cô biết cô sai rồi, cô tìm làm người, phóng đảng chỉ là bề ngoài của hấn thôi, hấn có nguyên tắc, cũng có tự chủ của riêng mình.

Một cô gái vì tiền mà bán thân, hấn căn bản khinh thường.

Chương 4

Mây đen ập đến, sau một tia chớp rạch ngang bầu trời, sấm bắt đầu nổi lên.

Một trận cuồng phong kéo theo những hạt mưa nặng nề đánh vào người, như những ngọn roi da vô tình quất vào mặt cô.

Cô vẫn nhìn hướng hấn rồi đi, không phải hy vọng hấn trở về, mà bởi không biết mưa đêm như vậy, cô còn có thể đi đâu?

Tại sao ngay cả một đêm ẩm áp cuối cùng vận mệnh cũng không dành cho cô?

Một chiếc Land Rover(1) màu trắng tiến đến dừng ngay bên cạnh, họa vô đơn chí nước bắn lên làm cô càng thêm ướt nhẹp.

Hơi lạnh làm cô không khỏi rùng mình, cơ thể nhỏ nhắn mềm mại ở dưới ánh đèn đường mờ nhạt run run.

Cửa xe mở, một người đàn ông bước xuống.

Dưới màn mưa như khói như sương, ánh đèn mờ lung, chỉ có người đàn ông cao ngất trước mắt cô vẫn rõ ràng như vậy ...

Cô lăm lăm nhìn hấn, áo sơ mi ướt đầm dính trên người, ôm gọn lấy cơ thể cương nghị, lúc này cô mới phát hiện dáng người hấn thì ra đẹp như vậy.

Giọt mưa từ trên đỉnh đầu hấn nhỏ xuống, đọng ở mắt, thì ra ánh mắt hấn thâm thúy đến thế.

Cô thất thểu đi đến bên người hấn, tui thân nhiều lắm không nói lên lời, cầu xin nhiều lắm chẳng kêu thành tiếng, rõ ràng nước mắt đã cố nhịn xuống, bỗng nhiên như vỡ òa, nóng bỏng ồ ạt chảy xuống hai má.

Cô cầm cánh tay hấn liều mạng lay, cô không có thời gian, có thể cho cô một đêm ẩm áp cuối cùng, để cho cô ở trong nhà tù lạnh như băng có thể chậm rãi nhớ về ngày cũ?

Không hề báo trước, tay hấn kéo cô vào vòng ôm, hôn lên đôi môi lạnh như băng..

Sự gắn bó va chạm trong nháy mắt, tựa như cuồng phong bạo vũ, thế giới hỗn loạn.

Tất cả những điều này đến bất ngờ, Mộc Mộc không có kinh nghiệm mơ hồ, đánh rơi bạch tiền trong tay.

Đây là hấn... Hôn cô?

Người đàn ông chỉ cần mỗi ngày cô vụng trộm nhìn lên vài lần cũng kích động đến mức ôm chần trăn trọc khó có thể ngủ được đang thực sự hôn cô?

Cảnh tượng này còn hư ảo hơn so với trong mơ, nhưng hơi thở đặc tính đàn ông cùng với nụ hôn cuồng dã ào đến này lại chân thật đến vậy.

Môi cùng môi quyến luyến, hơi thở hỗn loạn phả trên gương mặt cô, hương rượu cùng thuốc lá hòa quyện, cô nhất thời lâm vào mê muội, tư duy không còn rành mạch, về phần vì sao hấn muốn hôn mình cô đã không còn cách nào tự hỏi...

Mưa ngày càng lớn rơi trên mặt đất, hơi sương bắn tung tóe mù khơi.

Chiếc hôn nồng nhiệt vội vã làm cô không thể hô hấp, cô khó khăn hít vào, mạch máu lại vì thế mà dần dần như bén lửa.

Cuồng phong gào thét, làn mưa bàng bạc, trong thế giới của cô lại sáng lạn vô cùng, không còn máu tươi, không còn nước mắt, chỉ có hấn, người đàn ông trao cho cô vòng ôm ẩm áp nhất trong cơn mưa lạnh giá...

Nếu có thể, cô hy vọng nụ hôn này có thể kéo dài đến bình minh, hấn cứ như vậy ôm cô, không buông ra, ôn tồn như vậy đã là quá đủ..

Đầu lưỡi mướt mà lách qua môi, theo hàm răng hé mở đi vào, mang theo sự chờ mong rung động. Cô không tránh né, ngốc nghếch đón nhận đầu lưỡi hấn.

Trong chớp mắt, trái tim cô thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực. Cơ thể không tự chủ được run rẩy, toàn thân như nhũn ra, hai chân không còn sức chống đỡ cơ thể, cô nắm lấy cánh tay hấn mới miễn cưỡng đứng vững, những vẫn như lung lay sắp đổ.

Dường như cảm nhận được sự dịu dàng mà bắt lực của cô, một tay hấn giữ lấy thắt lưng, đem thân thể mềm mại cố định chặt chẽ trong lòng, một tay giữ lấy gáy để hấn có thể càng hôn sâu, khí thế bức nhân cuồng đã đem cô cắn nuốt.

Sự đón nhận bắt đầu nhịp nhàng, tất cả đều không khống chế được, hô hấp của hấn dần dần trở nên rối loạn gấp áp, cơ thể cuồng tráng ở trong mưa gió run rẩy, tay hấn bắt đầu thăm dò, từ eo cô hướng về phía trước, môi lại trượt một đường xuống dưới, qua cằm, xuống cổ, tiến đến xương quai xanh...

Nụ hôn của hắn đã bắt đầu thay đổi hương vị...

Giọt mưa lạnh như băng, bờ môi nóng bỏng, lạnh nóng xen nhau làm cho cơ thể ngây ngô của cô dội lên từng cơn tê dại, so với Whiskey, lửa trong cơ thể càng bùng lên mãnh liệt, len khắp từng ngõ ngách...

Đó là một loại khát vọng không nói lên lời, cơ thể truyền đến cảm giác xa lạ trống rỗng, như muốn được thứ gì đó lấp đầy.

Bụng bị một vật cứng rắn va chạm, cô theo bản năng tránh đi...

Cũng bất ngờ không kịp dự liệu, hắn đột nhiên đẩy cô ra...

Sự ám áp đột nhiên biến mất, cơ thể lại bị hơi lạnh vây quanh.

Mộc Mộc mê man ôm lấy cơ thể mình, đầu lưỡi có chút đau, không tự giác liếm liếm cánh môi sưng đỏ. Nếu cô có thể nói, cô rất muốn hỏi: Xong rồi sao? Còn có tiếp tục không?

Hắn cúi người nhặt bọc tiền lên, "Đi thôi."

Cô không hỏi, hắn cũng không nói, lôi cô lên xe, đem tắm thơm nhưng ở ghế sau kéo lấy, vây quanh người cô, thuận tay mở hệ thống sưởi, giúp cô lau những giọt mưa trên mặt.

Đang lau, tay hắn bỗng nhiên dừng lại, "Em bao tuổi?"

Nhắc tới vấn đề miễn cảm, Mộc Mộc cắn cắn môi, giống như con ốc sên chui vào trong tấm thảm, lặng lẽ nhìn qua gương chiếu hậu.

Trong gương cô giống như một đứa bé từ trong nước lao ra, nhếch nhác không chịu nổi ngồi co ro một chỗ.

Kỳ thật, vì làm cho bản thân ở trước mặt hắn trông có vẻ thành thực gọi cảm, cô đã cố ý mua một chiếc váy ngắn trông thật quyến rũ, còn trang điểm và đeo trang sức thật thanh nhã, tóc cũng đến hiệu làm sóng, tuy rằng trên mặt vẫn có nét ngây ngô của cô gái mới lớn, nhưng dưới ngọn đèn quán bar mờ ảo căn bản nhìn không rõ.

Kết quả dầm một trận mưa to, cô lại trở về nguyên hình.

Thấy cô lại không chịu nói, hắn cũng không truy vấn, khởi động xe.

Xe chạy trong mưa chậm chậm, nửa giờ sau đứng trước một tòa kiến trúc cổ kính. Mộc Mộc tò mò nhìn phía ngoài cửa sổ, hai chữ "Long cung" trong màn mưa cực kỳ bắt mắt.

Long cung? Chỗ này Mộc Mộc đã từng nghe người ta nhắc đến trong quán bar, thấy bảo đây là một hội quán cao cấp, chủ yếu kinh doanh xông hơi massage. Chỉ cần là người có tiền, vào đây chắc chắn sẽ được phục vụ như thượng đế.

Vì sao hắn lại đưa cô đến nơi này?

Dường như nhìn ra sự băn khoăn của cô, hắn nói: "Em vừa dầm mưa, dễ bị cảm lạnh. Tắm rửa, nghỉ ngơi một chút, nếu không..."

Hắn dừng lại, sau đó nói lời sâu xa, "Tôi sợ em ngày mai không xuống giường được."

"..."

Cô cũng sợ, ngày mai cô còn chuyện rất quan trọng phải làm

Tiến vào cửa lớn, trước mặt là không gian cổ điển lại lịch sự tao nhã, trạm trở tỳ mi, thiếp vàng đẹp mắt, lộng lẫy lại không khoa trương, rất ý nhị.

"Xin chào, rất vui được đón tiếp." Một cô gái lễ tân xinh đẹp tiến đến đưa bọn họ đến trước sofa, còn cẩn thận mang đến hai chiếc khăn tắm trắng muốt, "Xin chờ một chút."

Rất nhanh, một nhân viên phục vụ đi tới cúi thấp đầu, "Xin chào, xin hỏi lần đầu ngài tới sao?"

"Ừm."

Hắn lau tóc, chiếc áo sơ mi ẩm ướt làm cho hắn nhìn qua càng thêm quyến rũ, nhân viên phục vụ thẳng thắn, "Ngài muốn sử dụng dịch vụ gì?"

"Nghe nói hình thức phục vụ cao cấp ở đây rất được?"

"Đúng vậy. Chỗ chúng tôi có phòng VIP cho thuê 24/24, xông hơi, massage, còn có..." Nhân viên phục vụ chuyên nghiệp giới thiệu các hình thức thức phục vụ của mình.

"Không cần giới thiệu."

"À... Vâng."

Nhân viên phục vụ do dự, không tự giác liếc nhìn Mộc Mộc, muốn nói lại thôi.

Mộc Mộc nghĩ không ra tại sao nhân viên phục vụ có ánh mắt như vậy, cho đến khi cô được vào cái gọi là phòng VIP.

Căn phòng này so với hồ bơi cô đi qua còn rộng hơn nhiều, không chỉ có một phòng nghỉ, phòng khách, phòng tắm, trong đại sảnh còn có một hồ nước nóng, tản ra mùi xạ hương và hơi sương mù mờ mờ.

Trừ đó ra, nội thất cũng được trang trí tỉ mỉ, ví dụ như bức tranh một đôi nam nữ khóa thân trên vách tường, là tục tằn nhưng cũng là đẹp.

Rất hiển nhiên, chỗ này không phải là nơi tuổi của cô có thể đến.

Trong lúc Mộc Mộc ngăn người, hai cô gái trẻ mặc áo màu trắng mang áo tắm và dụng cụ massage tiến vào, tóc dài búi cao để lộ khuôn mặt xinh đẹp, áo tắm rộng thùng thình cũng không dấu được những đường cong gợi cảm.

"Hai người đưa cô ấy vào tắm rửa." Hấn nói với họ.

Mộc Mộc làm sao có thể chịu được loại đãi ngộ này, sợ tới mức vội vàng xua tay, ý bảo không cần.

"Em đã không cần..." Hấn cố tình khoát tay lên vai cô, ánh mắt nheo lại, cười đến xấu xa, "Tôi để mấy cô gái này giúp tôi, có phiền không?"

"..."

Ấy, việc này, cô cũng... để ý.

Ít nhất là tối hôm nay cô để ý.

Cân nhắc thiệt hơn, Mộc Mộc quyết định sự bất tiện này vẫn là mình nên chịu, hiên ngang lẫm liệt đi vào phòng tắm.

Thử qua mới biết, quá trình "bị tắm rửa" cũng không khó khăn như Mộc Mộc nghĩ, trái lại còn rất thoải mái. Nằm ở trong hồ, hoàn toàn không cần động tay động chân, chỉ cần thoải mái thư giãn, để cho nước nóng luồn vào từng lỗ chân lông.

Hai cô gái giúp cô dùng tinh dầu massage toàn thân, không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm, xua tan đi hàn khí một trận mưa gió vừa rồi cùng với mấy ngày mệt mỏi. Lưu lại trên người cô chỉ còn lại mùi hoa mai ôn dịu, cô thoải mái, suýt nữa ghé vào bồn tắm lớn ngủ quên.

Tẩy sạch mọi mệt rết lạnh, Mộc Mộc khoác áo choàng ra khỏi nhà tắm, ánh đèn sáng bên ngoài đã đổi thành ánh đèn vàng ấm áp, bao phủ lên người đàn ông đang nằm trên ghế dài bên cạnh hồ chợp mắt. Một người nhìn rất chuyên nghiệp đang massage lưng, hai tay ở trên da thịt hấn linh hoạt.

Đây là lần đầu tiên Mộc Mộc nhìn thấy cơ thể hấn, cô cảm thấy hấn không mặc quần áo còn quyến rũ hơn nhiều.

Làn da hấn sau khi massage nhẵn nhụi sáng bóng. Một chiếc khăn tắm vây quanh hông, lộ ra đường cong, thắt lưng, cánh tay cơ bắp nhìn qua vô cùng lực lưỡng. Ánh mắt cô di chuyển xuống dưới, dừng ở trên đùi, tỷ lệ hoàn mỹ thể hiện một cơ thể đàn ông khỏe mạnh, rắn rỏi.

Tuy rằng chưa thấy cơ thể một người đàn ông nào khác, nhưng cô đã từng nhìn thấy trên TV, cùng với những "người đàn ông trong mộng" trên đó, người này đáng người có thể nói là hàng cực phẩm.

Đến gần hơn một ít, cô bỗng phát hiện trên vai hấn có một vết sẹo, dài ít nhất hai mươi cm, sâu và dài như vết dao. Hơn nữa, hình như vết thương chưa lâu, vì vết sẹo vẫn còn đậm sắc máu, mũi khâu vẫn còn rất rõ ràng.

Vết sẹo này trên người hấn cũng không hề ảnh hưởng đến mỹ cảm, ngược lại còn tăng thêm vài phần bụi bặm dã tính đàn ông.

Hấn giống như bất ngờ, phát hiện cô đi ra lập tức ngồi dậy, cầm khăn tắm choàng lên vai che khuất vết sẹo.

Hấn nhìn người dư thừa trong phòng, "Được rồi, mọi người có thể ra ngoài."

Sau khi tất cả đi ra, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Còn lạnh không?" Hấn kéo cô nằm đến bên giường, hai tay nắm ở thắt lưng lưng cô, khẽ ngửi mùi hương trên tóc, "Thoải mái không?"

Mộc Mộc gật đầu, sợ hãi quay đầu, vừa vận đối mặt với hấn đang cúi xuống. Khoảng cách bọn họ rất gần, bốn mắt nhìn nhau, trong đáy mắt lộ vẻ rung động.

Hấn từng vì cô không thể mở miệng, không có cơ hội nghe thấy giọng nói của cô mà cảm thấy tiếc nuối. Nhưng bây giờ, hấn lại cảm thấy ngôn ngữ là dư thừa, có những thứ không cần lời nói biểu đạt.

Hồ hấp của cô hỗn loạn, khê khếp mắt, đó là lời mời chân thành nhất.

Tầm mắt hắn dừng bên môi cô, đôi môi sưng đỏ nhấc hắn vừa rồi thô bạo khi không khống chế được. Cho nên lúc này đây, hắn chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng đặt môi mình lên cánh môi cô...

Nụ hôn lưu luyến nồng nhiệt, triền miên không dứt, cô gái trong lòng nhẹ run, đặt cánh tay lên cổ hắn, đón chào hắn, mặc hắn ta cần ta cứ lấy. Sự chủ động của cô dần dần mê hoặc tâm trí hắn, khát vọng mãnh liệt trong cơ thể bắt đầu làm hắn cảm thấy chưa thỏa mãn.

Hắn rướn người, cơ thể cao lớn dễ dàng đem cơ thể cô áp đảo trên giường.

Hắn thực sự muốn cô, không liên quan đến năm vạn kia, cũng không liên quan đến lời cô cầu xin khi nãy, đó là ham muốn nguyên thủy nhất của người đàn ông trong hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bên ngoài giông tố, đất trời u ám, bên trong ngọn đèn kiêu diễm, hương thơm nồng nàn.

Giường nằm massage chuyên dụng so với chiếc giường đơn bình thường còn nhỏ hơn một chút, cơ thể nhỏ nhắn mềm mại nằm bên trên chỉ mặc một chiếc áo choàng lụa mỏng manh giống như dự người đôi diện đi vào khám phá.

Hắn cời thắt lưng áo choàng Mộc Mộc, từ trên xuống dưới trừ bỏ áo choàng không có một mảnh che thân.

Hơi nước mịn mờ, da thịt cô sáng mịn như ngà voi, đẹp mê người.

Hắn hồ hấp khó khăn, đầu ngón tay theo giọt nước đọng trên mái tóc dài trượt xuống bờ vai, lại khéo léo uốn lượn qua xương quai xanh xuống dưới thăm dò, cuối cùng đặt tay lên bộ ngực xinh đẹp tròn trịa, mặc dù không đầy đặn nhưng lại kiêu ngạo, mặt trên điểm chút phấn hồng, hết sức thẹn thùng.

Cảm giác quyến luyến, tay hắn dừng lại vuốt ve, ánh mắt đồng thời tự giác hạ xuống, dừng lại giữa hai chân cô...

Ánh mắt ham muốn làm cho Mộc Mộc không có kinh nghiệm sợ hãi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy tấm khăn trắng muốt dưới giường.

"Em đủ mười tám tuổi chưa?" Hắn đi đến bên tai cô hỏi, hơi thở thổi đến, vừa nóng lại vừa ngứa.

Mộc Mộc giật mình, không kiên định lắm gật đầu.

Hắn không truy vấn, bởi biết cho dù hắn hỏi thế nào cô gái trong lòng cũng không cho hắn câu trả lời, hắn cần gì phải lãng phí một khắc đêm xuân giá ngàn vàng.

Không nhanh không chậm, hắn cúi đầu hôn lên ngực cô, đầu lưỡi ngọt ngào vờn quanh, mùi hoa mai cùng hơi nước lượn lờ làm cho hắn thêm quyến luyến.

...

Cảm giác nóng ẩm lại ẩm ướt bao vây lấy dây thần kinh mẫn cảm của Mộc Mộc, đó là một thứ cảm giác chưa bao giờ có, thần trí như tê dại, cơ thể trống rỗng, không muốn hắn tiếp tục, lại dường như muốn càng nhiều. Tay cô không tự chủ được giữ lấy đầu, mười ngón tay luôn vào tóc hắn.

Phút chốc biến thành răng nanh khê cán, sự đau đớn làm cô run lên, sự bối rối khó ức chế làm cô nhắm mắt lại, cơ thể cuộn vào, hai tay bất lực đặt lên bả vai hắn.

Hắn càng ngày càng nóng bỏng, tất cả sức nặng cơ thể đều đặt trên người cô, trong lúc da thịt cọ sát, Mộc Mộc dường như không thở nổi.

Khi tay hắn dừng trên đùi, cô nhất thời chấn động toàn thân, theo phản xạ có điều kiện khép chặt hai chân, chống cự lại sự tê dại xa lạ bên đùi.

Dường như nhìn ra phản ứng của cô, hắn ngừng lại, giọng nói trong tiếng hồ hấp dồn dập mà sâu kín.

"Sợ sao?" Đầu ngón tay dịu dàng đi lên vén sợi tóc trên trán, làm cho cô co rúm lại, biểu tình không thể giấu được.

Mộc Mộc lắc đầu không tiếng động, cố gắng che giấu sự sợ hãi của mình. Tuy rằng đã thầm thích hắn rất lâu, tuy rằng mỗi lần nhớ đến hắn trong lòng đều nhẹ nhàng ấm áp nhưng hắn đối với cô mà nói vẫn là xa lạ. Chưa từng ngọt ngào nói chuyện yên đương, chưa từng lãng mạn thể non hẹn hẹn, hắn tiến vào cơ thể của cô, hưởng thụ cô, đồng thời với sự chờ mong, cô không khỏi có chút trống trải khó nói.

Hơn nữa cô nghe người ta nói... Lần đầu của người phụ nữ rất đau, nghe nói đó là sự cực lạc của người đàn ông, cũng là cực hình của người phụ nữ.

Cô tưởng tượng ra sự cực hình đó tàn khốc biết bao.

Đêm càng lạnh, vòng ôm của hắn càng nóng cháy, làm cho cô có cảm giác như tan chảy.

Nhìn thấy ánh mắt cô khẩn trương, hắn an ủi cười, bàn tay vuốt ve tấm lưng cứng đờ cùng đầu răng trên môi cô.

"Lần đầu tiên đúng không?"

Cô chớp chớp mắt vô tội, không biết nên trả lời như thế nào, sợ hắn vì không muốn phải chịu trách nhiệm mà bỏ đi.

"Đừng vội vã, thả lỏng chút." Hắn kiên nhẫn dỗ cô, thương tiếc dừng lại hôn trên trán, hai má, bờ môi cô, mang theo yêu thương và an ủi.

Cô cũng muốn thả lỏng, nhưng cô năm nay mới mười bảy tuổi. Cuộc sống trước kia tất cả đều chỉ có âm nhạc và đàn dương cầm, ngay cả thích một người đàn ông cảm giác thế nào cũng rất mơ hồ, đừng nói là chuyện chăn gối.

Sự vui thích xa lạ cùng thống khổ này làm cho cô không có cách nào đối mặt, nhưng lại sợ hắn cảm thấy phiền hà về phản ứng của mình, rằng muốn nhưng vẫn làm bộ cực tuyệt, nên khi ngón tay hắn bắt đầu thăm dò, cô chậm rãi buông hai chân đón nhận...

Cảm giác được sự thuận theo của cô, ngón tay hắn linh hoạt lướt vào phía trong, nhẹ nhàng thăm dò nơi ẩm ướt...

A!

Cảm giác khô nóng khác thường truyền đến toàn thân, Mộc Mộc chỉ cảm thấy cơ thể mình rõ ràng bị lấp đầy, lại giống như càng trống rỗng. Cô nắm chặt tay hắn, khẽ nâng eo lên, phát ra tiếng rên rỉ âm thầm.

Hắn nhìn ngón tay của mình, mắt lộ vẻ kinh ngạc. Hắn đã sớm qua biểu hiện trực giác của cô mà xác định đây là lần đầu tiên, cũng đoán trước được cơ thể của cô rất chặt chẽ, nhưng khi hắn tiến vào một khắc hắn mới phát hiện sự chặt chẽ đó vượt quá tưởng tượng của mình.

Nhìn cơ thể mềm mại ngây ngô non nớt trước mắt, hắn không thể không hoài nghi cô gái này nay cả mười sáu tuổi cũng chưa đến, không thể không nghi ngờ hắn đang sở hữu một cô bé vị thành niên...

Hắn lắc đầu, xua đi cảm giác tội lỗi trong lòng. Đã làm đến bước này, cho dù cô còn vị thành niên hắn cũng đã xác định, dù sao hắn cũng không phải quân nhân...

Hai chữ "quân nhân" đột nhiên hiện lên trong đầu hắn, một dòng khí nóng như thiêu đốt ở ngực. Để áp chế dòng khí nóng đó, hắn vội vàng muốn cô, có lẽ nhiệt huyết sôi trào khi hoan ái có thể cho hắn hưng phấn, sự mềm mại tinh tế của cô có thể làm cho hắn quên đi rằng hắn vĩnh viễn không có khả năng thực hiện ước mơ của mình.

Hắn cởi bỏ chiếc khăn tắm của mình đặt sang một bên.

Cô theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng cố gắng nhịn xuống... Cô cắn nhanh môi, nhắm mắt lại, im lặng nằm trên giường.

Hắn không hề chần chờ, cơ thể đi lên, tách chân cô, chống hai khuỷu tay, thất lưng trầm xuống, cơ thể tiến về phía trước.

Một lực đáng sợ không chút do dự mà tiến vào, cơ thể cô đau đớn như bị xé rách, biết rõ căn bản không kêu ra tiếng nhưng cô vẫn cắn chặt môi, không phát ra một tiếng hừ nhẹ.

"Đau không?" Hắn hỏi.

Mồ hôi ướt đầm trán, cô cắn răng, lắc đầu.

Trong hồ, gợn nước bồng bềnh, tầng tầng gợn sóng.

Giường massage rung động, mái tóc đen dài đung đưa trong không trung.

Hắn chậm rãi rút ra, lại một lần xâm nhập vào cốt tủy, lưng cô đầy mồ hôi giống như tiến vào cơ thể cô không phải hắn mà là một lưỡi dao sắc bén, cắt cơ thể cô thành những mảnh nhỏ.

Sự đau đớn thống khổ làm cho Mộc Mộc ngây ngô lại khó thừa nhận, nước mắt yên lặng chảy xuống.

Biết rõ đây là người đàn ông trong lòng, đây là một thứ hạnh phúc, là yêu say đắm, cô không nên khóc, nhưng nước mắt vẫn không thể không chế được...

Một giọt lệ nóng bỏng rơi trên cánh tay hắn.

Người đàn ông trong mê loạn sững sốt dừng lại, giương mắt mới nhìn thấy trên môi cô dấu răng ghê người với tơ máu.

Cơ thể chặt chẽ lại ẩm áp cho hắn biết cái gọi là tiêu hồn, sự nhu nhược của cô gọi lên tính chinh phục hoang dã của đàn ông làm cho hắn trong thời gian ngắn ngủi đã quên đi tất cả, trầm luân trong hạnh phúc.

Khi nước mắt của cô đọng trên người hắn, hắn mới bừng tỉnh như bị người khác cho một bạt tai.

Hắn không biết nước mắt kia có nghĩa là gì, đau khổ, tủi thân, hoặc cũng là không tỉnh nguyện...

Hắn thử hôn môi cô, nơi mẫn cảm trên cơ thể cô, nhẹ nhàng di động cơ thể, làm cho cô dần dần thích ứng, dần dần thể nghiệm sự sung sướng thực sự, nhưng cơ thể của cô vẫn co lại đau đớn tựa như bị ngược đãi.

Mặc kệ hắn ham muốn thể nào cũng không có cách tiếp tục.

"Xin lỗi." Hắn thở dài một tiếng, đem cơ thể mình rút ra, mang theo một thứ chất lỏng đỏ tươi.

Cảm giác biến mất, giống như có một sự mất mát. Cô bất chấp đau đớn theo sau lưng ôm lấy hắn.

Đừng đi!

Hắn vỗ vỗ tay cô ôm chặt bên hông, "Chờ một chút, anh đi lấy vài thứ."

Cô nới lỏng cánh tay, kì lạ nhìn hắn đến bên quầy rượu, từ bên trong lấy ra mấy bình, cũng không xem là rượu gì, đổ tất cả vào trong một chiếc ly.

Hắn mang đến cho cô, "Uống một chút."

Vì sao?

Cô không hỏi hắn đã trả lời, "Uống chút rượu sẽ đỡ đau."

Mộc Mộc táp lưỡi, nhiều loại rượu mạnh hòa lẫn, cay đắng pha trộn, nóng bỏng hơn so với bất cứ loại rượu nào cô đã từng uống.

Cô nuốt nuốt nước miếng, ngửa đầu, uống nguyên cả ly.

Hai tay hắn ôm lấy cô đi vào phòng ngủ.

Đêm, còn rất dài.

Hắn hy vọng cô có thể cảm nhận được cảm giác được yêu.

So với giường massage, chiếc giường king size thoải mái hơn rất nhiều.

Không biết là bởi uống rượu hay là vì chiếc giường mềm mại, Mộc Mộc như nằm trên đám mây bông bồng, lại giống như rơi vào trong nước, không thể tự kiềm chế.

Cô nhắm chặt mắt lại, đợi hắn tiếp tục, mà hắn cái gì cũng chưa làm, đắp chăn lên người Mộc Mộc, đem cả cô và chăn ôm vào lòng, hôn mái tóc dài rối rối.

Tóc cô dài lại mềm mại, thoang thoảng mùi thơm.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cồn lan trong máu, dần dần ăn mòn tri giác, không chỉ làm cho chân tay cô có cảm giác tê dại, còn đầu óc cũng như đóng băng.

Ánh sáng trong phòng uốn lượn trước mắt, giống như một dải cầu vồng, quá khứ hay tương lai đau đớn cách cô ngày càng xa xôi, đã không còn mối, cũng không có đớn đau, càng không có sợ hãi...

Ánh mắt cô mơ hồ nhìn hắn, bỗng nhiên nở nụ cười.

"Cười cái gì?" Hắn hỏi.

Cô cũng không biết mình cười gì, chỉ là vui vẻ, chỉ là muốn cười.

"Không đau?"

Cô gật đầu, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt lên cổ, ngón tay vuốt ve tóc hấn.

Lúc này thực sự không đau, tri giác toàn thân cô dường như đều bị còng điều khiển, không còn thuộc về cô. Khó trách nhiều người thích uống rượu, thì ra say rượu cảm giác tốt đẹp như vậy.

"Em đang quyến rũ anh sao?" Giọng nói hấn như từ xa xưa vọng lại, trầm thấp mông lung.

Lúm đồng cười của cô càng sâu xuống, nhẹ nhàng gật đầu. Ngón tay như gần như xa xẹt qua ánh mắt linh hoạt, sống mũi anh tuấn, còn đôi môi bạc khê nhếch của hấn..

Cùi khô bén lửa, một đốm thôi cũng có thể thiêu rụi cả đồng cỏ mệnh mông.

Hấn nhiệt tình nâng lên khuôn mặt tươi cười sáng lạn của cô, hung hăng hôn xuống.

Hôn, kích thích lại nhiệt tình, quyến luyến đến độ hít thở không thông, mật ngọt lan tràn, tiêu hồn tán cốt. Hôn tới chỗ động tình, hấn kéo chăn trên nười cô, một bàn tay đem cả người cô sát vào ngực, tay kia lại bắt nơi mềm mại của cô làm tù binh, tham lam ve vuốt ...

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lôi Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sự kích thích đau đớn làm cảm giác khó thở càng thêm mãnh liệt, Mộc Mộc khó chịu nhắm mắt thở dốc. Nhưng hấn cũng không buông tha, điên cuồng mà trằm mê trên cơ thể cô, đôi môi cuồng dã dưng trên cô, trên vai, hoặc là bên hông... Dù sao chỉ cần nơi nào hấn tiến đến hấn cũng sẽ không bỏ qua, trên làn da mượt mà của cô lưu lại một dải dấu hôn màu sẫm.

Sự khoái cảm kì diệu làm cho Mộc Mộc không thể ức chế cười lên, cười đầy hấn, đánh hấn, trốn hấn. Cuối cùng vẫn không địch lại sức hấn, bị hấn bắt lấy hai cổ tay, áp đảo trên ga giường trắng tinh.

Trong con người màu đen của hấn tràn ngập nụ cười của cô, nếu không tận mắt chứng kiến, Mộc Mộc không thể nghĩ rằng mình có thể tươi cười sáng khoải đến thế.

"Nói cho anh biết... Em tên gì?" Lại một lần nữa hấn đem lòng bàn tay đến trước mặt cô.

Cô không biết vì sao hấn lại chấp nhất một cái tên như vậy, cô tên là gì quan trọng sao? Nhưng nhớ tới gương mặt lạnh lùng của hấn khi ăn tối, cô lại sợ hãi.

Do dự một lát, cô vươn đầu ngón tay, chạm đến lòng bàn tay hấn. Tay hấn rất đẹp, ngón tay dài lại nhỏ, mà lòng bàn tay rất thô ráp, trên mặt còn có vài vết chai, giống như trải qua rất nhiều cực khổ, điều này cùng cảm giác hấn vùng tiền như rác thật không giống nhau.

Một nét lại một nét, viết xuống một chữ - Tô.

"Tô?" Hấn khó hiểu, "Tô là họ em, hay là tên?"

Cô cười với hấn.

"Tô? Tô Tô... Rất êm tai." Giọng nói hấn truyền cảm dễ nghe(Zeus: Em xin lỗi, Tô Tô là tên con chó cũ nhà em, nghe phản cảm chết được ==")

Cô đang muốn hỏi Trác là họ, hay là tên hấn, hấn lại không cho cô cơ hội hỏi, xoay người đặt cô xuống phía dưới, môi lại không an phận thăm dò những nơi mẫn cảm, đầu lưỡi hưởng thụ mỗi chỗ gấp ghềnh trên cơ thể, cảm thụ được sự đón hòa qua mỗi hơi thở phập phồng nơi lồng ngực cô.

Lúc này đây cùng với lúc ban đầu không giống nhau, đôi môi hấn khê lướt qua, sẽ lưu lại trên người cô ngọn lửa nóng đến mất cảm giác. Thậm chí, có một sự kích thích xa lạ từ phía dưới bắt đầu dao động, cô không biết đó là cái gì, giống như một sự khát vọng, về phần đó thực chất như thể nào, muốn gì, sự non nớt của cô quả thật không rõ ràng.

Tóm lại, cảm giác tiêu hồn làm cho tâm thần cô mơ hồ, chủ động ôm lấy hấn, cơ thể tiến vào nhẹ nhàng cọ sát. Môi dán trên cổ hấn, phả ra hơi thở mê người.

Nếu không phải cô không thể mở miệng, cô đã sớm phát ra tiếng rên rĩ làm cho người ta trằm mê...

Cơ thể hắn trong sự chủ động của cô bắt đầu thay đổi, ngày càng lớn. Lúc này đây cô không hề sợ hãi, tiến vào trong lòng, lưỡi nhấm nháp yết hầu hắn, lại không biết như vậy đã khiêu khích cực hạn của người đàn ông đang ôm lấy mình.

Hắn giữ gáy cô, kéo xuống dưới, di chuyển đến ngực mình. Cô hiểu ý, đầu lưỡi trước ngực hắn liếm nhẹ hai điểm đỏ ngày càng cứng rắn.

Tìm hắn đập nhanh hơn, ngực càng phập phồng kịch liệt, cô nghịch ngợm cắn nhẹ mặt hắn.

"Tô Tô..." Hắn thét lớn một tiếng, ôm lấy eo cô, nụ hôn biến thành cắn, ở trên người cô lưu lại một dải dấu hôn màu tím, như hận không thể đem cả người cô nuốt vào.

Cơ thể đã chịu đến cực độ, hắn rút cuộc không thể nhẫn nại, xoay người chặn lấy cơ thể, khẽ tách hai chân cô ra.

Nụ hoa ngọt ngào trước mắt hắn nở rộ, ẩm ướt...

Cô ôm lấy bờ vai cường tráng, đem mặt hôn trước ngực hắn, nhắm mắt lại, một lần nữa đợi hắn tiến vào.

Hắn rút cuộc lại một lần xâm nhập, không mãnh liệt như lần đầu, cảm giác tê dại không hề dồn dập, không hề đau đớn. Không có sự bài xích của cô, hắn bắt đầu làm càn, bắt đầu tiết tấu xâm chiếm.

Cảm giác trống rỗng làm cô theo bản năng cong người đón nhận hắn, hơi thở hỗn loạn, có đắng cay cũng có ngọt ngào.

Mưa bên ngoài không biết khi nào thì ngừng rơi.

Thế giới không tiếng động, ngoại trừ ngưỡng tiếng kêu gọi tình, còn có tiếng cô thở dốc dày đặc, khi thông thả mà có tiết tấu, khi lại nhanh chóng dồn dập.

Sự vui thích làm cho đầu óc Mộc Mộc trắng xóa, sự kích thích quét sạch toàn thân, sự nóng bỏng hóa thành một dòng chất lỏng đi ra. Cơ thể không còn chút sức lực ngã xuống, mái tóc dài như tấm mạng đen phân tán bên giường, xò ra trên mặt đất...

Hắn đem cơ thể của cô quay lại, hai tay cố định thắt lưng, đi vào từ phía sau, cả người cô đau như nhũn ra. Cô muốn ngăn cản hắn lại, nhưng cánh tay bị hắn giữ lấy, không chút ngại ngần đi vào nơi sâu nhất.

Gió nhẹ thổi, tiếng nước róc rách.

Không gian kiêu diễm, như si như cuồng.

Trong những lần hắn xâm nhập, cơ thể của cô dần dần thích ứng, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, chỉ còn một cảm giác an ủi.

Sự va chạm của hắn ngày càng mãnh liệt như mất đi lý trí.

Cô nhìn không thấy vẻ mặt hắn, chỉ cảm thấy cơ thể bất lực giữa không trung.

Hắn lại ôm lấy cô, hung hăng hôn ở ngực. Sự va chạm mạnh mẽ, cọ sát mãnh liệt, Mộc Mộc rút cuộc không thể không thừa nhận, cơ thể như bị rút hết mọi sức lực, sự khoái cảm rất lớn áp xuống, cơ thể run rẩy, cô cảm giác mình như sắp chết, trong đầu thoáng qua hình ảnh khỏe mẽ hắn phăng phất ý cười lần đầu gặp ở quán bar, sau đó một khắc thế giới dừng lại...

Cơ thể như nổ tung, cô muốn gọi, muốn kêu nhưng không ra tiếng, vì thế thống khổ cắn bờ vai của hắn.

Hắn thấp giọng rên rỉ một tiếng, ở nơi sâu nhất trong cơ thể cô, một dòng nhiệt chảy vào. Sau đó, hai thân hình ướt sũng mồ hôi ôm nhau quyến luyến hôn, khó có thể tách rời...

Tất cả chấm dứt rất lâu, hắn vẫn chiếm lấy thân hình ướt át của cô, đem cô ôm vào lòng...

"Cảm giác thế nào?" Hắn lau mồ hôi trên trán cô.

Mặt cô ửng hồng, lại càng thêm đỏ. Cô cầm lấy bàn tay hắn, ở trong đó chậm rãi viết ba chữ: Em yêu anh!

Hắn không nói gì, nhìn lòng bàn tay hồi lâu.

Đêm dài chậm chậm trôi...

Đen nhánh tóc dài, ga giường trắng như tuyết quấn quanh một đôi bóng người, cũng chặt chẽ vây quanh trí nhớ bọn họ.

Trời bắt đầu sáng, tựa như tấm lụa sắc hoa hồng mỏng phiêu tán quấn quanh trời đất.

Những tia sáng nghịch ngợm từ khe hở rèm cửa sổ vào phòng, chiếu trên giường, nơi hai người ôm nhau ngủ, nhu hòa đẹp đẽ.

Mộc Mộc bị nắng sớm đánh thức, cặp mi dài run rẩy mở to mắt.

Trác bên người còn ngủ say.

Hắn hẳn là người đàn ông rất độ đoán, mặc dù ngủ tư thế cũng mang đậm tính chiếm hữu. Cánh tay cường tráng ôm cô trong lòng, chân thon dài khoát lên đùi cô, làm cô hoàn toàn rơi trong hơi thở hắn, không thể thoát đi.

Tuy nhiên, tư thế ngủ tuy rằng bất nhã nhưng về mặt khi ngủ cực kì mê người, cô lặng lẽ vươn ngón tay, theo sống mũi thẳng tắp đến đôi lông mày kiếm, còn có đường cong tuyệt mỹ nơi đôi môi bạc, ngắm kĩ, đem khuôn mặt hắn ghi tạc vào lòng.

Hắn dường như đang mơ một giấc mơ đẹp, môi khẽ cong, như cười như không. Lòng cô khẽ mềm ra, tiến đến đặt một nụ hôn nơi đôi môi ấy, môi hắn mềm mại lại ấm áp...

Tuy rằng cô không biết hắn tên gọi là gì, bao nhiêu tuổi, ở đâu, làm gì, nhưng hắn là người đàn ông đầu tiên của cô, cô rất thỏa mãn.

Nắng sớm sắc hoa hồng biến thành vàng, bầu trời nhuộm màu lam trong suốt.

Rốt cuộc cũng sáng.

Mộc Mộc giương mắt nhìn bên ngăn tủ năm vạn nhân dân tệ, chưa xót mím môi.

Cô biết cô cần phải đi, tất cả đều đã xong, tựa như cô bé lọ lem đến mười hai giờ phải rời khỏi hoàng tử, nếu không quần áo hoa lệ sẽ trở thành rách mướp, chiếc xe ngựa sang trọng sẽ trở thành bí ngô.

Lưu luyến rời khỏi vòng ôm ấm áp của Trác, rời đi cánh tay cô gói suốt một đêm, Mộc Mộc chống cơ thể đau nhức đứng dậy.

Lặng lẽ mặc xong quần áo, đem năm vạn bỏ vào túi.

Năm vạn đồng, một đêm.

Giá cả hai bên đã thỏa thuận, tốt lắm, tốt lắm.

Cuối cùng, nhìn người trên giường, cùng gương mặt anh tuấn làm người ta không thể dùng tâm mắt, Mộc Mộc cắn nhanh môi dưới, cố gắng ngẩng mặt lên, ngăn không cho nước mắt chảy xuống.

Vừa mới xoay người, đột nhiên một cánh tay cường tráng vươn đến, bắt được cổ tay nhu nhược của cô.

Cô giật mình, cúi mặt, chống lại một đôi mắt sâu như mặt nước hồ.

Lòng cô trùng xuống, cô gắng thoát ra nhưng không giãy được, cô như nóng chảy, liều mạng dùng sức, nhưng mà cổ tay vẫn bị hắn chặt chẽ giam cầm.

Rốt cục, hắn mở miệng, giọng nói khàn khàn mà gọi cảm, "Vội gì, để cho anh ôm một lát."

Cô lắc đầu, cố gắng thoát khỏi sự kiềm chế của hắn.

Hắn bị sự quật cường của cô làm phì cười, khẽ nhếch mi, không chần chừ thốt ra, "Làm bạn gái anh nhé?"

Mộc Mộc choáng váng, lăm lăm nhìn người đàn ông trước mắt. Tuy rằng cô hoàn toàn không biết gì về hắn, nhưng qua cử chỉ của hắn đêm hôm qua có thể cảm giác hắn được giáo dục rất tốt, nhất định xuất thân bất phàm.

Còn đồng hồ trên cổ tay hắn khắc chữ "Cartier", cô nghe nói nhãn hiệu này rất quý, so với chiếc đàn dương cầm quý giá nhất của cô còn đắt hơn nhiều.

Một người đàn ông như vậy muốn dạng phụ nữ nào không có? Vì sao muốn cô làm bạn gái?

Phải chăng hắn còn chưa tỉnh ngủ?

Có thể lắm, tối hôm qua hắn ngủ muộn.

Mộc Mộc nở nụ cười, so với ban mai còn mơ hồ hơn.

"Chờ khi chúng ta gặp lại..."

Những lời này cô dùng môi, không có thanh âm. Cho nên người đàn ông kia không nghe thấy, mê mải nhìn cô.

Cô đành phải cười lắc đầu.

Người đàn ông hiểu được sự cự tuyệt của cô, không hề miễn cưỡng, chậm rãi buông lỏng tay... Trong mắt hắn cô thấy được sự không đành lòng, thâm trầm khó đoán.

Mộc Mộc im lặng mở cửa, im lặng khép cửa lại.

Sau khi cửa đóng một giây, cô ôm chặt chiếc túi tiền, từng chuỗi lệ rơi xuống, trong suốt mà tuyệt vọng.

Năm vạn đồng, một đêm.

Giá cả hai bên thỏa thuận xong.

Cô không nên động tâm, hẳn lại càng không nên động tình!

Chờ khi chúng ta gặp lại? Bọn họ còn có thể gặp lại sao?

Sẽ, cô tin nhất định sẽ có một ngày. Chỉ là không nghĩ tới, đó là một ngày bốn năm sau...

Lời tác giả:

Có người nói, năm vạn đồng một đêm, không phù hợp với giá cả thị trường.

Nhưng đối với hai người hữu tình, năm mươi vạn cũng là đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Nhiều năm về sau.

Giang Nam sau cơn mưa, mây đen vừa tán, không khí oi bức.

Ngõ nhỏ nhếch nhác, con đường hẹp chỉ đủ hai người tránh nhau.

Một dáng người mảnh khảnh đi giày cao gót, mơ màng vào ngõ. Trang điểm tỉ mỉ cùng chiếc váy ngắn hồng nhạt vừa vặn che giấu đi tuổi thật, lại không giấu được sự hồn nhiên quật cường trong ánh mắt.

Trong ngõ nhỏ, hai người đàn bà nhóm lửa nấu cơm sáng nhìn thấy cô, cái nhìn ghen tỵ xen lẫn hâm mộ thoáng qua, ánh mắt khẽ trao đổi, ra hiệu kiểu "Con gái mất nết" lại đi ra ngoài, không biết một đêm say rượu ở đâu bây giờ mới về đến nhà.

Trên thực tế, Mộc Mộc hai mươi một tuổi một giọt rượu cũng chưa thấm, chỉ là cô rất mệt.

Đội trưởng ban nhạc của họ, Cốc Vũ ham kiếm tiền đến điên rồi, liên tiếp bốn ca, bốn địa điểm, còn có hai chỗ ở ngoại thành. Bọn họ bận việc suốt từ tối đến bây giờ, ngay cả cơm cũng chưa được ăn mấy miếng.

Cuối cùng, mọi người trong ban nhạc mệt mỏi ngồi phịch ở hậu trường quán ba, ngủ không biết trời đất gì, chỉ có cô chống chọi chút sức cuối cùng về nhà.

Đi vào cửa, Mộc Mộc ngay cả tẩy trang cũng không kịp làm, bỏ nhào xuống giường tìm ông nội Chu Công nói chuyện phiếm(1).

Ông nội Chu Công vuốt chòm râu bạc hỏi cô: "Nhóc con, chỉ là kiếm tiền thôi, làm gì phải vất vả thế?"

Cô thở dài: "Năm nay giá cả thị trường tăng, có thể tìm được việc nuôi thân không hề dễ dàng, nhất là như tôi, "Nội hàm lẫn ngoại tại không kiện toàn". Tôi không liều mạng liệu có được không?"

Ông nội Chu Công nở nụ cười: "Tìm một người đàn ông nuôi?"

"Đàn ông?" Trong ánh mắt cô ánh lên một tia mộng ảo.

Có thể hay không tìm được một người đàn ông như vậy.

Chỉ là một ánh mắt, linh hồn từ nay về sau lâm vào trầm luân.

Chỉ cần tựa lên vai hắn, bao nhiêu đau khổ liền bị hơi thở của hắn xoa dịu.

Chỉ nghe thấy hắn thân nhiên nói một câu: "Làm bạn gái anh nhé?"

Từ đó về sau, thậm chí chỉ làm bạn gái hắn...

Trong giây lát, những sâu kín trong mắt trầm xuống, cô nói: "Tôi đã tìm được, chỉ tiếc là lạc mất nhau, cho nên tôi đang tìm lại hắn."

Đúng vậy, cô luôn luôn đi tìm, qua mỗi một thành phố, tìm mỗi một quán bar, nhưng hắn lại giống như bay hơi, tìm thế nào cũng không thấy...

"Cô biết gì về hắn?"

"Ngoại trừ bộ dạng rất tuấn tú, tên có một chữ Trác, tôi hoàn toàn không biết gì cả."

"Vậy khó lắm..."

Cô mệt mỏi phẩy đôi tay nhỏ bé: "Ông nội Chu Công à, tôi mệt muốn chết, thật không có có sức nói chuyện phiếm với ông đâu..."

Ông nội Chu Công mặt xám xịt tránh đi.

Mộc Mộc ôm gối, ngủ không biết trời đất gì. Cũng không biết ngủ bao lâu, tiếng điện thoại vô duyên vang lên đỉnh tai nhức óc.

Cô miễn cưỡng mở to mắt, nhìn thoáng qua đồng hồ đầu giường, mới mười rưỡi. Người rảnh rỗi gọi điện thoại cho cô, ngoài quảng cáo bán hàng cũng chỉ có Kiều Nghi Kiệt.

Mộc Mộc không nhúc nhích, ôm gối nhìn điện thoại, chờ điện thoại chuyển sang chế độ chờ.

Mười giây sau, giọng nói con gái trong máy vang lên thanh thúy ngọt ngào như hát: "Xin chào, đây là chế độ ghi âm, xin hỏi bạn là ai? Có việc gì cần xin nhắn lại hoặc để lại cách liên hệ, tôi sẽ nhanh chóng liên hệ lại."

Giọng ghi âm này là cô gái thuê phòng trước đây để lại, Mộc Mộc cảm thấy giọng nói này rất đẹp, vì vậy không hề xóa đi.

"Là anh, bạn trai của em, xuống giường nhanh lên, trang điểm đẹp chút, nửa giờ sau anh đến. À... Không cần chuẩn bị cơm trưa, anh mua pizza em thích nhất."

Mộc Mộc thờ dài, từ bên gối lấy ra di động, đầu ngón tay linh hoạt, trên màn hình hiện lên một đoạn tin nhắn, "Kiều đại luật sư, tôi trình trọng đính chính, tôi không phải bạn gái anh, nếu một lần nữa anh hủy hoại danh tiết của tôi, rất nhanh sẽ nhận được giấy mời từ luật sư của tôi gửi đến."

Tin nhắn vừa gửi đi, anh ta lập tức trả lời: "Nghiêm khắc mà nói, chồng tương lai có thể xưng là bạn trai."

"Tương lai cũng không phải!"

Mộc Mộc cũng không phản cảm cách trêu đùa của Kiều Nghi Kiệt, cô chỉ muốn nhắc nhở, anh ta không phải bạn trai cô, cho dù là hiện tại hay là tương lai.

"Vậy chờ tương lai chứng minh anh không phải rồi hãy kiện."

Tranh luận với luật sư không phải là hành động sáng suốt.

Cô thất bại buông di động, làm việc phí công này không bằng tiếp tục bổ sung giấc ngủ còn chưa đủ khi này có vẻ thực tế hơn.

Mộc Mộc vừa ngủ không bao lâu, chuông cửa lại một lần nữa vô duyên phá bình. Cô mơ mơ màng màng đứng lên, trực tiếp ra mở cửa, đầu tóc mặt mũi rối tinh rối mù cùng chiếc "váy dài" hồng nhạt đối mặt với mục tiêu ngoài cửa - người đàn ông nụ cười như gió mát, thuận tiện tặng kèm anh ta một cái ngáp dài khinh bỉ, cực kì bất mãn.

Đối lập với Mộc Mộc lơ đãng nửa sống nửa chết, Kiều đại luật sư ngoài cửa mặc áo phông ngắn tay màu xanh nước biển, quần thể thao trắng nhẹ nhàng khoan khoái như ngọn gió mát giữa ngày hè, xứng với nụ cười nhẹ như gió xuân của mình, làm cho người ta vừa thấy đã vui vẻ thoải mái.

Mộc Mộc căn bản không có tâm trạng thưởng thức, ánh mắt chằm chằm theo dõi Pizza Morgan thịt nướng thơm nức từ trong tay anh tản ra. Chưa ngửi được mùi này cô còn không đói, bây giờ lại mạnh mẽ nuốt nước miếng...

Kiều Nghi Kiệt vừa thấy đôi mắt gấu mèo của Mộc Mộc, nụ cười lập tức cứng lại, "Thức đêm? Anh nói với em bao nhiêu lần, đừng có theo bọn họ bán mạng, cũng không phải anh không nuôi nổi em..."

Mộc Mộc không nói lời nào, khuôn mặt tươi cười vô hại, tay lặng lẽ hướng Pizza chỉ chỉ.

Kiều Nghi Kiệt đem pizza giấu phía sau, không chút khách khí đẩy cô về phía toilet, "Tẩy trang nhanh chút. Mùi son phấn nồng như vậy thật khó chịu."

Không cho ngủ, cũng không cho ăn, Mộc Mộc ôm một bụng túi thân tiến vào toilet, ngoan ngoãn tắm rửa sạch sẽ.

Cô chịu đựng nén giận như thế, chủ yếu bởi vì Kiều Nghi Kiệt đối với cô mà nói là "Ôn nặng như núi".

Nói tỷ mỉ ân tình của anh ta, một ngày một đêm cũng không thể rõ ràng, đơn giản là: Anh ta giúp cô thắng kiện, cứu mẹ cô ra từ phòng giam tử hình, tuy rằng giao cho anh ta năm vạn đồng tiền phí, nhưng cô biết, so với những điều anh ta làm, số tiền này còn xa mới đủ. Sau đó, anh ta còn giúp cô an táng mẹ khi bà mất...

Lại sau đó, anh giúp cô tìm một công việc, tuy chỉ là công việc ở một ban nhạc nhỏ, nhưng làm cho cô không đến mức chết đói nơi đầu đường.

Đại ân đại đức như thế, ngoài việc lấy thân báo đáp, cô còn cách nào?

Chỉ tiếc...

Mộc Mộc nhìn về phía chiếc khăn tay bên cửa sổ, nhiều năm qua đi, sự dịu dàng của hắn vẫn ở trong lòng cô nảy mầm, bốn năm dày vò, hạt mầm đó bắt đầu lớn lên, rễ đâm sâu bám chặt vào lòng cô.

Vô số lần cô thử đem khăn tay chiết thành hoa hồng trắng đều thất bại, nhưng cô tin, con người có thể tạo ra kì tích, cô có thể phá vỡ vận mệnh, có thể giống hoa hồng trắng nở rộ trước mắt hắn.

Cô vẫn luôn cố gắng...

Mộc Mộc ở trong phòng tắm rửa sạch sẽ, thay một chiếc áo phông thoải mái, quần soóc ngắn, tóc tùy tiện vén lên, khôi phục bộ dáng điềm mĩ thành thuần một cô gái hai mốt tuổi nên có, đúng là đoá hồng trắng sơ khai.

Kiều Nghi Kiệt vừa thấy người đẹp tắm xong, như mùi gỗ xuân hít sâu một hơi, hương thơm thân nhiên làm dịu lòng người, "Đây mới đúng cảm giác là bạn gái anh."

"..."

Mộc Mộc không tranh cãi, kéo pizza trên mặt bàn ăn, từng miếng từng miếng nuốt xuống.

"Ăn từ từ, đừng vội."

Thực ra, nếu có thể nói chuyện, cô đã sớm lớn tiếng nói với anh ta: "Kiều đại luật sư, cho dù anh làm cho tôi bao nhiêu tôi cũng không phải tài sản của anh, anh không có quyền chiếm hữu, sử dụng, kiểm soát hay trách phạt tôi, càng không có quyền tuyên bố với người ngoài tôi là của anh."

Nhưng mà, cô không thể...

Bởi vì cô mất tiếng, cổ gắng mở miệng cũng không thốt ra một từ.

Mỗi ngày cô đều đứng trước gương luyện tập, mệ đến hô hấp không thông, nhưng lại vẫn không thể phát thành tiếng, dù chỉ là một âm tiết. Cô thử uống đủ loại thuốc, thuốc đông, thuốc tây... vô dụng.

Cô cũng đi theo Kiều Nghi Kiệt gặp rất nhiều bác sĩ, ngoại khoa, nội khoa, thần kinh, tất cả đều khám. Bác sĩ nghìn người đáp như một, là cô không vượt qua được trở ngại tâm lý, không ai có thể giúp cô.

Đúng vậy, số phận là của cô, không ai có thể giúp, tất cả chỉ có thể tự đổi mặt.

"Đây là chuẩn đoán của bác sĩ Trương." Kiều Nghi Kiệt đem đơn chuẩn đoán cho cô, "Ông ấy nói ca bệnh này của em đã từng gặp qua, có một phương pháp có thể thử."

Cô chớp chớp mắt, tỏ vẻ cảm ơn.

"Ngày mai em rảnh không?" Anh ta nói, "Anh đưa em đi."

Cô lấy giấy bút trên bàn, viết xuống hàng chữ xinh đẹp tinh tế: "Ngày mai em có một buổi diễn thử, rất quan trọng."

Mấy năm nay cô chưa bao giờ học ngôn ngữ của người câm điếc, bởi vì người quen biết bên cạnh cô không nhiều lắm. Quan trọng hơn là, cô luôn tin tưởng có một ngày cô có thể nói lại, một ngày nào đó, cô nhất định làm được.

"Diễn thử gì?"

Cô biết Kiều Nghi Kiệt lo lắng cho mình, kiên nhẫn viết: "Diễn phục vụ bộ đội, là biểu diễn chính thức. Ngày mai em đi qua thử, nếu được nhận có thể tham gia chương trình của bọn họ, cát sê cũng không tệ lắm."

"Phục vụ bộ đội? Không phải là việc của đoàn văn công sao?"

"Người đánh dương cầm trong dàn nhạc của họ có việc, không thể tham gia. Đoàn văn công quen biết Bạch Lộ, nhờ cô ấy giới thiệu một người chơi dương cầm, Bạch Lộ giới thiệu em đi."

"A. Máy ngày nay anh không có vụ nào, ngày mai anh cùng em đi."

Mộc Mộc vội vàng lắc đầu, để phụ họa thêm, cô lại xua xua hai tay.

Kiều Nghi Kiết hiểu được quy củ trong quân ngũ, cũng không cố chấp, "Anh hẹn bác sĩ Trương thứ Hai tuần sau, đợi em về anh đưa em đi..."

"..."

Thấy Mộc Mộc ngồi im nghe, anh ta tiếp tục nói: "Anh nói chuyện, ông ta bảo có thể thử phương pháp thôi miên."

Cô giương mắt, đáy mắt như dòng suối mát.

"Ông ấy nói, thông qua phương pháp thôi miên có thể để em trở lại kí ức cũ, một lần nữa trải qua cảnh tượng kia, có lẽ có thể giúp em vượt qua trở ngại tâm lý, nói được trở lại."

Trở lại cảnh tượng kia, nhìn ba ngực đầy máu tươi, ở trước mặt cô từ lạnh dần...

Không, cô liều mạng lắc đầu.

Cảnh tượng đó, cô thực sự không muốn đối mặt lần thứ hai.

"Mộc Mộc, anh biết em không muốn." Kiều Nghi Kiết nắm lấy hai tay cô đang run, "Đây là cơ hội duy nhất của em, em không muốn nói trở lại? Em muốn cả đời làm người câm?"

"..." Cô không muốn.

Cô không hề lắc đầu, nhìn chiếc khăn tay bên cửa sổ đã bắt đầu ố vàng đón gió, bay phiêu đảng.

Hắn từng nói, thế giới này không phải không có kì tích, để xem cô có thể tạo nên kì tích hay không...

Cô có thể sao?

Lời tác giả:

Ta biết mọi người nôn nóng xem JQ(2), JQ là cần bồi dưỡng từ từ, nếu không thành sắc - dục mắt, hắc hắc.

Yên tâm thịt(3) sẽ có, ta đi tham khảo thêm, cam đoan sẽ hầm một nồi canh thịt cho mọi người thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lôi Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Ăn xong cơm trưa, Kiều Nghi Kiết mang ra một đĩa DVD mình mới mang đến nhét vào đầu, điềm nhiên như chủ nhà mở miệng tiếp đón Mộc Mộc, "Em yêu, bạn cho anh mượn 'Sắc giới' bản uncut, mau tới đây xem."

"Sắc giới" là cái gì? Phim Phật giáo?

Mộc Mộc ngửa mặt lên trời thờ dài, xem ra Kiều đại luật sư thật nhàn rồi, cuối tuần chạy đến nhà cô giết thời gian.

Nhưng vì anh ta với cô on nặng như núi, cô quyết định cố nén cơn đau đầu kịch liệt cùng ngồi xem trong chốc lát, ai ngờ, vừa nhìn Mộc Mộc phát hiện trên màn ảnh TV có gì đó không đúng...

Sau đó, càng ngày càng không đúng, một đôi nam nữ khóa thân giằng co trên giường...

Hồ hấp của cô khó khăn, hai má nóng bỏng, trong đầu hiện lên hình ảnh càng thêm không đúng.

Hắn đặt cô lên giường, kéo quần áo, bàn tay nóng bỏng dọc theo cơ thể ngây ngô của cô đốt lửa, dừng lại trên bộ ngực kiêu ngạo...

Cô sợ tới mức cắn nhanh môi, quên rằng mình không cần cắn cũng không phát ra tiếng.

Hắn ở bên tai cô hỏi, giọng nói khàn khàn: "Em đủ mười tám tuổi chưa?"

Cô giật mình, không kiên định lắm gật đầu. Thực ra lúc đó cô còn chưa trải qua sinh nhật tuổi mười bảy. May mắn hắn không truy cứu, cúi đầu ngậm lấy một bên ngực cô...

Một bàn tay đáng ghét quơ quơ trước mặt, đánh thức tâm hồn đang đi lạc.

"Em yêu, có về em xem rất nhập tâm.. Anh có thể giúp em thử nghiệm..."

Mộc Mộc không do dự đá qua một cước, chính giữa bụng người nào đó, không chút nương tay.

Kiều Nghi Kiệt thảm thiết kêu lên một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi: "Ô Mộc Mộc, em định mưu sát chồng sao?"

Cô cũng không quay đầu lại, đi vào phòng, phịch một tiếng, đóng cửa lại, khóa nhanh.

Kiều Nghi Kiệt gõ cửa rất nhiều lần, cô không mở, chỉ ngơ ngác ngồi trên giường.

Cho đến khi Kiều Nghi Kiệt ở ngoài cửa nói câu "Xin lỗi!", ra về, cô cũng không đi ra.

Thực ra cô có rất nhiều điều muốn nói với anh ta, nhưng trầm mặc là phương thức tức giận duy nhất cô có thể biểu đạt.

Ngày hôm sau, Mộc Mộc ngồi xe bus một giờ, đến nhà Bạch Lộ.

"Mộc Mộc, cậu thử lại cái này, có vẻ như thích hợp với cậu. Mau thay mình xem xem."

Trong phòng ngủ chật chội, người đẹp giờ một chiếc váy dài màu hồng phong cách Bohemian quơ quơ trước mắt Mộc Mộc.

Cô gái dáng người cao gầy, mái tóc dài đỏ xuống qua bờ vai trắng mịn, chảy xuống thắt lưng như dòng nước. Khuôn mặt cô nhìn tây tây, mắt không lớn, nhưng khi cười lên rất quyến rũ, làm cho người khác động lòng.

Cô ấy chính là Bạch Lộ, bạn thân duy nhất của Mộc Mộc.

Từ năm mười sáu tuổi, cuộc sống trong nháy mắt lòng trời lở đất, Mộc Mộc cho rằng con vằn tạo hóa đã sớm quen cô ở góc tối định mệnh.

Cho đến khi gặp được Bạch Lộ, cô mới phát hiện vận mệnh vẫn còn nhớ đến cô, tặng cho cô một thứ xa xỉ phẩm.

"Nhanh lên nhanh lên, Vương Diêu đến bây giờ." Vương Diêu là bạn của Bạch Lộ thời đại học, sau khi tốt nghiệp, người trong nhà giúp cô ấy sắp xếp vào biểu diễn trong quân ngũ, vì biểu diễn tốt nên được điều thẳng vào đoàn văn công. Theo Bạch Lộ nói, cô ấy rất được, không biết có bao nhiêu quân nhân xin quỳ gối dưới quân trang màu xanh ô liu của cô ấy.

Nhìn khắp giường quần áo đủ mọi màu sắc, lại nhìn tủ quần áo lộn xộn của Bạch Lộ, Mộc Mộc lắc đầu, chia chia bộ váy trên người mình, kiên định gật đầu.

"Không được, bộ này hơi già... Aiz, đừng có lười, diễn trong quân ngũ cơ hội rất khó có, cậu phải chuẩn bị thật tốt. Nói không chừng cậu biểu diễn tốt có cơ hội vào đoàn văn công thì sao?"

Mộc Mộc lắc đầu.

Cô biết Bạch Lộ không có ý gì, nhưng cô ấy là con gái phương Bắc, thẳng tính, nhiệt tình, nói chuyện không thích vòng vo, từng câu từng chữ đều là muốn tốt cho cô.

"Chúng ta học nhạc, cơ hội quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Với điều kiện của cậu, nói không chừng có thể bị đội trưởng đoàn văn công nhìn trúng, giữ lại đoàn. Nếu được vậy từ nay về sau công việc cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều."

Mộc Mộc càng ra sức lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn vì lo lắng mà đỏ lên. Cô phải nói thế nào Bạch Lộ mới có thể hiểu được, đối với cuộc sống hiện tại cô đã vô cùng thỏa mãn. Tuy nói ở trong ban nhạc cô chỉ là người phụ việc, nhưng những người trong ban nhạc luôn quan tâm giúp đỡ, thỉnh thoảng có cơ hội còn cho cô chơi một đoạn dương cầm.

Cô thích mọi người trong dàn nhạc, thích cuộc sống như thế này.

Bạch Lộ cười xoa xoa mặt cô, "Cậu không cần gấp gáp, mình biết cậu muốn nói cái gì, cậu muốn làm cùng với mình, mình biết..."

"Ừm, nếu không cậu phải biểu diễn cho tốt, thu phục mọi quan quân trong đó..."

"..."

Thu phục quan quân cái gì?

Tha cho cô đi. Mỗi lần trên đường nhìn thấy người mặc cảnh phục cô đã chột dạ, hận không thể đi đường vòng.

"Nghe nói quân nhân mỗi ngày cường độ luyện tập thể năng rất lớn, thể lực siêu tốt..." Nhắc tới quân nhân, Bạch Lộ không kim lòng được ôm chặt chiếc váy trong tay, về mặt mơ mộng.

"Minh nghe Vương Diêu nói, cô ấy biết trong đó một người, mới ba mươi tuổi, đẹp trai chết người... Xuất thân bộ đội đặc chủng, nghe nói hít đất xong một trăm tám mươi chiếc còn có thể chạy thêm một vạn thước." Bạch Lộ mơ hồ nghĩ ra gì đó, ngấm ngấm cơ thể mỏng manh của Mộc Mộc, "Tốt nhất là cậu thôi đi, người nhỏ thế này, tám phần không chịu nổi anh ta..."

"..."

Mộc Mộc cúi thấp mặt, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng.

Thấy Mộc Mộc bị trêu đỏ mặt, Bạch Lộ cười đến sáng khoái.

"Nghe chị nói đây, lúc em đi diễn, ánh mắt phải mở to chút, đàn ông tốt không thể bỏ qua..."

Mộc Mộc xấu hổ lắc đầu, cướp lấy chiếc váy bị Bạch Lộ chà đạp, trốn vào toilet.

Ai ngờ cô vừa cởi nút thắt, Bạch Lộ lại đem cửa toilet đẩy ra.

"Azi! Đồ ngốc, đừng suốt ngày nhớ thương anh chàng tay khăn tay của cậu, đã nhiều năm như vậy, hẳn đã sớm quên, nói không chừng còn có thể có con rồi... Cậu đừng cho rằng ai cũng ngốc như vậy, vì một người ngay cả tên cũng không biết đợi bằng ấy năm..."

Mộc Mộc cười cười, trên gương đối diện hà một hơi, viết hai chữ : "Cốc Vũ".

Vừa nhìn thấy hai chữ này, Bạch Lộ nhất thời ghen không nói nên lời, oán hận lau hàng chữ trên gương.

Lau một lúc còn sợ không sạch sẽ, lại cào ra sức dùng ngón tay lau, "Đừng nói đến anh ta với mình, một chút quan hệ với anh ta mình cũng không có."

Mỗi lần ban nhạc biểu diễn, Bạch Lộ luôn đối nghịch với Cốc Vũ, lúc nào cũng cãi nhau.

Mới đầu, Mộc Mộc cũng giống như những người trong đội, tưởng Bạch Lộ rất ghét Cốc Vũ. Cho đến một ngày, cô phát hiện chiếc áo khoác Cốc Vũ đánh mất trong ngăn tủ của Bạch Lộ, chiếc áo khoác bản đặt cùng với bộ váy Bạch Lộ thích nhất, ấm áp lãng mạn, cực kì giống những bộ phim trên truyền hình. Lúc ấy Mộc Mộc mới biết Bạch Lộ thích Cốc Vũ.

Nhưng cô không hiểu, yêu một người tại sao không chịu cho anh ta biết? Vì sao phải làm bộ như không thèm để ý, làm bộ như vô cùng ghét bỏ?

Yêu, không phải nên dũng cảm thể hiện hay sao?

Tiếng chuông cửa phá vỡ sự trầm mặc.

"Đến đây!" Bạch Lộ nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Mộc Mộc mặc xong quần áo đi ra, đúng lúc gặp Vương Diêu mặc đồng phục đi vào, cô không tự giác được lui ra phía sau từng bước, hít một hơi thật sâu.

Bạch Lộ luôn luôn tùy tiện cũng bị khí thế bộ quân trang của cô ta làm cho kinh sợ, vươn tay, cẩn thận kéo kéo tay áo, "Ai da, nhìn bộ quần áo của cậu thật nghiêm trang, nếu mình mặc nó biểu diễn, chắc chắn có thể đón ngã được một đám trai..."

Vương Diêu không chút khách khí nắm lấy tay cô, "Đừng để ý đến quân trang của mình."

"Hừ, ai lạ gì!"

Vương Diêu giới thiệu đơn giản với Mộc Mộc, Bạch Lộ lại không kiềm chế được tính nhiều chuyện của phụ nữ, hướng Vương Diêu nhếch mắt, "Đừng rồi, cậu cùng đội trưởng Trác kia thế nào? Đã thử chưa, thể lực tốt lắm phải không?"

Trác... Vừa nghe thấy chữ này, đáy lòng Mộc Mộc run lên. Qua nhiều năm như vậy, mỗi khi nghe thấy tên ai có chữ đó, lòng của cô không tự chủ được vẫn bị tác động.

Nói tới đề tài này, sự nghiêm nghị trên mặt Vương Diêu lộ ra vẻ dịu dàng nữ tính, "Cậu đừng nói lung tung, mình với anh ấy... Chuyện này không thể

nào."

"Tại sao không thể nào? Cậu thích anh ta thì theo đuổi, theo đuổi đàn ông có phạm quân quy sao?"

Cô quay sang, nhìn phía ngoài cửa sổ, có chút tiếc nuối, có chút hoài niệm, có chút kính sợ. "Anh ấy không thích mình."

"Làm sao không thích?" Bạch Lộ khó hiểu, "Đàn ông giống nhau cả, cậu chỉ cần chủ động, ày... cậu biết..."

"Anh ấy không như vậy."

Mộc Mộc không khỏi vùng trộm nhìn lên qua Vương Diêu, cô rất được, thanh lệ thoát tục, không lộng lẫy như Bạch Lộ, còn hơn một nét thanh cao đàn ông rất dễ động lòng.

Bỗng nhiên Mộc Mộc tò mò với người gọi là đội trưởng Trác, đến tốt cùng loại đàn ông thế nào có thể làm cho một người phụ nữ xinh đẹp như vậy yêu thương nhưng vẫn phải chùn bước...

Bận cả một ngày, đánh giá Mộc Mộc sau khi được mình cải tạo, Bạch Lộ vừa lòng gật đầu.

Váy dài nhiều màu đến mắt cá chân, từ trên đến dưới chỉ có đôi vai mượt mà lộ ra, còn có mái tóc dài đen óng, thanh thuần trong sáng. Vì vẻ đẹp trong sáng đó, Bạch Lộ chỉ cho Mộc Mộc điểm chút son môi hoa quả, ngọt ngào quyến rũ.

Gần chạng vạng Mộc Mộc mới theo Vương Diêu đến doanh trại, đang đi thì bất gặp đạo diễn đang sắp xếp diễn xuất trên sân khấu.

Mộc Mộc cúi thấp mặt, lặng lẽ nắm chặt hai tay, không dám tiếp xúc với ánh mắt binh lính hướng về phía mình.

Cứ việc cô cố gắng che giấu nỗi sợ hãi trong lòng, Vương Diêu vẫn từ sắc mặt tái nhợt cũng dấu răng trên môi cô nhìn ra sự kinh hoàng, "Mộc Mộc, cô làm sao vậy? Có việc gì không?"

Cô lắc đầu, nở nụ cười mất tự nhiên.

"Không phải cô quá lo lắng? Không sao, tiếng đàn của cô hay lắm, đạo diễn Lý nhất định sẽ vừa lòng."

Mộc Mộc do dự, gật đầu.

Thực ra, cô không phải vì diễn thử mà lo lắng. Lần biểu diễn này cô chỉ là đệm đàn cho một ca sĩ nổi tiếng, ca khúc đã nghe nhiều lần nên thuộc lòng, cũng đã sớm luyện qua rất kĩ.

Sở dĩ cô bối rối là vì tường cao, cửa sắt, còn có những người mặc cảnh phục, là giấc mộng đáng sợ nhất trong cô.

Bốn năm trước, chưa đủ mười bảy tuổi, cô bị đưa vào quản giáo, trong nhà tù tường đồng vách sắt, cô trải qua bốn năm tuổi trẻ.

Khi vừa mới vào nhà tù, bị tất cả những người bên trong bắt nạt, không chịu nổi sự nhục mạ đánh chửi, cô lại ngay cả đau cũng không thể kêu ra miệng.

Có một lần, cô không hiểu mình làm gì sai, bọn họ trói cô vào giường xiết mạnh đùi.

Cô rút cuộc không nhịn được nữa, giống như nỗi điên cắn tay một người trong số họ, mặc kệ cô ta kêu đau thế nào, đánh thế nào, cô quyết tâm dù chết cũng không nhả.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương của cô ta đánh động đến cai tù, cửa sắt rầm rầm mở ra, dúi cùi ập đến.

Xương bả vai đau như xé rách, cô dường như nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn.

Cô nhả ra, lẳng lặng nhìn về mặt lạnh như băng của vị nữ cảnh sát.

"Mang đi phòng tạm giam..."

Sau một trận "giáo dục" tàn khốc, cô rất sợ, người mặc cảnh phục vừa xuất hiện ở trước mắt, cô ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Những ngày tháng kinh hoàng đã qua, miệng vết thương cũng dần dần khép lại, nhưng trí nhớ lại giống như một vết bản, lau thế nào cũng không đi.

Cô không hối hận, chỉ tiếc nuối, mẹ không đợi được đến ngày cô ra.

...

Chạng vạng, ánh tịch dương chiếu nghiêng.

Trên lễ đài đồ sộ, các nhân viên đang bận rộn bố trí.

Bước chân vội vàng của Vương Diêu chậm lại, ánh mắt bị khóa ở một nơi, vẻ mặt hốt hoảng.

Mộc Mộc tò mò theo tầm mắt cô ta nhìn đến.

Trời cao mây bay, quần áo màu lục, dáng người ngạo nghễ kiêu hùng đứng trước lễ đài.

Trong nét cương trực để lộ một vẻ tao nhã.

Ngược ánh mặt trời, Mộc Mộc thấy không rõ vẻ mặt của anh, chỉ nhìn thấy ánh tà dương thân nhiên chiếu rọi rực rỡ.

Còn có, trên quân hàm, hai ngôi sao ánh lên.

Một bức tranh thật đẹp, đẹp đến nỗi làm cho cô quên đi nỗi sợ hãi cảnh phục trong kí ức, hoàn toàn đắm chìm vào đó.

"Tiểu Vương!"

Nếu không có tiếng gọi, Mộc Mộc dường như không chú ý đến bên cạnh người kia còn có một người đàn ông trung niên thấp người.

"A! Đạo diễn Lý!" Tiếng gọi ngoài ý muốn làm cho Vương Diêu giật mình hoàn hồn, cô ta vội vàng chạy lại kêu cô đi đến.

Mộc Mộc cũng vội vàng đuổi theo.

Một áng mây che khuất mặt trời.

Khuôn mặt lạnh lùng lại không mất phần thanh nhã xuất hiện trước tầm mắt Mộc Mộc.

Đường cong cương nghị, ánh mắt sâu thẳm, đôi môi tuyệt mỹ như cười như không.

Bộ mặt tuấn mĩ bất phàm hiện ra làm cho Mộc Mộc trong nháy mắt cảm thấy trời đất quay cuồng. Cô mờ mịt đứng tại chỗ, không thể nhấc chân.

Là hắn, là khuôn mặt đã hiện lên trong giấc mơ của cô biết bao nhiêu lần...

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Là hắn, là khuôn mặt đã hiện lên trong giấc mơ của cô biết bao nhiêu lần...

Là hắn, là người đàn ông cô luôn luôn tìm kiếm...

Thời gian bốn năm làm hắn thay đổi nhiều lắm, sự phóng đảng không còn tìm thấy trên khuôn mặt đó nữa, cả người tỏa ra sự chính khí nghiêm nghị đặc thù của quân nhân.

Sự mừng rỡ ngăn ngui dần biến thành nỗi kinh hoàng.

Hắn như vậy, mặc dù còn tình cảm đối với cô, nhưng có thể chấp nhận một cô gái đã từng vào tù ra tội sao? Hắn có thể hay không sẽ giống như những người cai ngục dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô?

Có lẽ, rồi đi là lựa chọn tốt nhất, sau này không cần mơ những giấc mơ không có thật. Nhưng mà cô đau khổ chờ đợi bốn năm, không phải vì hôm nay lại có thể đứng trước mặt hắn, hỏi hắn một câu: Anh đồng ý cho em làm bạn gái không?

Giờ phút này, hắn ngay trước mắt cô, bước vài bước chân là có thể được đáp án cô muốn.

Chạy trốn trong những lúc thế này, tuyệt đối không phải là chuyện Tô Mộc Mộc cô làm.

Bình ổn tâm tình, Mộc Mộc sờ chiếc váy dài trên người, sửa lại quai áo, xác định bộ dáng mình có thể gặp người mới vỡ vỡ trái tim đang kịch liệt nhảy lên đau đớn trong ngực, hướng hắn đi tới.

Rõ ràng đi trên đất bằng mà lại giống như trên đám mây, bước chân phiêu diêu mơ hồ.

Rốt cuộc, khoảng cách giữa cô và hắn chẳng còn bao xa, hai tay cô nắm chặt thành quyền, cố gắng hít sâu, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt hắn.

"Đội trưởng Trác, Lý đạo diễn..." Vương Diêu mở miệng trước, "Cô ấy là Tô Mộc Mộc, lần này đến thay thế Tiểu Vương đệm nhạc. Mộc Mộc, vị này là đạo diễn Lý, cũng là phó đoàn trưởng đoàn văn công của chúng tôi. Vị này là đội trưởng Trác, buổi diễn lần này ít nhiều cần anh ấy phối hợp."

Hắn thấy cô, lạnh nhạt thoáng qua, giống như nhìn một người xa lạ, không có cảm xúc gì.

Mộc Mộc cố ý tiến về phía trước từng bước, ngẩng đầu lên nhìn hắn, muốn nhìn thấy rõ hắn hơn, cũng để hắn thấy rõ mình.

Ánh mắt hắn vẫn điềm tĩnh như mặt hồ, không có chút gợn sóng.

...

Bốn năm, Mộc Mộc trong đầu không biết vẽ lên bao nhiêu hoàn cảnh hai người gặp lại.

Ở căn phòng âm u không chút ánh sáng, cô dựa vào tường ảo tưởng gặp được hắn, nhớ lại câu nói cuối cùng của hắn - "Làm bạn gái anh nhé?" mới gắng gượng cho đến hôm nay.

Cô luôn luôn nghĩ, nếu có thể nhìn thấy hắn, nếu hắn nói lại một lần, "Làm bạn gái anh nhé?"

Cô nhất định sẽ gật đầu, kiên định, ngàn lần, vạn lần...

Nhưng khi ánh mắt xa lạ đảo qua mình, Mộc Mộc mới từ trong ảo mộng tự lừa mình dối người hoàn toàn tỉnh ngộ.

Hắn đã quên cô, hoàn toàn quên mất.

Chưa bao giờ như giây phút này, cô hy vọng mình có thể nói chuyện, cô muốn hỏi hắn: Anh đã quên em sao? Là em, anh không phải nói muốn em làm bạn gái sao? Chẳng lẽ anh một chút cũng không nhớ rõ?

Nhưng một tiếng cô cũng không thể nói, trong cổ họng như có mùi máu dội lại, cổ thể nào cũng không ra lời.

Vương Diêu thấy Mộc Mộc khác thường làm cho không khí lâm vào trầm mặc, vì vậy thay cô giải vây, "Mộc Mộc vài năm trước vì chấn động mà mất tiếng, không thể nói chuyện."

Ánh mắt hắn rốt cuộc có một chút cảm xúc, Mộc Mộc chưa kịp nhận ra đó là gì đã vội biến mất.

"Xin chào, Trác Siêu Nhiên." Hắn đưa tay, nho nhã tự giới thiệu.

Trác Siêu Nhiên, Trác Siêu Nhiên...

Thì ra tên hắn là Trác Siêu Nhiên, thật dễ nghe.

"Mộc Mộc?" Vương Diêu chạm vào tay cô, sắc mặt lộ ra vẻ khó chịu.

Mộc Mộc lấy lại tinh thần, bàn tay khẽ run lên, đặt vào lòng bàn tay hắn. Cô muốn một chút ấm áp từ bàn tay hắn, xem có nóng bỏng như khi cô rời đi ngày nào hay không. Đáng tiếc, lúc này hắn chỉ nhẹ nhàng nắm, ngay lập tức buông lỏng ra, không có sự ấm áp ngang ngạnh như ngày đó.

Thu tay, Mộc Mộc nuốt chua xót xuống, cười khổ.

Cô đã nghĩ rất nhiều hoàn cảnh hai người gặp nhau, đã từng nghĩ bên cạnh hắn có thể đã có người con gái khác, cũng từng nghĩ hắn sẽ nói với mình: "Xin lỗi, chuyện đã qua không thể trở lại như cũ..."

Thậm chí cô còn nghĩ, hắn chỉ hờ hững gặp cô thoáng qua, không hề vì cô mà dừng lại.

Nhưng cô nghĩ thế nào cũng không ngờ tới hắn hoàn toàn quên cô như thế, dùng ngữ khí khách sáo một lần nữa làm quen. Tất nhiên, điều này không thể trách hắn, dù sao từ khi bọn họ quen biết đến khi cách xa, cũng chỉ vùn vụt một đêm.

Đạo diễn Lý nhìn thời gian, "Vẫn còn thời gian, Tiểu Vương, đưa cô ấy đến bên kia... đàn một lần, tôi nghe thử."

"Vâng!" Vương Diêu kéo Mộc Mộc đi lên lễ đài, xóc lên một mảnh vải trắng, một cây đàn dương cầm màu đen xuất hiện trước mắt Mộc Mộc.

Vương Diêu vỗ vỗ bả vai cô, "Đàn cẩn thận, đừng lo lắng, đạo diễn Lý rất dễ tính."

Mộc Mộc gật đầu, ngồi xuống ghế. Ngón tay đặt trên phím đàn rất lâu mới từ mờ hỗn độn trong đầu tìm được nhịp điệu khúc nhạc.

Tiếng đàn vang lên, tí tách như tiếng mưa rơi, ca khúc cách mạng ở đầu ngón tay cô trở thành tiếng khóc âm ỉ.

Tiếng ồn ào xung quanh chợt im lặng, những nhân viên bận rộn làm việc đều ngừng tay nhìn về phía cô.

Cô quay sang nhìn bóng dáng anh tuần cách đó, gần như vậy lại xa xôi vụn vặt.

Đối với cô, hẳn là người đàn ông đầu tiên, là người cô tin tưởng nhất. Trong khi bị hành hạ, bị nhục mạ ở trong tù, nghĩ đến hắn, trong lòng cô vẫn không khỏi ấm áp.

Đối với hắn, cô chẳng qua chỉ là một cô gái vì năm vạn đồng là bán thân... một giấc mộng xuân mà thôi.

Bạch Lộ nói rất đúng, cô không nên mơ tưởng, không nên ngốc nghếch hy vọng một ngày xa vời người đàn ông ngay cả tên cũng không biết sẽ nhớ đến mình.

Thực ra, cho dù hắn nhớ rõ thì sao?

Hoàng tử sẽ yêu cô bé lọ lem, cô tin, bởi vì cô bé lọ lem xinh đẹp lại lương thiện.

Nhưng một quân nhân nghiêm nghị chính khí có lý do gì để yêu một cô gái cầm điếu đã từng vào tù ra tội? Thứ tình yêu này, ngay cả chuyện cổ tích cũng không có.

Bất tri bất giác, khúc nhạc đến đoạn cuối, tiếng đàn bi thương gọi lại tâm trí đang đi lạc nơi cô.

Mộc Mộc lăm lăm nhìn bàn tay trên đàn dương cầm, cô đang đàn gì? Tại sao một chút ấn tượng cũng không có?

Vì sao ánh mắt mọi người lại nhìn cô kì lạ như vậy, vì sao đạo diễn lại chau mày, còn có Vương Diêu... sắc mặt cô ấy tại sao lại bối rối như thế?

Một phim cuối cùng đánh xong, Mộc Mộc sợ hãi đứng dậy.

Đạo diễn còn chưa mở miệng, Vương Diêu xấu hổ lên tiếng: "Xin lỗi, đạo diễn Lý. Bình thường cô ấy đàn tốt lắm, có lẽ hôm nay lo lắng quá mới thành thế này. Để cô ấy đàn lại một lần, ông nghe thử xem."

Đạo diễn Lý cau mày càng sâu, dường như suy nghĩ có nên lãng phí thời gian nghe lại bài ca cách mạng khải hoàn dưới một tiếng đàn thảm thiết bi thương này không.

"Đàn tốt lắm." Giọng nói trong suốt như dòng suối mát chảy qua, là giọng Trác Siêu Nhiên.

Mộc Mộc kinh ngạc nhìn, cô đàn khúc nhạc thành như vậy, hắn còn nói tốt?

"Tuy tôi không hiểu âm nhạc, nhưng tôi nghe ra được tiếng đàn của cô ấy rất đẹp, rất động lòng người."

Việc Trác Siêu Nhiên ám chỉ đã rõ ràng, cho dù đạo diễn Lý không muốn gạt bừa nhưng cũng phải giữ chút thể diện cho đội trưởng nhà người ta, đành hắng giọng: "Cơ bản đàn không phải không tốt, chỉ là chưa quen. Hôm nay trở về luyện tập, ngày mai tôi nghe lại một lần."

"Vâng, vâng, cảm ơn đạo diễn Lý." Vương Diêu một bên đáp lời, một bên kéo Mộc Mộc rời đi.

Đi qua ngang Trác Siêu Nhiên, Vương Diêu hướng hắn nở một nụ cười thật đẹp, có vài phần biết ơn, vài phần ái mộ, "Đội trưởng Trác, cảm ơn!"

"Không có gì!"

Ánh mắt Trác Siêu Nhiên vừa chuyển, rơi xuống trên người Mộc Mộc, hơi cười.

Một nụ cười nhạt gần như không có gì lại giữ chặt lấy tâm hồn Mộc Mộc, làm cho cô nghĩ tới lần gặp đầu tiên trong quán bar.

Trải qua nhiều năm chờ đợi như vậy, cô không dễ dàng gì gặp lại, như vậy là xong? Bỏ cuộc?

Ít nhất, cô cũng phải cho hắn biết cô yêu hắn, cho dù bị từ chối cô cũng muốn nói.

Mộc Mộc đang định lấy từ trong túi chiếc khăn luôn mang theo bên mình, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên. Trác Siêu Nhiên cúi đầu lấy ra di động, thoáng nhìn qua màn hình, khóe miệng khẽ nhếch, ý cười đượm trên môi.

"Xuống máy bay rồi?" Hắn cầm điện thoại tránh đi. Không biết người trong điện thoại là ai, giọng nói hắn liên tục mang theo ý cười: "... Ăn gì chưa?"

"Bên này anh có chút việc..." Trác Siêu Nhiên nhìn đồng hồ, đã không phải là chiếc đồng hồ bốn năm về trước, nhưng vẫn là hiệu Cartier, "Sẽ xong sớm thôi, về nhà trước chờ anh."

Chiếc khăn tay ở trong lòng bàn tay Mộc Mộc bị nắm nhả lại.

Cô ngơ ngác nhìn sự triu mến trong mắt hắn, trong điện thoại có thể là người phụ nữ hắn thích, nếu không giọng nói sao có thể dịu dàng như vậy.

"..."

Không biết người trong điện thoại nói gì, ý cười trên mặt Trác Siêu Nhiên biến thành kinh ngạc, "Sân Gòn? Vừa ngòi mười mấy tiếng trên máy bay, giờ lại đi đánh gôn?"

"..."

"Hả? Cậu ta về khi nào?... Được, cứ đến trước, anh xử lý xong công việc sẽ qua luôn."

Cúp máy, Trác Siêu Nhiên nói với đạo diễn Lý mấy câu rồi vội vàng rời đi, từ đầu đến cuối không liếc nhìn cô một cái.

Một giọt nước mắt rơi xuống, giấc mộng bao năm trong cô tan nát...

Cây xanh đứng bóng, liễu rủ ven hồ, ánh sáng tản mạn bên bờ nơi nước cạn.

Trác Siêu Nhiên đến gần gôn, vừa lúc thấy một dáng người nho nhã đang gơ cây gậy đánh gôn, anh đi đến.

"Hàng, về khi nào?"

Người đàn ông quay đầu, nụ cười nhàn nhã trước sau như một, "Buổi sáng, đến bàn một dự án hợp tác với bên quân đội."

"Thế nào rồi?"

"Bọn họ yêu cầu quá cao, với kỹ thuật trước mắt rất khó thực hiện, tôi phải nghiên cứu lại một lần."

"Nghiên cứu cái gì?" Một giọng nói khác xen vào, "Cậu bảo bọn họ hạ thấp tiêu chuẩn xuống là được không phải sao?"

Trác Siêu Nhiên theo hướng tiếng nói quay đầu, nhìn về người đàn ông giống mình như đúc phía sau, vừa mới chấm dứt hành trình dài mười mấy tiếng, thần sắc cậu ta không thấy chút mệt mỏi, con người đen ánh sáng vẫn thâm trầm như cũ.

Hắn chính là Trác Siêu Việt, Trác nhị thiếu gia nổi tiếng, em trai sinh đôi với Trác Siêu Nhiên.

Không giống như Trác Siêu Nhiên quần trang chỉnh tề, Trác Siêu Việt mặc một chiếc áo sơ mi vừa người, quần bò bụi màu sẫm, dáng người hơn một mét tám vô cùng hoàn mỹ.

Khí chất phả trên người hắn cũng không giống với Trác Siêu Nhiên, phóng đảng, ngang tàng lại không mất phần cương nghị nam tính, nụ cười khêu gợi có vài phần tà mang theo chút tùy tiện, dường như bất cứ thứ gì đều có thể lạnh nhạt mà cho qua.

Trác Siêu Nhiên vừa thấy em trai, lập tức cời bỏ vẻ ngoài lãnh đạm, ý cười trêu chọc, "Nhị thiếu gia, người ta đang nói vấn đề đạn dược, cậu tưởng buồn bán hay sao mà cò kè mặc cả."

"Đạn dược làm sao vậy? Dù sao đạn trong kho dự trữ cũng chưa bao giờ dùng đến..." Trác Siêu Việt phản bác, "Mất bao nhiêu tiền cho hạng mục này, lãng phí thời gian."

Nhà khoa học kia sớm đã quen cảnh hai anh em sinh đôi này đấu vô mồm, tiếp tục đánh gôn của mình, hoàn toàn không đếm xỉa đến.

Hai anh em thảo luận vấn đề học thuật, không có kết quả, Trác Siêu Việt quyết định thay đổi vấn đề nói chuyện.

"Hàng, cô sinh viên kia của cậu... Cậu nghiên cứu thế nào? Có cho lên giường không?"

Gậy gôn hạ xuống, quả bóng bay trong không trung vẽ thành một đường cong hoàn mỹ, không nhìn thấy tung tích.

Dương Lam Hàng che miệng ho nhẹ, lạnh nhạt trả lời, "Có chút tiến triển, cô ấy bây giờ không ghét mình như trước." Trác Siêu Việt khó tin đánh giá người đàn ông trước mắt mình. Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, hắn tìm không thấy nơi nào phụ nữ có thể khó chấp nhận. "Cậu theo đuổi cô ta năm năm, chỉ mới tiến triển đến bước này?"

"Ừm. Nhưng không sao, cô ấy đã đăng kí học tiến sĩ, tôi ít nhất còn ba năm nữa."

Trác Siêu Việt thu lại bộ mặt phốt đời, trịnh trọng vỗ vai Dương Lam Hàng. "Người anh em, cậu cũng nên nghiên cứu một chút cái hạng mục đạn dược kia đi, cái này... nói không chừng lúc diễn tập có thể dùng được một hai thứ." (Cái này ý nói đạn nghĩa đen và đạn nghĩa bóng đấy ạ = =, mọi người "tư duy" một chút ==)

Trác Siêu Nhiên đồng ý gật đầu, khó được nhìn thấy hai thiếu gia nhà họ Trác nhất đồng quan điểm, "Hạng mục của cậu làm với bên nào? Tôi giúp cậu tìm người quen nói chuyện, có lẽ bọn họ hạ yêu cầu xuống thấp chút."

Dương Lam Hàng hết chỗ nói, thu gậy gôn, "Chắc đồ ăn đã chuẩn bị xong, đi ăn tối thôi."

"Cái hạng mục kia..."

"Không cần hạ yêu cầu, tôi làm được." Dương Lam Hàng dừng lại, thì thào bổ sung một câu, "Chắc cũng không khó bằng làm Bạch Lăng Lăng yêu tôi..."

Trên đường trở về, Dương Lam Hàng bỗng nhiên nhớ ra điều gì, hỏi hai người bên cạnh. "Tôi nghe nói bên Nga có một loại đạn đầu thép mới, độ sâu có thể đạt đến tám trăm milimet, hai người đã từng nghe nói chưa?"

"Đạn xuyên thép 3BM48." Trác Siêu Việt đáp không hề nghĩ ngợi, thuận miệng nói thêm: "Hai nghìn milimet thay vì tám trăm milimet, ở Nga mình nhìn thấy một lần."

"Hả? Tôi muốn biết đầu đạn làm bằng chất liệu gì, có thể giúp tôi lấy mảnh vỏ đạn được không?"

Trác Siêu Việt dừng lại một chút, "Để tôi thử xem."

Lời tác giả:

Gian tình bắt đầu.

Vừa mới nhận được điện thoại, bạn kết hôn, muốn đi tham gia. Đáng tiếc ở nhà không có lương tồn, mọi người cuối tuần cứ đi chơi, thứ hai trở về tiếp tục gian tình.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Câu lạc bộ trong khách sạn đã chuẩn bị xong đồ ăn, nhân viên phục vụ vừa thấy ba người đàn ông đi vào vội chạy đến tiếp đón, dẫn bọn họ đến phòng VIP, bê trà rót rượu cẩn thận hơn so với ngày thường rất nhiều.

Trong lúc nâng cốc nói chuyện phiếm, trời đã bắt đầu tối.

Ba người đàn ông nói xong chuyện công việc, cuộc sống, đề tài lại chuyển đến chuyện phụ nữ. Nói đến phụ nữ, khuôn mặt Dương Lam Hàng lộ ra vẻ cô đơn mà một người đàn ông thành đạt không nên có. Trác Siêu Việt không khỏi quan tâm vấn đề với tính xây dựng, đưa ra những phương án giải quyết khả thi.

"Hàng, bằng nhiều năm kinh nghiệm thành công, tôi cuối cùng đúc kết ra một điều, đưa phụ nữ lên giường là phương pháp nhanh nhất."

"Thành công? Kinh nghiệm?" Trác Siêu Nhiên mĩa mai nhử mày, cậu em trai này ở trong ấn tượng của anh cho tới nay vẫn còn chưa có bạn gái cố định. "Nhị thiếu gia, cậu khẳng định đang nói đến chuyện phụ nữ?"

"Em đang nghiêm túc thảo luận vấn đề khoa học..."

Nhà khoa học khó khăn nuốt xuống ngụm rượu, cầm lấy khăn lau chút rượu sót lại bên khóe miệng, ý bảo Trác nhị công tử có thể bắt đầu.

Ngón tay thon dài của Trác Siêu Việt nhẹ nhàng xẹt qua chiếc ly thủy tinh, dừng ở gợn sóng trên mặt rượu, dường như nhớ lại chuyện cũ, khóe môi nở nụ cười khó đoán. "Cậu đưa cô ấy đi uống rượu, chờ đến khi cô ấy quá chén, mang đi khách sạn, thừa dịp cô ấy rượu xong làm loạn..."

Ý tưởng rất "tân tiến", nhưng Dương Lam Hàng bắt đầu dè dặt.

"Với tư lượng của cô ấy, tôi có say bất tỉnh nhân sự cô ấy cũng chưa đến mức làm loạn." Không phải tư lượng của Dương Lam Hàng kém, mà là tư lượng cô sinh viên của anh quá đáng cấp.

"Không bằng..." Ý cười trên môi Trác Siêu Việt càng thêm ám muội, giọng nói trầm thấp đầy dụ dỗ. "Lúc xã giao cậu làm bộ như uống rượu, lừa cô ấy đưa cậu về nhà, rồi cậu rượu xong làm loạn..."

"..." Nhà khoa học trầm mặc.

"Phương pháp này tốt lắm." Trác Siêu Nhiên gật mạnh đầu, "Phương pháp này tuyệt đối có thể thành công làm cho giáo sư Dương thân bại danh liệt, hơn nữa làm cho chủ Dương đoạn tuyệt tình cha con với cậu ta."

"Sợ cái gì thân bại danh liệt?" Trác Siêu Việt nhếch mi phản đối, suy nghĩ giống như bay đến nơi nào, không biết là nói với Dương Lam Hàng hay là nói với chính mình, "Danh dự thì có lợi ích gì, có thể cùng cậu ngủ không? Làm một người đàn ông, nếu cả đời không được ôm người phụ nữ mình yêu cùng ngủ, cho dù có thể bắn đạn lên tận sao hỏa thì làm cái gì? Được cả thế giới ngưỡng mộ thì làm cái gì?"

Dương Lam Hàng thân nhiên cười, "Thực ra, thân bại danh liệt hay không tôi không sợ, chỉ sợ Bạch Lăng Lăng không tha thứ cho mình..."

Ánh trăng lạnh lẽo động ở đáy mắt Dương Lam Hàng, trong đó là sự kiên định dứt khoát.

Trác Siêu Việt cúi đầu trầm mặc, rất lâu sau nói, "Hàng, lấy chỉ số thông minh của cậu, bắn đạn lên sao hỏa cũng không phải không có khả năng, không bằng cậu nghiên cứu..."

Nhà khoa học kia ngăn lại, chỉ số thông minh của anh ta thực sự thấp đến nỗi chỉ bắn đạn lên sao hỏa sao?

Cơm rượu xong xuôi, Trác Siêu Nhiên đưa Dương Lam Hàng về khách sạn nghỉ ngơi, sau đó lái xe chở Trác Siêu Việt về nhà.

Chỗ ở của bọn họ rời xa nội thành, trước cửa là một con sông lớn và công viên yên tĩnh.

Thời gian tuy rằng không còn sớm nhưng vẫn có những cặp tình nhân âu yếm bên bờ sông, thỉnh thoảng nhìn về hướng những biệt thự xa xa, mơ mộng đến khi nào thì có một ngôi nhà như vậy.

Ngôi nhà này là ba mẹ họ mua cho sau khi hai anh em tốt nghiệp trường giáo vụ được phân vào quân ngũ. Trác Siêu Nhiên ở tầng hai mươi, Trác Siêu Việt ở tầng mười chín. Khi sửa sang, bọn họ còn bố trí một cầu thang bên trong để hai người tiện qua lại.

Thời gian đó, họ huấn luyện rất cực khổ, nhưng vẫn vui vẻ. Mỗi lần được nghỉ, bọn họ đều đến đây uống rượu nói chuyện, đến tận hừng đông mới ngủ.

Bốn năm trước, Trác Siêu Việt rời bỏ quân ngũ, chuyển sang kinh doanh xuất nhập khẩu, bay đi bay lại giữa các nước. Trác Siêu Nhiên ở trong doanh trại, rất ít khi trở về, cho nên ngôi nhà tiện nghi này phần lớn thời gian không có người ở.

Mở valy Trác nhị công tử, Trác Siêu Nhiên không khỏi lắc đầu, uống phí cậu ta đã từng huấn luyện trong quân ngũ, đồ đạc bị đảo lung tung. Anh đem đồ đạc sắp xếp lại, bỏ quần áo vào máy giặt.

Cuối cùng, đáy valy có hai chiếc ví nam giống nhau như đúc, không hỏi nhiều tiện tay cầm một cái bỏ vào túi.

Mọi việc xong xuôi, Trác Siêu Nhiên pha hai chén hồng trà, mang xuống phòng khách dưới lầu.

Trác nhị công tử đang nằm ở sofa nhìn TV không tiếng động, cánh tay cường tráng đặt hờ trên tay vịn sofa, tóc hơi rối, áo sơ mi mở hai cúc, cơ bắp như ẩn như hiện.

Trác Siêu Nhiên luôn cảm thấy khó hiểu, cùng một trứng sinh ra, mặt mũi đáng người đều tương tự, vì sao anh không có sự mê hoặc chết người như vị Trác nhị công tử này...

"Uống chén trà, giải rượu." Trác Siêu Nhiên ngồi lên sofa, đem chén trà trong tay tới.

"Ừm." Trác Siêu Việt nhận lấy trà, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm TV, có vẻ nghiêm túc.

"Đơn hàng kia thế nào? Có giao đúng hạn không?"

Trác Siêu Việt ngồi dậy, đổi một tư thế nói chuyện dễ dàng, nhưng vẫn phả ra sự cương nghị đàn ông đầy quyền rũ. "Không thành vấn đề, bên Australia đã lên thuyền, tháng sau có thể đến hải quan."

"Hải quan bên này có vấn đề gì không? Có cần tôi hỗ trợ hay không?"

"Không cần, em đã xử giao qua. Chắc chắn có thể giao hàng đúng hạn."

"Vậy là tốt rồi. Giải quyết xong chuyện này có thể nghỉ ngơi một thời gian chứ?"

Trác Siêu Việt thờ dài, ánh mắt tỏ vẻ phiền chán. "Tuần sau em muốn đi Russia, hải quan bên kia mới thay người, em muốn qua giao thiệp một lần."

"Phiền như vậy?" Trác Siêu Nhiên không khỏi nhủ thầm, anh nghe nói xuất nhập khẩu vài năm nay ngày càng cạnh tranh gay gắt, buôn bán cũng ngày càng khó khăn. "Siêu Việt, nếu buôn bán xuất nhập khẩu vất vả thì đừng làm, làm cái khác."

"Em cũng nghĩ vậy! Nhưng mà mẹ đuổi em ra khỏi nhà, không cho em cơ hội tiếp tục ăn chơi trác táng."

"Tính mẹ thế nào đầu phải cậu không hiểu, chỉ cần cậu về nhận sai là xong thôi."

"Em sai sao? Bà ấy sắp xếp bố trí, em đều đi, lại còn mắng em..."

Nhắc tới chuyện này, Trác Siêu Nhiên không khỏi buồn cười. "Ồ, cậu đi, còn dẫn theo một cô nàng 'cực phẩm'. Mẹ dễ tính như vậy còn bị cô ta chọc giận đến nổi khùng, tôi thật phục cậu, hàng cực phẩm như vậy cậu cũng có thể điều khiển được?"

"Cực phẩm hả? Em mất hai ngàn mướn ở night club. Tuyệt đối là lấy tiền điều khiển!"

"Hành động quả thật không tồi." Đem về một cô gái bề ngoài xinh đẹp, tâm địa như rắn rết, ham hư vinh, vô liêm sỉ, diễn vô cùng ăn khớp, làm mẹ tức giận đến nỗi lúc đó đem Trác Siêu Việt đuổi ra khỏi nhà.

"Kỳ thật cô gái mẹ giới thiệu cho cậu rất được, tính tình dịu dàng, thử qua lại xem, nói không chừng..."

"Rất được? Hừ, nếu thật là rất được, chính anh đã sớm dùng, còn đến phiên em?"

"Nhị thiếu gia, làm người phải có lương tâm, từ nhỏ đến lớn, cái gì tốt đều cho cậu trước, khi nào thì tôi tranh với cậu?"

"Nói cũng đúng... Được rồi, nể mặt anh, chờ chuyện bên Nga xử lý xong, em về nhà gặp cô ta xem sao."

"Được, cũng đã lâu tôi không về, tôi về với cậu." Trác Siêu Nhiên nhìn đồng hồ. "Hơn mười giờ rồi, cậu ngủ sớm đi, tôi về doanh trại."

"Muộn như vậy còn trở về?"

"Sáng sớm mai sư đoàn trưởng tới." Trác Siêu Nhiên nhìn gương sửa lại quân trang, đảm bảo mỗi chiếc cúc áo trên người đều ngay ngắn. "Tôi muốn dậy sớm sắp xếp một chút."

"Anh đã hai sao rồi, còn liều mạng như vậy làm gì?"

"Mới hai sao, ngày lên sư đoàn trưởng còn rất dài."

Nghe được ba chữ "Sư đoàn trưởng", ý cười trên mặt Trác Siêu Việt dần dần biến mất, hồi lâu, hần mở miệng: "Anh, có một số việc qua rồi là qua rồi, anh để trong lòng làm gì?"

"Có một số việc có thể đã qua, nhưng chuyện tôi nhận lời với cậu, tôi sẽ không quên..."

Không nói tiếp, Trác Siêu Nhiên rời đi, trong màn đêm dày đặc, lái xe hướng phía doanh trại bộ đội.

Nhiều năm qua, mỗi người đều nhận thấy quân hàm trên vai anh thay đổi, nhưng không ai nhớ rõ anh đổ bao nhiêu mồ hôi trên sân huấn luyện. Có đôi khi, mệt mỏi, chán nản, ghét sự luyện tập liên miên trong quân ngũ, rồi kiểm tra, rồi diễn tập...

Cuộc sống như con quay vãnh viễn theo một quỹ tích không dừng lại.

Nhưng anh vẫn cố gắng, bởi vì anh nhớ rõ ngày Trác Siêu Việt rời khỏi quân ngũ, lưu luyến sờ quân hàm trên vai mình. "Đừng nói gì cả, chờ ngày anh lên làm sư đoàn trưởng, cho em nặc quân trang của anh đi hai vòng trong doanh trại..."

Chỉ vì những lời này, anh thề nhất định phải bước lên vị trí sư đoàn trưởng.

Trở lại doanh trại, trời đã tối muộn. Ánh đèn nghiêm khắc tắt đúng thời gian quy định, chỉ còn ánh trăng non cùng vài ngôi sao chiếu sáng, trên đường không một bóng người.

Trác Siêu Nhiên dừng xe, đang muốn về phòng lại thấy một bóng vấy dài tiến vào tầm mắt.

Đã muộn thế này, không thể đi lung tung, nhất là phụ nữ. Anh dừng chân, theo ánh trăng bạc nhìn về phía cô gái đang ngồi dưới tàng cây, đùa nghịch một chiếc khăn tay màu trắng.

Anh không thấy rõ mặt cô, nhưng lại nhớ rõ chiếc váy dài màu hồng cánh sen, rất đẹp, có chút gì đó ảo mộng lãng mạn.

Về phần cô gái đó, Tô Mộc Mộc - Ấn tượng sâu nhất của anh chính là cô có thể đem khúc khai hoàn ca đàn khiến người nghe rơi nước mắt, thật rất giỏi.

Lời tác giả:

Canh thật khó hầm a. Lần đầu tiên viết một đêm tình, không có tình cảm làm trụ cột, một tập tham khảo bị ta làm loạn lên mà vẫn không tìm thấy cảm giác.

Việt Việt a, sau này không phải một đêm tỉnh, mà là gian tỉnh, cái này ta cảm thấy viết tốt hơn chút.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Cô đơn đêm khuya, phát phơ gió lạnh.

Một cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn ngồi trong màn đêm run lên nhè nhẹ.

Tình cảnh này, cho dù là đàn ông lạnh lùng vô tình cũng sẽ không đành lòng, huống chi Trác Siêu Nhiên làm người độ lượng như vậy.

Anh đi đến dưới tàng cây, cách cô vài bước thì dừng lại. Không có kinh nghiệm ở gần phụ nữ, anh nghiêm túc suy nghĩ một hồi mới mở miệng.

"Dựa theo quy định của doanh trại, cô không thể tùy tiện đi lại, nhất là lúc này." Tuy rằng lời nói nghiêm nghị, nhưng ngữ khí mang theo sự quan tâm dịu dàng.

Mộc Mộc nghe tiếng ngẩng đầu, đôi mắt ướt át ẩn chứa bao nhiêu điều. Đầu tiên là sợ hãi, sau khi nhìn thấy rõ Trác Siêu Nhiên thì vui mừng, sau đó lại biến thành kinh hoàng, dần dần trở thành một sự đau thương mê hoặc, làm cho anh ngay cả hỏi cũng không biết hỏi thế nào.

Trác Siêu Nhiên không khỏi day day trán, tình huống này quả thật làm cho anh không biết cách nào ứng đối, càng đau đầu là cô gái này không thể nói, làm cho anh muốn hỏi cũng không có cách nào.

"Muộn thế này, sao cô ngồi một mình ở đây?" Anh suy nghĩ, đoán được một khả năng: "Lạc đường sao?"

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, cơ thể càng run mạnh, cũng không biết là lạnh, hay là bị anh dọa.

Thuần túy xuất phát từ bản năng bảo vệ của kẻ mạnh với phái yếu, Trác Siêu Nhiên cởi áo khoác, khoác lên vai cô. "Tôi có thể giúp gì cô không?"

Mộc Mộc cúi đầu, nhìn chiếc khăn trong tay, chiếc khăn bị cô chiết thành một hình dạng kì quái, nhìn có điểm giống một cành hoa...

Anh ngồi xuống bên người Mộc Mộc, chậm rãi lấy khăn tay trên đầu gối cô, không bao lâu, một bông hoa hồng trắng tinh khiết xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

"Không phải là cô định làm thế này?" Trong trí nhớ của Trác Siêu Nhiên, mỗi lần mẹ tức giận, cúi gắt, ba sẽ lấy khăn tay chiết thành một bông hoa hồng tặng bà. Mẹ tuy bên ngoài nghiêm mặt, nhưng khoe miệng không kìm nén được một nụ cười. Vì thế hai anh em họ khổ luyện kỹ năng chiết hoa hồng, để dùng trong bất cứ tình huống nào.

Hôm nay, cũng coi như tìm được chỗ cần đến.

Mộc Mộc đỡ đầu nhìn bông hoa hồng trắng trong lòng bàn tay anh. Bốn năm, cô thử biết bao nhiêu lần, chính là muốn chiết lại như thế này. Bây giờ, anh lại tự tay chiết cho cô, cô nên vui mừng, nhưng nước mắt lại không kìm chế được rơi xuống. Sớm biết gặp lại kết quả sẽ như vậy, cô thà rằng không tìm được anh, như vậy cô còn có thể tiếp tục hy vọng mà chờ đợi.

Trong lòng có nhiều lắm những tủi thân không nói lên lời, Mộc Mộc ôm lấy cánh tay anh, dựa vào vai anh khóc lớn.

Nước mắt nóng bỏng rơi ướt đầm áo sơ mi, thấm sâu vào bờ vai anh.

Trác Siêu Nhiên biết cô gái này đang đau lòng, cần an ủi, tuyệt đối không có ý tứ khác. Anh cũng không tiếc rẻ cho cô mượn bờ vai tựa vào. Nhưng đây là doanh trại bộ đội, hai mươi tư giờ có người canh gác tuần tra, hai người bọn họ ngồi dưới cây đại thụ, tư thế như vậy, rất khó để người khác không hiểu lầm, vạn nhất...

Anh quan sát xung quanh, nhỏ giọng nói: "Cho cô mượn vai khóc cũng không tiếc gì, nhưng vạn nhất để cho sư đoàn trưởng chúng tôi nhìn thấy, chắc chắn sẽ đem tôi đến phòng kỷ luật tra hỏi."

Lời trên chọc bị anh dùng ngữ khí nghiêm trang nói ra, Mộc Mộc không nín được bật cười, tay từ trong túi lấy ra di động, ở tin nhắn đánh ba chữ cho anh xem: "Anh sợ sao?"

Có lẽ do nụ cười của cô cuốn hút, anh cũng cười. "Hơi sợ. Chỉ bằng để tôi đưa cô về chỗ ở, chờ lần khác tìm được nơi thích hợp, tôi lại cho cô mượn vai

khóc..."

Ý của anh là, bọn họ còn cơ hội gặp lại. Nghĩ đến còn có thể nhìn thấy anh, tâm tình Mộc Mộc đột nhiên tốt lên, lau nước mắt, ngón tay nhanh chóng đánh chữ. "Thật không?"

"Thật!"

Thấy Mộc Mộc vui vẻ gật đầu. Trác Siêu Nhiên nhẹ nhõm thở ra một hơi, đưa tay giúp cô đứng dậy.

Một trận gió thổi qua, lọn tóc cô xẹt ngang môi anh, từng đợt hoa mai dịu nhẹ ở trong đêm tối cuốn hút mê người. Trác Siêu Nhiên không khỏi ngẩn ra, cúi đầu ngưng thần nhìn cô gái trước mắt. Anh phát hiện ra cô rất đẹp, khuôn mặt trái xoan trắng nõn, nước mắt còn chưa khô, giống như một bông hồng trắng sau cơn mưa. Thân nhiên chớp mí, đôi mắt to sáng như ánh sóng cuộn, đôi môi xinh đẹp khẽ cong thanh thoát. Chiếc áo quân trang rộng khoác nhẹ lên váy dài, tuy rằng không hợp nhau, nhưng lại càng làm nổi bật lên sự mong manh mềm yếu.

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của Trác Siêu Nhiên, Mộc Mộc tưởng anh nhớ ra điều gì, hy vọng đã tắt ngấm lại nhen nhóm, lòng đầy chờ mong nhìn anh.

Hai cặp mắt nhìn nhau, thời gian như vĩnh viễn dừng lại, ánh trăng chiếu dài bóng hai người trên nền cát... Cho đến khi, hai binh lính quần áo chỉnh tề đi tới.

Theo ánh trăng mờ, bọn họ gặp được một cảnh tượng rất đẹp dưới tàng cây, người đàn ông kéo tay cô gái, hai người nhìn nhau, không nói gì, trên người cô gái còn mặc chiếc áo khoác quân trang.

Đây là chuyện tuyệt đối không được cho phép xảy ra trong doanh trại, hai anh lính nhất thời đề cao cảnh giác, một mặt bước nhanh tới, một mặt lớn tiếng quát tháo: "Người nào?"

Tiếng nói bất ngờ làm cho Trác Siêu Nhiên giật mình, nhanh chóng lùi lại, cách ra một khoảng nhất định, che miệng ho một tiếng.

"A..."

Khi hai anh lính đi tới, nhìn thấy người quen, lập tức dừng tư thế nghiêm trang giờ tay chào.

"Đội trưởng!"

"Ừm." Trác Siêu Nhiên xấu hổ thanh thanh cổ họng. "Cô gái này ở đoàn văn công, cô ấy lạc đường, hai người đưa cô ấy về."

"... Vâng!"

Nhìn hai anh lính cẩn thận tiễn bước Mộc Mộc, trong lòng Trác Siêu Nhiên thở dài, chỉ sợ không đến vài ngày, tất cả mọi người sẽ biết chuyện...

Đêm dài thao thức, Mộc Mộc ngồi ở trên giường, đem quân trang ôm trong ngực quyến luyến không buông. Bởi vì trên quân trang còn có hơi ấm của anh, hơi thở nam tính, còn chút mùi rượu, mùi thuốc lá.

Khi xưa, anh hôn, hai đôi tay mạnh mẽ ôm cô trong ngực. Trên người anh chính là mùi này, mùi rượu mát lạnh hòa quyện với hương thuốc lá điềm nhiên, thông thả mà nhiệt tình đem cô như muốn nuốt trọn.

Bây giờ, anh đã không còn nhớ về cô dù chỉ một chút, cô lại ngay cả hơi ấm của anh vẫn còn nhớ rõ mòn mỏi. Cái đêm làm cô khắc cốt ghi tâm đó, cô có nên làm cho gió thổi thành những đóa hoa(1), từ nay bắt đầu lại cuộc đời một lần nữa?

Đất trời mệnh mang bị bóng đêm bao phủ, chỉ có một chút ánh trăng điềm nhiên chiếu rọi, tựa như cuộc đời của cô, ký ức kia cũng chỉ là một chút hào quang duy nhất soi sáng...

Chẳng bao lâu trời đã sáng, quân trang bị Mộc Mộc ôm nhả không chịu nổi.

Cô xuống giường đem chiếc áo giặt sạch, phơi bên cửa sổ, hai ngôi sao trên quân hàm đón nắng, ánh lên những tia rực rỡ.

Thì ra anh trước kia là bộ đội đặc chủng, khó trách đáng người đẹp như vậy, khó trách lòng bàn tay có vết chai... Khó trách thể lực anh tốt như vậy, làm cho xương cốt cô như vỡ vụn, ngày hôm sau đi trên đường còn lơ mơ...

Bởi vì cô nhìn quân trang quá chăm chú, không lưu ý đến tiếng gõ cửa. Chờ đến khi Vương Diêu đẩy cửa bước vào, kinh ngạc nhìn quân trang bên cửa sổ, cô muốn giấu cũng không còn kịp.

Mộc Mộc rất muốn giải thích, lại không mở miệng được. Thực ra dù nói được, cô cũng không biết nên giải thích như thế nào. Nói bọn họ không có quan hệ gì? Anh rõ ràng là người đàn ông đầu tiên của cô.

Cuối cùng, Vương Diêu thu lại ánh mắt, thay về mặt lạnh như băng. "Lý đạo diễn nói ông ấy đã tìm được người thích hợp, không cần cô đệm nhạc nữa."

Cô thu dọn, tôi đưa cô ra ngoài."

Nói xong, không cho Mộc Mộc cơ hội trả lời, Vương Diêu xoay người đi ra.

Chắc đã quen bị vận mệnh trêu đùa, Mộc Mộc chết lặng thu nhặt đồ đạc của mình. Cuối cùng, nhìn chiếc áo còn ướt nước, khó xử.

Cô muốn mang theo nó, lại sợ bị người khác phát hiện, nói mình ăn trộm, sẽ bị đưa vào tù. Cô muốn để nó ở đây, vạn nhất bị người khác nhìn thấy, có thể tổn hại danh dự của anh hay không?

Nghĩ ngợi, nửa giờ chẳng mấy chốc trôi qua.

Vương Diêu lại gõ cửa một lần nữa, tiếng gõ cửa không kiên nhẫn.

"Đi thôi." Câu đầu tiên cô ta nói sau khi vào, thẳng đến vấn đề.

Mộc Mộc lấy di động, đánh chữ rất nhanh, cũng đi thẳng đến vấn đề. "Tôi có thể gặp lại đội trưởng Trác không? Tôi muốn đem áo trả lại cho anh ấy."

"Hôm nay sự đoàn trường tôi, anh ấy rất nhiều việc, hẳn là không có thời gian gặp mặt cô."

Cô còn muốn đánh chữ, Vương Diêu đã tiếp lời. "Nếu muốn trả, tôi có thể giúp cô."

Mộc Mộc nắm chặt di động trong tay, muốn từ chối lại không tìm ra lý do gì, "Cảm ơn!"

Rời khỏi cửa lớn doanh trại, Mộc Mộc quay lại nhìn bức tường cao phía sau, vài người lính đứng thẳng như cây bách tùng, khí thế trên người làm cho cô cảm thấy mình như cây bụi nhỏ bé, ngay cả đến gần một chút cũng làm ô nhiễm bọn họ.

Hít vào một hơi thật sâu, cô cất bước rời đi.

Cho dù thế nào, cô vẫn cảm ơn số phận cho cô gặp lại anh, ít nhất trong trí nhớ của cô không chỉ có một khuôn mặt tuần tú.

Anh tên Trác Siêu Nhiên, một quân nhân vĩ đại, từ bộ đội đặc chủng thăng chức đến đội trưởng, nhất định tương lai rộng mở.

Như vậy là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Sau khi từ doanh trại về, Mộc Mộc thay đổi hẳn, mặc cho mỗi ngày trang điểm cẩn thận vẫn không giấu được vẻ tiêu tụy mất ngủ.

Trước kia mỗi ngày không có buổi diễn, Mộc Mộc sẽ yên lặng luyện đàn dương cầm, chưa bao giờ hòa mình vào những người trong đội. Nhưng mấy ngày gần đây, cho dù có buổi diễn hay không, lần nào cũng đến góp vui, cùng mọi người uống rượu, vui đùa đến gần sáng mới về nhà.

Đêm đã khuya, Bạch Lộ thật không nhìn được Mộc Mộc đem rượu trắng, rượu vang, bia cùng đổ vào một ly định uống, cô cướp lấy ly rượu trong tay Mộc Mộc. "Mộc Mộc, tư lượng cao cũng không thể uống như vậy được, rất dễ say."

Cô muốn uống rượu, say rồi sẽ không phải nghĩ nhiều, mặc kệ tương lai cuộc sống sẽ ra sao, mơ mộng những điều không thực tế.

Chỉ là, có đôi khi nửa say nửa tỉnh, cô còn cảm giác được hắn nắm chặt cổ tay nói với cô: "Làm bạn gái anh nhé?"

"Nói thật cho chị xem, có phải đã xảy ra chuyện gì trong doanh trại? Có phải liên quan đến vị đội trưởng Trác kia?"

Nghe được ba chữ "đội trưởng Trác", Mộc Mộc nhất thời giống con đà điểu, lui mình vào ghế sofa mềm mại không nhúc nhích.

Vừa thấy phản ứng của cô, Bạch Lộ có chút nóng nảy, giữ lấy bả vai Mộc Mộc ép cô đối mặt với mình. "Vương Diêu nói với mình hình như cậu thích đội trưởng Trác, bảo mình khuyên cậu đừng mơ mộng, mình còn nói với cô ấy không thể nào... Không phải là cậu thực sự thích anh ta chứ?"

"Ba chữ "Đừng mơ mộng" giống như một cây trâm sắc nhọn đâm thẳng vào lòng Mộc Mộc, đau đến mức làm mặt cô trắng bệch.

"Mộc Mộc, không phải cậu một mực chờ đợi anh chàng khăn tay của cậu sao, làm sao có thể không đến một ngày đã quay sang thích người khác?"

Không phải là... cái tên đội trưởng Trác kia, anh ta bắt nạt cậu?"

Mộc Mộc liếc mắt lác đác, vì không cho Bạch Lộ đoán lung tung, cô cầm lấy di động, ngón tay đau đớn đánh lên bàn phím "Minh tìm được anh ấy rồi, người mình vẫn luôn đi tìm."

"Cái gì? Cậu tìm được anh chàng khăn tay?" Bạch Lộ mừng rỡ, âm thanh cao vút, chẳng những thành viên dàn nhạc ngồi cùng bàn bị dọa giật mình, ngay cả mấy bàn bên cạnh cũng để ý, hướng hai người bên này nhìn qua.

Ngồi đi ngồi lại, Bạch Lộ nhớ tới những thay đổi gần đây của Mộc Mộc, mừng rỡ lại biến thành lo lắng. "Anh ta nói gì với cậu?"

"Anh ta đã không còn nhớ mình." Tay cô cứng đờ, tiếp tục đánh chữ. "Bạch Lộ, cậu nói xem, trí nhớ đàn ông kém vậy sao? Anh ta một chút cũng không còn nhớ."

Bạch Lộ nhìn dòng chữ trên màn hình, cũng không biết nói cái gì.

Cô đã sớm nói không chỉ một lần cho con bé ngốc này, đàn ông không ngốc như phụ nữ, vì một người ngay cả tên cũng không biết mà mồn mõi đợi chờ.

Nhưng Mộc Mộc không tin, nên kiên trì chờ đợi. Bây giờ, biết được sự tàn nhẫn của đàn ông, tuy là tàn khốc, nhưng cũng là chuyện tốt, từ sau sẽ không còn lãng phí thời gian tiếp tục đợi chờ.

Mộc Mộc lại đánh một dòng trên màn hình điện thoại. "Một người đàn ông phát sinh một đêm tình với phụ nữ, bốn năm sau anh ta không nhớ rõ dù chỉ một chút sao?"

Bạch Lộ thờ dãi, sau đó nói, "Mình cũng không phải đàn ông, mình không biết. Có thể anh ta thực sự đã quên, cũng có thể anh ta nhớ rõ, nhưng vì muốn trốn tránh mà làm bộ như không nhớ."

"Nhưng nhìn anh ta không giống làm bộ!"

Bạch Lộ suy nghĩ rất lâu, ngẩng đầu nhìn cả nhóm trên bàn nhậu đang uống đến khí thế ngất trời.

"Này, tôi hỏi mọi người một vấn đề, nếu các anh phát sinh một đêm tình với phụ nữ, bốn năm sau, các anh có thể nào không nhớ rõ người ta không?"

"Cái gì?" Đội nhạc uống cả đêm, uống đến quật khởi, vừa nghe vấn đề nóng hổi như vậy đều cảm thấy hứng thú. Tay trống trẻ tuổi nhất dàn nhạc, Tiểu Hàn, phát biểu trước tiên. "Để xem dáng người cô ấy có nóng bỏng hay không, nếu phải, đương nhiên tôi sẽ nhớ mãi không quên."

Mộc Mộc cúi đầu nhìn mình, khe khẽ thờ dãi...

Tay Bass tửu lượng kém cỏi nhất cũng giơ tay, "Còn để xem tôi có uống rượu hay không, tôi mà say, cái gì cũng nhớ không rõ."

Tiểu Hàn hướng anh ta chớp mắt khoa trương, "Được, với tửu lượng của cậu, uống rượu xong còn có thể phát sinh một đêm tình?"

Tay guitar cao lớn đẹp trai sang sảng cười, đôi mày kiếm khẽ nhíu, đôi mắt dài nhỏ đào hoa nheo lại. "Đừng nói là bốn năm trước, người phụ nữ ở bên cạnh tôi hôm qua là ai tôi cũng không nhớ nổi..."

Lòng Mộc Mộc lạnh như rơi xuống đáy hầm băng.

Người duy nhất không trả lời Bạch Lộ là Cốc Vũ - Đội trưởng ban nhạc, anh ta mới hai mươi tư tuổi lại được có được sự bình tĩnh của một người đàn ông tuổi ba mươi.

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình chờ đáp án, Cốc Vũ không tự giác nhìn Bạch Lộ phía đối diện, sờ sờ sống mũi. "Mọi người không cần nhìn tôi, phát sinh một đêm tình căn bản không có khả năng xảy ra với tôi."

Bạch Lộ khinh bỉ không chút khách khí. "Cho anh cũng không dám, nếu anh dám ra bên ngoài ăn vụng, nhất định tôi thay Tiểu Hi đánh gãy chân anh."

Tiểu Hi và Cốc Vũ qua lại một năm nay, đồng thời cũng là bạn tốt nhất của Bạch Lộ, Bạch Lộ nói những lời này tất nhiên không có gì đáng trách. Cốc Vũ thâm trầm nhìn cô một cái, không nói gì.

"Bạch Lộ, tại sao cô hỏi việc này?" Tiểu Hạ tò mò nhìn về phía Mộc Mộc: "Không phải là..."

Bạch Lộ không thèm để ý, lấy một quả nho trong đĩa hoa quả cho vào miệng. "Đúng vậy, tôi đang định tìm người làm một đêm tình!"

"Thật sao? Vậy không bằng chọn tôi đi." Tiểu Hạ ngồi bên cạnh vươn tay ôm lấy vai Bạch Lộ, ánh mắt không giấu giếm ý thèm muốn. "Tiểu Lộ, nhất định tôi sẽ không làm em thất vọng."

"Cút!" Bạch Lộ dùng móng vuốt đe dọa cậu ta, "Tôi sợ ngày mai anh tỉnh dậy không nhớ ra tôi là ai."

"Dù cho tôi quên ai cũng không thể quên em! Em là người tình trong mộng của tôi..."

Cậu ta đang nhiệt tình thể hiện tình yêu, lại bị giọng nói lạnh như băng của Bạch Lộ ngắt lời. "Làm trò, đem những lời này đi mà dụ những cô em ngoan ngoãn của cậu, đừng sĩ nhục chỉ số thông minh của tôi."

Mộc Mộc lặng yên nghe mọi người tranh luận, người không có khả năng nói chuyện thường có thể theo dõi ánh mắt, ngữ điệu của người đối diện, cảm nhận được rất nhiều điều họ không nói, ví dụ như tình cảm của Tiểu Hạ đối với Bạch Lộ.

Có điều trong lòng Bạch Lộ chỉ có Cốc Vũ, không thể có người đàn ông nào khác.

Di động vang lên, Mộc Mộc không ngoài ý muốn nhìn thấy ba chữ "luật sư Kiều" trên màn hình, nhanh chóng mở tin nhắn.

"Lại ở quán bar? Về nghỉ ngơi sớm một chút. Anh hẹn bác sĩ Trương chín giờ sáng ngày mai, tám giờ anh qua đón em."

"Được, em biết." Trả lời ngắn gọn, Mộc Mộc nhắm mắt tựa lưng vào ghế.

Cô cũng đâu hơn gì, ngoài Trác Siêu Nhiên, trong lòng rốt cuộc không có chỗ cho người đàn ông khác.

Đúng chín giờ ngày hôm sau, Kiều Nghi Kiệt đưa Mộc Mộc đến phòng khám của bác sĩ Trương, trước khi ra ngoài còn vỗ lưng Mộc Mộc đang sợ hãi. "Mộc Mộc, nếu sợ quá phải hô to lên, biết không?"

Cô gật gật đầu, chậm rãi nằm trên ghế màu trắng. Trong phòng khám trừ tiếng đồng hồ chạy tích tắc, cái gì cũng không nghe thấy, im lặng đến mức làm cô sợ hãi.

Vì Mộc Mộc không thể nói chuyện, bác sĩ Trương cũng không hỏi vấn đề gì, chỉ nói vài câu trấn an, sau đó tiêm cho Mộc Mộc một mũi, dựa theo tư liệu đưa đến bắt đầu hỏi.

"Hôm đó, mây đen che kín, trời sắp mưa, cô giáo dạy nhạc vì lo cô mắc mưa nên trước nửa giờ đã cho nghỉ sớm.. Cô đứng ở trước cửa tòa soạn, trú chân..."

Giọt nước mưa kèm theo tia chớp rạch trời xẹt lên trước mắt Mộc Mộc, bầu trời u ám, mây đen tựa không đáy, dường như sắp sập xuống, đem người ta nuốt gọn.

Cô bắt tri bắt giác nhắm hai mắt lại, trí nhớ trở về ngày mưa nhiều năm trước đó.

Mộc Mộc mặc đồng phục trung học ôm túi sách, vội vàng chạy hướng nhà ga. Đến nửa đường, mưa bắt đầu đổ xuống, rơi trên người cô. Cô tránh ở một tòa soạn, vốn định trú mưa trong chốc lát.

Một chiếc xe quen thuộc dừng ở ven đường, cách cửa kính thủy tinh trong suốt, cô thấy ba - người thương cô nhất vẫy tay gọi mình.

Cô mừng rỡ chạy qua làn mưa, ba cũng mở cửa xe đem ô xuống, ôm lấy bả vai cô, "Nhanh lên, nhanh lên."

Lên xe, ba lấy tay áo giúp cô lau nước mưa trên mặt, chiều chuộng hỏi: "Có lạnh không con?"

"Không lạnh. Ba, không phải ba nói hôm nay phải tặng ca sao?"

"Ba thấy bên ngoài trời mưa, sợ con gặp lạnh. Chờ ba đưa con về nhà, ba lại đến trường."

Ba Mộc Mộc là giáo viên dạy nhạc của một trung tâm gần nhà, bình thường cũng không quá bận rộn. Trong thời gian này trường có hoạt động kiểm tra đánh giá nên liên tục mấy tuần nay không được nghỉ ngơi.

"Hôm nay học bài gì?"

"Cô không dạy con bài mới, chỉ cho luyện lại mấy lần "Gió thổi kí ức thành những đóa hoa". Cô nói phần đệm sau của con còn kém, muốn đàn bài này tham gia vòng sơ khảo vào học viện âm nhạc còn cần chuẩn bị thêm nhiều." Nhắc tới học viện âm nhạc, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Mộc Mộc sáng lên.

Nhìn cô con gái đáng yêu trước mắt, người đàn ông khó kìm được sự vui sướng, yêu thương trong lòng, hai tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Mộc, lại động viên vỗ vỗ vai cô, "Mộc Mộc, đừng tạo cho mình áp lực quá lớn. Hôm qua đã luyện đến quên ngủ, đêm nay đừng đàn, nghỉ ngơi sớm một chút, mai còn đi học ở trường."

"Dạ!"

Bởi vì ba muốn chuyên tâm lái xe, Mộc Mộc không nói chuyện với ông nữa, mở một chiếc CD, vừa nghe vừa dùng chất giọng trong suốt ngâm nga...

Ba cô cũng nghe, ngón tay trên vô lăng nhẹ nhàng đánh nhịp.

...

Dọc đường đi, mưa rơi càng lớn, xe cộ chật như nêm. Giọt mưa rơi xuống cửa thủy tinh, tiếng lách tách vang lên, nước bắn ra từ bánh xe, có chút mơ hồ dội lại vào cửa ngày càng dày.

Có lẽ tối qua ngủ quá muộn, cũng có lẽ hôm nay đi học quá mệt, Mộc Mộc tựa người vào ghế ngủ. Trong giấc mộng, cô nghe được tiếng ba gọi, cô dờ mình, ngủ tiếp. Sau đó, lại mơ hồ cảm giác được lớp áo ấm đắp lên người mình, một đôi tay rất mạnh đem cô ôm lấy.

Cô cũng ôm lấy cánh tay ông, lùi sâu vào trong lòng, giấc ngủ càng thêm ấm áp.

Một tiếng la lớn làm Mộc Mộc từ trong mộng bừng tỉnh. Cô mờ mịt ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt buồn ngủ, mới phát hiện cúc trên chiếc áo ấm ướt của mình đã bị còi hết, lộ ra phần ngực rất nhỏ phía dưới.

Bởi không mặc áo ngực, cơ thể con gái mượt mà bên trong như ẩn như hiện.

Còn chưa biết tại sao thế này, cô đã nghe thấy tiếng mẹ quát lên. "Ông còn gì để nói? Để tôi nói cho ông nghe, ông là loại mặt người dạ thú!"

"Bà có im đi không!" Thấy Mộc Mộc bị đánh thức, ba cô thẹn quá hóa giận, đang định rời đi, lại bị mẹ cô kéo lấy trong con thịnh lộ, đánh túi bụi như phát điên.

"Ông không phải là người, con bé mới mười bảy tuổi... Cho dù không phải con ruột của ông, ông cũng không thể..."

Bốp! Một chiếc bạt tai giáng trên mặt mẹ cô, bà ngã xuống mặt đất.

Mộc Mộc chỉ cảm thấy tấm màn đen tối trước mắt dần đem cô bao phủ, làm cho cô không thể nhúc nhích, không thể hô hấp.

Cô cố gắng tìm được thứ gì đó, dùng hết sức mở to mắt, trước mắt đã là màu trắng mờ mịt.

Lời tác giả:

Mọi người đừng sợ, sự việc không cầu huyết như vậy, ba Mộc Mộc vẫn là người ba tốt! Tuy rằng không phải ba ruột của cô ấy.

Nam chính Việt Việt nhà ta sau này sẽ có cuộc sống "ở chung" rất ngọt ngào, mọi người đừng nóng vội nha!

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Mộc Mộc muốn ngăn ba mẹ lại, muốn hỏi hai người đó có phải sự thật không. Cô đột nhiên ngồi dậy, phát hiện mình nằm trên một chiếc giường màu trắng, một vị bác sỹ mặc áo trắng ngồi bên cạnh...

"Cô mơ thấy gì?" Bác sỹ Trương nhẹ nhàng hỏi, đồng thời đưa cho cô một quyển sổ ghi chép để cô ghi vào, trên đầu tờ giấy ghi tên và ngày điều trị của cô.

Mộc Mộc hỗn loạn sững sờ một hồi lâu mới ý thức được vừa rồi chỉ là giấc mơ, ba mẹ cô đã mất, chỉ còn lại mình cô đeo trên lưng tội nghiệt này.

"Viết tất cả những điều cô thấy trong mơ vào đây." Bác sỹ Trương nghĩ cô không nghe thấy, nhắc lại một lần.

Ngòi bút run run trên giấy, những dòng chữ dường như cũng run lên. "Mẹ tôi thấy ba còi quần áo tôi, bà ấy tức giận đến đánh ông, còn nói tôi không phải con ruột của ba, ba tôi đánh lại mẹ."

Bác sỹ Trương cũng không ngạc nhiên, đủ thấy ông ta cũng đã biết qua câu chuyện. "Sau đó?"

"Tôi tỉnh."

Bác sỹ Trương nhìn ánh mắt né tránh của Mộc Mộc, trầm tư một lúc, lại hỏi. "Cảm giác cô ngay lúc đó là gì? Xấu hổ và giận dữ? Hay là sợ hãi? Cô yên tâm, tôi đảm bảo sẽ giữ bí mật những điều cô nói."

Mộc Mộc tránh đi cái nhìn của bác sỹ, nắm chặt chiếc bút... "Tôi hận ông ấy!"

Bác sỹ Trương day day trán, hiển nhiên thất vọng với câu trả lời của cô. "Cô hận ông ấy như vậy sao? Hận ông ta không chết đi? Chẳng lẽ đối với ông

đường dục, cô không có một chút cảm động nào? Cho dù ông ta làm sai điều gì, ông ta cũng nuôi cô từ nhỏ đến lớn, để cô có thể thi đỗ được học viện âm nhạc..."

Mộc Mộc bịt tai, không ngừng lắc đầu, mặt cắt không còn giọt máu.

Bác sỹ Trương tới gần, khoảng cách chỉ còn mấy centimet, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào đôi mắt kinh hoàng của cô. "Vì sao cô muốn giết ông ta?"

Mộc Mộc bị thái độ của ông ta làm cho sợ hãi, viết lung tung trên giấy. "Tôi không biết, lúc đầu óc tôi rất hỗn loạn, không biết mình đã làm gì."

"Cảm xúc của cô đối với ký ức kia rất mạnh, chứng tỏ ở sâu trong tiềm thức có một thứ tình cảm bị giấu kín, nhưng ngay cả trong trạng thái thôi miên cô cũng trốn tránh... Vì sao? Cô sợ cái gì? Cô đang trốn tránh điều gì?"

"Giữa cô và ông ta có chuyện gì không thể để người khác biết?"

Mộc Mộc giơ tay lên giáng xuống mặt bác sỹ Trương một bạt tai.

Tôi không có, không có! Cô hét lên trong căm lạnh, giống như nỗi điên lao xuống giường, kinh hoàng như con thỏ bị dọa, hoảng loạn chạy trốn, lại không tìm thấy cửa.

May mắn Kiều Nghi Kiệt chạy vào kịp lúc, ôm lấy cô, thiết bị trong phòng của bác sỹ Trương mới được an toàn.

"Mộc Mộc, bình tĩnh nào, em bị làm sao vậy?"

"Đừng sợ, có anh ở đây, không có ai dám làm hại em." Kiều Nghi Kiệt ôm chặt Mộc Mộc, quần áo cô đều ướt đầm mồ hôi, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Anh muốn bảo vệ cô, giúp đỡ cô, làm cho vận mệnh không trêu đùa cô gái đáng thương này một lần nữa, nhưng cuối cùng lại là đẩy cô xuống vực thẳm.

Bác sỹ Trương thấy cô quá kích động, đẩy gọng kính, "Hôm nay trị liệu đến đây, anh đưa cô ấy về nghỉ ngơi. Độ tinh thần tốt hơn, chúng ta lại tiếp tục."

Cô liều mạng lắc đầu, đẩy mạnh Kiều Nghi Kiệt, lao ra khỏi phòng khám.

Cô không điều trị, cho dù cả đời làm người câm cô cũng không muốn đổi diện với sự nhục mạ của bác sĩ.

"Mộc Mộc!"

Kiều Nghi Kiệt vừa định đuổi theo, bác sỹ Trương đã ngăn lại. "Cho cô ấy thời gian bình tĩnh, luật sư Kiều, tôi có chuyện muốn nói với anh."

Kiều Nghi Kiệt nhìn ra ngoài cửa không yên lòng hỏi. "Có chuyện gì?"

"Tiềm thức của cô ấy rất mạnh, luôn cố gắng để trấn áp cảm xúc, ngay cả trong trạng thái thôi miên cũng theo bản năng kháng cự lại."

"Ý của ông là?"

"Cô ấy quá khép kín bản thân mình, từ chối tất cả mọi người bước vào thế giới nội tâm..." Bác sỹ Trương dừng lại, nói: "Nếu cậu thật sự muốn giúp cô ấy, tốt nhất là tìm cách để cô ấy nói ra bí mật trong lòng với cậu."

"Tôi đã hiểu..."

Trong dòng người đông đúc, Mộc Mộc kéo lê hai chân tê dại đứng giữa ngã tư đường không mục đích.

Bên tai có rất nhiều âm thanh chất vấn.

"Cô hận ông ta đến thế sao?"

"Ngoài hận, không có một chút biết ơn nào sao?"

"Vì sao cô giết ông ta? Lúc cô cầm dao, có nghĩ đến ơn dưỡng dục của ông ta hay không..."

Những âm thanh hỗn độn đó, có Kiều Nghi Kiệt, có cảnh sát, quan tòa... Cô dùng hết sức che tai, tiếng huýt sáo trên đường rút cuộc không còn nghe thấy, những âm thanh đó lại càng vang lên rõ ràng.

Mộc Mộc bước nhanh hơn, muốn tránh né sự níu kéo từ những âm thanh đáng sợ đó, cô càng chạy càng nhanh, tiến thẳng về phía trước, qua ngã tư đường lúc nào không biết.

Tiếng phanh chói tai vang lên, Mộc Mộc đột nhiên hoàn hồn, quay sang nhìn thấy một chiếc xe việt dã màu trắng đang chạy như bay hướng về phía cô, cấp tốc phanh lại.

Xuyên qua kính thủy tinh, cô nhìn thấy khuôn mặt cô mong nhớ nhất. Khuôn mặt anh góc cạnh rõ ràng như điêu khắc, vì lo lắng mà đanh lại..

Xe gần đến cô thì dừng, nhưng Mộc Mộc vẫn theo quán tính ngã xuống.

Nhìn Trác Siêu Nhiên vội vàng xuống xe, bước nhanh đến bên cạnh mình, trong lòng cô có thứ gì đó không nói lên lời..

Anh từng nói, cô không nên là cô gái chấp nhận số phận.

Anh từng nói, đừng từ bỏ, vận mệnh có thể thay đổi.

Anh nói chỉ cần cô không từ bỏ, anh nhất định có thể thay đổi vận mệnh của cô.

Bốn năm sống cuộc sống không phải của mình, mẹ ra đi, tất cả mọi người người khinh bỉ, cô đều cố gắng chống chọi.

Bởi vì cô còn có anh, anh sẽ không khinh thường cô, anh nhất định sẽ nghe cô giải thích... Cô tin, cô vẫn tin.

Nhưng khi cô cần sự an ủi của anh nhất, người đàn ông mà cô chờ đợi chỉ ngồi xuống trước mặt, dùng giọng nói khách sáo mà nói: "Xin lỗi... Cô thế nào? Có bị thương không?"

Cô còn có thể mong ngóng cái gì, còn có thể tin tưởng cái gì?

Người qua đường nhìn thấy sự cố xảy ra, một chiếc xe sang trọng đâm vào một cô gái trẻ, không khỏi quay lại tò mò, vây thành một đám đông.

Người đi rồi cũng chậm bước lại, như sợ bỏ lỡ chuyện hay ho gì.

Trác Siêu Nhiên nhìn đồng hồ, nói: "Đề tôi đưa cô đi bệnh viện kiểm tra."

Mộc Mộc lắc đầu, đứng dậy, tay trái ôm lấy khuỷu tay phải xước da, xoay người.

Bởi vì chân hơi đau, cô đi bước thấp bước cao.

"Nên đi bệnh viện khám xem..." Những người đứng xem xen vào khuyên bảo.

Cũng không thiếu những người khác đồng tình. "Đứng vậy! Đứng vậy! Cô bé, đừng thể hiện, đến bác sĩ khám xem."

Mộc Mộc như không nghe thấy, hướng phía trống đi ra.

"Tô Mộc Mộc..."

Cô nghe thấy Trác Siêu Nhiên gọi mình, quay đầu hướng hần cười. Thì ra trí nhớ của anh cũng không phải quá kém, ít nhất còn có thể nhớ tên cô.

Cô đang cân nhắc không biết nên dùng di động hay dùng giấy ghi chép trả lời: Cô không việc gì, chỉ là ngã nhẹ thôi.

Ai ngờ Trác Siêu Nhiên đuổi theo, giữ lấy cổ tay cô, bàn tay kiên định, không cho người khác cơ hội từ chối. "Tôi đưa cô đi bệnh viện kiểm tra."

Bốn năm trước, anh cũng nắm tay cô như vậy, hy vọng cô ở lại, để cho anh ôm một lát, để làm bạn gái anh...

Cô ngẩng mặt, chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt. Hôm nay anh không mặc quân trang, bộ đồ thể thao rất thoải mái làm cho anh thêm vài phần tự tại, mặc dù khí chất so với trí nhớ của cô có chút bất đồng, nhưng vẫn mơ hồ nhìn ra bóng dáng.

Cô giống như trải qua một kiếp luân hồi, nhớ lại tất cả mọi chuyện. Cô bỏ lỡ một lần, tuyệt đối không thể bỏ lỡ lần thứ hai.

Cô cười gật đầu. Cô sẽ không để anh quên cô, lúc này, nhất định sẽ không.

...

Trác Siêu Nhiên đưa cô đến bệnh viện quân đội, cẩn thận giúp cô đi vào cửa lớn, hướng phía phòng cấp cứu. Mấy chục bước ngắn ngủi, anh gặp không ít người quen, có bác sĩ, có bệnh nhân, đều thân thiện chào hỏi. Những người đó không tự giác đem ánh mắt thăm dò về phía bàn tay Trác Siêu Nhiên đỡ lấy Mộc Mộc.

Trác Siêu Nhiên cũng không hề giải thích, về mặt thần nhiên giúp đỡ cô cho đến cửa phòng cấp cứu.

Trong phòng cấp cứu có hai vị bác sĩ. Một người tuổi đã lớn, tóc hoa râm. Một người còn rất trẻ, mang khẩu trang không nhìn rõ mặt, chỉ để lộ một đôi mắt hẹp dài. Anh ta vừa thấy Trác Siêu Nhiên vào cửa, mắt sáng lên. "Áy! Có bạn gái rồi? Không phải cố ý mang đến cho tôi xem?"

Mộc Mộc nghe ra rất nhiều tầng ý nghĩa trong những lời này. Đầu tiên là, vị bác sĩ phòng cấp cứu kia quan hệ với Trác Siêu Nhiên không phải bình thường. Tiếp theo là, trước mặt Trác Siêu Nhiên chưa có bạn gái, điều này làm cho Mộc Mộc như nhìn thấy ánh nắng tươi sáng, hoa nhài trên cửa sổ.

cũng tỏa hương thơm ngát hơn rất nhiều.

"Tôi không nhân đến như vậy, đi mang bạn gái đến cho cậu xem." Trác Siêu Nhiên thoải mái đáp. "Tôi vừa lái xe không cẩn thận đụng phải cô ấy. Kiểm tra giúp một chút, xem cô ấy có bị thương gì nghiêm trọng hay không?"

"Không thành vấn đề." Vị bác sĩ trẻ tuổi đứng lên, chỉ giưòng khám bệnh, để Mộc Mộc ngồi xuống.

Lúc anh ta cẩn thận kiểm tra cho Mộc Mộc, Trác Siêu Nhiên đi ra ngoài gọi điện thoại, phòng cấp cứu yên tĩnh nên âm thanh nghe vẫn rõ ràng: "Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, tối nay không cần chờ tôi..."

"..."

"Không có việc gì, sắp xử lý xong rồi."

"..."

"Khoảng hai tiếng nữa."

"..."

"Vậy được rồi!"

Trác Siêu Nhiên cúp máy trở về, bác sĩ đã kiểm tra xong, đang kê đơn thuốc. "Cô ấy không thể nói chuyện?"

"Trước kia cô ấy bị kích động, mất tiếng."

"Ừm. Cô ấy bị thương không nặng, chỉ có mấy vết xước ngoài da, cổ tay bầm tím, còn mất cả chân..."

"Cổ tay cô ấy bị thương nghiêm trọng không?" Trác Siêu Nhiên cắt lời: "Cô ấy đánh đàn dương cầm... Vết thương ở cổ tay liệu có ảnh hưởng?"

"Đánh đàn?" Vị bác sĩ trẻ tuổi nhìn tay Mộc Mộc. "Cô xoay cổ tay tôi xem."

Cô cắn răng chịu đau giật giật ngón tay, vẫn có thể cử động được.

"Không bị thương đến gân cốt, không ảnh hưởng đến việc đánh đàn." Bác sĩ bỗng nhiên nghĩ đến việc gì, lúc đưa đơn thuốc cho Trác Siêu Nhiên, cố ý hướng anh nheo mắt. "Này! Anh biết khá nhiều về người ta đây nhé!"

"Ừm..." Anh nhận lấy, "Cũng không phải nhiều lắm."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mọi kiểm tra chấm dứt rất nhanh, Trác Siêu Nhiên cũng mua cho cô rất nhiều thuốc, thuốc uống, thuốc bôi đều có.

Anh đưa tất cả cho cô, sau đó lấy trong ví tiền ra danh thiếp cùng một ít tiền mặt, cũng phải đến hơn hai nghìn. "Cái này để cô mua đồ bỏ."

Mộc Mộc cười cười với anh, rút lấy danh thiếp, quơ quơ trước mặt.

"Đây là danh thiếp của tôi, trong đó có cách liên hệ. Nếu có gì không thoải mái, cô có thể gọi hoặc gửi tin nhắn cho tôi."

Mộc Mộc lấy ra tờ giấy ghi chép, viết cho anh xem: "Đồ bỏ không cần thiết, danh thiếp tôi giữ lại... Anh có việc cứ đi trước, không cần để ý đến tôi."

"Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về?"

Bốn năm trước, anh hỏi cô hai lần, cô không trả lời anh.

Bốn năm sau, vẫn câu hỏi như vậy, Mộc Mộc không ngần ngại viết trên giấy địa chỉ của mình.

Bây giờ, cô có thời gian, anh chưa có bạn gái, nếu vận mệnh sắp xếp cho họ gặp lại, vì sao cô phải từ bỏ?

Hai tiếng sau, Trác Siêu Nhiên vội vã chạy đến một nhà hàng, vừa bước vào đã thấy Trác nhị thiếu gia ngồi ở vị trí bên cửa sổ, chăm chú nhìn xa xa, đồ ăn trước mặt chưa hề động đũa.

Đàn ông quyền rũ nhất là khi anh ta nghiêm túc.

Lúc này, Trác Siêu Việt cúi bỏ về phóng đăng tùy tiện, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm một vị trí, mày khễ nhẩn lại, cả người tan mát ra sự quyền rũ chết người.

Trác Siêu Nhiên theo tầm mắt nhìn qua, một đôi nam nữ ngồi góc sáng. Người đàn ông vẻ mặt nôn nóng, cô gái mặt đầy lệ rơi.

"Nhìn chuyên tâm như vậy, cậu thấy bọn họ nói chuyện gì không?" Trác Siêu Nhiên ngồi xuống vị trí đối diện.

Lúc này Trác Siêu Nhiên mới phát hiện người mình chờ đã đến, thu hồi tầm mắt, thuận miệng đáp: "Phần lớn là nhìn được, còn lại có thể đoán được."

"Thật không? Bọn họ đang nói gì?"

"Nói chuyện ly hôn, người đàn ông có tình bên ngoài, hy vọng người phụ nữ tác hợp cho bọn họ..."

"Vậy sao? Cậu học khẩu ngữ bốn năm nay thật không phí."

Trác Siêu Việt bắt đầu cười khò, vô ý thức nghịch chiếc đũa trong tay, "Em cũng không biết có thật sự hữu dụng hay không..."

Lời tác giả:

Spoil

Đoạn ngắn báo trước phần kích thích!

Hôm nay thật nhịn không được, vì bù lại mọi người chờ đợi, ta trích một đoạn mọi người muốn xem nhất... Hắc hắc, tuyệt đối đáng tiền nha!

Bây giờ mọi người ngừng thờ, bắt đầu xem đi.

Action 1

Một ngày, một tháng, một lúc nào đó (Mọi người đoán xem?).

Gió chiều khẽ thổi, đóa hoa hồng trắng bên cửa sổ theo gió mà rơi xuống.

Món canh thịt bò sôi trong nồi, lớp bọt trắng trào ra, tỏa hương bốn phía.

Mộc Mộc ngồi xuống, tay phải nâng cằm vụng trộm ngắm nhìn Trác Siêu Nhiên đang ngồi trên ghế sofa ngủ, cười đến ánh mắt hẹp thành một đường chỉ.

Thời gian làm cho cá tính của anh thay đổi thật nhiều, nhưng đáng ngủ một chút cũng không đổi, vẫn im lặng như vậy...

(Ta nóng vội giờ chân lên: "Mọi người ngủ đều im lặng phải không? Con gái à, con từng gặp qua người ngủ vui vẻ sao?" Bốp! Vật thể lạ bay tới... đập trúng vào ta. Mọi người hô: "Tránh một bên, che hết màn ảnh rồi có biết không?!" Ta đau khổ trườn đi...)

Tựa như đêm hôm đó...

Đêm hôm đó, bọn họ ôm nhau, hân cũng im lặng như thế ngủ bên cô...

Nhớ tới những lưu luyến si mê ngày đó, những áp lực sâu kín lại sôi trào trong mạch máu. Mộc Mộc không chịu khống chế, giờ đầu ngón tay chạm vào khuôn mặt làm cho cô mong nhớ hơn một nghìn ngày đêm.

Vẫn là sống mũi thẳng, đôi mày kiếm.. Chỉ là năm tháng bào mòn đi những góc cạnh, làm cho người bên cạnh dễ dàng đến gần hơn nhiều...

Lông mi Trác Siêu Nhiên giật giật, mở mắt, ánh mắt còn mơ màng. Mộc Mộc sợ tới mức rút nhanh tay về, đứng lên làm bộ như không có việc gì đi về phía phòng bếp: "À... Canh nấu xong rồi..."

Trác Siêu Nhiên nhìn về mặt làm bộ "đi ngang qua" đáng yêu của Mộc Mộc, ngực không khỏi nóng lên, cầm lấy đôi tay "phạm tội" vừa rời của cô nắm trong lòng bàn tay mình.

Mặt cô đột nhiên đỏ lên, giống như một trái đào mật, dụ dỗ người ta nhắm nháp.

Trác Siêu Nhiên dù sao cũng chỉ là đàn ông, trong nháy mắt máu nóng lên, làm cho anh sinh ra một cảm giác muốn "phạm tội".

Anh đang do dự nên thử xem mùi hương của cô có ngọt ngào như anh tưởng tượng hay không, hay vẫn nên đợi tình cảm của bọn họ ổn định hơn một chút, hiểu biết thêm một chút, lại phát hiện đầu lưỡi Mộc Mộc lặng lẽ liếm hai phiến môi hồng nhuận của mình.

Như thế rõ ràng ám chỉ, nếu anh không chủ động, thật là thiên lý khó dung.

Anh khẽ kéo, cơ thể cô không chống cự được ngã vào trong lòng, môi cùng môi chuẩn xác chạm vào nhau.

Hương thơm ấm áp ngọt ngào, nồng nàn dịu nhẹ, so với tưởng tượng của anh càng thêm ngọt...

Thời khắc chờ đợi cuối cùng cũng đến. Mộc Mộc cứ tưởng người cô đang ôm là người đàn ông bốn năm cô chờ đợi, hạnh phúc không nói lên lời, cả người mơ hồ bay bổng như trên cõi thiên đàng.

Nụ hôn của anh mềm như tơ, cô say mê đón lấy, nhắm mắt lại tìm kiếm cảm giác nụ hôn đầu tiên của bọn họ... Không biết vì sao cô lại không tìm thấy cảm giác làm cho cô đau đớn nhưng lại khát khao đến tận linh hồn.

Nhất định là vì quá hạnh phúc, cô âm thầm nghĩ.

Trác Siêu Nhiên không kìm lòng được quay người đem Mộc Mộc đặt ở ghế sofa, đầu lưỡi không chút ngại lách đi vào khám phá...

Mộc Mộc kích động ôm bờ vai rộng lớn của anh, định bắt đầu cuồng nhiệt...

"Khụ, khụ..." Một tiếng ho nhẹ ngoài ý muốn đã kết thúc màn kịch tình vừa diễn ra.

Trác Siêu Nhiên bất ngờ đứng dậy, ngoài ý muốn nhìn thấy người nào đó đáng lẽ đang ở Nga xuất hiện chỗ cầu thang.

"Siêu Việt? Cậu về khi nào?" Anh xấu hổ vuốt lại nếp áo nhăn, tự trách mình quá chuyên tâm, hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh dưới lầu, cũng không nghe thấy bước chân người lên cầu thang.

"Vừa xong... Vốn định cho anh chút bất ngờ, lại không ngờ anh cũng có cùng mục đích..." Trác Siêu Việt khẽ liếc cô gái tóc dài cạnh sofa, cười âm mưu, "Cho em một bất ngờ lớn như vậy."

Ngữ điệu mang theo ý cười, quen thuộc đến như vậy, lại xa lạ đến như vậy. Mộc Mộc cả kinh, hai tay vịn vào sofa đứng lên.

Cho đến khi cô đỏ mặt từ sau tay vịn lộ ra...

Cô nhìn thấy một gương mặt hoàn toàn giống như gương mặt của Trác Siêu Nhiên...

Hai đôi mắt nhìn nhau, cô khiếp sợ, sâu trong đáy mắt hẩn, cô càng thấy được sự khiếp sợ hơn gấp bội phần.

Bên tai cô giống như vang lên tiếng nổ ầm trời, hoàn toàn đánh thức cô khỏi giấc mơ.

Là mơ, đây nhất định là mơ, bằng không làm sao cô lại thấy hai Trác Siêu Nhiên?

Đúng, là mơ!

"Mộc Mộc, cậu ta là Trác Siêu Việt, em sinh đôi của anh." Trác Siêu Nhiên giới thiệu, hoàn toàn phủ nhận điều đó, "Siêu Việt, cô ấy là Tô Mộc Mộc, bạn gái... của tôi."

Trác Siêu Việt? Trác Siêu Nhiên? Anh em sinh đôi?

Rốt cuộc cô hiểu được, khi Trác Siêu Nhiên nhắc tới em trai mình tại sao lại dùng ngữ điệu như vậy nói, "Em thấy cậu ta sẽ biết!"

Có người nhận sai, cũng có người không bao giờ nhận sai.

Chỉ liếc mắt một cái, Mộc Mộc từ thiên đường ngã vào mười tám tầng địa ngục, xương tan thịt nát, vạn kiếp bất phục...

"A,a..." Trác Siêu Việt cười gượng hai tiếng, tay cầm chìa khóa nắm thành quyền, chiếc chìa khóa kim loại phát ra tiếng ma sát chói tai. "Hai người cứ tiếp tục, tôi không quấy rầy..."

Action 2

Phòng tắm phòng ngủ khẽ mở, ánh sáng màu trắng bên trong lò mờ lọt ra ngoài.

Mộc Mộc đi đến, qua khe hở nhìn vào, chỉ thấy những mảnh vụn hoa hồng trắng dập nát, nước trên vôi hoa sen trút xuống, từng đợt khí lạnh lan tỏa khắp phòng tắm...

Trác Siêu Việt cả người ướt đầm ngồi cạnh bồn tắm lớn, ánh mắt cương trực. Dòng nước lạnh như băng từ trên vòi hoa sen chảy xuống, hắn không tránh, tùy chúng xô vào mình.

Mộc Mộc vội vàng đóng vòi hoa sen, cầm khăn tắm giúp hắn thấm nước trên người, áo sơ mi ướt đầm dính vào, ôm sát lấy cơ thể đàn ông của hắn.

Ánh mắt cô từ bờ vai cường tráng trượt xuống phía dưới, đến ngực, đường cong hoàn mỹ nơi thắt lưng, còn có... trong trí nhớ cô...

"Cô có thể đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi?" Đại khái là nước rất lạnh, giọng nói hắn như bị đóng băng.

"Siêu Việt..." Cô gọi tên hắn, giọng nói ấm áp, vang vọng trong màn đêm tịch mịch.

"Đi ra ngoài!" Hắn đuổi khách không chút khách khí.

Trác nhi thiếu gia cái gì cũng tốt, khuyết điểm duy nhất là uống rượu xong cực kì khó tính, nóng giận không báo trước, có nhiều lần Mộc Mộc đã thấy nhưng không thể trách, "Anh lại đi uống rượu?"

"Phải đi xã giao." Hắn trình trọng sửa lại.

Đi uống rượu với đi xã giao bản chất khác nhau, Mộc Mộc cảm thấy chắc mình phải vì người được gọi là em chồng trước mắt này nấu bát canh giải rượu, bằng không hắn không tỉnh nổi sẽ luôn mồm "Chị dâu".

"Em đi nấu canh giải rượu cho anh."

Cô vừa xoay người hướng ngoài cửa, cổ tay đột nhiên bị một người giữ lấy. "Anh?"

Hắn vừa buông tay, Mộc Mộc bị mất trọng tâm, ngã trên đùi hắn. Cánh tay kia của Trác Siêu Việt khẽ giơ lên, thuận thế đem cô ôm vào ngực.

Cô nam quá nữ, ở trong phòng tắm, cả người hắn ướt đầm, cô chỉ mặc váy ngủ mỏng manh.

Tư thế vô cùng ám muội, cô ngồi ở trên đùi, tựa vào lòng hắn.

"Cô muốn thế nào?" Hắn đưa tay nâng mặt cô, ngón tay dài mon tron cánh môi mềm mại. Hơi thở hắn mang theo mùi rượu rất nồng, trong ánh mắt cương trực có chút đáng sợ.

Đây là hắn hỏi cô sao? Xem ra hôm nay hắn rất say rồi.

"Đừng làm loạn." Cô đẩy hắn, "Vạn nhất để anh trai anh biết..."

Căn cứ và những gì đã xảy ra trước đây, chỉ cần Mộc Mộc nhắc đến Trác Siêu Nhiên, Trác Siêu Việt lập tức dừng chọc cô ngay, thay vào đó vẻ mặt "Chính nhân quân tử". Nhưng lúc này, Trác Siêu Việt hơi nheo mắt, một tia đáng sợ từ trong đó phát ra.

"Đừng lấy anh ấy để uy hiếp tôi! Cô cho rằng là người của anh ấy thì tôi không dám làm gì?"

Mộc Mộc đón nhận ánh mắt khiêu khích của hắn.

Cô biết hắn không dám, nếu hắn dám, hắn sẽ không là Trác Siêu Việt.

Nhưng cô quên là, Trác Siêu Việt uống rượu, không nhất định là Trác Siêu Việt nữa, hắn có thể biến thành cảm thú, không, hắn cởi quần áo, sẽ trở về là cảm thú...

Hắn giữ lấy cằm cô, một bàn tay đỡ sau lưng, không cho cô cơ hội né tránh, cường thế hôn xuống.

Ở trong sự cuồng dã của hắn, Mộc Mộc trừng lớn ánh mắt, quên cả phản kháng, cũng quên chống cự, cho đến khi đầu lưỡi hắn đi vào giữa hai hàm răng trong sự khiếp sợ của cô, ở đó hoành hành, cô mới phản ứng lại được...

Đúng là hắn dám...

Cô dùng hết sức đẩy hắn, nhưng hắn quá mạnh, dù cổ gãy dựa thế nào cũng không ngăn cản được sự cuồng dã nơi hắn.

... [Chỗ này tính lược 300 chữ, Mộc Mộc giãy dựa đứng lên, hắn đột nhiên từ sau lưng cô ôm lấy, đem cô vào phòng ngủ, vung tay đặt lên giường.]

Cô bối rối lùi vào phía trong, muốn thoát đi, lại bị hắn cầm lấy hai chân kéo lại, bàn tay to giữ lấy áo, xoạt một tiếng, áo ngủ của cô rơi xuống, lộ ra làn da ướt mà bên trong...

Tình thế cấp bách, Mộc Mộc cái gì cũng không kịp nghĩ, giơ tay bạt một bạt tai.

Bốp! Cái tát trong ban đêm tĩnh lặng vang lên thanh thúy.

Trác Siêu Việt cứng đờ, ngây ngẩn cả người.

Mộc Mộc nhân cơ hội che ngực, chạy xuống giường, ngay khi đến cửa, giọng nói hần mờ mịt truyền đến. "Chờ khi chúng ta gặp lại..."

Mộc Mộc kinh ngạc trừng lớn mắt, quay đầu nhìn ánh mắt Trác Siêu Việt vì say mà mơ hồ...

"Không phải cô hỏi tôi vì sao học khẩu ngữ? Hôm nay tôi nói cho cô: Tôi học vì muốn hiểu được câu nói của cô có nghĩa gì.

Nếu tôi không sai, cô nói là: "Chờ khi chúng ta gặp lại"... Đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lôi Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trác Siêu Việt bất đắc dĩ cười khô, vô ý thức nghịch chiếc đĩa trong tay, "Em cũng không biết có thật sự hữu dụng hay không..."

Trác Siêu Nhiên nhìn thoáng qua ngón tay thon dài lơ đãng cầm chiếc đĩa, ngực dội lên một cảm giác nặng nề khó hiểu.

Vất vả thành lập công ty xuất nhập khẩu, Trác Siêu Việt cũng không hề để ý, quyết tâm học khẩu ngữ bốn năm, bây giờ lại nói không biết có hữu dụng hay không... Giống như tất cả những việc cậu ta làm, chẳng qua chỉ để giết thời gian mà thôi.

Trác Siêu Nhiên thở dài một hơi, vẫn không bỏ xuống được sự nặng nề đeo bám.

Nhiều năm như vậy qua đi, mỗi lần đối mặt với vẻ mặt này của Trác Siêu Việt, anh vẫn không tự giác nghĩ, nếu lúc trước anh không nhất thời thiếu suy nghĩ, Trác Siêu Việt cũng không phải rời khỏi quân ngũ. Những ngày sống hăng hái nhất của cậu ta có lẽ là những ngày cố gắng đạt thành tích suất sắc trên trường huấn luyện, mặc dù đó là quãng thời gian đồ mồ hôi nhiều nhất.

Bọn họ vẫn có thể tựa vào sô pha uống rượu, có thể nâng cốc chỉ khi nói phải có ngày lên làm sư đoàn trưởng, còn có thể so sánh tử lượng ai tốt hơn, ai hít đất được nhiều hơn...

Đáng tiếc, một sai lầm của Trác Siêu Nhiên làm cho những ngày đó đặt một dấu chấm hết. Em trai anh rời quân ngũ. Cơm áo không lo nhưng cuộc sống cậu ta dường như đã không còn mục tiêu, mỗi ngày mơ mơ màng màng mà sống. Mỗi đêm Trác Siêu Việt bắt đầu đến quán bar, học hút thuốc, còn học "Dùng tiền mua phụ nữ một đêm"...

"Đừng dùng ánh mắt đó nhìn em..." Trác Siêu Việt ngồi đối diện anh cầm lấy chén trà lạnh trước mặt, đặt lên môi nhấp, nụ cười ác ý, "Em sẽ nghĩ anh đối với em có ý ghen tỵ..."

Trác Siêu Nhiên liếc nhìn người tự kỷ ám thị trước mặt, "Nhị thiếu gia, tất cả những gì cậu có tôi đều có, tôi ghen tỵ với cậu cái gì?"

"Nhờ anh tự kỷ thì sao?"

"Tôi đâu phải là cậu?"

Nói đến tự kỷ, Trác Nhị thiếu gia là có tiếng. Trên cơ thể mình không chấp nhận bất cứ tỳ vết nào. Ngay cả vết sẹo nhỏ cũng phải tìm bác sỹ phẫu thuật xóa bỏ... Trừ dấu răng trên vai phải kia.

Nhớ tới dấu răng đó, Trác Siêu Nhiên nhin không được hỏi. "Lần này về có đi "Lạc Nhật" không?"

Nghe câu hỏi đó, tay Trác Siêu Việt cầm đĩa dừng lại, ý cười mang chút hoảng hốt. "Không, đã lâu em không đi."

"Không muốn tìm cô ấy?"

"Đàn ông có lý tưởng như em, muốn dạng phụ nữ nào không có, tìm cô ta làm gì?" Trác Siêu Việt điềm nhiên nhún vai, tiếp tục ăn ngon lành. "Đừng nói chuyện tào lao nữa, ăn nhanh chút, sắp muộn giờ bay rồi."

Nói xong, Trác Siêu Việt men theo truyền thống im lặng trên bàn ăn tiếp tục lấp đầy bụng.

Nhìn thấy cậu ta cố trốn tránh, Trác Siêu Nhiên không khỏi thở dài.

Ở trong mắt người khác, Trác Nhị thiếu gia phong lưu thành tính, phóng đảng tùy tiện, chỉ có anh biết, trong lòng Trác Siêu Việt không thể xóa được hình

bóng một người con gái...

Cho đến bây giờ Trác Siêu Nhiên chưa được gặp cô gái ấy, tưởng tượng không ra một cô gái phong trần đến tột cùng xinh đẹp thế nào mà làm cho Trác Siêu Việt mỗi ngày đều đến quán bar ngắm nhìn, cả đêm không về.

Cho đến một ngày, anh về nhà, thấy Trác Siêu Việt cầm gương soi dầu răng trên vai phải, vẻ mặt hoảng hốt.

Sau nhiều lần tra hỏi, Trác Siêu Việt mới chịu mở lời, đại thể anh biết được là: Trác nhị thiếu gia không tiếc tung năm vạn đồng, mua cô ấy một đêm..

Có điều, sau một đêm đó, cô gái kia bỏ đi.

Trác Siêu Việt đến "Lạc Nhật" tìm cô rất nhiều lần, nhưng cô như bốc hơi khỏi thế giới này, tìm đâu cũng không thấy.

Hắn hỏi tất cả những người quen biết cô, thế như không ai biết cô tên thật là gì, cũng không ai có cách nào liên hệ.

Thứ duy nhất cô để lại cho Trác Siêu Việt là vết thương trên vai phải. Vì không kịp thời rửa sạch băng bó, miệng vết thương nhiễm trùng loang ra, trên vai phải hắn lưu lại một dấu răng rất sâu...

Tuy chưa bao giờ Trác Siêu Việt thừa nhận hẳn động lòng vì cô gái kia, nhưng Trác Siêu Nhiên biết, hẳn đối với cô nhớ mãi không quên. Vì lúc thay quần áo, hắn thường xuyên nhìn dấu răng trên vai ngăn người, trong mắt nhiệt tình vẫn nóng cháy như xưa.

Giấc mộng làm quân nhân tiêu tan, người phụ nữ trong lòng ra đi không lời từ biệt. Từ đó về sau, Trác Siêu Việt không còn quan tâm đến ý bất kì điều gì, tiền tài, sự nghiệp, phụ nữ... nhưng thứ đàn ông mơ ước nhất, hẳn đều có, cũng không chút để tâm, giống như tất cả những thứ đó hắn chỉ cần quơ tay là có được, có cũng không sao, không có cũng chẳng sao.

Nếu có thể, anh rất muốn giúp em trai mình tìm được cô gái kia, nói với cô ấy: Không phải cô gái nào cũng may mắn như cô ta, có thể làm cho người đàn ông như Trác Siêu Việt động lòng...

Trác Siêu Nhiên lại không nghĩ được, người con gái anh muốn tìm giờ này đang ghé vào bên giường, cầm danh thiếp của anh đặt trên đầu gối, tay chậm rãi vuốt, cẩn thận ngắm nhìn hàng chữ trên đó.

Quân khu S, sư đoàn N, đội X, Trác Siêu Nhiên.

Di động: #####

Điện thoại cố định: #####

Email: #####

Mộc Mộc ghé vào giường, mỉm cười nhìn danh thiếp, mắt híp lại như đường chỉ.

Ngay cả hộp thư điện tử cũng có, sau này muốn viết thư tình không phải rất tiện sao?

Thư tình, nên viết cái gì đây?

Hay là vẫn viết câu này: Em đã thích anh rất lâu... Em biết anh thích uống rượu mạnh, thích nghe Exodus, thích màu lục, còn nữa, thích những cô gái tóc dài... Đúng không?

À, còn có thể viết thêm một câu: Em vì anh mà để tóc dài...

Không biết hẳn nhận được thư sẽ có phản ứng thế nào? Có giống tối hôm đó hay không?

Đương nhiên, nếu có thể, cô hy vọng lại có thể gổ trên vòm ngực trần của hắn, viết lên làn da bóng mượt còn lấm tấm nước, trái tim cô nhộn nhạo lên trong lồng ngực...

Không nói không rằng, linh hồn Mộc Mộc lại phiêu diêu đến buổi tối hôm đó.

Hắn ôm cô ngồi trong hồ, nghe nói là mạch suối nước nóng, giàu khoáng chất. Cô không ngửi được mùi khoáng vật, chỉ ngửi được mùi xạ hương phả ra từ hắn, làm cho thần trí người ta lơ đãng.

Hắn ôm cả người cô đặt trên đùi mình, hai tay ôm lấy thắt lưng cô.

"Tối hôm nay, vì sao tìm anh?" Hắn ghé vào bên tai hỏi, hơi thở phả đến, làm cho xương cốt cô tê dại.

Cô đỏ mặt né tránh, một bàn tay khoát lên vai hắn, một bàn tay ở trên ngực viết: "Bởi vì, em thích anh đã rất lâu... Em biết anh thích uống rượu mạnh, thích nghe Exodus, thích màu lục, còn nữa, thích các cô gái tóc dài... Đúng không?"

Hắn nắm lấy tay cô, đặt lên môi hôn. "Anh còn thích ngừng cô gái ngồi trong lòng mình viết chữ... Giống như em vậy!"

Biết rõ là hấn đồ mình, nhưng khoe mắt Mộc Mộc vẫn cười, vẻ mặt như cô gái nhỏ sa chân vào thiên đường tình yêu.

Hắn hôn ngón tay cô, đầu lưỡi ướt át vòng quanh ngón áp út, cảm giác ẩm áp từ ngón áp út truyền đến trái tim.

Nghe người ta nói ngón áp út có dây thần kinh nối liền với tim, thì ra là thật.

Trái tim bị nụ hôn của hắn làm run lên, Mộc Mộc cười thẹn thùng rút ngón tay về, ở ngực hắn tiếp tục viết. "Anh còn thích cô gái thế nào?"

"Anh còn thích cô gái..."

Hắn cúi đầu, ánh mắt gian tà đảo quanh người cô, Mộc Mộc có dự cảm xấu.

Quả nhiên, tay hắn ôm sát, làm cơ thể mềm mại cô cọ sát vào mình, "Không mặc quần áo."

"Anh xấu quá." Cô ôm cổ hắn, ngược lên mỉm cười.

"Vậy sao? Thế anh sẽ xấu cho em xem..."

Hắn làm loạn lên, thực sự rất xấu!

Hắn đặt cô lên chiếc khăn tắm cạnh hồ, biến cô thành muốn sống không được, muốn chết không xong, thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Quá trình bị bắt nạt đó, bây giờ Mộc Mộc nhớ đến, nhin không được lấy chân trùm mặt, khuôn mặt đỏ ửng, cả người nóng lên.

Cái đầu không lạnh mạnh nhớ đến từng hình ảnh, Mộc Mộc đột nhiên nghĩ ra một vấn đề mấu chốt, đột ngột bật dậy.

Cô quên nói cho anh phương thức liên hệ!

Hơn nữa lúc đó anh nói: "... Nếu có gì không thoải mái, cô có thể gọi điện, gửi tin nhắn cho tôi."

Nhưng bây giờ cô không hề có dấu hiệu gì, làm sao có thể gửi tin nhắn?

Mộc Mộc ảo não vỗ đầu, cái đầu ngu ngốc này, nếu cô để lại cách liên hệ cho anh, nói không chừng xuất phát từ trách nhiệm và phép lịch sự, anh có thể gửi tin nhắn hỏi thăm cô, vậy là cô có thể danh chính ngôn thuận mà nhắn lại...

Đúng là ngốc nghếch hết thuốc chữa.

Hay là cô bẻ gãy cổ tay mình, gửi tin nhắn cho anh, "Tay của em đột nhiên bị gãy."

Chắc anh sẽ vội vàng chạy đến, nếu làm tốt có thể cả đời anh sẽ chịu trách nhiệm với mình.

Nhưng nghĩ đến sau này không được đàn dương cầm, còn có khả năng bị anh nghĩ mình lừa bịp tổng tiền, Mộc Mộc quyết định từ bỏ ý tưởng điên cuồng đó.

Suốt một buổi chiều, Mộc Mộc ôm di động ngồi khoanh chân trên giường, ngắm xem nên gửi tin nhắn thế nào cho Trác Siêu Nhiên.

"Đội trưởng Trác, xin chào, tôi là Tô Mộc Mộc..."

Mộc Mộc chống cằm suy nghĩ, lời dạo đầu thế này có vẻ quá khuôn mẫu, rất nhàm.

"Vết thương của em không có vấn đề gì, anh đừng lo lắng."

Mộc Mộc lắc đầu, không được, vết thương không có việc gì tại sao phải gửi tin nhắn cho người ta, rõ là ăn no không có việc gì làm.

Không bằng viết... "Nếu vết thương của em không việc gì, có thể gửi tin nhắn cho anh không?"

Cái này rất đáng yêu, nhưng ý định quyến rũ lại quá rõ ràng.

Nếu không hay nói thẳng vào vấn đề.

"Trác Siêu Nhiên, anh còn nhớ rõ đêm đó bốn năm trước không? Ngày đó mưa rất lớn, anh ôm em giữa đường, nụ hôn cuồng nhiệt làm cho em đến bây giờ không thể quên, có lẽ anh đã quên thật rồi, nhưng em cả đời này vẫn nhớ rõ. Em yêu anh, cả đời yêu anh..."

Mộc Mộc nghĩ xong, người nổi hết cả da gà, có thể thấy nếu Trác Siêu Nhiên đọc được tin nhắn này sẽ thế nào.

Aiz...

Xem ra chỉ có thể đợi vài ngày nữa, cô gửi tin nhắn cho anh, nói rằng: "Vết thương của em đã khỏi hẳn."

Nhưng đó là nhiều ngày sau.

Mộc Mộc ôm di động nghĩ khổ nhục kế, di động đột nhiên vang lên, tiếng kêu bất ngờ làm Mộc Mộc sợ tới mức tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

Cúi đầu nhìn di động, thì ra là tin nhắn của người bị cô bỏ lại ở phòng điều trị, Kiều Nghi Kiệt.

"Mộc Mộc, em ở đâu? Em không sao chứ?"

"Em ở nhà, không sao. Em không muốn gặp lại bác sĩ tâm lý đáng sợ đó nữa, em không muốn điều trị."

"Được, nếu em không muốn thì không làm. Anh đến nhà gặp em."

Mộc Mộc lập tức trả lời. "Không cần, ban nhạc tối nay có buổi biểu diễn."

"Buổi tối mọi người diễn ở đâu, anh đưa em đi." Kiều Nghi Kiệt lại phát huy tinh thần bất khuất.

Mộc Mộc tiếp tục tìm lý do từ chối, "Không cần, bọn Cốc Vũ tối đón em. Anh cứ làm việc của anh đi, không cần lo cho em..."

Tin nhắn vừa gửi đi, trong đầu Mộc Mộc chợt lóe lên, nghĩ ra một cách rất hay gửi tin nhắn cho Trác Siêu Nhiên. Ít nhất với chỉ số thông minh của cô, đây là cách tốt nhất có thể nghĩ ra.

Cô nhanh chóng cầm di động lên soạn một tin nhắn, "Bạch Lộ, mình chuẩn bị xong rồi, khi nào mọi người đến?"

Cô nhìn lại tin nhắn ba lần, xác định không có chữ nào sai, mới lấy số di động từ trong danh thiếp của Trác Siêu Nhiên, nhấn chuông ấn nút gửi đi.

Tin nhắn gửi thành công.

Tiếp theo là thời gian chờ đợi.

Môi giây đều giống như dày vò. Rốt cuộc, một tin nhắn trả về, cô kích động chân tay luống cuống, vừa cầm di động, lại là vị luật sư rồi việc gửi. "Buổi tối về sớm nghỉ ngơi, không mất sẽ đen thành gấu trúc mất."

"..."

Sau đó vẫn là sự im lặng tuyệt đối.

Lại tiếp tục chờ đợi...

Mộc Mộc cảm giác nửa thế kỷ đã trôi qua, di động vẫn không hề có động tĩnh. Nhìn đồng hồ, cô suy sụp ném di động xuống, mặc quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

Quần áo mặc được một nửa, âm báo tin nhắn điện thoại vang lên, cô chạy vội đến bên giường, giống như hổ vồ dê cầm lấy di động.

Trong tin nhắn trả lời ngắn gọn. "Tôi nghĩ hình như bạn gửi sai người rồi."

Sớm đoán được nội dung trả lời, nhưng cô vẫn nhìn thật lâu, trái tim bị một cảm xúc khó hiểu cuốn lấy, càng ngày càng mạnh mẽ. Cô soạn tin nhắn lại vài lần, mới vừa lòng gửi đi, "Đội trưởng Trác, xin lỗi, tôi không cẩn thận gửi sai."

Tin nhắn nhanh chóng trả lời lại, "Cô biết tôi? Cô là?"

"Tôi là Tô Mộc Mộc, anh còn nhớ không?"

Tin nhắn lần này trả lời nhanh hơn một chút, "Cổ tay cô còn đau không?"

"Tốt rồi, đã có thể gửi tin nhắn." Cô do dự một chút, cuối cùng đánh thêm một mặt cười sau cùng. "Đội trưởng Trác, thật ngại quá, tôi không cẩn thận gửi nhầm tin nhắn, làm phiền anh!"

"Gọi tôi Trác Siêu Nhiên là được. Không phiền, tôi đang định gọi điện thoại hỏi Vương Diệu cách liên lạc với cô, muốn hỏi xem vết thương thế nào. Nếu có chỗ nào không thoải mái thì mau chóng đến gặp bác sĩ."

Anh nói cô gọi tên anh, anh quan tâm đến vết thương của cô, thậm chí anh còn nghĩ đến việc gọi Vương Diệu tìm cách liên lạc với cô.

Đối với Trác Siêu Nhiên, đây có thể là điều đơn giản, là cách nói chuyện khách khí, nhưng với Mộc Mộc mà nói, ngay cả nghĩ cô cũng không dám nghĩ xa vời đến vậy.

Thực ra, điều cô muốn không nhiều.

Cô không dám mơ mộng anh toàn tâm toàn ý yêu cô, lại càng không dám mơ mộng có thể trở thành vợ anh. Dù sao anh cũng là quân nhân, kết hôn cũng có quá trình thẩm tra nghiêm khắc, mà cô lại là người đã từng vào tù ra tội.

Cô chỉ mong Trác Siêu Nhiên có thể nhớ kĩ cô.

Đợi cho đến một ngày anh già đi, âu yếm người phụ nữ của mình vẫn nhớ rõ ràng, có một người con gái từng xuất hiện trong cuộc đời mình như một làn khói nhẹ, tên cô ấy là Tô Mộc Mộc...

Thế là đủ!

Lời tác giả:

Có một vấn đề mấu chốt nhất...

Mọi người đều muốn xem Việt Việt đã bắt nạt Mộc Mộc thế nào, ta cũng biết.

Sau này khi Mộc Mộc nhớ lại, dưới cái nhìn một chiều, sẽ dần dần lộ từng chút một, không phải ta cắt

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Mộc Mộc mặc nốt quần áo, ngồi ở trên giường viết tin nhắn, "Thực ra, hôm qua là em không để ý vọt qua đường, anh chỉ chạy đúng luật, em bị thương không thể trách anh."

"Luật giao thông có quy định, cho dù là tình huống gì xảy ra, xe tôi đụng vào cô, tôi phải có trách nhiệm."

Nhìn anh trả lời như vậy, Mộc Mộc đánh một khuôn mặt cười, cố làm cho không khí "nói chuyện phiếm" thoải mái một chút. "Rất may em không sao, chẳng may em tàn phế, lẽ nào anh muốn chịu trách nhiệm cả đời?"

Qua vài phút, Trác Siêu Nhiên mới trả lời, hiển nhiên là cần thời gian suy nghĩ. "Nếu cô từ chối bồi thường bằng kinh tế, tôi sẽ chăm sóc cô cả đời."

Anh thực sự thay đổi rồi, trở nên rộng lượng, trở nên bao dung, cùng với con người uống rượu mua vui trong quán bar, sau khi cởi quần áo thì ra sức tàn sát người khác, dường như là hai người khác biệt.

Không biết trong bốn năm này đã xảy ra chuyện gì, làm cho anh thay đổi lớn đến như vậy?

Làm cho hắn đem hai chữ trách nhiệm này coi trọng đến thế?

"Anh luôn coi trọng trách nhiệm như vậy, không thấy phiền sao?" Sau khi tin nhắn gửi đi, Mộc Mộc mới ý thức được hỏi vấn đề này hơi đột ngột, muốn dừng lại nhưng quá muộn rồi.

Cô không nghĩ đến, nhìn thấy những dòng này Trác Siêu Nhiên sững sờ, vì đó cũng là điều Trác Siêu Việt đã từng hỏi anh, mặt tỏ vẻ thông cảm cùng bất đắc dĩ, giống như cuộc sống của anh là một bi kịch vậy.

Người anh em sinh đôi từ nhỏ đến lớn của mình hỏi như vậy, chuyện này không có gì kỳ lạ. Nhưng một cô gái vừa gặp qua vài lần nhắc đến, anh không khỏi ngạc nhiên.

"Có khòe không?"

Đêm hôm đó, Mộc Mộc hàn huyên với Trác Siêu Nhiên rất nhiều, thời gian cứ thế trôi qua, cho đến khi Mộc Mộc nhận được tin nhắn đòi mạng của Cốc Vũ, mới lưu luyến kết thúc lần đầu trò chuyện.

Từ sau hôm đó, chỉ cần có thời gian rảnh, Mộc Mộc lập tức sẽ lấy di động xem có nhận được tin nhắn mới hay không.

Lúc ngủ cũng không ngoại lệ, có khi nửa đêm tỉnh giấc, cô còn mơ màng với tay lấy di động từ cạnh gối xem qua, biết rõ anh sẽ không gửi tin nhắn, nhưng vẫn không nhịn được kiểm tra.

Có khi, cô muốn gửi tin nhắn cho anh, cố gắng suy nghĩ lời đạo đầu, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra một lý do không có ý.

Cho nên, điều duy nhất cô có thể làm là chờ đợi.

Thứ Bảy, đúng là ngày quán bar náo nhiệt nhất, sau một ngày mỗi một đến đây thả lỏng, các chiến hữu lâu lâu không gặp mặt rủ nhau đến đây chè chén, còn có rất nhiều những thành phần trí thức độc thân, nhân ngày nghỉ đến đây tìm cơ hội gặp gỡ.

Mộc Mộc bận rộn trong hậu trường, Bạch Lộ ở bên này không tìm thấy kẹp tóc, Tiểu Hàn bên kia ồn ào giúp cậu ta gài dây thắt lưng, Cốc Vũ thúc giục mọi người nhanh chóng lên sân khấu, Tiểu Hạ lại bình chân như vại đứng một bên tán gái.

Mộc Mộc đang bận không ngẩng đầu dậy được, di động lại vang lên tiếng báo tin nhắn.

Mộc Mộc theo bản năng muốn xem, lại nghĩ nhắn tin muộn như vậy, chắc chắn là Kiều Nghi Kiệt, vì thế tiếp tục công việc của mình.

Cuối cùng, lo ồn thỏa cho ban nhạc lên sân khấu, Mộc Mộc lau mồ hôi trên mặt lấy di động ra. Vừa nhìn ba chữ Trác Siêu Nhiên hiển thị trên màn hình, tay cô mềm nhũn, di động thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Nhanh chóng mở tin nhắn.

"Tô Mộc Mộc, mai cô có thời gian không? Tôi định đưa cô đến bệnh viện kiểm tra lại." Lời đạo đầu cực kì đơn giản.

Nhưng sự quan tâm, cũng như tính trách nhiệm lại được thể hiện rõ vô cùng.

Cô không một giây suy nghĩ, nhắn lại: "Có, có..."

Nghĩ thế nào lại xóa đi, quyết tâm kiểm chế, khách khí hỏi: "Vậy có phiền anh hay không? Hẳn là anh bận rất nhiều việc?"

"Không có, ngày mai tôi được nghỉ, đúng lúc chưa sắp xếp việc gì."

Ngày mai được nghỉ? Có nghĩa là anh ấy rảnh rỗi cả ngày mai.

Mộc Mộc hưng phấn quá độ, không nghĩ nhiều, nhảy lên thiếu chút nữa té ngã.

Sau khi đứng vững, Mộc Mộc lập tức gửi lại tin nhắn, "Vậy sao? Được, vẫn là bệnh viện quân đội? Em chờ anh trước cổng bệnh viện."

"Tôi đến nhà đón cô."

"Không cần, từ doanh trại đi đến đây không tiện đường, phía nhà em lại thường xuyên kẹt xe, sẽ mất nhiều thời gian. Em cứ đến trước cửa bệnh viện đợi anh cũng được."

Cảm thấy những điều Mộc Mộc nói có lý, Trác Siêu Nhiên cũng không cố chấp, "Ngày mai chín giờ sáng, tôi đợi cô ở cửa chính."

"Ừm, em biết rồi."

Anh không nhắn tin lại.

Mộc Mộc đang định tìm vấn đề gì đó hàn huyên một lát, ban nhạc đã biểu diễn xong. Mọi người xuống thay quần áo. Cô cất điện thoại, Bạch Lộ không biết từ đâu xông ra cướp lấy, "A, Trác Siêu Nhiên là ai vậy?"

Mộc Mộc chạy đến lấy trở về, nhưng ánh mắt Bạch Lộ đã tinh ranh nhìn qua nội dung tin nhắn, kịp thời nhìn thấy hai chữ.

"Doanh trại? Bệnh viện quân đội?" Bạch Lộ kéo lấy tay Mộc Mộc, vẻ mặt khó tin, "Là đội trưởng Trác kia? Chính là đội trưởng Trác mà Vương Diêu nói?"

"..."

"Không phải là anh ta theo đuổi cậu chứ?"

Mộc Mộc lắc đầu, không biết nên nói gì.

"Mộc Mộc, trên đời này đàn ông tốt không nhiều lắm, đừng có đắn đo nhiều, nếu thích thì dũng cảm lên, biết không?" Đôi mắt Bạch Lộ mở to chân thành.

Mộc Mộc gật đầu.

Nắng như chiếu sớm hơn bình thường, không khí thoáng đãng.

Chiếc xe bus đi trên đường lắc qua lắc lại.

Mộc Mộc làm việc ở quán bar đến rạng sáng, vừa tìm được vị trí ngồi, mí mắt bắt đầu trùng xuống, chưa ngủ được bao lâu, lại bị ông nội Chu Công chop đến nói chuyện phiếm.

"Nhóc con, bây giờ mới bảy rưỡi, không phải quá sớm sao?" Ông nội Chu Công lại vuốt vuốt chòm râu.

"Tôi sợ kẹt xe. Nghe nói khái niệm thời gian của bộ đội rất mạnh, lần đầu tiên hẹn hò tôi không thể đến muộn."

"Hẹn hò? Cái này cũng coi là hẹn hò?"

Mộc Mộc nghiêm trang trả lời. "Hẹn thời gian để gặp nhau, không phải là hẹn hò hay sao?"

"Được, vậy cô cứ đi hẹn hò đi." Ông nội Chu Công chấp tay sau lưng bước đi, bóng dáng mờ mờ, bước chân so với người bình thường nhanh hơn một chút...

Lần đầu tiên Mộc Mộc phát hiện dáng người và dáng đi của ông nội Chu Công rất giống một người - ba cô, đứng ra mà nói, là người đã nuôi cô.

Nhiều năm như vậy, cô nằm mơ thấy rất nhiều người, bao gồm cả người mẹ đẻ cô chưa bao giờ gặp qua, duy nhất chỉ chưa bao giờ gặp lại khuôn mặt hiền từ của ông ấy.

"Ba? Ba?" Cô cố gắng gọi, yết hầu lại không thể phát ra tiếng, chỉ thấy đầy mùi máu tươi, cô chạy theo, lập tức giật mình tỉnh dậy.

Vẫn là chiếc xe lắc lư, ánh sáng chiếu vào qua khung cửa sổ, làm người ta không mở được mắt.

Cô che khuất ánh nắng chói chang nhìn về phía bên ngoài, kiến trúc đồ sộ của bệnh viện quân đội đã hiện ra trước mắt, bức tường máu xám làm lộ ra dấu vết thời gian thê lương.

Đã đến nơi, Mộc Mộc hoang mang rối loạn chạy theo dòng người, xe mở cửa, theo đó bước xuống.

Sau khi đứng vững, cô lấy di động xem giờ, lại phát hiện có một tin nhắn của Trác Siêu Nhiên gửi từ hai mươi phút trước.

"Xin lỗi, doanh trại có việc đột xuất. Tôi đã gọi điện cho bác sĩ Lâm phòng cấp cứu dặn lại, cô cứ đi vào tìm anh ta khám là được."

Một tin nhắn, tâm tình Mộc Mộc rơi xuống vực sâu. Nhưng cô hiểu, doanh trại là nơi phục tùng mệnh lệnh, anh có việc phải làm.

Cô cứ như vậy mà về sao?

Bỏ lỡ lúc này, có thể sẽ không còn cơ hội nhìn thấy anh, ít nhất cô cũng phải vì bản thân mà không được bỏ qua cơ hội.

"Vậy sao, em chờ anh được không?"

Cô cầm điện thoại đợi rất lâu, bên kia không nhắn lại.

Cô lại viết một tin nữa, "Em không vội, em đợi anh!"

Vẫn không trả lời.

Cô nghĩ chắc anh không để ý di động, gọi đến số anh, mới phát hiện đang ngoài vùng phủ sóng, không biết khi nào mới nhận được tin nhắn.

Nắng mùa hạ nóng như lửa thiêu, Mộc Mộc ngồi xuống nền đá bên cạnh bãi đỗ xe, lẳng lặng nhìn dòng xe cộ trên đường.

Có lẽ đây là thói quen bốn năm chờ đợi nơi nhà tù không ánh sáng. Mộc Mộc không biết nóng, cũng không cảm thấy phiền chán, im lặng ngồi một chỗ, nhìn người đến người đi.

Đôi khi, giúp một bé trai kiếm quả bóng cao su, lại giúp bệnh nhân lấy cái này cái nọ, hoặc là giúp họ tìm gì đó.

Một ngày cũng rất có ý nghĩa.

Đến giữa trưa, thời tiết quá nóng, mọi người đều về phòng mở điều hòa ngồi, cô vẫn không rời đi, lấy ra giấy ghi chép đặt trên đầu gối, nghĩ đến những vấn đề lúc nữa anh có thể hỏi, viết câu trả lời.

Chẳng mấy chốc, trời tối, chữ cũng không còn thấy rõ, gió đêm thổi loạn những tờ ghi chép trong tay cô.

Cô biết anh sẽ không đến, cảm giác mát mát trời dậy, đi xuống bậc thang, một bậc lại một bậc.

Lại không cam lòng rời đi, một bậc lại một bậc đi lên.

Lập đi lập lại, tới tới lui lui.

Cho đến khi một giọng nói vang lên, xuyên qua màn đêm yên tĩnh.

"Cô còn chờ tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Âm thanh nhẹ nhàng vang lên sau lưng.

Mộc Mộc vội vàng quay đầu, Trác Siêu Nhiên không biết khi nào thì đứng phía sau cô. Trên người còn mặc quân trang nghiêm chỉnh, màn đêm đem nó nhuộm thành màu đen, gió thổi loạn mái tóc ngắn, khoe miệng anh khe khẽ cong lên...

Giờ phút này, rốt cuộc anh làm cho cô tìm được bóng hình quen thuộc trong trí nhớ.

Sự ngạc nhiên ngoài ý muốn xen lẫn ngỡ ngàng, cô cúi đầu nhợt nhạt cười, gạt đầu, mở ra tập giấy khi chếp trong lòng bàn tay, tìm được một tờ: "Em biết anh sẽ đến."

Trác Siêu Nhiên cúi đầu nhìn đồng hồ, kim đồng hồ đã chạy qua tám giờ, là tám giờ quá một vòng sau.

Cô ở nơi này đợi anh hơn mười hai tiếng, từ sáng sớm cho đến ban đêm, không có trách móc, không có tủi thân, chỉ đứng trên bậc thang lẳng lặng mỉm cười, dùng giọng nói anh không thể nghe thấy nói cho anh - Cô biết anh sẽ đến.

Gió ngừng thổi, xa xa, ngọn đèn chiếu sáng...

Trác Siêu Nhiên thu lại tầm mắt ngắm nhìn Mộc Mộc đã lâu, giải thích: "Xin lỗi, tôi đi ra khu vực ngoài vùng phủ sóng... Vừa rồi mới nhận được tin nhắn của em."

Cô lắc đầu, lại lấy tờ giấy ghi chếp khác đưa cho anh, "Không sao, dù sao hôm nay em cũng không có việc gì."

"Tại sao ngồi đây đợi tôi?"

Mộc Mộc suy nghĩ một lúc, lật trang tiếp theo, "Em nói chờ anh thì nhất định sẽ chờ."

Cho dù không phải người đàn ông đa tình, trong tình huống này cũng cảm nhận được trong sự chờ đợi của cô ẩn chứa điều gì. Trác Siêu Nhiên không biết nên nói thế nào cho phải, chỉ nhìn cô, dưới đáy lòng nảy sinh một thứ cảm giác không nói được thành lời.

Mộc Mộc bị ánh mắt của anh làm cho tung quăn, cúi đầu tìm giấy ghi chếp, cuối cùng lật đến một tờ giấy viết câu hỏi, vội vàng đưa cho anh xem: "Anh ăn cơm chưa? Phía đối diện có quán thịt nướng Hàn Quốc hình như không tồi, em mời anh ăn được không?"

Trác Siêu Nhiên vẫn nhìn tập giấy ghi chếp trong tay cô, tỏ vẻ có hứng thú hơn với nó, "Có thể cho tôi xem không?"

Mộc Mộc cố gắng nhớ lại nội dung trong những tờ giấy, bên trong đều là những câu cô tùy tiện viết, không có ý nghĩa gì, trừ một tờ cuối cùng... Nhưng tờ này cũng là những điều cô muốn nói với anh.

Thấy Trác Siêu Nhiên đã đưa tay ra, Mộc Mộc không từ chối, hai tay đặt tập giấy ghi chếp vào lòng bàn tay anh.

Một tờ lại một tờ được lật lên, nhưng câu chữ đơn giản lại không hề ăn khớp, tình cảm chân thành da diết nằm giữa những con chữ không thể nào che giấu được.

"Em cũng đợi anh chưa lâu. Chuyện của anh xử lý xong chưa?"

"Hôm nay thời tiết rất đẹp, không hề nóng."

"Không có gì, hôm nay em cũng không có việc cần làm."

"Em nói chờ anh, nhất định sẽ chờ."

Từng câu từng chữ, lật qua không tiếng động.

Đến một tờ cuối cùng, ánh mắt Trác Siêu Nhiên đột nhiên trầm xuống.

"Em thừa nhận, em thích anh. Người đàn ông như anh không có cô gái nào không thích. Nhưng đối với anh em chưa từng có ý mơ mộng. Anh là quân nhân, tiền đồ rộng mở... mà em chỉ là một cô gái từng phạm tội, mười bảy tuổi đã bị quản giáo, nửa năm trước vừa mới ra tù. Em biết anh không thể nào chấp nhận em, chuyện giữa chúng ta không có khả năng... em chỉ muốn, gần anh một chút."

Mộc Mộc nhìn chăm chăm mũi chân mình, ngón tay ở sau lưng xoắn lại sinh đau, cô không dám nhìn mặt anh, cảm giác sợ hãi giống như đợi quan tòa tuyên án, sống hay chết hoàn toàn do người khác quyết định.

Cô không hề biết rằng, những dòng cô viết làm cho đáy lòng yên lặng của Trác Siêu Nhiên nổi lên gợn sóng.

Đúng vậy, anh là quân nhân, đừng nói đến hôn nhân, cho dù chỉ là những mối quan hệ đơn giản anh cũng cần phải thận trọng. Nếu để cho sự đoàn trường, người một lòng đề bạt anh, biết anh qua lại với một cô gái vừa mới ra tù, kết quả thế nào có thể nghĩ.

Không phải chưa từng có cô gái nào thổ lộ với anh, so với Mộc Mộc càng nặng tình hơn, càng nóng bỏng hơn, nhưng chưa bao giờ có người thổ lộ làm anh bối rối như lúc này.

Đây hoàn toàn là một sự cách biệt chính trị, một khoảng cách không có cách nào có thể vượt qua, nó làm cho Trác Siêu Nhiên có một cảm giác đặc biệt, là tiếc nuối, là rung động, hoặc là một chút không cam lòng khuất phục, anh cũng không rõ. Tóm lại, anh không muốn từ chối như đã từng từ chối những cô gái trước đây...

"Nhà hàng nướng Hàn Quốc kia hình như cũng không tồi, tôi cũng chưa ăn tối... Đi thôi." Anh xoay người, đi về hướng nhà hàng.

Mộc Mộc nghe vậy, sau một lát ngốc ngếch, vội vàng từ bậc thang nhảy xuống, chạy chậm theo sau.

Cửa hàng cũng không lớn, người lại rất đông, khói lửa nghi ngút, mùi thịt ám áp.

Mộc Mộc chọn mấy món thịt nướng đặc biệt và rau xanh, còn cố ý gọi cho anh một chai rượu gạo Hàn Quốc loại mạnh.

Đồ ăn còn chưa đến, rượu đã được đưa lên. Mộc Mộc vừa định rót cho anh một ly, không ngờ Trác Siêu Nhiên đưa tay che lại miệng cốc.

"Không cần, cảm ơn!"

Mộc Mộc ngẩng ngẩng cả người, trong nhất mắt một tia chớp lóe lên, cô giật mình cảm thấy phong thái bình tĩnh của người đàn ông trước mắt xa lạ. Trên người anh có rất nhiều điều không giống như trong trí nhớ của cô, nhưng vì sao vẻ ngoài lại giống nhau như vậy, anh còn có thể chiết hoa hồng...

Ngay tại lúc cô nghi hoặc, Trác Siêu Nhiên rút cánh tay về, "Rót một chút, chốc nữa tôi còn phải lái xe... Hơn nữa, mặc quân trang công khai uống rượu không tốt lắm."

Thì ra là như vậy, cô còn tưởng rằng... Có thể cô nghĩ quá nhiều.

Mộc Mộc rót non nửa chén rượu, tiếp theo đổ cho mình một chén.

"Vì sao em lại ngồi tù?"

Tay Mộc Mộc run lên, màu rượu trắng ngà bắn ra khỏi cốc. Cô tiếp tục đổ, rượu sắp tràn mới buông bình, viết trên giấy: "Nếu em nói cho anh, em giết ba mình, anh tin không?"

Biểu tình khiếp sợ của anh nói cho cô biết, anh không tin, không có cách nào tin, nhưng anh vẫn hỏi: "Vì sao?"

"Vì em cứu mẹ em, vì cứu mẹ em..." Cô giải thích cũng không rõ ràng.

"Ngộ sát?"

Mộc Mộc không trả lời, cầm ly rượu một hơi uống hết.

So với Whiskey, vị của rượu gạo Hàn Quốc dịu hơn nhiều, chảy xuống dạ dày không chua xót như Whiskey, cũng không có sự nóng rực đến đi vào tri giác.

Đó là anh của hiện tại, và anh của ngày xưa.

Cô vẫn từng nghĩ, khi cô nói, "Nếu em nói cho anh, em giết ba mình, anh tin không?"

Anh sẽ trả lời cô: "Anh không tin, cho dù cảnh sát tin, quan tòa tin, anh cũng không tin, em không phải là cô gái có thể giết chính ba mình..."

Xem ra, cô quá ngây thơ rồi, dựa vào cái gì mà nghĩ rằng anh sẽ không tin.

Tội danh quan tòa đã định, cô sẽ gánh, mặc kệ tới khi nào, mặc kệ trong mắt ai, cô vĩnh viễn là một tội phạm giết người, một người mang theo vết bẩn trong quá khứ.

Buồng chén rượu, cô thấy Trác Siêu Nhiên nhú mày nhìn chén rượu trống trong tay mình, tự giễu cười, "Không phải là anh muốn nói, cô gái tốt không uống rượu?"

"Tôi chỉ muốn nói, bụng rỗng uống rượu không tốt cho sức khỏe."

Sự dịu dàng bất ngờ, cô không thể chống đỡ, nước mắt không chịu khống chế từ trong mắt trào ra, cô vừa định lấy tay áo lau đi, anh lại lấy khăn tay đưa đến trước mặt.

"Có cần tôi cho mượn vai dùng hay không? Tôi nhớ rõ mình còn nợ em một lần."

"..."

Thì ra trí nhớ của anh không kém như cô tưởng.

Trác Siêu Nhiên nhìn xung quanh cười. "Ở đây nhiều người lắm, lát nữa tìm chỗ nào không có người nhé."

Lời này từ miệng Trác Siêu Nhiên nói ra vốn không có nghĩa gì khác, cũng không biết vì sao Mộc Mộc liên tưởng rất nhiều, lê hoa đài vũ(1) lén lút đó mặt.

Có một thứ tình cảm, đến thời điểm cao trào, như ngọn lửa hoang dã cháy lan cả đồng cỏ, tựa như đêm đó.

Có một thứ tình cảm, đến thời điểm yên lặng, như có như không, tựa như bây giờ.

Mộc Mộc không rõ cảm tình của Trác Siêu Nhiên đối với mình thế nào, nhưng cô cảm nhận được, anh cho cô cơ hội đến gần mình.

Anh bắt đầu chủ động gửi tin nhắn cho cô, không có chuyện gì, chỉ là nói, "Qua đường nhớ nhìn đèn xanh đèn đỏ."

Còn bảo cô: "Con gái uống nhiều rượu không tốt cho da."

Đôi khi, anh rảnh rỗi cũng hẹn cô ăn cơm, uống vài chén rượu, tâm sự cuộc sống của nhau. Ăn cơm xong, anh đưa cô về nhà, cô cũng mời anh vào ngồi chơi, uống chén nước ấm rồi rời đi.

Chẳng hay lúc nào, mùa hạ nóng bức trôi qua. Sáng sớm, Mộc Mộc bóc lịch, thấy trên mặt viết hai chữ "Lập thu" mới phát hiện mùa thu đã về tới.

Có người chuyển phát đến một hộp quà, ký tên người gửi là Trác Siêu Nhiên. Cô ngạc nhiên ký nhận, mở ra, bên trong là một áo lông khoác màu tím nhạt. Kiểu dáng bên ngoài tinh tế, không có cúc, chỗ cổ áo thiết kế một chiếc trâm cài rất lạ, nhìn qua rất thích hợp khác bên ngoài vấy liền áo, nhất là chiếc váy màu hồng cánh sen Bạch Lộ đưa cho cô hồi nào.

Cô mặc vào, đứng trước gương nhìn, chiếc áo không chỉ đẹp, lớp lông mềm nhẹ khoác lên, ấm đến tận lòng người.

Cô cười ngồi trên mặt đất, tựa vào thành giường viết tin nhắn: "Đã nhận được áo lông, anh mua sao?"

Tiếng chuông di động rất nhanh vang lên, tốc độ trả lời tin nhắn của anh càng ngày càng mau: "Ừm, buổi tối ra ngoài nhớ mặc vào."

"... Không biết khi nào thì có cơ hội mặc cho anh xem."

"Cuối tuần này anh có ngày nghỉ, nhưng không dám chắc có việc gì đột xuất hay không."

"Không sao, em chờ anh..."

"Được."

Mộc Mộc đang muốn kiếm chuyện gì để nói, lại có một tin nhắn được gửi đến, "Hôm qua, một người bạn tặng anh hai bình Mao Đài(2), muốn ném thử không?"

Thực ra, cô không hề có hứng thú với rượu Mao Đài, "Được, nhưng mà anh ra ngoài không thể uống nhiều rượu, thật đáng tiếc..."

"Chúng ta có thể uống ở nhà, em biết nấu ăn không?"

"Tất nhiên biết," Mộc Mộc quay đầu nhìn căn phòng nhỏ của mình, rất nhiều đồ đạc bị cô nhồi vào, không thích hợp để làm nơi hẹn, "Nhưng nhà của em

hình như hơi nhỏ..."

"Ừm, anh nghĩ, nhà của anh đủ lớn."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Tuy rằng cho đến bây giờ Trác Siêu Nhiên chưa từng đề cập đến gia thế của mình nhưng Mộc Mộc từ lâu vẫn đoán được anh nhất định xuất thân bất phàm. Nhưng khi Trác Siêu Nhiên đưa cô vào khu chung cư vô giá của thành phố S, "Cách Thế Quan Lan", Mộc Mộc vẫn sợ ngây người.

"Cách Thế Quan Lan" là khi đô thị thuần phong cảnh thiên nhiên, phía Nam nhìn ra một con sông đào, phía Bắc dựa mình vào một ngọn núi, phía Đông là sân gôn lớn nhất thành phố, phía Tây là khu công viên nước cạnh đền được huy hoàng mới xây dựng, gần khách sạn, suối nước nóng, quán cà phê, trung tâm mua sắm, trường học, đầy đủ cả, có thể nói là khu đảo nguyên yên tĩnh giữa thành thị đông đúc.

Mộc Mộc còn nhớ khi cô học trung học, từng nghe mẹ nói chuyện với dì Luru nhà bên về khu "Cách Thế Quan Lan" này, hai người nói nơi này khi bắt đầu phiên giao dịch đã phát giá trên trời, hơn mười khu biệt thự cùng ba khu ngắm cảnh ven sông bán hết không đến một tuần. Mẹ cô còn nói: Thực ra trước khi rao bán đã bị toàn bộ người bên trong đặt mua, có tiền cũng mua không được. Dì Luru ra chiều bí mật nói nhỏ, rằng nghe nói lúc đầu giá đất cũng đã sắp xếp đầu vào đấy, nếu không vị trí tốt như vậy làm sao có thể có giá ba triệu, lại bị một công ty bất động sản không hề có danh tiếng gì lấy đi.

Lời đồn thật giả còn phải chờ xem xét, nhưng những người ở nơi này là cực kì giàu có thì không thể nghi ngờ, hơn nữa mấy năm nay giá cả nơi này lên cao, nhưng chưa từng thấy ai bán.

Còn chưa thực sự tiến vào tiểu khu, Trác Siêu Nhiên cho xe chạy chậm lại dừng ở bãi đỗ. Mộc Mộc bị chấn động, trước mắt, những chiếc xe ở đây quý giá thế nào cô không biết, nhưng riêng việc những biển số xe làm cho người ta nhìn qua khó quên như thế nào cũng đủ chứng minh cho thân phận và địa vị của người sở hữu.

Trác Siêu Nhiên nhìn ra sự nghi ngờ trên khuôn mặt Mộc Mộc, muốn nói lại thôi, đưa cô ngắm cảnh qua thang máy khi lên lầu, giới thiệu đơn giản gia đình mình: "Ba anh là quân nhân, vài năm trước điều đi quân khu B, mẹ anh trước kia công tác trong chính phủ, nhưng vì muốn chăm sóc cha anh, nên cũng chuyển đến thành phố B."

Tuy rằng anh giới thiệu rất sơ sài, nhưng Mộc Mộc biết, chức vị ba mẹ anh nhất định không thấp, nếu không làm sao có khả năng mua được nhà ở nơi này.

Mộc Mộc không nói được, chỉ ngoan ngoãn theo sau anh, bước chân không tự giác chậm lại, khoảng cách giữa anh và cô lại xa thêm rất nhiều.

"Anh còn một em trai, ngôi nhà này là ba mẹ anh mua cho anh và cậu ấy."

"Em trai? Trác Siêu Nhiên còn em trai?"

Trác Siêu Nhiên xuất hiện dưới bộ quân trang, cô phát hiện anh thay đổi rất nhiều. Tình cảm một đêm mặn nồng anh không nhớ rõ cô có thể lý giải được, nhưng tính cách của anh sao có thể biến đổi nhiều như vậy. Mộc Mộc cũng từng hoài nghi, Trác Siêu Nhiên có khả năng không phải là hán, có thể cô nhận sai người. Nhưng trên đời này sẽ có hai người giống nhau như đúc sao? Đều thích một loại đồng hồ? Đều thích xe việt dã màu trắng? Đều có thể chiết hoa hồng?

Như vậy không phải quá trùng hợp sao?

Nếu có, có thể bọn họ là anh em ruột...

Trong lòng Mộc Mộc chợt căng thẳng, vội vã lấy ra giấy bút: "Anh còn có một em trai? Em trai ruột?"

"Đúng vậy, cậu ấy tên là Trác Siêu Việt. Trước kia cũng từng trong quân đội, sau khi xuất ngũ chuyển sang kinh doanh xuất nhập khẩu. Cậu ấy làm ăn bận rộn, rất ít khi trở về, anh cũng quen ở doanh trại... Cho nên căn phòng này phần lớn thời gian đều để không."

"Bề ngoài các anh giống nhau không?" Nhưng lời này viết xong, Mộc Mộc chăm chăm nhìn Trác Siêu Nhiên, nhanh chóng muốn biết kết quả.

Anh nhìn qua thang máy thủy tinh, nước sông gợn sóng, càng ngày càng mờ lung.

Trong sự ngăn ngừ trầm mặc của Trác Siêu Nhiên, Mộc Mộc có chút sợ hãi không hiểu nổi, giống như nhìn thấy một chiếc hòm bí mật, muốn biết bên trong là cái gì, đưa tay mở ra, lại sợ trong đó cất giấu một điều đáng sợ, sẽ đem cô nuốt chửng(1).

Cô rất sợ hãi, sợ Trác Siêu Nhiên không phải người kia.

Chiếc áo lông ấm khoác trên người, tựa như bờ vai anh, hơi ấm của anh, cô bỗng nhiên nghĩ đến đáp án, sợ đáp án đó sẽ tiêu hủy giấc mộng đẹp vừa nhen lên trong mình.

"Có người nói bọn anh giống nhau, có người lại nói không hề giống..."

Trên mặt Trác Siêu Nhiên lộ ra nụ cười bí ẩn, "Chờ khi em nhìn thấy cậu ấy sẽ biết."

Thang máy dừng lại ở tầng hai mươi, Mộc Mộc nhẹ nhàng thở ra. Vì quá khẩn trương, nhịp tim đập vẫn chưa bình thường được trở lại, cô lặng lẽ day ngực. May mắn vận mệnh không một lần nữa trêu đùa cô, nếu thực sự cô làm người, cô thà nhảy từ lầu hai mươi này xuống cũng không muốn nghĩ đến việc đối mặt với Trác Siêu Nhiên.

Cô chưa định thần kịp, ra khỏi thang máy, Trác Siêu Nhiên còn nói, "Đúng rồi, Trác Siêu Việt học khẩu ngữ. Cậu ấy nghe không cần tiếng, chỉ cần nhìn miệng cũng có thể biết người khác đang nói gì."

"Vậy sao?" Trước kia Mộc Mộc đã từng nhìn thấy trên TV, nhưng chưa bao giờ được gặp. "Vậy nếu em nói, cậu ấy nhìn có thể hiểu không?"

"Chắc là có thể, khi nào có dịp, em thử nói chuyện phiếm với cậu ấy xem."

Mộc Mộc đối với người chưa bao giờ gặp mặt, Trác Siêu Việt này, sinh ra tò mò. Em trai của Trác Siêu Nhiên, cũng sẽ là một người đàn ông bao dung rộng lượng như anh sao?

Anh ta còn học khẩu ngữ, đã lâu lắm rồi cô chưa cùng ai "nói chuyện phiếm", không biết cùng cậu ta "nói chuyện phiếm" cảm giác sẽ như thế nào...

"Tình cảm hai người chắc hẳn rất tốt?" Mộc Mộc phát hiện mỗi lần Trác Siêu Nhiên nhắc tới hai chữ "Siêu Việt", giọng nói cực kỳ dịu dàng.

Anh thấy cô viết trên giấy, cười cười, đáy mắt dịu dàng không chút nào che giấu. "Chắc em không tin, từ nhỏ đến lớn, cho đến tận bây giờ bọn anh chưa cãi nhau một lần, cũng chưa bao giờ tranh chấp. Mẹ anh nói, khi bọn anh có bất cứ thứ gì, đều nhớ đem chia làm hai phần."

Nghe qua thật là khó tin, Mộc Mộc càng thêm tò mò, "Vậy nếu là thứ không thể chia làm hai nửa thì sao? Ví như một quả nho cuối cùng?"

"Vậy cả hai người cùng không ăn. Bởi vì người ăn nhất định cũng không cảm thấy nho ngọt."

"Hai người đã bao giờ cùng thích một cô gái chưa?" Mộc Mộc viết xong những lời này, thấy không ổn, lại bổ sung một câu: "Em không có ý gì, chỉ tùy tiện hỏi thôi."

"Không có." Trác Siêu Nhiên nghiêm túc suy nghĩ, "Nếu thực sự có, anh nghĩ, cả hai bọn anh đều bỏ cuộc."

Đáp án này đúng như Mộc Mộc nghĩ, "Bởi vì nếu một người có được, cũng nhất định không cảm thấy vui vẻ gì..."

Trác Siêu Nhiên không hề phủ nhận cười, đưa chìa khóa mở cửa, "Mời vào."

Mộc Mộc vừa đi qua cửa chính, lập tức bị cửa sổ phòng khách sát đất phô ra ngoại cảnh đẹp mê người cuốn hút.

Từ nhỏ cô lớn lên ở thành phố S, tại trung tâm huyền ảo, hay khu phố cổ cổ kính, còn có cả những nơi ăn chơi tràn ngập mùi tiền tài dục vọng, mỗi nơi trong thành phố này đối với cô đều rất quen thuộc.

Nhưng mà, nơi đây, đứng dưới ánh tịch dương ngắm nhìn thành phố phồn hoa, cô mới phát hiện thành phố lịch sử bao nhiêu năm này lại yên tĩnh thâm trầm đến thế.

Thu về ánh mắt, đánh giá lại căn phòng, theo phòng khách tiện nghi mà suy tính, phòng ngủ của anh sẽ không nhỏ, tường sơn màu trắng, thảm màu xám không dính chút bụi. Thiết kế bên trong đơn giản sang trọng, không hề có vật dư thừa, vừa nhìn qua đã biết thể giới của người đàn ông độc thân - Trừ bình hoa hồng trắng thơm ngát phía cửa sổ, cánh hoa tươi tắn còn vương bọt nước.

"Muốn uống... nước trái cây không?"

Mộc Mộc gật đầu, đối với người không thể nói, lược bỏ đi những lựa chọn không cần thiết là hành động sáng suốt.

Trác Siêu Nhiên đi vào phòng bếp, từ ngăn rau củ xanh lấy ra một hộp nước nho, đổ vào chiếc cốc thủy tinh trong suốt đưa cho cô.

Uống thứ nước nho lạnh lẽo, có một vùi rượu vang cam thuần, hình như là nước hoa quả loại mới.

Mộc Mộc vừa cẩn thận đánh giá căn phòng, sạch sẽ, lại tiện nghi như vậy, thấy thế nào cũng không giống ngôi nhà không có người ở.

Mộc Mộc đầy thắc mắc định lấy giấy bút, chợt nghe thấy anh nói: "Di Trần mỗi ngày đến đây giúp quét dọn phòng. Ngày hôm qua anh gọi điện cho di ấy, nói hôm nay anh đưa bạn về ăn cơm, nhờ di ấy chuẩn bị chút đồ ăn. Di ấy hỏi anh có phải bạn gái hay không..."

Tay cầm cốc Mộc Mộc run lên, nước nho sánh ra vài giọt, bắn vào làn da trắng ngần của cô, tạo lên mấy chấm đỏ sậm màu như những bông hoa mai trên tuyết.

Anh đưa tay, lau đi... Tay chậm rãi trượt dần, nâng ngón tay khẽ run, lấy đi chiếc cốc trong tay cô, tùy ý đặt một bên.

"Mộc Mộc, ngày hôm qua anh đã suy nghĩ rất nhiều. Trước bốn mươi tuổi anh sẽ không rời khỏi quân ngũ, nếu chúng ta qua lại, anh không thể cho em hứa hẹn gì, thậm chí không thể công khai thừa nhận mối quan hệ của chúng ta... Nếu vậy, em có đồng ý cùng anh không?"

Cô đột nhiên ngừng mặt, không có một giây do dự, kiên định gật đầu.

Anh hơi kinh ngạc: "Vì sao? Em không cảm thấy anh rất vô trách nhiệm sao?"

Cô nở nụ cười, lấy ra giấy bút, viết trên giấy: "Một người đàn ông vô trách nhiệm cho em một lời giải thích trách nhiệm, em còn thấy gì chưa đủ?"

Anh dang hai tay ôm cô vào ngực...

Đối với Mộc Mộc chờ mong đã lâu mà nói, chỉ cần có được vòng tay ấm áp này, hứa hẹn, kết quả đã không còn quan trọng.

Gió chiều thổi, đóa hoa hồng trắng bên cửa sổ, theo gió chơi xuồng.

Món canh thịt bò sôi trong nồi, lớp bọt trắng trào ra, tỏa hương bốn phía.

Mộc Mộc ngồi xuống, tay phải nâng cầm vụng trộm ngắm nhìn Trác Siêu Nhiên đang ngồi trên ghế sofa ngủ, cười đến ánh mắt hẹp thành một đường chỉ.

Thời gian làm cho cá tính của anh thay đổi thật nhiều, nhưng đáng ngủ một chút cũng không đổi, vẫn im lặng như vậy...

Tựa như đêm hôm đó...

Đêm hôm đó, bọn họ ôm nhau, hẳn cũng im lặng như thế ngủ bên cô...

Nhớ tới những lưu luyến si mê ngày đó, những áp lực sâu kín lại sôi trào trong mạch máu. Mộc Mộc không chịu khống chế, giờ đầu ngón tay chạm vào khuôn mặt làm cho cô mong nhớ hơn một nghìn ngày đêm.

Vẫn là sống mũi thẳng, đôi mày kiếm... Chỉ là năm tháng bào mòn đi những góc cạnh, làm cho người bên cạnh dễ dàng đến gần hơn nhiều...

Lông mi Trác Siêu Nhiên giật giật, mở mắt, ánh mắt còn mơ màng. Mộc Mộc sợ tới mức rút nhanh tay về, đứng lên làm bộ như không có việc gì đi về phía phòng bếp: "À... Canh nấu xong rồi..."

Trác Siêu Nhiên nhìn về mặt làm bộ "đi ngang qua" đáng yêu của Mộc Mộc, ngực không khỏi nóng lên, cầm lấy đôi tay "phạm tội" vừa rời của cô nắm trong lòng bàn tay mình.

Mặt cô đột nhiên đỏ lên, giống như một trái đào mật, dụ dỗ người ta nhắm nháp.

Trác Siêu Nhiên dù sao cũng chỉ là đàn ông, trong nháy mắt máu nóng lên, làm cho anh sinh ra một cảm giác muốn "phạm tội".

Anh đang do dự nên thử xem mùi hương của cô có ngọt ngào như anh tưởng tượng hay không, hay vẫn nên đợi tình cảm của bọn họ ổn định hơn một chút, hiểu biết thêm một chút, lại phát hiện đầu lưỡi Mộc Mộc lặng lẽ liếm hai phiến môi hồng nhuận của mình.

Như thế rõ ràng ám chỉ, nếu anh không chủ động, thật là thiên lý khó dung.

Anh khẽ kéo, cơ thể cô không chống cự được ngã vào trong lòng, môi cùng môi chuẩn xác chạm vào nhau.

Hương thơm ấm áp ngọt ngào, nồng nàn dịu nhẹ, so với tưởng tượng của anh càng thêm ngọt...

Thời khắc chờ đợi cuối cùng cũng đến. Mộc Mộc cứ tưởng người cô đang ôm là người đàn ông bốn năm cô chờ đợi, hạnh phúc không nói lên lời, cả người mơ hồ bay bổng như trên cõi thiên đàng.

Nụ hôn của anh mềm như tơ, cô say mê đón lấy, nhắm mắt lại tìm kiếm cảm giác nụ hôn đầu tiên của bọn họ... Không biết vì sao cô lại không tìm thấy cảm giác làm cho cô đau đớn nhưng lại khát khao đến tận linh hồn.

Nhất định là vì quá hạnh phúc, cô âm thầm nghĩ.

Trác Siêu Nhiên không kìm lòng được quay người đem Mộc Mộc đặt ở ghế sofa, đầu lưỡi không chút trở ngại lách đi vào khám phá...

Mộc Mộc kích động ôm bờ vai rộng lớn của anh, định bắt đầu cuồng nhiệt...

"Khụ, khụ..." Một tiếng ho nhẹ ngoài ý muốn đã kết thúc màn kịch tình vừa diễn ra.

Trác Siêu Nhiên bất ngờ đứng dậy, ngoài ý muốn nhìn thấy người nào đó đáng lẽ đang ở Nga xuất hiện chỗ cầu thang.

"Siêu Việt? Cậu về khi nào?" Anh xấu hổ vuốt lại nếp áo nhăn, tự trách mình quá chuyên tâm, hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh dưới lầu, cũng không nghe thấy bước chân người lên cầu thang.

"Vừa xong.. Vốn định cho anh chút bất ngờ, lại không ngờ anh cũng có cùng mục đích..." Trác Siêu Việt khẽ liếc cô gái tóc dài cạnh sofa, cười âm mưu, "Cho em một bất ngờ lớn như vậy."

Ngữ điệu mang theo ý cười, quen thuộc đến như vậy, lại xa lạ đến như vậy. Mộc Mộc cả kinh, hai tay vịn vào sofa đứng lên.

Cho đến khi cô đỏ mặt từ sau tay vịn lộ ra...

Cô nhìn thấy một gương mặt hoàn toàn giống như gương mặt của Trác Siêu Nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lôi Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Hai đôi mắt nhìn nhau, cô khiếp sợ, sâu trong đáy mắt hẩn, cô càng thấy được sự khiếp sợ hơn gấp bội phần.

Bên tai cô giống như vang lên tiếng nổ âm trời, hoàn toàn đánh thức cô khỏi giấc mơ.

Là mơ, đây nhất định là mơ, bằng không làm sao cô lại thấy hai Trác Siêu Nhiên?

Đúng, là mơ!

"Mộc Mộc, cậu ta là Trác Siêu Việt, em sinh đôi của anh." Trác Siêu Nhiên giới thiệu, hoàn toàn phủ nhận điều đó, "Siêu Việt, cô ấy là Tô Mộc Mộc, bạn gái... của tôi."

Trác Siêu Việt? Trác Siêu Nhiên? Anh em sinh đôi?

Rốt cuộc cô hiểu được, khi Trác Siêu Nhiên nhắc tới em trai mình tại sao lại dùng ngữ điệu như vậy nói, "Em thấy cậu ta sẽ biết!"

Có người nhận sai, cũng có người không bao giờ nhận sai.

Chỉ liếc mắt một cái, Mộc Mộc từ thiên đường ngã vào mười tám tầng địa ngục, xương tan thịt nát, vạn kiếp bất phục...

"A, a..." Trác Siêu Việt cười gượng hai tiếng, tay cầm chìa khóa nắm thành quyền, chiếc chìa khóa kim loại phát ra tiếng ma sát chói tai. "Hai người cứ tiếp tục, tôi không quấy rầy..."

Nói xong, Trác Siêu Việt một giây cũng không dừng lại, xoay người đi xuống lầu, dường như vừa rồi mọi chuyện xảy ra không hề liên quan đến mình.

Không ngờ Trác Siêu Việt ngay cả chào cũng chưa nói một lời, xoay người bước đi, Trác Siêu Nhiên đang định đuổi theo, Mộc Mộc hoảng loạn giữ lấy tay anh.

Đôi môi cô khẽ mở, ánh mắt lo lắng nhìn thẳng, gấp gấp hy vọng Trác Siêu Nhiên cho cô đáp án, anh và Trác Siêu Việt, ai mới là người đàn ông tới hôm đó.

"Em không cần để ý..." Trác Siêu Nhiên nghĩ Mộc Mộc đa tâm, dịu dàng giúp cô chỉnh lại đai váy, "Chắc Siêu Việt sợ quấy rầy chúng ta."

Cô không còn tâm trí nào nghe anh nói, chỉ lo cúi đầu tìm di động. Rốt cuộc tìm được, ngón tay cô động vào bàn phím đông cứng, khi muốn đánh chữ, lại không biết nên viết thế nào.

Hỏi anh: "Người đàn ông bốn năm trước bỏ năm vạn đồng mua một đêm của em là anh, hay là Trác Siêu Việt?"

Hoặc là hỏi: "Anh có nhớ em hay không? Đêm bốn năm trước đó, chúng ta một lần..."

Nếu anh nói anh không nhớ rõ, hoặc nói cho cô rõ ràng, anh không phải.

Cô nên nói cái gì? Nói cho anh: "Xin lỗi, em nhận nhầm người, em tưởng anh là Trác Siêu Việt... Em đã từng cùng anh ấy..."

Sau đó, có phải cô nên chạy xuống lầu, đến hỏi Trác Siêu Việt như vậy? Xác nhận xem người đàn ông tối hôm đó có phải hắn hay không?

Mộc Mộc cảm thấy chính mình thật buồn cười.

Giống như diễn một màn kịch ngu ngốc trước những con mắt tỉnh táo, cuối cùng chấm dứt vụng về trong tiếng cười nhạo, bởi một vết bản lên tình cảm tốt đẹp giữa anh em bọn họ.

Hai người họ sẽ thấy cô thế nào? Sẽ lựa chọn ra sao? Quan trọng nhất, cô sẽ phải đối mặt với chân tình của Trác Siêu Nhiên bằng cách nào?

"Mộc Mộc, em không sao chứ?"

Cô hoảng hốt lắc đầu, cố gắng sắp xếp lại đồng hồ trong tâm trí, ngăn cơ thể sôi trào nôn nóng, ngồi trên sofa cẩn thận ấn bàn phím: "Hai người giống nhau như vậy, có bị ai nhận nhầm không?"

Vấn đề này trước đây cũng rất nhiều người hỏi, Trác Siêu Nhiên không để ý, ngồi xuống cạnh cô. "Người quen thuộc thì không, khí chất hai bọn anh hoàn toàn khác nhau. Người không quen vẫn thường xuyên nhận lầm. Trước kia, khi còn ở bộ đội đặc chủng, để tránh mọi người nhầm lẫn, bọn anh để kiểu tóc khác nhau, tóc anh ngắn hơn, cậu ta thì dài hơn một chút."

Mộc Mộc cố gắng nhớ lại kiểu tóc của hắn bốn năm trước, rất đàn ông, dài quá vành tai, có phong cách Âu Mỹ, nhưng như thế là dài, hay là ngắn, rất khó xác định.

"Ngoài kiểu tóc, hai người còn có chỗ nào có thể phân biệt?" Cô lại hỏi.

"Rất nhiều, ví dụ như anh thích mặc quần áo sáng màu, Siêu Việt lại thích tối màu, hoặc bình thường cậu ta ăn mặc cũng rất tùy tiện, hai cúc áo sơ mi trên cùng không bao giờ cài..."

Cô nhớ rõ, đèn ở bar Lạc Nhật rất mờ, cho dù hắn mặc quần áo màu gì, nhìn luôn tối, không thể nhận rõ. Cô cũng nhớ, hắn thích mặc áo sơ mi vừa người, loại áo sơ mi có thể đem khí chất của hắn tôn lên vẻ tao nhã lại quyến rũ, về phần cúc áo, cô không dám xác định...

Trác Siêu Nhiên thấy Mộc Mộc lo lắng, tưởng cô sợ sẽ nhận sai người, cố ý an ủi nói: "Thực ra em không cần lo lắng, cá tính anh và Siêu Việt hoàn toàn khác nhau, nếu em để tâm một chút nhất định sẽ không nhận sai."

Đúng vậy, chỉ cần để tâm, muốn phân biệt hai người cũng không khó.

Anh đứng lên, theo thói quen định sửa sang quần áo, áo phông anh mặc trên người, mặc dù vừa trải qua một trận kích thích nhưng vẫn rất phẳng phiu.

Cô nghĩ lại mới phát hiện, dù Trác Siêu Nhiên mặc đồ gì đều có cảm giác như quân trang chính thống.

"Hắn là Siêu Việt chưa ăn tối, em chuẩn bị đồ ăn, anh đi gọi cậu ấy lên ăn cùng."

Cô gật gật đầu đi vào bếp.

May mắn là đi Trần mà Trác Siêu Nhiên nhắc tới có chuẩn bị rất nhiều đồ ăn nấu sẵn, chỉ cần cho vào lò vi sóng là có thể dùng. Bằng không, trong lúc tinh thần hoảng hốt, Mộc Mộc cũng không có cách nào làm được đồ ăn đủ cho ba người.

Dọn đồ ăn xong, vẫn chưa thấy Trác Siêu Việt và Trác Siêu Nhiên đi lên, Mộc Mộc vỗ vỗ khuôn mặt lạnh lẽo, cố tỏ ra tươi cười, đi xuống lầu.

Mới đi đến giữa chừng, cô nghe thấy có người nói: "Anh tưởng em nói thật sao?"

Giọng nói này rất giống Trác Siêu Nhiên, chỉ là ngữ điệu đó không phải là cách Trác Siêu Nhiên dùng để nói chuyện, hắn là Trác Siêu Việt.

"Cậu nói sao?" Giọng nói Trác Siêu Nhiên mang theo ý cười hỏi lại.

"Bề ngoài đúng là rất xinh đẹp, nhưng cơ thể hình như còn chưa phát dục hoàn toàn, quá gầy, nơi nên có thịt..." Ngữ điệu ngả ngón, lời nói lỗ mãng. Mộc Mộc cảm thấy máu trong người như ngừng chảy, bước chân bị khựng lại chỗ góc cầu thang.

"Không phải tôi hỏi cái này..." Trác Siêu Nhiên kịp lúc chặn những lời không nên nói ra phía sau. "Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu."

"Em rất nghiêm túc..."

"..."

Mộc Mộc không nhìn thấy bọn họ, không biết Trác Siêu Nhiên làm biểu tình hay động tác gì, Trác Siêu Việt bắt đầu đi thờ dài. "Rồi, nói nghiêm túc... Anh thích là được, em có thể có ý kiến gì, em lại không biết cô ấy."

"Siêu Việt, không giấu gì cậu..." Giọng Trác Siêu Nhiên trầm xuống, "Cô ấy chẳng những không thể nói chuyện, hơn nữa còn ngồi tù..."

"Cô ấy từng ngồi tù?" Trác Siêu Việt thốt ra khó tin.

"Đúng vậy, từ bốn năm trước, mới ra tù không bao lâu."

"..." Trác Siêu Việt trầm mặc hồi lâu, "Tội gì?"

"Năm mười bảy tuổi cô ấy bị cha nuôi cưỡng bạo, bởi vì chịu kích thích, không kiểm soát nổi cơn tay giết chết ông ta. Quan tòa thấy cô ấy cũng là người bị hại, lại ở tuổi vị thành niên, nên cân nhắc mức hình phạt..."

Cả căn phòng rơi vào im lặng.

Mộc Mộc xiết chặt lấy tay vịn cầu thang, khớp xương gồng lên xanh trắng. Cô vốn định vĩnh viễn không bao giờ nói cho anh chuyện này, không ngờ rằng anh đã điều tra ra. Có một số việc đã xảy ra thì không thể che giấu, cho dù cô trốn tránh thế nào cũng chỉ là bịt tai trộm chuông mà thôi.

"Tôi không biết làm như vậy đến tốt cùng là đúng hay không..." Giọng nói Trác Siêu Nhiên mờ mịt, "Có thể tôi không cho cô ấy được một kết cục mỹ mãn..."

"Quá khứ không ai có thể thay đổi, tương lai cũng không ai có thể đoán trước." Giọng nói lạnh lẽo như bay tới từ cuối chân trời, "Chỉ cần anh thật lòng với cô ấy, điều này quan trọng hơn tất cả!"

Một câu, giống như sấm chớp mưa đêm, chớp nhoáng hiện ra trước mắt Mộc Mộc.

Quá khứ không ai có thể thay đổi, tương lai cũng không ai có thể đoán trước, cô không muốn một kết thúc mỹ mãn, cô thầm nghĩ, chỉ cần hấn thật lòng với cô, chẳng phải chính là một đêm bốn năm trước...

Trác Siêu Việt...

Cô nhớ kỹ tên hấn trong lòng, Trác Siêu Việt, người thể nói ra những câu này, đến tốt cùng là người thế nào?

Đang dựa vào tay vịn cầu thang, Mộc Mộc cố gắng đứng thẳng, hít sâu vô số lần, chậm rãi đi xuống lầu.

Đi đến bậc cuối cùng, cô nhìn thấy Trác Siêu Việt.

Hấn dựa trên sô pha, cánh tay phải tùy tiện gác lên thành ghế, kẹp một điều thuốc, điều thuốc dài bị xiết đến biến dạng.

Sự trầm tĩnh vẫn không thể che giấu được sự phóng túng không kìm chế nổi trên người hấn.

Ngực cô nhói đau, thiếu chút nữa không khống chế được chính mình, xông lên hỏi hấn: Là anh sao? Người đàn ông đêm hôm đó là anh, đúng hay không?

Hấn cũng thấy cô, thân nhiên lướt qua, đưa điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay lên môi, hít sâu một hơi.

Làn khói tịch liêu lượn lờ, mặt hấn trở nên mơ hồ, mông lung, chỉ thấy miệng hấn khẽ cong lên như cười như không, cực kỳ rõ ràng.

"Chị dâu..."

Có một loại đàn ông, nhất kiến chung tình không phải ngẫu nhiên, là tất nhiên, bởi vì hấn có một sự quyến rũ làm cô không thể kháng cự nổi.

Cho dù gặp lại một vạn lần, cô cũng nhất định sẽ một vạn lần gục ngã.

Có người nói, đây là tai kiếp, có người nói đây là phúc phận.

Thực ra, đó là duyên số.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Chị dâu...

Một tiếng chị dâu này ở giữa cô và hấn đã vạch ra một tia chớp không thể nào vượt qua được, Mộc Mộc đứng tại chỗ, không dám vượt qua ranh giới đó.

Trác Siêu Nhiên mỉm cười đi đến bên Mộc Mộc, khoác tay lên vai cô, cử chỉ vô cùng thân thiết, "Làm xong đồ ăn rồi sao?"

Thấy cô gật đầu, anh lại đi về phía Trác Siêu Việt đang thờ ơ lạnh nhạt trên sofa, "Cậu còn chưa ăn tối đúng không? Mộc Mộc nấu canh rất ngon, đi lên nếm thử chút."

"Không, em ăn trên máy bay rồi, hai người ăn đi..."

"Có người bạn tặng tôi hai bình rượu, năm mươi hai độ. Cùng uống một ly?"

Trác Siêu Việt đem điều thuốc trên tay dụi vào gạt tàn, đợi cho đầu thuốc nát không còn nhìn rõ hình dạng, hấn chậm rãi đứng lên, liếc nhìn Mộc Mộc một cái, trên mặt để lộ nụ cười rợn rợn hiếm có: "Đêm còn dài, hai người làm gì cứ làm, đừng để ý đến tôi..."

Trác Siêu Nhiên che miệng ho khan, hướng hấn lờ mờ một cái, ám chỉ hấn nói chuyện chừng mực một chút. Trác nhị thiếu gia làm như hoàn toàn không thấy, nghiêng người lướt qua Mộc Mộc ra ngoài, vì tốc độ hơi nhanh, vụt qua một dòng khí, nặng trĩu.

Rầm! Tiếng đóng cửa làm Mộc Mộc sợ tới mức cả người run lên.

"Làm em sợ? Bình thường cậu ta không như thế này..." Trác Siêu Nhiên ôm vai Mộc Mộc đi lên lầu, giải thích: "Chắc hôm nay tâm trạng cậu ta không tốt."

Cô ngẩng đầu, nhìn Trác Siêu Nhiên, ý hỏi.

"Công việc làm ăn của cậu ta ở bên Nga xảy ra chút vấn đề, vất vả hơn một tháng vẫn chưa xong, vì vậy cậu ta đặt vé trở về."

Ngồi vào bàn cơm, Mộc Mộc cảm thấy động trên tay đánh chữ.

Loại nói chuyện kiểu này thực sự thách thức tính nhẫn nại của người ta. Có đôi khi chính Mộc Mộc còn cảm thấy mình không đủ kiên nhẫn, mà Trác Siêu Nhiên lúc nào cũng kiên nhẫn chờ cô đánh chữ.

"Vậy công việc làm ăn của anh ấy làm sao bây giờ?"

"Còn tùy tâm trạng cậu ta." Anh lắc đầu cười. "Tâm trạng tốt thì phái người khác đi tiếp tục đàm phán, tâm trạng không tốt thì không làm nữa."

Việc làm ăn còn phải tùy tâm trạng?

Trác Siêu Việt và Trác Siêu Nhiên thật là hai người cực đoan, một người thì dù chuyện gì cũng không quan tâm đến trách nhiệm, một người thì từ chuyện nhỏ nhất cũng lo lắng trách nhiệm của mình.

"Anh ấy làm gì?" Cô lại hỏi.

"Buôn bán xuất nhập khẩu."

"Xuất nhập khẩu cái gì?"

"Không cố định, còn tùy tâm trạng cậu ta." Trác Siêu Nhiên hàm hồ nói.

Dường như anh không muốn nói đến vấn đề này, cúi đầu đảo đảo bát canh cho bớt nóng, uống một thìa, "Ừm, canh ngon lắm... Chốc nữa để lại một bát cho Siêu Việt nếm thử."

Một bát canh mà thôi, hấn cảm thấy ngon cũng sẽ giữ lại cho em trai một bát. Mộc Mộc thất thần nhìn Trác Siêu Nhiên, lông mi anh rất dài, cụp xuống, che không được ánh sáng trong đáy mắt, tựa như vầng trăng sáng tỏ, màn đêm không thể che được ánh hào quang.

Người đàn ông như vậy, rõ ràng là treo cao ở phía chân trời, để cô ngắm nhìn là đủ rồi. Bây giờ, anh lại thành bạn trai cô, ngồi ở nơi cô có thể chạm đến được, uống canh cô nấu.

Những điều tốt đẹp này tựa như ánh mắt trời rơi xuống bọt biển, lung linh đẹp đẽ, nhưng có thể tan biến bất cứ khi nào.

Cô không sợ giấc mơ đẹp tan vỡ, dù sao cô đã sớm nếm trải cảm giác này, không chỉ một lần. Điều cô sợ hãi là mình phụ bạc tấm chân tình của Trác Siêu Nhiên.

Nhất thời rối loạn trong lòng, cô không tự chủ được đưa tay với lấy bình rượu.

"Ăn chút gì đó rồi uống."

Anh nắm lấy tay cô, ở trong lòng bàn tay ấm áp, làm cho lòng cô yên ổn dần.

Uống qua rượu mạnh của bộ đội mới biết được thứ Whiskey pha loãng trong quán bar căn bản không xứng gọi là rượu.

Mộc Mộc chỉ uống hai chén, bắt đầu choáng váng, cơ thể trầm xuống, dạ dày bởi vì cồn kích thích mà âm ỷ đau.

Trác Siêu Nhiên rót thêm một chén rượu, dung túng cô uống rượu như uống nước lọc, dường như anh sớm nhìn ra cô muốn làm cho mình say vậy.

Không nhớ rõ uống mấy chén, trước mắt Mộc Mộc bắt đầu mơ hồ, cơ thể giống như không thuộc về mình, không chịu sự khống chế của bản thân nữa, nhưng ánh sáng trước mắt cô không phải là cầu vồng, cũng tìm không thấy sự thanh thản mà cô ao ước.

Ngược lại, đau đớn, sợ hãi, mỗi một, tất cả đều vây lấy cô, những thứ vừa qua, còn những điều trong kí ức...

Trong vũng tối mênh mông, những khung hình màu xám dần dần hiện lên như những thước phim cũ chạy qua trước mắt.

...

Quần áo cô xộc xệch ngời trên giường, mẹ ngã dưới đất, bắt đầu đứng dậy, thê lương nhìn về phía cô hét lên: "Mày nghe cho rõ đây, đừng tưởng ông ta thương mày, ông ta đối tốt với mày chỉ vì bộ dạng mày giống người mẹ đã chết của mày thôi..."

...

Cô cố gắng muốn chạy trốn, không ngờ lại rơi vào một cảnh tượng khác.

Ba ngã xuống, từ người ông chảy ra một thứ chất lỏng đỏ như máu, loang lổ trên mặt đá trắng...

...

Cảnh tượng này tiếp theo cảnh tượng khác.

Bên ngoài tòa án, cảnh sát mang theo còng tay lạnh lẽo dẫn cô lên xe, chú cô vọt đến trước mặt Kiều Nghi Kiệt, giờ tay đáng xuống một quyền, miệng anh rướm máu.

Chú cô chỉ tay vào Kiều Nghi Kiệt chửi ầm lên, khàn giọng mắng anh táng tận lương tâm, mắng anh không nên cứu một con súc sinh lang tâm cầu phước...

Kiều Nghi Kiệt chỉ cúi mặt, nhặt lên tư liệu rơi dưới đất, ngẩng đầu nhìn xe cảnh sát chờ cô đi.

Hai tay cô nắm chặt song sắt trên cửa xe, không tiếng động hỏi anh, "Đau không?"

...

Trí nhớ bị đảo lộn, đến không hay, đi chẳng biết.

Cô ôm đầu đau nhức, cố gắng lắc, trước mắt lại xuất hiện...

Tượng đồng vách sắt màu xám, ánh nắng mỏng manh từ cửa sổ trên cao chiếu vào, bụi mờ mờ bay trong chùm sáng yếu ớt, một trận gió nhẹ thổi vào, làn bụi như phiêu lãng.

Cô mặc quần áo sọc đen trắng cuộn mình ở trong góc...

Cai tù mở cửa, nói có người đến thăm cô. Cô mừng rỡ đứng lên, không để ý đến xương quai xanh đau nhức, liều mạng chạy đến phòng gặp.

Cô nghĩ chắc bệnh mẹ đã đỡ, bà đến thăm cô.

Sau khung cửa kính, người đến là Kiều Nghi Kiệt mang theo khuôn mặt nặng nề, anh nói cho cô - "người thân" cuối cùng cô có, đi rồi.

Trước mắt cô tối đen lại, cô ngã xuống.

...

Sau đó, là kí ức thống khổ nhất.

Bác sĩ không ngừng đổ thuốc vào miệng cô, một thứ chất lỏng hỗn độn từ khoang mũi phun ra, cô chột bưng tỉnh sau giấc mộng, cố gắng giãy dụa. Xương quai xanh bị gãy, một lần nữa lệch khớp, cô đau, mồ hôi vã ra như tắm.

Cô túm lấy tay áo bác sĩ cầu xin tha cho mình, nhưng ngay cả tiếng rên rỉ cô cũng không kêu lên được...

Cơ thể cô như bị xé rách thành những mảnh nhỏ, Mộc Mộc ẩn ngực, khó khăn thở phì phò.

Không biết từ lúc nào, một đôi tay dịu dàng vỗ lưng cô, cô mông lung ngẩng đầu, thấy một khuôn mặt anh tuấn hiện ra trước mắt, cô đưa tay, cẩn thận chạm vào, giống như vuốt ve thứ bảo vật quý nhất trên đời.

Anh vẫn không nhúc nhích, để yên cho cô sờ soạng.

"Mộc Mộc, anh biết em vượt qua đường cái là vì muốn tự sát, anh cũng biết có người lừa gạt em, có người làm tổn thương em.. Không sao, đều qua rồi. Sau này em còn có anh, anh sẽ không để em phải chịu tội thân..."

Cô ôm lấy hán, khóc không ra tiếng.

Cô rất muốn nói cho hán: Nếu không phải là hán cô sẽ không sống tới ngày hôm nay.

Từ nhiều năm trước, Kiều Nghi Kiệt đem di chúc của mẹ giao cho cô. Ngày đó, cô vốn đã nên chết.

Nếu không phải phút cuối cùng, một dòng điện truyền qua tim, cô bỗng nhiên nghĩ đến một đêm mưa gió, hán xuống xe, mưa thấm ướt khuôn mặt hai người, hán nhìn cô thật sâu, đem cô ôm vào trong lòng...

Nếu không phải cô còn một chút lưu luyến với thế giới lạnh lẽo này, có lẽ cô đã chết.

Bởi đối với cô mà nói, chết, so với sống dễ dàng hơn nhiều lắm.

Sự mờ mịt cùng ánh nắng chói chang mang Mộc Mộc ra khỏi giấc mộng, lúc này đã là sáng hôm sau.

Cô mở mắt ra, phát hiện mình ngủ trong một căn phòng xa lạ, trên người là tấm chăn màu xám. Phòng ngủ chủ đạo là hai màu đen trắng, trầm tĩnh, xa hoa.

Trên tủ đầu giường có một bức ảnh, hai khuôn mặt giống hệt nhau, mặc một bộ quân trang giống nhau, bọn họ bá vai, nụ cười rực rỡ.

Đây là phòng ngủ của Trác Siêu Nhiên? Mộc Mộc đập vào đầu mình, rốt cuộc nhớ được tối hôm qua cô uống rượu, ở trong lòng anh khóc đến mất đi ý thức.

Chuyện sau đó, cô hoàn toàn không nghĩ ra. Căn cứ bộ váy trên người này mà phỏng đoán, bọn họ chắc chưa phát sinh chuyện gì.

Mộc Mộc lấy lại bình tĩnh, bò xuống giường, đẩy cửa phòng ngủ.

Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng màu ngòai trên sofa phòng khách, đưa lưng về phía cô, một chân vắt lên chân còn lại, cơ thể tà tà dựa vào tay vịn, nhìn TV không tiếng động.

Nghe được tiếng mở cửa, hán ngoái đầu lại nhìn, như cười như không nhếch khóe miệng.

"Chị dâu, tỉnh ngủ rồi? Anh trai đã về doanh trại." Trác Siêu Việt đứng lên, chỉ bát cháo hoa trên bàn. "Anh ấy nấu cháo cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Bàn ăn đặt một chiếc khăn ăn màu bạc, trên đó có một bát cháo và một ly nước trắng, bên cạnh bát, đĩa và thìa xếp ngay ngắn, còn có khăn tay in hoa văn.

Sạch sẽ chỉnh tề, vừa nhìn đã biết người làm đặt rất nhiều tâm tư vào đó.

Mộc Mộc đi đến trước bàn, mở nắp bát, cháo bên trong còn nghi ngút khói, mùi gạo bay lên thơm nức.

Sự lo lắng làm lòng bàn tay cô lạnh toát. Trác Siêu Nhiên đối với cô tốt quá, tấm chân tình này, làm sao cô đành lòng giẫm lên.

Thấy Mộc Mộc cầm bát thất thần, Trác Siêu Việt đi tới, hai tay đặt trên mặt bàn, tiến gần đến, đối mặt, nhìn thấy đôi mắt cô thâm xỉa sưng lên.

"Tôi hôm qua không ngủ được sao?" Ý cười của hắn tràn đầy mỉa mai ám muội, "Aiz, anh trai tôi cũng thật là, không biết thương hoa tiếc ngọc."

Mộc Mộc buông nhẹ tay, chiếc bát rơi trên bàn, cháo bắn ra, cô cuống quýt đưa tay lên thôi. Không nghĩ, hắn lại tới gần cô thêm một ít, môi dường như sắp chạm vào trán cô. "Nếu cô không chịu nổi có thể xin anh ấy... À, tôi quên mất, cô không nói được."

Tay cô không tự động run lên, xô vào chiếc bát, cháo ở bên trong đổ tung tóe trên mặt bàn màu đen.

Nhìn chất lỏng màu trắng trên mặt bàn, Mộc Mộc không khỏi nhớ đến một đêm kia, cô bị hắn làm cho cả người không còn chút sức lực, ngay cả thở cũng không nổi, cô cầm lấy cánh tay, cầu hắn: "Đừng... Em xin anh, nhẹ một chút, xin anh..."

Một giọt mồ hôi rơi xuống ngực cô, hắn nhìn môi cô, dường như nghe hiểu những điều cô nói, "Em xin anh sao?"

Môi cô bị cắn đến mức sưng đỏ, cuống cuống gật đầu.

Hắn nhú mày, cười đến đáng ghét, "Muốn nhanh hơn?"

Cô liều mạng lắc đầu, nhanh hơn một chút chắc cô không thể sống.

"À, muốn từ từ?"

Cô vội vàng gật đầu.

"Được rồi, chúng ta sẽ... từ từ ... chấm dứt..."

Không thể phát ra tiếng, cô oán hận cắn răng, hung hăng trừng hắn, trong lòng âm thầm nghĩ nếu sau này có thể nói, nhất định phải mắng hắn ngàn vạn lần: "Đáng ghét, hạ lưu, vô liêm sỉ..."

Nghĩ đến đó, lại nhìn người đàn ông vẻ mặt ác ý trước mắt, nụ cười của hắn cùng với nụ cười trong ký ức của cô hoàn toàn trùng hợp, không một chút sai lệch.

Cô luôn luôn do dự bồi hồi, lúc này lại có một cảm giác mãnh liệt - Trác Siêu Việt mới là người đàn ông hôm đó, người đàn ông cô luôn luôn tìm kiếm.. Mà Trác Siêu Nhiên, cô không dám nghĩ, trong đầu rối rắm.

Cô run run nắm lấy ống tay áo hắn, ngẩng đầu lên, ý cười khó đoán trên môi hắn mờ hồ trước mắt.

Dù thế nào cô cũng muốn biết, rốt cuộc ai mới là người cô muốn tìm.

Cô cố gắng mở miệng, rất muốn, rất muốn hỏi: Là anh sao? Người đàn ông tối hôm đó, là anh sao?

Hắn thân nhiên nhìn cô, thân nhiên rút ống tay áo bị cô kéo lấy, thân nhiên mỉm cười: "Có việc gì sao? Chị dâu..."

Tâm trí rối bời, cô nhìn xung quanh, muốn tìm giấy bút.

"Không cần viết, những gì cô nói, tôi xem có thể hiểu."

Nếu không phải hắn nhắc tới, cô đã quên lời Trác Siêu Nhiên nói, Trác Siêu Việt học khẩu ngữ. Vì phần vì sao hắn học khẩu ngữ, cô cũng không dám nghĩ xa.

Cô cố gắng bình tĩnh, thử thăm dò hỏi, "Anh còn nhớ rõ em không?"

Hắn nhìn môi cô, thật lâu, thật lâu.

Cô nghĩ hắn không hiểu, lặp lại một lần. "Anh nhớ rõ em không? Chúng ta đã từng gặp mặt."

Hắn lắc đầu, "Tôi không nhớ rõ lắm."

"Bốn năm trước, anh có từng đi bar Lạc Nhật không?" Cô chậm rãi nói xong, đã rất lâu chưa có một loại cảm giác như vậy, giống như mình có thể nói chuyện, có thể giao tiếp với người khác bằng thanh âm, cảm giác đã lâu không có này làm cho trái tim cô không khỏi đau đớn.

Hắn lại lắc đầu, "Tôi đi quán bar rất nhiều, không nhớ rõ được."

"Vậy anh có nhớ từng có cô gái mượn anh năm vạn đồng? Ngày đó mưa rơi rất lớn..."

Hắn nhìn cô, khoe miệng hiện lên nụ cười trào phúng, "Vì sao muốn hỏi điều này?"

"Em..."

Tay hắn vươn đến, nắm lấy cằm cô, vẻ mặt tùy tiện ngả ngớn. "Nếu tôi nói cho cô, tôi còn nhớ, cô gái đó còn vì vậy mà cùng với tôi suốt một đêm... Cho dù tôi muốn cô ta làm gì cô ta cũng không từ chối, cho nên, chúng ta đã thử qua... rất nhiều tư thế..."

Hắn dừng một chút, vừa lòng thưởng thức khuôn mặt trắng bệch của cô. "Tôi trả lời như vậy, có phải trong lòng cô dễ chịu lắm không?"

...

Mộc Mộc nghĩ bản thân mình đã trải qua rất nhiều đả kích, sớm đã cứng như kim cương, cho dù chuyện gì cũng có thể bình tĩnh mà chấp nhận, đau khổ thế nào cũng vẫn có thể nhẫn nại. Nhưng mà giây phút này cô mới biết, con vằn tạo hóa luôn có cách làm cho cô ngày càng không thể đối mặt với sự thật phũ phàng mà đáng tạo hóa nhào nặn ra.

Nụ cười của hắn trước mặt cô biến hóa, trở nên độc ác, trở nên tàn nhẫn. Đây là người đàn ông bốn năm cô chờ đợi, bốn năm mong ngóng ngày gặp lại, bốn năm hy vọng xuất hiện kỳ tích.

Giấc mơ đẹp trong phút chốc bị hắn xé thành hai nửa. Một Trác Siêu Nhiên chu đáo dịu dàng, một Trác Siêu Việt lạnh lùng đáng sợ, rốt cuộc đâu mới là giấc mơ đẹp, đâu là ác mộng của cô?

Sớm biết có kết quả thế này, cô thà rằng hắn quên cô đi, quên hoàn toàn không chút nào còn sót lại.

Giống như Trác Siêu Nhiên vậy, giờ tay hờ hững làm quen cũng tốt, cô ít nhất còn có thể thừa nhận sự thật...

Trác Siêu Việt đi đến trước cô, hai tay hai bên người chống lên bàn, nhốt cô giữa bàn ăn và mình.

"Chị dâu, cô yên tâm..." Trác Siêu Việt cười ngày càng lạnh. "Tôi sẽ không nói cho anh trai tôi biết, bạn gái anh ấy từng vì năm vạn đồng mà theo tôi lên giường... Bởi vì, nếu anh ấy biết, chắc chắn sẽ không còn muốn cô. Một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa, tôi sẽ không tàn nhẫn như vậy với cô đâu..."

Mộc Mộc bị bộ dáng đáng sợ của hắn làm cho hoảng loạn, cố gắng lui về phía sau, lại quên rằng phía sau là bàn, thất lưng va mạnh vào góc, chiếc bàn rung lên, bát rơi xuống đất, vỡ vụn thành những mảnh nhỏ, giống như cô...

Cô nhìn những mảnh vỡ sắc bén, có một ý nghĩ trời đậy, dùng những mảnh vỡ đó cắt đứt cổ tay mình, để cho máu tươi làm ướt đầm người hắn.

Chết như vậy có phải hay không còn giữ được một chút tự trọng, có phải hay không có thể chấm dứt những chuỗi ngày dài bị vận mệnh trêu đùa? Có phải hay không không còn bị Trác Siêu Việt châm chọc khiêu khích? Có phải hay không không còn phải nhìn thấy khuôn mặt thất vọng tràn trề của Trác Siêu Nhiên?

Nếu thật như vậy, cô nguyện chấm dứt tất cả.

Sự đau đớn trên lưng làm cô tỉnh táo lại, dứt bỏ ý niệm trong đầu.

Cô vịn bàn đứng vững, ngẩng đầu, nhìn thẳng Trác Siêu Việt.

"Anh có thể tàn nhẫn... nói những lời này trước mặt anh trai anh. Nếu vậy, em có thể nói cho anh ấy, em nhận sai người, thực ra, người em luôn luôn tìm kiếm... là anh..."

Hắn nhìn chằm chằm môi cô, biểu tình trên mặt ngày càng cứng ngắt.

"Từ sau khi ra tù, mỗi một người đàn ông đi qua trước mắt em đều phải đứng lại nhìn kỹ dáng vẻ của họ. Em nghĩ khuôn mặt của người đàn ông đêm hôm đó đã khắc vào lòng em, chỉ cần người đó xuất hiện, nhất định em nhận ra được... Nhưng tại sao không ai nói cho em biết, trên thế giới này có hai người khuôn mặt giống nhau như đúc?"

Nụ cười mỉa mai trên mặt Trác Siêu Việt tắt dần, ánh mắt dừng ở môi cô ngày càng thâm trầm, tựa như vực sâu không đáy, đem cô nuốt vào đó.

Gió thổi bay chiếc rèm xanh nhạt không tiếng động, vài bông hoa hồng trắng rơi xuống.

Ánh mắt hắn nhìn Mộc Mộc ngày càng nóng, tựa như đêm mưa hôm đó, ánh mắt khi cô được hắn hôn.

Cô nghĩ môi hắn sẽ rơi xuống, đặt lên môi cô...

Cô có chút sợ hãi, bởi trong đầu cô hiện lên một khuôn mặt khác cũng giống như vậy, còn có giọng nói dịu dàng tối qua của anh, anh nói: "Sau này em có anh, anh sẽ không để cho em chịu tủi thân..."

Đó là Trác Siêu Nhiên, là bạn trai cô, là anh trai của hắn.

Không cho cô cơ hội từ chối, Trác Siêu Việt lui về phía sau, giữ khoảng cách đủ xa, "Cô cho rằng chúng tôi giống nhau sao?"

Cô gật đầu, "Khuôn mặt hai người giống nhau như đúc."

"Cô cho rằng chính nhân quân tử như anh ấy sẽ đi "Lạc Nhật" uống rượu mua vui?"

Khóe miệng hắn nhếch lên, ý cười vô lại một lần nữa xuất hiện trên mặt. Mộc Mộc rót cuộc đã hiểu biểu hiện này của hắn, đó không phải là cười, đó là hắn che giấu nỗi chua xót đang dậy lên trong lòng.

"Cô cho rằng anh ấy sẽ tùy tiện bỏ ra năm vạn đồng đưa một cô gái đến bãi tắm qua đêm? Tôi cùng anh ấy là hai kiểu người hoàn toàn khác biệt, chẳng lẽ khi ở cùng anh ấy cô chưa bao giờ hoài nghi?"

"Là em sai, là em hồ đồ, vừa nhìn thấy mặt anh ấy, em..."

Hắn cắt đứt sự giải thích yếu ớt của cô, "Cô không hiểu tôi, hoặc cô hy vọng anh ấy mới chính là người cô muốn tìm?"

Đây mới chính là đáp án đau đớn nhất.

Mộc Mộc đối với Trác Siêu Việt nhất kiến chung tình, yêu đủ điên cuồng, cũng yêu đủ tuyệt vọng, tình yêu này sáng lạn như khói sương, đẹp đến lung linh mà ngăn ngòi mờ ảo.

Những năm gần đây, nói cô yêu hắn, không bằng nói cô yêu một người tình trong mộng. Cô đem những lớp áo mộng ảo khoác lên hắn, cứ như vậy trong ảo tưởng chờ mong.

Ngay cả tên hắn cô cũng không biết, nói gì đến cá tính, nhân phẩm, cuộc sống của hắn. Đến tận cùng Trác Siêu Việt là người đàn ông như thế nào, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu bọn họ thực sự đã từng yêu nhau, đã từng ở chung, làm sao cô có thể nhận sai.

Hơn nữa, cô không thể phủ nhận, khi cô gặp Trác Siêu Nhiên, một người đàn ông dịu dàng tao nhã, rộng lượng bao dung, có trách nhiệm, lại chân thành đối với cô như vậy, cùng với hắn trong giấc mộng của cô không hèn mà hạp, giống như cô đã có được thứ mình muốn nhất, hạnh phúc đến nỗi gạt bỏ mọi ý nghi ngờ.

Thấy Mộc Mộc cam chịu, Trác Siêu Việt cuối cùng không nói lên lời, quay sang, nhìn ngoài cửa sổ, "Mọi việc đã qua, truy cứu ai đúng ai sai cũng không có ích gì. Dù sao cô cũng đã qua lại với anh trai tôi, không bằng đàm lao thì phải theo lao đi."

"Nhưng là em vì anh..."

"Đều quên hết đi, coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra."

Quên chuyện xảy ra bốn năm trước, đàm lao thì phải theo lao, cùng với Trác Siêu Nhiên qua lại?

Đề nghị này nghe ra thật tốt lắm, Trác Siêu Nhiên sẽ không biết cô gái trong lòng anh từng cùng em trai mình phát sinh tình một đêm, cô cũng có thể tiếp tục hưởng thụ sự che chở ấm áp mà cô khát vọng đã lâu.

Nhưng Trác Siêu Nhiên thật sẽ vĩnh viễn không biết cô nhận sai người sao? Nếu có một ngày anh biết, cảm tưởng sẽ thế nào?

Cô muốn một vòng tay ấm áp che chở? Nếu là vậy, Kiều Nghi Kiệt sớm đã có thể cho cô.

Cái cô thực sự muốn, là người đàn ông cô đơn trong quán bar Lạc Nhật, là người đàn ông đồng ý cho cô năm vạn đồng nhưng không cần cơ thể cô, là người đàn ông muốn cô đem tên mình viết trong lòng bàn tay hắn, là người đàn ông hôn cô trong đêm mưa rào, cho cô thống khổ nhưng vẫn cam tâm.

Cô yêu hắn, tình yêu này vốn đã thâm căn cố đế trong đáy lòng, cho dù người đàn ông này là ai, cho dù hắn thế nào, cô đều chấp nhận.

Một câu quên đi là có thể gạt bỏ tất cả sao?

"Em quên không được..." Cô hỏi: "Anh có thể quên không?"

Hắn nhìn cô, nụ cười lạnh như băng, biểu tình cứng rắn mà thâm trầm.

Không cần ngôn ngữ, cô đã hiểu ý của hắn, hắn có thể quên

Thế giới lại đem cô đẩy vào bóng tối lạnh như băng, cô nhắm mắt lại, nước mắt rót cuộc không khống chế được.

Không phải không đoán trước kết cục này, không phải là không cam tâm tình nguyện, kỳ thật cô đã sớm biết, hắn sẽ không chấp nhận cô, chỉ là trong lòng hiểu được là một chuyện, thực sự bị hắn cự tuyệt, lại là một chuyện khác.

Cô bỗng nhiên thấy rất lạnh, giống như cả thế giới chìm trong mùa đông, không khí đều bị đóng băng, ngay cả nước mắt rơi xuống cũng buốt giá.

Nước mắt phụ nữ, luôn là vũ khí tốt nhất đối với đàn ông. Đối với đàn ông mà nói, dù trái tim có cứng rắn đến đâu, có kiên định thế nào, cũng khó có thể vượt qua nỗi nước mắt phụ nữ.

"Bởi vì anh trai anh, đúng không? Nếu em không phải là bạn gái anh ấy, anh sẽ chấp nhận em sao?" Cô không có ý gì, chỉ muốn biết đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lôi Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

"Không", Trác Siêu Việt hơi nghiêng mặt, tránh đi ánh mắt chờ đợi nóng bỏng của cô. "Không phải cô không tốt... Chẳng qua, tôi... đã có người trong lòng."

Cực tuyệt như vậy, nhẹ nhàng nhất, cũng là tàn nhẫn nhất, không cho cô một chút hy vọng, cũng không cho mình một con đường lui.

Ánh mặt trời cuối cùng cũng làm nổ tung chiếc bong bóng xà phòng, thì ra, hắn đã có người trong lòng. Mộc Mộc gật đầu, nặng nề. Cô biết, bốn năm lâu lắm...

"Kỳ thật, so với tôi, anh trai tôi thích hợp với cô hơn."

Tình yêu, không phải là vấn đề thích hợp hay không thích hợp, đó là một loại cảm giác, tựa như uống một ly rượu mạnh, có khổ đau, có say mê, có nóng bỏng, cũng có chua xót, đau đớn cũng là mãnh liệt.

Cảm giác này, chỉ có Trác Siêu Việt đã từng cho cô.

Mộc Mộc lau khô nước mắt, vòng đến nơi hắn có thể nhìn thấy, làm cho hắn nhìn thấy môi mình, "Vậy anh có thể nói cho em biết, mấy năm này, anh có từng nhớ đến em không?"

Biết rõ điều này chẳng hề có ý nghĩa, nhưng cô vẫn hy vọng, ở lúc chẳng còn gì, chừa lại chút tốt đẹp có thể giữ làm kỷ niệm. Chỉ cần hắn cũng trả giá bằng chân tình, không phải chỉ là một vở kịch mình cô đóng, cũng coi như cô không làm trò ngu xuẩn đáng buồn.

Hắn suy nghĩ rất lâu, lắc đầu. "Không, chưa từng. Nếu không phải ngày hôm qua thấy cô nằm ở... trên xô pha, tôi đã sớm quên... Nhiều năm trước đây, mỗi buổi tối tôi đều làm chuyện hoang đường ấy."

"Hoang đường?" Từ này dùng thật là hay, điều đẹp nhất trong ký ức cô, một đêm si mê đắm say nhất, đối với hắn mà nói, là một đêm hoang đường.

Tựa như có chày gỗ nện vào cõi lòng, ngực cô đau đớn, rất lâu không dứt.

Cô cười, tự giễu, nước mắt nhòe trên khuôn mặt, cười đến rạn vỡ.

Cô nói với hắn: "Anh biết không? Mỗi ngày em đều nhớ đến anh. Mỗi tối sau khi tắt đèn, khi bọn họ hành hạ đánh đập, tất cả những gì trong đầu em nghĩ là anh... Nhớ anh từng nói, em không thể chấp nhận số mệnh, anh có thể thay đổi vận mệnh của em..."

Hơn một nghìn đêm, không có người biết cô đã từng trải qua như thế nào. Mới đầu, mỗi ngày bị đánh đập, mình đầy vết thương. Sau đó, cô đầy mười tám tuổi, Kiều Nghi Kiệt giúp cô đổi nhà giam, không có người hành hạ cô mỗi tối, nhưng chỉ cần đèn tắt, cô liền chui trong chăn, động không dám động, thờ cũng chẳng dám thờ nhanh.

Cho đến bây giờ, cô vẫn sợ bóng tối, sợ hãi mỗi lần nhắm mắt lại... Lúc ngủ luôn luôn phải bật đèn.

Trác Siêu Việt quay người sang chỗ khác, không hề nhìn cô, không muốn xem cô nói tiếp.

Nhưng cô vẫn nói, cho dù biết hắn không nghe được, "Thì ra chẳng qua là anh thuận miệng nói, anh đã sớm quên sạch sẽ. Làm không được vì sao anh lại nói? Nếu không phải vì những lời này, em đã sớm đầu hàng số phận, làm gì phải xin Kiều Nghi Kiệt cứu mình, làm gì phải chịu nhiều năm tội lỗi như vậy..."

"...Không, không phải anh sai." Cô khóc, cả người không còn chút sức lực, ngồi xuống, đầu gối ôm trước ngực. "Là em ngu ngốc, năm vạn đồng một đêm, hai bên đã thỏa thuận... Chúng ta ngay cả một đêm tình cũng không phải, chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi... Ở trong mắt anh, em chẳng qua chỉ là một cô gái điếm, vì tiền cái gì cũng có thể bán..."

Nước mắt của cô nhanh chóng khô cạn, hắn lại đưa lưng về phía cô, không muốn nhìn thêm một lần.

Cô nghĩ hẳn ngay cả một cái liếc mắt cũng không muốn dành cho mình, nhưng không nhìn đến móng tay hẳn đã găm sâu vào lòng bàn tay từ lúc nào...

Cô càng không biết, khi cô say ngã vào lòng Trác Siêu Nhiên, Trác Siêu Việt ngồi ở ban công phòng ngủ, nhìn bầu trời thành phố, hút thuốc cả một đêm.

Người hẳn tìm kiếm bốn năm nay giờ đang ở trên lầu. Hẳn rất muốn biết bọn họ đang làm gì, có tiếp tục màn kịch tình bị hẳn phá đám hay không, nhưng hẳn cũng không biết có nên đi lên hay không.

Hít sâu một hơi thuốc, hơi độc từ từ tán ra, làm ngực hẳn khê đau đớn. Hẳn nhắm mắt lại, nghĩ tới một đêm mưa rào trước đó.

Ngày đó, bầu trời lâm thâm mưa nhỏ, hẳn lái xe chuẩn bị về nhà, lơ đãng thấy nơi góc tối âm u, một cô gái mặc váy ngắn, dựa lưng vào vách tường. Cô hẳn đã đứng đó rất lâu, cả người ướt sũng, giọt mưa từ trên đầu chảy xuống, lướt qua khuôn mặt mềm mại, bờ vai mượt mà, cánh tay mảnh khảnh, còn có cặp chân thon thả.

Với tiêu chuẩn của một người đàn ông mà nói, vẻ đẹp này... Không chỉ là quyến rũ.

Nhưng cô cũng không định quyến rũ ai, chỉ nhìn trời, ánh mắt tuyệt vọng làm người ta tan nát cõi lòng, hai bên má không ngừng có nước chảy xuống dưới, không biết là mưa, hay là nước mắt.

Hẳn không tự chủ được cho xe chạy chậm lại, không còn nhìn thấy qua cửa kính, hẳn lại nhìn qua gương chiếu hậu, cho đến khi không còn nhìn thấy.

Vài ngày sau, hẳn nhìn thấy cô ở quán bar Lạc Nhật. Tiếng đàn của cô cũng giống như cô vậy, tuyệt vời, nhẹ nhàng, không hợp với nơi quán bar hỗn độn.

Hẳn thấy có một người đàn ông ép cô uống rượu, còn động tay động chân. Hẳn không hiểu cảm thấy bức mình, càng bức mình hơn là cô không nói một lời, cười nâng cốc rượu uống cạn, đối với cái ôm của người đàn ông xa lạ kia cũng không hề né tránh...

Hẳn ghét cô, hẳn không muốn nhìn thấy cô, đứng dậy ra về.

Vài ngày sau, đi qua Lạc Nhật, chân lại không chịu không chế đi vào. Về sau, chân của hẳn thường xuyên không chịu không chế.

Cho đến một ngày, hẳn thấy cô viết tờ giấy đưa cho một người đàn ông xem, người đàn ông đó tức giận bỏ đi rồi, nước mắt của cô rơi trên bàn phím, hẳn bỗng nhiên cảm thấy đau lòng vì người con gái không thể nói này...

Hẳn không muốn trêu chọc cô, nhưng cô lại chủ động tới trêu chọc hẳn.

Hẳn cũng cũng không muốn cơ thể cô, cô cũng không nên cho hẳn.

Được rồi, hẳn thừa nhận lập trường của hẳn không kiên định, cuối cùng vẫn cùng cô lên giường. Tuy rằng cơ thể cô hơi gầy yếu, còn chưa phát dục đầy đủ, nhưng bộ ngực yêu kiều, vòng eo mảnh mai, giữa hai chân chặt chẽ, còn có sự run run mẫn cảm, vẫn làm cho người ta nhớ mãi không quên.

Hẳn làm càn vuốt ve, hôn môi, thậm chí cuồng dã xâm chiếm quyền luyến, cô chỉ ngây ngô nhìn hẳn, ánh mắt ngọt ngào, tràn ngập yêu thương...

Có lẽ, ánh mắt của cô giống như cất giấu thiên ngôn vạn ngữ, làm cho người ta không tự chủ được muốn khám phá.

Nhiều năm như vậy qua đi, hẳn chưa từng nghĩ lại, nhưng vẫn gặp ánh mắt đó trong những giấc mơ. Mỗi lần vừa thấy hẳn đã nhiệt huyết sôi trào, khó có thể kiềm chế được, không khỏi đem cô ôm vào ngực, trước hôn đến không thở nổi, sau lại xé rách quần áo của cô, khăn cấp đi vào...

Trong những giấc mơ ấy, hầu hết cô rất ngoan ngoãn thuận theo, thỉnh thoảng cũng sẽ nhiệt tình đáp lại.

Mỗi lần tỉnh mộng, Trác Siêu Việt không khỏi cảm thấy ảo não. Hẳn tự nhận mình không phải đồ háo sắc, vì sao không thể mơ thấy bọn họ làm việc gì tao nhã, nghe nhạc, hay uống cà phê chẳng hạn.

Sau khi nghiêm túc suy nghĩ, hẳn quyết định, chờ khi hẳn gặp lại, nhất định sẽ mời cô đi nghe nhạc, uống cà phê, không thể từ đầu đến cuối chỉ làm một việc.

Đương nhiên, nếu buổi tối không có chuyện gì làm, cũng có thể làm cái đó...

Tiếng thủy tinh vỡ vụn làm cho Trác Siêu Việt giật mình, chưa kịp nghĩ nhiều, chạy vội ra khỏi phòng ngủ, xông lên lầu.

Đứng ở bên cầu thang, hẳn thấy người con gái từng cười ngọt ngào trong lòng hẳn, tựa trong lòng người đàn ông khác, mê loạn vuốt ve mặt anh ta, người đàn ông đó, chính là anh ruột hẳn.

Hẳn nghe thấy Trác Siêu Nhiên nói: "Mộc Mộc, anh biết em chạy qua đường là vì muốn tự sát, anh cũng biết có người lừa gạt em, có người muốn làm tổn thương em... Không sao, mọi việc qua rồi. Sau này em còn có anh, anh sẽ không để em chịu tù thân..."

Cô nhìn anh ta thật sâu, mỗi mấp máy.

Người khác nghe không thấy, nhưng Trác Siêu Việt nhìn hiểu, cô ấy nói: "Nếu không phải là anh, em không sống đến ngày hôm nay... Em yêu anh, em thực sự yêu anh. Xin đừng bỏ mặc em, cho dù chuyện gì xảy ra, đừng bỏ mặc em... Không có anh, em không sống nổi..."

Trác Siêu Việt cảm thấy đầu óc nóng lên.

Thiếu chút nữa hắn nói với Trác Siêu Nhiên: Không được, người con gái trong lòng anh, chính là người đã để lại vết răng trên vai em, sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Trác Siêu Nhiên thấy hắn, hơi hơi sùng sốt, lập tức xua tay cười, "Không có gì, cô ấy uống rượu."

Sau đó, anh ta ôm lấy cô, đi vào phòng ngủ, đặt trên giường...

Trác Siêu Việt cứng ngắc xoay người, đi xuống lầu.

Hắn hiểu anh trai mình, còn hơn là hiểu chính mình, một khi hắn nói ra, Trác Siêu Nhiên nhất định sẽ bỏ cuộc. Cho dù có yêu bao nhiêu, anh ấy cũng sẽ không để một người phụ nữ trở thành vết rách trong tình cảm anh em hai người bọn họ.

Hắn cũng thế, cho dù hắn có nhớ nhung hương thơm của cô bao nhiêu, vướng bận vì cô bao nhiêu, cũng không thể nào yêu người phụ nữ của anh mình.

Nếu nói ra, hai anh em bọn họ, ai cũng tổn thương, không bằng đừng nói, để bọn họ cứ thế yêu nhau, sống bên nhau.

...

Đó là đêm dài nhất kể từ khi Trác Siêu Việt sinh ra, nhiều năm ở nơi xa hoa này như vậy hắn cũng không biết cảnh đêm ngoài cửa sổ rục rờ đến thế.

Ánh đèn chiếu rọi xuống mặt sông lấp lánh, không có gió, không lãng đãng, không một gợn lăn tăn...

Sáng sớm, đường chân trời mờ ảo.

Hắn nghe thấy có người gõ cửa. Ra mở, Trác Siêu Nhiên sáng sủa đứng bên ngoài, dưới ánh mắt trời, quân trang màu xanh ô liu cực kỳ chói mắt, "Tôi phải về doanh trại, Mộc Mộc đang ngủ, trông chừng cô ấy giúp tôi."

Trác Siêu Việt khẽ dựa vào cửa, khó khăn kéo khóe môi, "Giao cho em trông chừng anh yên tâm sao? Em như vậy, việc gì cũng đều làm được..."

"Tôi lo lắng cậu?" Trác Siêu Nhiên nhếch đôi mày kiếm, phủ nhận. "Tôi tin chuyện gì cậu cũng dám làm, nhưng tuyệt đối không tin cậu dám quyến rũ chị dâu mình."

Hắn cười khổ trong lòng, không hổ là sinh đôi, anh em ba mươi năm, người anh trai này thật hiểu hắn.

Lúc gần đi, Trác Siêu Nhiên còn dặn lại. "Chuyện trong doanh trại bận rộn tôi không dứt ra được, lúc cậu nhàn rỗi không có việc gì, giúp tôi để ý chăm sóc chị dâu cậu một chút. À, còn nữa, phòng cô ấy thuê hình như đã đến hạn trả, cô ấy còn chưa tìm được phòng thích hợp, cậu giúp tôi lưu ý xem có nơi nào tốt, an toàn một chút..."

"Ừm." Hắn đi đến trước cửa tủ lạnh, mở ngăn đá tìm thuốc[Đề thuốc trong ngăn đá? Cái này Zeus không biết, Zeus đề nguyên nhá]

"Phòng không cần quá lớn, sạch sẽ là được."

"Rồi."

"Đúng rồi, phụ nữ rất hay xấu hổ, lúc nói chuyện với cô ấy... Chừng mực chút."

Xấu hổ?

Trác Siêu Việt hừ lạnh trong lòng: Những lời tôi nói với cô ấy, còn cần rõ hơn, ác liệt hơn, cảm thù cũng không bằng, phỏng chừng anh còn chưa nghe thấy, cô ấy cũng không xấu hổ, nhiều nhất cũng chỉ dán khuôn mặt nóng bỏng vào ngực tôi là cùng.

Trần định tâm trí rối loạn, Trác Siêu Việt bất đắc dĩ đáp lời. "Được. Em cam đoan tôn trọng cô ấy giống như thánh mẫu Maria, được chưa?"

"Không cần, tôn trọng cô ấy giống như tôn trọng chị dâu là được."

"... Em sẽ cố."

"Mộc Mộc nấu canh rất ngon, tôi để lại một bát trong bếp, cậu ném thử xem. Còn nữa..."

"Anh còn chưa xong sao?" Trác Siêu Việt trừng mắt, Trác Siêu Nhiên cho đến giờ chưa khi nào dơ dài như hôm nay, "Từ khi nào anh trở nên lảm nhảm như vậy."

"Việc cuối cùng, tối hôm qua cô ấy uống rất nhiều rượu, nấu một bát cháo cho cô ấy ..."

"Đã biết. Anh yên tâm, chỉ cần em còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ không để cô ấy thiếu một sợi tóc."

"Cảm ơn! Nếu cô ấy có chuyện gì, cậu gọi điện cho tôi."

"Nhanh nhanh đi!" Trác Siêu Việt đẩy "ông mẹ" ra ngoài, khẩn cấp đóng cửa lại, sợ anh quay đầu phơi bày tình cảm chân thành, về mặt lưu luyến.

Đứng ở cửa lấy lại bình tĩnh, Trác Siêu Việt đi vào phòng bếp, xắn tay áo vo gạo...

Nói cam tâm tình nguyện đó là giả, nhưng hắn còn có thể làm sao?

Lúc trước, ngay cả quân trang hắn cũng có thể cời ra, từ bỏ một người phụ nữ thì đã là gì? Làm sao có thể khó bằng từ bỏ giấc mộng quân nhân?

Sau hắn mới biết được, có một số việc, nhìn qua rất khó, nhưng thực ra rất dễ. Có một số việc xem ra rất dễ dàng, nhưng để làm được rất khó!

Cho nên việc gì cũng phải nếm thử, không làm, sao biết là khó, hay là không thể!

Cũng như vậy, không yêu, làm sao biết là ngọt ngào, hay lại là đắng cay!

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

"Xin lỗi!" Rốt cuộc Trác Siêu Việt cũng quay đầu lại, gương mặt lạnh như băng, "Nếu tôi đã làm gì, nói gì khiến cho cô hiểu lầm, tôi rất xin lỗi. Lúc ấy tôi uống rượu, không còn nhớ rõ điều gì..."

Say, lý do cỡ nào hoàn mỹ.

Mặc Mặc còn có thể nói gì, vịn lấy thành bàn run rẩy đứng lên, lau khô nước mắt. "Em biết, không cần phải nói xin lỗi."

Cô thất thểu một bước lại một bước đi ra cửa, đi qua giá áo, cô liếc nhìn chiếc áo khoác nhung tím nhạt kia, dù có lạnh cũng không muốn mặc, bởi vì chiếc áo quý giá đó rất ấm áp, người như cô căn bản không xứng.

Chiếc áo này hắn nên trao cho một cô gái biết trân trọng nó!

Trác Siêu Việt bỗng nhiên đuổi theo, ngăn cô lại.

"Tôi muốn nhờ cô một chuyện?" Giọng nói hắn để lộ sự khiêm tốn khó gặp.

Thật là, người hai bàn tay trắng như cô, còn gì có thể giúp hắn. "Chuyện gì, chỉ cần em có thể làm, đều được."

"Đừng nói cho anh ấy trước kia chúng ta đã từng gặp mặt, được không?"

Cô ngẩng đầu, đối mặt với hắn. Ở đây mắt hắn cô nhìn thấy được sự khẩn cầu, cô biết, hắn không muốn anh trai mình biết cô và hắn từng phát sinh quan hệ, không muốn anh ấy biết cô nhận sai người, như vậy mới trở thành bạn gái anh ấy.

Việc này đối với tình cảm anh em bọn họ mà nói, là một vết bẩn.

Cô lại càng không mong sự tình biến thành như vậy. Rời khỏi Trác Siêu Nhiên, có trăm vạn lý do, ví dụ như bọn họ không thích hợp, bọn họ không có tương lai, cô không xứng với anh. Mỗi lý do đều không thể trách, chẳng thể nghi ngờ.

Làm gì phải nói ra lý do thực sự giấu lên tám chân tình của Trác Siêu Nhiên.

Cô gật đầu, đồng ý yêu cầu của hắn.

"Cảm ơn!"

Trác Siêu Việt lấy từ trên giá áo xuống chiếc áo cô không muốn mặc lại kia, mở cửa cho cô. "Tôi đưa cô về."

Mộc Mộc lắc đầu, đi ra ngoài, hướng phía thang máy, nhưng hấn vẫn chạy theo. "Cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô."

"Xuống tuổi vàng, anh cũng đưa sao?"

"Đưa." Giọng nói hấn kiên định, "Mười tám tầng địa ngục cũng đưa."

Đến thang máy, Trác Siêu Việt không đợi phân trần, cầm chiếc áo khoác lên bờ vai run run của Mộc Mộc, đẩy cô vào trong.

Cả đường ồm ồm, nửa đùn nửa kéo, Mộc Mộc bị xách vào bãi đỗ xe, nhét vào một chiếc Land Rover màu trắng. Vẫn là Land Rover, vẫn là màu trắng, chẳng qua chỉ thay đổi là mẫu mới nhất, dù thấy Trác Siêu Việt là người cổ chấp, một khi thích cái gì, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Khi xe đi ra khỏi khu chung cư xa hoa của thành phố S, trời xanh mênh mông vô bờ, ánh hào quang rực rỡ bao phủ những bức tường trắng cao vút, nước sông êm đềm lấp lánh, xuyên qua màu xanh trời đất.

Tất cả như Alice lạc vào xứ sở thần tiên, chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi.

Giờ cao điểm, xe tiến vào nội thành, đường phố chật như nêm, nửa bước cũng khó tiến.

Không khí trong xe cũng trở nên ngột ngạt, im lặng lạ thường, làm cho người ta càng thêm buồn bực.

Mộc Mộc kéo áo khoác trên người, lấy di động ra, nhấn một tin cho Trác Siêu Nhiên: Siêu Nhiên, khi nào anh có thời gian?

Nếu anh có thời gian, cô mong sẽ được nói chuyện với anh, về phần nói thể nào cô còn chưa nghĩ ra.

Trác Siêu Việt nhìn đồng hồ, từ trong ngăn xe lấy ra một chiếc di động, vừa khởi động lại máy vài giây đã có rất nhiều cuộc gọi đến, như thể tất cả mọi người đều biết hấn khởi động lại máy vào lúc này.

Hấn nói chuyện điện thoại đủ mọi việc, có làm ăn, có xã giao, cũng có hàn huyên khách sáo. Trong đó có một cuộc, hấn mở máy, sau đó nói chỉ "ừm", giọng nói phát ra như một thứ âm nhạc đặc thù.

Làm cho người ta mê muội.

Cúp máy, hấn day day thái dương, phiền chán kéo kính xuống, gió thu từ bên ngoài ào vào, thổi loạn mái tóc đen của hấn, hai cánh áo sơ mi không cài cúc dập dờn, về mặt hấn tối tăm làm người ta không hiểu nổi, lại không nhận được muốn đi tìm hiểu.

Trầm tư một lát, hấn gọi một cuộc điện thoại, bên trong ngay cả tiếng tút còn chưa có đã thấy người nhấc máy.

"Hi..." Một giọng nói thật đẹp truyền đến.

Mộc Mộc nghe được đáy lòng trùng xuống.

"Cho dù dùng cách gì, mất bao nhiêu tiền, lần sau qua hải quan Nga tôi không muốn nhìn thấy tên kia nữa!"

"Làm sao phải cầu như vậy, em sẽ làm hết sức mà..." Giọng phụ nữ nghe ra có vài phần tủi thân.

Trác Siêu Việt lạnh lùng hỏi, "Nghe rõ tôi nói gì chưa? Còn cần tôi lặp lại lần nữa?"

"Đã rõ... Được rồi, em còn phải nghĩ cách. Nhưng mà... Em giúp anh làm xong, anh tính thưởng cho em cái gì đây?"

"Cô muốn bao nhiêu?"

"Anh biết rõ là em không thiếu tiền."

"Làm xong nói sau!" Không nhiều lời vô nghĩa, Trác Siêu Việt cúp máy.

Mộc Mộc muốn nhắc nhở hấn, cái cô ấy muốn là anh, Thấy về mặt hấn lạnh lùng, cô nhin xuống.

Tiếng điện thoại lại vang lên mấy tiếng, lần này không phải của Trác Siêu Việt, là tin nhắn của Mộc Mộc, cô mở ra.

"Em tỉnh rồi? Có đau đầu không?" Sự dịu dàng vốn có của Trác Siêu Nhiên.

"Ừm, không đau. Khi nào chúng ta có thể gặp mặt? Em có chuyện muốn nói với anh."

"Anh vừa nhận được thông báo, thủ trưởng sắp đến đây kiểm tra, một tháng này đều không có ngày nghỉ. Em có chuyện gì? Nhắn tin không thể nói sao?"

Cô do dự một chút, nếu anh có việc, hẳn là không nên quấy rầy, để cho anh chuyên tâm. "A, vậy anh cứ làm việc. Chờ việc xong xuôi gặp mặt nói chuyện."

"Được, nếu có việc gì gấp, em đi tìm Siêu Việt đi."

Vừa nhìn thấy cái tên này, Mộc Mộc lại không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn người bên cạnh, rõ ràng hai khuôn mặt giống nhau như đúc, ở Trác Siêu Nhiên và Trác Siêu Việt lại thể hiện hai cảm giác bất đồng, một chính, một tà!

Phía trước có đèn đỏ, Trác Siêu Việt tắt máy, quay sang nghiêm túc nhìn môi Mộc Mộc nói: "Cô muốn nói chuyện gì với anh ấy?"

Làm sao hắn biết? Chẳng lẽ hắn nhìn thấy chữ trên di động cô, nhỏ như vậy cũng nhìn được sao?

Thấy Mộc Mộc vẻ mặt khó hiểu, hắn liếc nhìn di động trong tay cô, thân nhiên mở miệng như kể chuyện lâu lắm rồi. "Trước kia ở bộ đội tôi là tay súng bắn tỉa."

Tay súng bắn tỉa?

À, khó trách hắn tinh mắt như vậy.

Thả nào trên tay hắn có vết chai.

Tay súng bắn tỉa... nghe nói những con người này sự nhẫn nại vượt xa người bình thường.

Cô tưởng tượng thấy Trác Siêu Việt trước mắt mặc quân phục nằm trong bụi cỏ, đến thời cơ, nhắm trúng mục tiêu... Cô nắm chặt di động trong tay, cố gắng trấn an trái tim đang đập loạn.

"Người đàn ông như anh trai tôi, nếu cô bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội gặp lại được." Hắn bình tĩnh nói, như không mang theo chút cảm xúc.

Đương nhiên cô biết anh ấy đối với cô rất tốt, cẩn thận che chở, săn sóc tỉ mỉ. Nhưng bởi vì anh tốt với cô, cô mới không thể lừa gạt tình cảm của anh như vậy, "Có một số việc em còn chưa từ bỏ được, em không biết làm thế nào đối mặt anh ấy."

"Cô chỉ chuyện chúng ta? Nhiều năm như vậy, cô cứ coi như là một giấc mơ, bây giờ tỉnh lại..."

"Nhưng anh vẫn còn đó!" Hắn rõ ràng đứng trước mắt cô, làm sao cô có thể tin được đó chỉ là một giấc mơ?

"..." Trác Siêu Việt nghẹn lời.

"Vạn nhất có một ngày anh ấy biết chúng ta đã từng phát sinh quan hệ, làm sao bây giờ?"

"Cô không nói, tôi không nói, làm sao anh ấy biết được?"

Cái này còn cần phải nói sao? Có gian tình hay không, người sáng suốt liếc mắt một cái là nhìn ra được hết!

Mộc Mộc oán hận nhìn hắn, Trác Siêu Việt không tự giác cứng nhắc nhích người, nói: "Nếu cô đã quyết định thì tùy. Nhưng trước khi hai người chia tay, cô vẫn là chị dâu tôi, có việc cần tôi làm cứ việc gọi điện."

Hắn đoạt lấy điện thoại trong tay cô, bấm một dãy số, đợi đến khi điện thoại trong túi rung lên mới tắt máy, đưa điện thoại trả lại cho cô. "Số máy này, hai mươi tư giờ đều hoạt động."

Mộc Mộc cầm di động, ngón tay vuốt qua dãy số liên tiếp trên màn hình, biết rõ dãy số này về sau sẽ không gọi, cô vẫn muốn lưu lại.

Xe chậm chạp ở trên đường mấy giờ liền, trời đã vào trưa, Trác Siêu Việt mới ở đường lớn cho xe rẽ vào ngõ nơi cô ở.

Hắn theo cô đi qua con đường đá nhỏ, vòng qua mấy bãi rác.

Khi hắn thấy phía trước có mấy túi rác vài ngày chưa đổ, tỏa ra mùi hôi thối, hắn dừng lại một chút, bịt mũi rồi tiếp tục đuổi theo cô đang đi phía trước.

Trải qua một cánh cổng, đột nhiên có một tên mặt mày xám như tro lao tới, sau đó bay ra một khúc gỗ lớn.

Trác Siêu Việt kéo mạnh cô về phía sau, kỳ thật nếu hắn không kéo, khúc gỗ kia cũng không thể nào chạm đến cô được.

Sau một lúc trầm mặc, hắn rút cuộc mở miệng, trong giọng nói không có chút kiêng kỵ, "Chỗ cô ở là cái thể loại gì vậy?"

Cô chỉ chỉ tấm biển, bên trên viết tên đường và tên cửa hiệu, tuy rằng cô biết, không phải hắn muốn hỏi cái này.

Hắn cố gắng đè nén, không hỏi lại.

Vòng qua một bức tường đổ nát, Mộc Mộc đưa theo hắn đi vào một hành lang âm u, không gian tối đen, tràn ngập mùi ẩm ướt.

Cô đứng trước cánh cổng sắt lưới đan, "Đến rồi, đây là nhà của em. Nhà em rất bẩn... Em sẽ không mời anh vào ngồi."

"Ừm, tôi sẽ mau chóng tìm giúp cô chỗ ở thích hợp."

"Không cần, em đã tìm được rồi, ở ngay gần đây."

"Gần đây?" Trác Siêu Việt nhăn mày, không nói gì, nhưng theo vẻ mặt của hắn cô nhận ra được sự không hài lòng.

"..." Cô không nói lên lời.

"..." Hắn cũng vậy.

Cho đến lúc này, có lẽ không ai trong hai người biết có thể gặp lại hay không, cho nên cả hai đều không mở miệng nói hẹn gặp lại, trong hành lang âm u ẩm ướt, trầm mặc.

Mộc Mộc cắn cắn môi dưới, khó khăn mấp máy, "Em có thể xin anh một điều hay không?"

"Chuyện gì? Chỉ cần tôi có thể làm, tôi sẽ làm."

Cô không thể phát ra tiếng, nếu có thể, giọng nói nhất định là run rẩy, "Anh có thể ôm em một lần không?"

Đây là giấc mộng nhiều năm của cô.

Những người thân lần lượt ra đi, ngay cả người đàn ông cô chờ đợi cũng từ chối mình, thế giới này đối với cô mà nói là hãm băng lạnh lẽo. Cô cần một chút ấm áp, làm cho cô tiếp tục kiên trì, học được cách từ này về sau cô độc mà sống sót.

Hắn nhíu mày, không đồng ý, cũng không cự tuyệt.

Cô nhìn được, hắn không muốn, ngay cả chút ấm áp cuối cùng cũng keo kiệt.

Cô cúi đầu cười chua xót, lại lưu luyến đi vào cửa sắt, mở khóa, trong tiếng kêu khi mở cửa, thỉnh thoảng có lớp bụi rơi xuống.

Tay hắn giữ chặt lấy tay cô trên song sắt...

Rất chậm, rất chậm, kéo cô tới gần...

Mặt hắn dần tiến đến, cô ngửi được trên người hắn mùi thuốc thân nhiên hòa quyện với hương bạc hà, cô cảm nhận được hơi thở của hắn thổi qua sườn mặt...

Hai tay hắn sau lưng cô nhẹ nhàng hạ xuống, khoát đến bên hông. Tim của cô nhảy lên, nóng cháy như trong ký ức, vội vã như thế, đau đớn như thế.

Cuối cùng, cơ thể cô hoàn toàn rơi vào vòng tay ấm áp của hắn. Cô đưa tay ôm lấy cổ, vùi mặt vào vai hắn.

Cơ thể cứ thế thiếp hợp, mỗi chỗ gặp ghềnh đều gắn bó, giống như vòng tay của hắn là vì cô mà chuẩn bị.

"Đây là một lần cuối cùng." Hắn ở bên tai cô nói.

Cô ở trong lòng hắn nhẹ nhàng gật đầu, không dám mơ mộng nhiều, sợ mình không dứt bỏ được, vì thế, buông lỏng cánh tay ôm cổ, nhẹ nhàng đẩy đẩy ngực hắn.

Nhưng cánh tay hắn ôm bên hông cô càng chặt, càng mạnh, ép đến ngực cô sinh đau. Cô kiễng mũi chân, một lần nữa ôm vai hắn, dùng hết sức...

Trong hành lang âm u, bọn họ ôm nhau lần cuối, không nghĩ đến thời gian yên lặng trôi qua bao nhiêu, chỉ muốn cảm nhận nhịp đập trái tim người kia trong chốc lát.

Trác Siêu Việt, Trác Siêu Việt...

Cô thầm nhắc đi nhắc lại tên hắn trong lòng: Cảm ơn!

Mặc dù suốt đời sẽ không gặp lại, cô cũng sẽ nhớ rõ vòng tay ấm áp hôm nay mà tiếp tục sống thật tốt!

Trác Siêu Việt đi rồi, lần gặp lại này so với lần đầu tiên càng ngắn ngủi, Mộc Mộc còn không kịp nhận ra, hắn đã rời khỏi cuộc sống của cô.

Ngồi yên trên giường cả một buổi chiều, nước mắt đã khô cạn, biết rõ khóc ra có thể thoải mái, nhưng một giọt cũng không chịu rơi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Gọi điện thoại bàn cho cô không có người khác, cô chôn mặt trong mười ngón tay.

Giọng nói nhẹ nhàng của Kiều Nghi Kiệt lại truyền đến: "Vụ án này cuối cùng cũng kết thúc, aiz, thiếu chút nữa anh mất mạng. Em đoán xem anh thua hay thắng?"

Chỉ bằng giọng nói hưng phấn của anh, cô không cần phải đoán.

Anh tiếp tục nói, "... Đương nhiên là thắng, chúc mừng bạn trai vĩ đại của em nào, chúc nữa anh đến tìm em.. Được, cứ như vậy đi, sáu giờ tối!"

Vốn lòng đã rối như tơ vò, lại nghe được tiếng Kiều Nghi Kiệt, nhớ tới những ân tình chưa báo được, Mộc Mộc có ý nghĩ anh đừng hy sinh, cầm di động đánh chữ rất nhanh, "Anh thật muốn qua lại với em? Được, anh tới đi, em cái gì cũng cho anh..."

Chỉ cần ấn một nút, tin nhắn có thể gửi đi. Cô cố gắng thuyết phục bản thân: Ấn đi ấn đi, Trác Siêu Việt không muốn cô, cô hết hy vọng rồi, chấp nhận số phận đi, về sau đừng bao giờ mơ những giấc mơ ngu xuẩn, vui vẻ mà trải qua cuộc sống bình thường.

Mười phút trôi qua, một giờ trôi qua, tin nhắn được gửi đi.

"Luật sư Kiều, xin lỗi, ban nhạc đêm nay có buổi diễn."

Cô, vẫn không buông xuôi được, cô, vẫn không cam lòng chấp nhận số phận...

Rạng sáng, trời vẫn còn tờ mờ.

Mộc Mộc làm việc cả một đêm, ánh mắt sưng đỏ, tóc tai rối bời, mơ hồ về nhà. Bây giờ cái gì đau lòng cô cũng quăng lên chín tầng mây, chỉ muốn bỏ nhào lên giường, tìm ông nội Chu Công tán gẫu.

Chật vật đi đến cửa nhà, Mộc Mộc ngáp một cái, mở khóa, bỗng nhiên có người giữ mạnh lấy cô.

Một dáng người cao lớn đột ngột hiện ra sau lưng, cô sợ tới mức "hét chói tai" - không tiếng động.

"Mỗi ngày cô đều về nhà muộn như vậy sao?" Giọng nói thân nhiên, tiếng nói êm tai như trong mơ vậy.

Cô lập tức ngậm miệng, mở to hai mắt nhìn bóng người phía sau, trong màn đêm, cô vẫn có thể rõ ràng nhìn ra dáng người tuấn tú của Trác Siêu Việt.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Mộc Mộc dụi dụi mắt, khẳng định mình không nhìn nhầm, tự véo tay mình, đau.

Quá bất ngờ làm cho cô không tưởng tượng được, thiếu chút nữa thốt lên tiếng hỏi: Tại sao anh ở đây? Anh đang đợi em sao? Anh đến từ lúc nào?

Nhưng chỉ cần nghĩ đến người đàn ông trước mắt này hôm qua vừa từ chối mình cô lại cố kìm chế, không nghĩ hỏi những vấn đề tự mình đa tình. Điều chỉnh lại hơi thở, cô nhẹ nhàng mở miệng đáp: "Đa số thời gian ban nhạc đều biểu diễn buổi tối, thu dọn xong đều phải qua nửa đêm mới về được."

"Ánh sáng yếu quá, tôi nhìn không rõ cô nói gì, đi vào rồi nói." Trác Siêu Việt đẩy cửa sắt.

"A."

Cô mở cánh cửa gỗ, ánh điện từ bên trong hắt ra, luồng sáng vừa vắn chiếu trên mặt Trác Siêu Việt, quyen vào ánh mắt hắn...

Mộc Mộc ngốc nghếch đứng nhìn, nhập tâm thương thức, hoàn toàn quên mình đang chuẩn bị chuyển nhà, thu dọn mới xong một nửa, phòng hẹp lại ẩm ướt, bừa bộn, không thích hợp để một người đàn ông đi vào.

Trác Siêu Việt vào cửa, sững sờ đứng trước phòng khách, một ô nhỏ chưa đầy ba mét vuông.

Mộc Mộc hoàn hồn, mặt nở nụ cười đáng yêu, chân lặng lẽ đá gói băng vệ sinh dưới đất về phía sau một chiếc thùng.

Miệng hần khẽ nhếch, ánh mắt nhìn về phía nhà về sinh. Cô cuống quýt vọt vào, đem tất cả đồ lót kéo xuống, nhét vào ngăn tủ. Lúc quay lại, nhìn thấy mình đầu tóc rối bù trong gương, Mộc Mộc lặng lẽ vuốt vuốt tóc, sửa sang lại áo.

Trác Siêu Việt che miệng ho nhẹ, nói: "Thu xếp đi, tôi giúp cô chuyển nhà."

"Hả? Phòng của em còn vài ngày nữa mới hết hạn."

"Nơi này con người làm sao có thể ở được. Tôi đã tìm giúp cô một nơi rất tốt, ăn ở đều miễn phí, nhưng sang tháng chín mới có thể chuyển đến."

Thời đại này còn có chỗ ăn ở miễn phí? Mộc Mộc hoài nghi, "Chỗ nào?"

"Chỗ cô muốn đến nhất, ngày mai tôi đưa cô qua xem. Anh trai tôi nói, hơn hai mươi ngày này cô ở phòng anh ấy, dù sao anh ấy không ở nhà, phòng cũng dễ trống."

"A?"

Đại khái là tối hôm qua không ngủ đủ, Mộc Mộc ngơ ngác một hồi lâu mới tiêu hóa được những lời hần nói.

Trác Siêu Việt đề cô ở nhà của hần, không, là ở lầu trên lầu hần, tuy rằng, cô và hần cùng ở một nhà, nhưng là phòng trên phòng dưới, ý tưởng này nghe thật mùi nẫu, nhưng cô sắp chia tay với anh trai hần, quan hệ này, có vẻ hơi không được...

"Không cần." Cô từ chối không quá kiên định. "Như vậy, không tốt lắm"

"Không có gì không tốt, tôi đã đồng ý với anh ấy sẽ chăm sóc cô, tôi nhất định sẽ làm." Hần không cho cô cự tuyệt, "Thu dọn đi."

"Nhưng là..."

"Không nhưng nhị gì, cô yên tâm, trước khi hai người chia tay, tôi sẽ tôn trọng cô như tôn trọng thánh mẫu Maria."

Sau khi chia tay thì sao? Cô muốn hỏi nhưng không dám.

Nhưng hần không những đọc được khẩu ngữ, mà hình như còn đọc được ý nghĩ người khác, "Sau khi hai người chia tay, tôi sẽ không gặp lại cô."

Đây là lựa chọn khó khăn nhất của Mộc Mộc từ khi chào đời, lấy thân phận là bạn gái Trác Siêu Nhiên đến nhà bọn họ, "ở chung" với Trác Siêu Việt hai mươi mấy ngày, một giấc mộng đẹp không có thật.

Đi? Hay là không đi?

Đi, hình như cô phụ ý tốt của Trác Siêu Nhiên, không đi... Cô thực sự rất muốn đi.

Trong lúc cô đấu tranh tư tưởng, Trác Siêu Việt ở trong phòng cô đi lại, nhìn thấy bức ảnh gia đình cô ở vàng trên đầu giường, cầm lên chiếc khăn tay chiết hình hoa hồng trắng bên gối, lại lưu ý đến điện thoại cố định của cô...

Khi tay hần dừng ở phím ghi âm, đầu óc Mộc Mộc ong lên một tiếng, định xông lên ngăn lại, nhưng sớm không kịp nữa rồi.

Giọng nói Kiều Nghi Kiệt nhẹ nhàng vang lên.

"Vụ án rốt cuộc cũng kết thúc, suýt nữa anh mất mạng. Em đoán xem anh thua hay thắng?... Đương nhiên thắng, chúc mừng bạn trai vĩ đại của em đi, lát nữa anh đến tìm em... Được rồi, cứ quyết định như vậy, buổi tối sáu giờ!"

"Em yêu, tỉnh ngủ chưa? Tại sao không nhắn tin lại cho anh, còn giận hả? Anh cam đoan với em, lần sau tuyệt đối không bao giờ bắt em xem phim nóng cùng."

"Là anh, bạn trai của em, dậy mau, trang điểm xinh đẹp chút, nửa giờ sau anh đến. À, không cần chuẩn bị cơm trưa, anh mang Pizza em thích nhất đến."

Trác Siêu Việt nhìn màn hình hiển thị trên điện thoại, khuôn mặt tuấn tú hiện lên sự lạnh lùng tức giận. Hần đi hướng cô, môi uốn thành một đường cong, hai tay nắm thành quyền như bất cứ lúc nào cũng có thể xiết cổ cô lại.

Mộc Mộc không tự chủ được đưa tay sờ cổ, lui về phía sau, đến khi người kẻ sát vách tường.

"Tôi cho cô ba phút giải thích." Giọng nói hần dường như từ kẽ răng đi ra, thần thái này, ngữ khí này, còn có cái khí thế bức người này, Mộc Mộc giật mình có chút ảo giác, hần không phải em chồng mà chính là chồng cô.

"Không giống như anh tưởng tượng, anh ấy là luật sư bào chữa trước đây của em, từng giúp em rất nhiều." Cô lộn xộn giải thích, "Cũng không biết vì sao anh ấy thích em, từ sau khi em ra tù thì bắt đầu theo đuổi. Nhưng cho đến bây giờ em chưa từng nhận lời, thật sự!... Trong lòng em, chỉ có..."

Mộc Mộc nuốt nước miếng, đem từ "anh" phía sau ngăn lại.

Sắc mặt của hắn dịu đi chút ít, nắm tay cũng hoãn ra rất nhiều, "Thật sao?"

Cô cuồng quýt gật đầu, lấy di động tìm rất nhiều tin nhắn của Kiều Nghi Kiệt: "Anh xem, chỗ này có rất nhiều tin nhắn em từ chối anh ta."

Hắn cầm lấy di động trong tay cô, "Ừm, thu dọn đi."

Mộc Mộc kinh hãi chạy đến sắp xếp đồ, chờ tất cả xong xuôi, Trác Siêu Việt một tay mang theo valy, một tay xách túi du lịch, chuẩn bị ra ngoài, cô mới đột nhiên bừng tỉnh, cô còn chưa quyết định đi hay không đi đến nhà anh ta cơ mà?

"Tôi đem các thứ chuyển lên xe, cô xem xem còn có thứ gì quên mang theo..." Lúc hắn nói chuyện, ánh mắt vô tình lướt qua phòng tắm, Mộc Mộc bỗng nhiên nhớ tới còn bộ nội y cô thích nhất trong đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Cho đến khi Mộc Mộc ngồi ở sô pha trước cửa sổ sát đất, cầm một ly sữa ấm áp đưa lên môi, vẫn đang chìm trong một trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

Cô không nhớ được tại sao mình lại ở nơi này, cũng sẽ không biết làm thế nào ở chung nhà với Trác Siêu Việt.

Trác Siêu Việt để đồ đạc của cô ở phòng khách trên lầu.

"Uống sữa xong rồi đi ngủ, ngủ dậy hãy sắp xếp mọi thứ." Trác Siêu Việt nói với cô: "Tôi có việc phải ra ngoài, buổi tối không ăn ở nhà. Trong tủ lạnh có đồ ăn, muốn ăn gì tự mình làm."

"Ừm." Cô gật đầu.

Nhìn bóng dáng Trác Siêu Việt xuống lầu, Mộc Mộc phát hiện nếu hai anh em bọn họ có chỗ nào giống nhau, thì đó là đều rất biết cách chăm sóc người khác.

Uống xong ly sữa ngọt đến phát ngấy, cảm giác mệt mỏi lại ập đến. Cô đi vào phòng khách, thay chiếc áo phông trắng rộng, tiến vào chần ngủ (Đây là phòng ngủ của khách, mọi người đừng nghĩ là phòng tiếp khách nhé, híc)

Giường và chăn đều mềm mại, cực kỳ thoải mái, cô nhắm mắt, lập tức tiến vào giấc ngủ.

Không biết ngủ trong bao lâu, đến khi mở mắt, bầu trời đã tối lại. Trong phòng không bật đèn, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, lúc sáng lúc tối.

Cô một mình dọn dẹp mọi thứ, ăn cơm, lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, Trác Siêu Việt còn chưa trở về.

Căn phòng lớn như vậy chỉ có một người, trống vắng lại yên tĩnh.

Cô định tìm nhạc phổ ra xem, giết thời gian, đảo qua đảo lại lại phát hiện ra chiếc đĩa, trên mặt viết "Sắc giới - bản đầy đủ". Đây là Kiều Nghi Kiệt để ở nhà cô, vốn định tìm cơ hội trả lại mà quên mất.

Tuy rằng bộ "Sắc giới" này có nhiều cảnh nóng, nhưng tình tiết và diễn viên đều đáng xem.

Lần trước, cô mới xem được một nửa, cũng không biết Giai Chi xinh đẹp trả giá nhiều như vậy, làm cho Dịch tiên sinh yêu mình, cuối cùng có ám sát thành công hay không.

Đêm dài tịch mịch đơn điệu, xem phim dường như là lựa chọn không tồi. Vì thế, Mộc Mộc đem đĩa bỏ vào đầu DVD, cầm điều khiển từ xa nghiên cứu một lúc, trên TV xuất hiện hình ảnh.

Cô tìm một tư thế thoải mái, cả người cuộn mình ở góc sô pha, đắm chìm trong tình tiết phim, cả trong những đoạn kịch tình trên màn ảnh.

Bởi vì xem quá chăm chú, Mộc Mộc hoàn toàn không chú ý dưới lầu có người mở cửa, hơn nữa lại nhẹ nhàng lên lầu...

Trác Siêu Việt sau khi ăn tối ở khách sạn, vội vã về nhà, muốn xác định xem cô gái ở nhà có mất một cọng tóc nào không. Không nghĩ được, vừa lên lầu đã thấy cảnh tượng: Người con gái mình nhớ đã lâu cắn ngón trỏ, hơi tựa vào thành sô pha, ánh mắt chăm chăm nhìn một nam một nữ hôn nhau cuồng nhiệt trên màn ảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ ửng...

Chiếc áo phông màu trắng rộng che đi nửa cơ thể, hai chân vắt trên thành ghế sô pha không hề giấu giếm lộ ra trước mắt hắn.

Hình như cô vừa tắm, nước trên tóc làm phía trên áo như trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy khuôn ngực. Còn có, cổ áo rộng khẽ lệch sang vai phải, lộ ra làn da mịn màng trắng muốt.

Nhiều năm không gặp, cô trưởng thành hơn rất nhiều, hơn nữa ở chỗ đó, cũng ngày càng đầy đặn...

"Chị dâu," Trác Siêu Việt đi đến, dán bên tai cô mở miệng: "Tuy rằng đối với tự chủ của mình, tôi rất tin tưởng, nhưng đêm hôm khuya khoắt, cô ăn mặc như vậy, ngồi ở chỗ này xem "Sắc Giới" bản đầy đủ..."

Giọng nói khêu gợi chợt vang lên bên tai, Mộc Mộc sợ tới mức thiếu chút nữa tim nhảy ra ngoài.

Chờ đến khi cô hoàn hồn, trên màn ảnh đã chuyển đến cảnh hai người ngã trên giường, long trời lở đất quần quýt lấy nhau, đồng thời phát ra tiếng rên rỉ làm người ta đỏ mặt.

Mộc Mộc cuống quýt tìm điều khiển, muốn tắt đi hình ảnh làm cho người ta xấu hổ này, lúc cô gần lấy được, lại bị Trác Siêu Việt đoạt đi, hơn nữa cảm điều khiển vòng đến trước sofa ngồi xuống, hứng thú nhìn lên màn hình.

Vừa chuyển cảnh, Dịch tiên sinh trong TV lấy một loại tư thế đặc thù đi vào cơ thể Giai Chi, tiếng nhạc kích thích cùng với tiếng hít thở dồn dập dứt quãng vang lên...

"Tư thế này, rất khó..." Trác Siêu Việt nhìn về phía cô, khóe môi nhếch lên tà tà mỉm cười, "Có phải hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Mùi rượu phả ra từ người Trác Siêu Việt, Mộc Mộc quay mặt, muốn tránh nhìn hắn, lại không cẩn nhìn thấy hình ảnh trên TV, hai chân người phụ nữ vắt trên vai người đàn ông...

Hô hấp của cô chợt cứng lại, không dám nhìn TV, chỉ sợ liếc mắt thêm một cái sẽ nhớ đêm hôm đó hắn đối với mình như thế nào...

"Anh say rồi, em đi nấu cho anh bát canh giải rượu." Mặc kệ hắn có nhìn thấy mình nói hay không, cô đứng dậy, thoát khỏi không gian làm người ta hít thở không thông này.

Bởi vì muốn trốn nhanh, giày chưa kịp xỏ xong đã vội cất bước, kết quả là cô mất trọng tâm, cơ thể lao về phía trước.

Ngay lúc sắp hôn thắm, Trác Siêu Việt nhanh tay nhanh mắt giữ lấy thắt lưng cô.

Không biết là Trác Siêu Việt uống rượu hơi nhiều, chân tay không linh hoạt, hay là chiếc bàn trà trước sofa làm vướng, hoặc là, hắn cố ý... Tóm lại, Mộc Mộc không hiểu tại sao lại thế này, chỉ cảm thấy trước mặt vừa chuyển, cơ thể hắn và cô ngã mạnh xuống, hắn nằm trên mặt đất, còn cô, ngã trên người hắn...

Trong phim, đây mùi ám muội.

Tư thế của bọn họ, so với trong phim cũng không kém nhiều.

Cô nằm trên người hắn, có thể cảm giác được hơi thở của hắn rất nóng, khi nhanh khi chậm thổi vào trán cô, tim hắn đập rất nhanh, không tiết tấu nhảy lên va chạm ở nơi tiếp xúc với ngực cô, còn nơi ấy của hắn... cường ngạnh cọ sát ở bên đùi...

Cô đã từng cùng hắn, đương nhiên hiểu được ý nghĩa - hắn muốn cô, ít nhất là cơ thể hắn muốn...

Cho đến khi hắn đưa tay lên, đầu ngón tay cầm lấy cổ áo mình, cô hồi hộp quên cả hô hấp, toàn thân không còn chút sức lực, đầu óc cũng rối loạn không thể kiểm soát. Cô tự nhận đầu óc mình bình thường rất tỉnh táo, nhưng chỉ cần gặp phải Trác Siêu Việt, lập tức trở thành trống rỗng.

Tay hắn ở cổ áo cô chần chờ vài giây, cô nghĩ hắn sẽ xé cổ áo cô ra, lại không ngờ hắn đem nó kéo cao, lại kéo cao đến tận dưới cằm mình... Giống như hận không thể bao vây cả người cô không có chút kẽ hở.

"Cô không sao chứ?" Hắn hỏi.

Cô lắc đầu, bởi có hắn làm đệm, lông tóc cô không hề tổn hại gì.

"Vậy bây giờ có thể đứng dậy được không? Chị dâu."

A...

Mộc Mộc lúc này mới ý thức được mình đã nằm úp sấp trên người hắn rất lâu, chân tay luống cuống giống như mềm nhũn ra, cuối cùng dưới cái nhìn

nghe thấy tiếng cười của Trác Siêu Việt, đỏ mặt chống tay vịn đứng lên.

"Xin lỗi, không phải em cố ý."

Trác Siêu Việt căn bản không nhìn thấy cô nói gì, nhất điều khiển từ xa trước mặt, tắt TV, chấm dứt hình ảnh làm người ta mặt đỏ tim run, mới đứng dậy, xoay xoay bả vai và khuỷu tay.

"Muộn rồi, tôi xuống lầu ngủ. Cô cũng đi ngủ sớm. Còn nữa, buổi tối ngủ đừng quên khóa cửa."

Nhìn theo bước hần chạy nhanh xuống lầu, Mộc Mộc mới trở về phòng, đóng cửa lại.

Khóa cửa lạnh lẽo ở trong lòng bàn tay dần dần nóng lên...

Cô nam quả nữ sống chung một nhà. Cô rất muốn biết, nếu cô không khóa cửa sẽ xảy ra chuyện gì?

Có thể nào hần sẽ nhất thời xúc động, nửa đêm vọt vào? Sau đó...

Hần là cô sẽ không phản kháng, cho dù là phản kháng cũng không địch nổi sức hần.

Sau đó thì sao? Hần sẽ dẫn vật tự trách? Dù sao cô bây giờ cũng là bạn gái anh trai hần, cảm tình của hần với anh trai lại tốt như vậy.

Hít sâu lần thứ n, Mộc Mộc khóa cửa lại.

Cô biết, Trác Siêu Việt không chỉ muốn cô khóa cửa, mà còn muốn khóa cả trái tim đang không chịu yên phận của mình lại.

Nếu đây là điều hần muốn, cô có thể làm được, cô nhất định có thể làm được.

Quen sống cuộc sống không có quy luật, Mộc Mộc ở trên giường lăn qua lộn lại, thế nào cũng không ngủ được.

Di động bên gối vang tiếng tin nhắn, cô cầm lên xem, bên trên hiển thị tên Trác Siêu Nhiên.

"Ồ nhà anh ngủ quên không?"

Cầm di động ngẩn ngơ hồi lâu, cô mới trả về ba chữ.

"Ừm, rất tốt."

"Siêu Việt có bắt nạt em không?" Phía sau anh để một hình mặt cười, ý bảo nói đùa.

"Không, anh ấy nói sẽ tôn trọng em như thánh mẫu Maria."

"Ha ha, vậy anh yên tâm rồi."

"Siêu Nhiên, anh có thể nói cho em biết vì sao anh thích em không?"

Hơn mười phút sau anh mới trả lời: "Anh cũng không rõ, chỉ là cảm giác muốn chăm sóc em, muốn bảo vệ em, muốn tốt với em."

Không có những từ ngữ hoa lệ trau chuốt, không có ngọt ngào thân thiết, cảm tình bình thản như nước, có thể thấy được anh chưa hăm sâu. Tôn trọng sau khi chia tay hần là không lớn.

"Cảm ơn!" Cô nhấn lại, "Anh nghỉ ngơi đi, anh còn rất nhiều việc phải làm, không cần để ý đến em, em có thể tự chăm sóc bản thân."

"Được, khi nào có ngày nghỉ, anh về thăm em."

Cầm di động, Mộc Mộc nghĩ xem nên dùng cách nào để chia tay với Trác Siêu Nhiên mới có thể hạn chế tổn thương đến mức thấp nhất, nghĩ mãi, ngủ lúc nào không hay biết.

Sáng sớm, cô bị tiếng bước chân bên ngoài làm tỉnh, dụi mắt ngồi dậy, ngửi được mùi pizza thịt nướng Morgan truyền đến. Nước miếng không cầm được.

Cô bò xuống giường, lặng lẽ hé mở cửa phòng, chỉ thấy Trác Siêu Việt mặc quần áo thể thao màu trắng đứng bên cửa sổ, trong tay cầm khăn lau mồ hôi trên trán, xem ra vừa đi tập thể dục về.

Trên bàn để Pizza mới mua, là mùi vị cô thích nhất.

"Dậy rồi?" Nghe thấy tiếng mở cửa, hần trở lại, cơ thể khoan thai không nói nên lời khí chất.

Cùng với người đàn ông có vài phần tà trong trí nhớ như là hai người khác nhau vậy.

Hắn chỉ Pizza trên bàn vừa mua về: "Chịu khó ăn chút điểm tâm, tôi đưa cô đến một nơi."

"Nơi nào?"

"Đến sẽ biết."

...

Dọc cả đường đi, Mộc Mộc đều đoán, không biết Trác Siêu Việt đưa cô đi chỗ nào, ngay cả khách sạn cũng đoán qua, nhưng không nghĩ đến xe hắn lại tiến vào học viện âm nhạc nổi tiếng của thành phố S.

Tuy rằng không nổi danh như học viện âm nhạc trung ương, nhưng đây là học viện âm nhạc có lịch sử nổi tiếng nhất ở thành phố này, là nơi mà cô từng mơ ước được bước chân vào ngày trước.

Mới như hôm qua, không biết bao nhiêu lần ba nắm tay cô đi qua, tiếng đàn từ trên lớp vọng xuống, ông nói cả đời điều ông tiếc nuối nhất là không thi đỗ học viện âm nhạc này, ông bảo cô nhất định phải thi đỗ vào đây, hoặc thi đỗ một ngôi trường còn tốt hơn nó.

Cô hứa với ông, rồi cô không làm được.

Ngôi trường mang phong cách cổ xưa, Mộc Mộc căng thẳng đứng đó, giống như thấy lại bóng dáng quen thuộc trên bậc thang kia, chiều chuộng vỗ vai cô: "Mộc Mộc, đánh đàn cho giỏi, sau đến đây học được không?"

...

Cô lao đảo từng bước lui ra phía sau, "Vì sao muốn đưa tôi đến chỗ này?"

"Không phải đây là nơi cô muốn đến nhất sao?"

Nhưng mà...

Cô còn chưa phân tích rõ tình huống đã bị Trác Siêu Việt kéo tay lôi vào.

Một người đàn ông trung niên hơi gầy, vừa nhìn thấy bọn họ liền tươi cười nhiệt tình tiếp đón, còn cố ý gọi điện thoại, nói với cấp dưới công việc chốc lát sẽ không đi, đổi thành buổi chiều.

Biểu tình của Trác Siêu Việt cũng rất đậm nhạt, bình thân ngồi trên sofa, ôn hòa nói: "Trưởng phòng Lưu, chuyện ngày hôm qua tôi nói với ông..."

Không đợi hắn nói xong, trưởng phòng Lưu đã vội vã trả lời. "Không thành vấn đề, tất cả thủ tục đã được làm thỏa đáng."

"Tiền án của cô ấy, còn giọng nói nữa, có vấn đề gì không?"

"Chỉ cần anh mở miệng, vấn đề gì cũng không là vấn đề." Trưởng phòng Lưu nói, "Chỉ cần không chọn hệ biểu diễn và hệ nghệ thuật truyền thông, những hệ khác đều được."

"Ừm, chuyện điều kiện xét tuyển thì sao?"

"Việc này có chút khó khăn, hôm qua tôi đã thương lượng với phòng giáo vụ, bây giờ công tác chiêu sinh đã chấm dứt, không có cách nào xét tuyển. Chỉ có thể đề cô ấy học ở khoa dự bị đại học một năm, chờ tháng Sáu năm sau, cô ấy tham gia đề thi chung quốc gia sau, lúc đó mới chính thức đủ điều kiện xét tuyển."

Trác Siêu Việt hơi hơi nhíu mày, "Vậy không phải là chậm mất một năm sao?"

"Không, không, chỉ vào trường học, thì một năm đâu phải là vấn đề."

"Ừm."

Trưởng phòng Lưu cầm lấy một túi hồ sơ trên bàn, đưa cho Trác Siêu Việt, ánh mắt không tự giác hướng đến phía Mộc Mộc, "Đây là một ít thông tin bắt buộc cần điền."

"Ừm." Trác Siêu Việt nhận lấy, rút tờ giấy bên trong, đưa cho Mộc Mộc, "Qua bên kia điền vào."

Mộc Mộc nhìn tờ giấy, là tờ khai hoàn cảnh sinh viên, đơn xin miễn giảm học phí, đơn xin vào kí túc xá, còn có xin học bổng..

Cô biết, chỉ cần điền vào tất cả là mình có thể bước chân vào học viện âm nhạc.

Đây là ước mơ tha thiết của cô...

Nhưng tại sao Trác Siêu Việt lại vì cô mà làm tất cả?

Trác Siêu Việt nhìn ra sự do dự của cô, cười nói, "Đừng sợ, không phải kẻ ước bán thân."

Trưởng phòng Lưu cũng cười theo, cười đến cực kì ám muội. "Đây là Trác tiên sinh mở lời, bằng không làm sao trường học chúng tôi có thể phá lệ như vậy... Đợi đến tháng Chín này, xin đừng nói với những sinh viên cùng khóa, mặc cho ai hỏi cô cũng phải nói là thi đỗ bình thường."

"Tại sao anh phải làm như vậy?" Mộc Mộc không tiếng động hỏi.

Trác Siêu Việt không trả lời, lấy đi tờ đơn trong tay cô, cúi đầu tự điển, gặp phải ô không biết, trực tiếp bỏ qua.

Trưởng phòng Lưu không nói gì, ánh mắt khôn khéo quay đi quay lại giữa hai bọn họ, về mặt ra chiều hiểu ý, còn đi đến trước mặt Mộc Mộc, thân thiện nói, "Sau này ở học viện gặp phải khó khăn gì, tới tìm tôi, xin đừng khách khí."

Cô lung tung gật đầu, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn ngòi bút của Trác Siêu Việt...

Điền xong, ký xong, Trác Siêu Việt đưa Mộc Mộc rời đi.

Ở góc đường nhỏ yên tĩnh, cô giữ chặt cánh tay Trác Siêu Việt, vòng đến trước mặt hỏi, "Vì sao phải giúp em?"

"Bởi vì cô là chị dâu tôi, cái gì tôi còn thể làm cho cô, hướng chỉ việc này chẳng đáng gì..."

"Nếu em không phải thì sao?"

"Nếu cô không phải..." Hắn rút về cánh tay bị cô giữ chặt, thân nhiên mỉm cười, "Tôi ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái!"

Dòng nước nóng bỏng trào tra khỏi mắt, cô lắc đầu.

"Trác Siêu Việt! Anh còn nhớ rõ! Anh còn nhớ rõ em, nhớ rõ những lời em nói!"

Ánh mặt trời xuyên qua nhánh cây, chiếu vào mặt hắn thành những vệt sáng tối loang lổ.

"Vì sao anh muốn học khẩu ngữ?"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

"Vì sao anh muốn học khẩu ngữ?"

Chuyện này Mộc Mộc đã muốn hỏi từ lần cuối cùng ôm Trác Siêu Việt, nhưng cô không lấy được dũng khí, sợ hắn cười cô tự mình đa tình.

Bây giờ có dũng dũng khí hỏi, nhận được quả nhiên là tiếng cười châm biếm.

"Cô nghĩ rằng tôi vì cô sao?" Giọng Trác Siêu Việt mỉa mai, đuôi lông mày khẽ nhếch, không hề che giấu sự cuồng ngạo của mình. "Cô nghĩ rằng tôi vì muốn hiểu những gì cô nói mà học khẩu ngữ? Hay là cô nghĩ rằng bốn năm qua tôi đều đi tìm cô, hy vọng chúng ta có ngày gặp lại?"

Giọng nói và vẻ mặt hắn như nghe thấy một chuyện nhục cười. "Ô Mộc Mộc, cô cho rằng có khả năng này sao? Trác Siêu Việt tôi muốn dạng phụ nữ nào không có, lại nhớ thương một loại đàn bà vì năm vạn đồng mà bán thân?"

Mộc Mộc bị hắn nhạo báng, hơn nữa câu "Vì năm vạn đồng mà bán thân" kia như đâm trúng tử huyệt, làm cho cô xấu hổ đến vô cùng.

"Không phải em có ý ngày..." Cô nhịn xuống sự tủi hờn trong ngực, áp úng mở miệng. "Em chỉ không rõ, vì sao anh đối với em tốt như vậy?"

"Cô cho rằng tôi giúp cô vào học viện âm nhạc là tôi đối tốt với cô?" Trác Siêu Việt cười lạnh, còn nghiêm túc suy nghĩ, "Được rồi, cho dù tôi đối tốt với cô, đó cũng là vì tôi thương hại cô. Cô là cô gái đáng thương nhất tôi từng thấy, mất giọng, còn trẻ đã bán mình cứu mẹ, mười bảy tuổi bị cha nuôi cưỡng bạo, giết người, vào tù, bốn năm sau ra còn nhận sai người, phụ lòng một người đàn ông thật tình với mình..."

Không chịu nổi những chuyện cũ bị khơi dậy, những câu nói chói tai của Trác Siêu Việt vang lên, Mộc Mộc ấn ngực, thở hổn hển.

"Cho dù chúng ta không quen biết nhau tôi cũng sẽ giúp cô, hướng chỉ tôi lại là người đàn ông đầu tiên của cô, làm cho cô chút gì đó, cũng là..." Giọng nói vô tình của hắn đã giẫm nát lên lòng tự trọng của Mộc Mộc.

"Là em đáng thương!" Sự quật cường trong cô trở dậy, Mộc Mộc ngắt lời hắn, dùng hết sức lực hét lên. "Là em ngu xuẩn đáng cười! Không cần anh phải thương hại! Trác Siêu Việt, hay thu lại lòng thương hại này của anh đi! Em không cần! Cho dù là em sa đoạ đến mức bán mình, cũng không cần anh phải thương hại!"

Hết xong rồi, Mộc Mộc không đợi hắn nói chuyện, chạy vào con đường nhỏ.

Cô cứ thế chạy về phía trước, cảnh vật lùi dần về phía sau, cô không phân biệt được phương hướng, cũng không biết sẽ đi đâu, trong đầu chỉ có một ý nghĩ không bao giờ muốn gặp lại nụ cười châm biếm của Trác Siêu Việt.

Cô nghĩ đến cảnh tù ngục khốn cùng đã mài cho mình những góc sắc nhọn, cô nghĩ điều gì mình cũng có thể nhẫn nhịn cho qua, thì ra không phải, Trác Siêu Việt còn có thể kích phát một chút kiêu ngạo cuối cùng trong cô.

Cô bỗng nhiên hận hắn, hận hắn phá hủy hình bóng tốt đẹp cuối cùng trong lòng mình.

Giống như cô thích một quyển sách, mỗi ngày cầm đọc, ngẫu nhiên có một ngày mở ra, phát hiện bên trong có người xé rách, hoàn toàn biến dạng.

Cô tức giận, cô phẫn nộ, cô hận hắn, thậm chí hối hận vì đã gặp hắn!

Cô sẽ không biết được, Trác Siêu Việt cố ý làm cô tổn thương, bởi về sau hắn muốn cô không còn dừng khí hỏi lại, "Tại sao anh lại tốt với em như vậy?", "Vì sao anh học khẩu ngữ?" Câu trả lời như vậy, là hắn muốn cô nhớ kĩ, "Trác Siêu Việt" thực sự cũng không hề hoàn mỹ như cô tưởng tượng, cần bản hắn không đáng để cô tôn thờ.

Nếu nhất định không thể cùng nhau, vậy cũng đừng để lại cho nhau những ký ức đẹp làm gì.

Chạy hơn mười phút, Mộc Mộc đã mệt, đổi thành đi, sau đó ngay cả đi cũng không còn đủ sức, cô tựa người bên cây đại thụ, cố gắng thở, cổ họng khô rát.

Một chai nước xuất hiện trong tầm mắt cô, cô thờ phỉ phò, giương mắt, nhìn thấy Trác Siêu Việt mặt không hồng hơi không sưng, cười đến thoải mái.

"Chạy mệt rồi thì nghỉ một lúc, uống chút nước, có sức lại chạy tiếp."

Cô nghiêng rằng, vỗ ngực nghẹn không ra câu.

"Cô không cần lo lắng, tôi cũng không thấy phiền. Mấy bước chân này với tôi mà nói tính là cái gì."

"Anh!" Mộc Mộc mắng hắn, nhưng không đủ hơi, chỉ có thể giậm chân một cái, sau đó tay chệt bên hông, mặc kệ bụng đau đi về phía trước.

Trác Siêu Việt đuổi theo, nhìn quang cảnh chung quanh, chỉ chỉ phía trước không xa. "Bên kia có nhà hàng lẩu rất ngon, thịt dê núi loại tốt nhất, thịt trâu cũng rất tươi, còn có rượu sữa Mông Cổ, nếu tý nữa chạy đến đó có thể vào nếm thử."

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Cô đứng lại, tròn mắt nhìn hắn.

"Tôi muốn xin lỗi cô." Hắn thay vào bộ dạng thành khẩn, "Những lời tôi mới nói có thể có chút... tổn thương lòng tự trọng của cô, tôi xin lỗi, thực sự xin lỗi!"

Có thể? Có chút? Lòng tự trọng của cô đã vỡ thành trăm mảnh rồi.

Cô quay mặt, hạ quyết tâm không tha thứ cho hắn.

"Nếu không tôi sẽ nói thế này: Tôi đối tốt với cô là vì tôi thấy cô tuổi trẻ xinh đẹp, tài hoa hơn người, chịu đủ đắng cay, nhận hết đau khổ, cho nên muốn giúp cô..." Trác Siêu Việt hắng giọng, nghiêm trang mở miệng. "Là một quân nhân, dù đã xuất ngũ, tôi cũng chưa bao giờ quên những điều Đảng và Tổ Quốc đã dạy, phục vụ nhân dân, làm điều thiện, tránh điều ác... Tôi nói như vậy, có phải trong lòng cô sẽ dễ chịu một chút."

Mộc Mộc sững sốt, phát hiện cô càng ngày càng không biết hắn, hắn hay là hắn khi thay đổi nụ cười, người nào là thật, người nào là giả.

Thấy tức giận trên mặt cô tiêu đi không ít, Trác Siêu Việt lại đổi giọng giễu cợt: "Cô đàn dương cầm hay như vậy, sau khi học hệ chuyên nghiệp ở nhạc viện, nói không chừng về sau có thể trở thành một nhà soạn nhạc... Chờ đến khi cô thành công, cũng đừng quên báo đáp tôi."

Lúc này, Mộc Mộc thực sự bị hắn làm cho á khẩu không nói nên lời. Đánh hắn mắng hắn cũng không được, vì thế cô oán hận giật lấy chai nước khoáng trong tay hắn, uống một hơi hết nửa bình, cổ họng đã thoải mái hơn, ngực cũng thư thả rất nhiều.

"Còn tức giận không?" Hắn cười hỏi, "Tôi mời cô ăn lẩu, hạ nhiệt, thế nào?"

Lầu? Ấy, cô đã lâu chưa ăn.

Mộc Mộc đang suy nghĩ xem ăn lẩu có thể hạ hỏa hay không, một chiếc xe con giản dị đi ngang qua làm cô chú ý, cô kinh ngạc nhìn cửa kính xe vài giây, đột nhiên đuổi theo, không để ý đến nguy hiểm phía trước.

Trác Siêu Việt đuổi theo ôm lấy cô, "Này, cô muốn chết sao?"

Cô liều mạng đẩy hắn ra, tiếp tục đuổi theo chiếc xe kia.

Xe dừng lại ở ven đường, một chàng trai trẻ tư thái nhã nhặn bước xuống, kinh ngạc nhìn cô.

"Mộc Mộc?"

Bảy năm không gặp, anh cao hơn, gầy đi, cũng góc cạnh hơn nhiều, nhưng cô chỉ cần nhìn thoáng một cái cũng nhận ra, chàng thiếu niên trước đây thường ngồi bên cạnh đàn dương cầm quấy rối cô - Tô Nghiêu.

Cô chạy tới, bỏ nhào vào lòng anh, hô lên không tiếng động, "Đường ca..."

Tô Nghiêu là con trai duy nhất, niềm kiêu hãnh lớn nhất của bác cả cô. Bảy năm trước, bác cả vay tiền đưa anh ấy đi du học, sau đó cô chưa hề gặp lại. Cô nghĩ anh còn ở nước ngoài, chưa trở về.

Tô Nghiêu đỡ lấy cô, nhìn từ trên xuống dưới, "Mộc Mộc, em ra tù khi nào?"

Trác Siêu Việt đứng ngay tại chỗ, nhú mày nhìn cảnh này.

"Em ra tù đã nửa năm..." Cô hé miệng, phát hiện ra những lời mình nói anh nghe không hiểu, vội vã cúi đầu tìm đi động.

Lúc này, trên xe bước xuống hai người, đúng là bác cả và bác gái.

Nhiều năm không gặp, bác cả tóc đã hoa râm, người cũng gầy đi nhiều, sắc mặt vàng vọt yếu ớt. Bác gái cũng già đi, khóe mắt đầy nếp nhăn.

"Bác cả..." Cô gọi không tiếng động, hốc mắt cay cay. Cô còn nhớ rõ một buổi tối mấy năm trước đây, ba đưa cô đi nhà bác cả chúc tết, bác cả và bác gái vô cùng vui mừng, đặc biệt làm món sườn kho tàu cô thích ăn nhất, bác cả còn gấp vào bát cô, nhắc nhở: "Con gái phải ăn nhiều một chút, bụ bẫm mới đáng yêu."

Chỉ bốn năm mà thôi, vậy mà dường như xa xôi như kiếp trước.

Gió chợt thổi, bão cát cuộn lên, mắt cô ram ráp khó chịu.

Cô không kịp dụi, bác cả đã đi đến, đẩy cô ra, quay đầu nói với con mình: "Đi, chúng ta không biết loại súc sinh lang tâm cầu phước này..."

"Ba!" Tô Nghiêu đứng bất động, "Mộc Mộc, cô ấy đã ngồi tù rồi... ba tha thứ cho cô ấy đi."

Chung quanh có người đi qua, tưởng rằng đánh nhau, chạy lại góp vui.

"Tha thứ? Chủ anh nuôi nó bảy năm, coi nó như con gái ruột, cuối cùng lại chết ở trong tay nó. Ngồi bốn năm tù là xong?" Ông ta khàn giọng gào lên, nắm lấy áo con, kéo mạnh về xe. "Tôi nói cho anh biết, cho dù nó phơi xác ở đâu đường cũng không hết tội, tôi không cho phép anh nhớ tới nó."

"Hôm nay tại sao xui xẻo như vậy, vừa ra cửa đã gặp sát tinh." Bác gái cũng tỏ vẻ ghét bỏ, nhỏ nước bọt vào ống quần Mộc Mộc. "Quên đi, quên đi, lên xe nào, chúng ta cứ coi như nó đã chết."

Tô Nghiêu khó xử nhìn mặt cha mình tức giận, thở dài, mở cửa lên xe.

Mộc Mộc không tiếp tục đuổi theo, yên lặng lấy khăn tay trong túi, quay người ngồi xuống, từng chút từng chút lau nước miếng dưới ống quần, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống mặt đất.

Người chung quanh chỉ trỏ, nói: "Thật không ngờ, con bé này nhìn hiền lành ngoan ngoan, lại độc ác như vậy sao?"

Có người phụ nữ nói: "Tri nhân, tri diện, bất tri tâm"

"Aiz!"

"Cút!" Giọng nói lạnh như băng của Trác Siêu Việt chặn đứng lại sự chỉ trỏ của mọi người.

Đám đông bị sự tức giận của hắn làm sợ hãi, che miệng nói nhỏ tản ra.

"Những lời ông ta nói là thật?" Trác Siêu Việt hỏi cô.

Mộc Mộc sớm đã quen bị người khác chất vấn như vậy, không phản bác, cũng không giải thích, chỉ cúi đầu lau nước bọt. Nước bọt lau xong, còn một chấm thâm ô ứ lưu lại trên quần, lau thế nào cũng không xong, như vết bẩn trong cuộc đời cô, rửa thế nào cũng không sạch.

"Cha nuôi cô đã nuôi cô mười bảy năm?" Trác Siêu Việt lại hỏi.

Cô gật gật đầu, nghĩ rằng hẳn cũng sẽ giống mọi người khinh thường mình, mắng mình vô tình vô nghĩa, nhưng hẳn không.

Hắn ngồi xuống trước mặt cô, đôi mắt sâu thẳm nhìn hai hàng lệ đang tuôi rơi, "Lúc cô gặp tôi, ông ta đã chết?"

Mộc Mộc không rõ vì sao hắn hỏi vấn đề này, nghi ngờ ngẩng mặt, chỉ thấy ánh mắt hắn sắc bén dọa người, cô không khỏi rùng mình một cái.

Sắc mặt Trác Siêu Việt đột nhiên trầm xuống, giữ lấy cánh tay cô, đem cô kéo lên.

"Tôi Mộc Mộc, cô giải thích rõ ràng cho tôi, rốt cuộc tại sao lại thế này!"

Cô muốn tránh, nhưng càng giãy dụa, tay hắn càng mạnh, dường như muốn bóp cho xương cô nát vụn. "Anh muốn em giải thích cái gì?"

"Người không phải cô giết, có phải không?"

Một câu, cả người Mộc Mộc cứng lại giống như bị điểm huyết.

Từ khi đi vào sở cảnh sát tự thú, cô biết về sau sẽ phải thừa nhận những ánh mắt thế nào, cô đã chuẩn bị tốt tâm lý, đối mặt với sự chất vấn chỉ trích của mọi người, cô cam nguyện yên lặng thừa nhận.

Hôm nay, Trác Siêu Việt hỏi những lời này, giọng hắn lại kiên định như vậy, giống như làm cho đề vở, baot ừ thân áp lực đã lâu tất cả đều cứ thế tuôn ra, rốt cuộc không che giấu được.

Nước mắt rơi xuống như mưa rào, nhưng Mộc Mộc vẫn cắn răng, thà chết chứ không chịu khuất phục, "Là em giết!"

Trác Siêu Việt giữ lấy bả vai cô, để cho cô không thể trốn tránh được ánh mắt xuyên thấu tâm can mình. "Cô nói cho tôi lý do giết ông ta!"

Mộc Mộc vừa muốn mở miệng.

Trác Siêu Việt trầm giọng ngăn lại: "Đừng nói với tôi ông ta cường bạo cô!"

Rốt cuộc cô một chữ cũng không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Đúng vậy! Cả thế giới này đều tin cha nuôi cường bạo cô, ngay cả mẹ nuôi cô cũng tin tưởng vững chắc không một chút nghi ngờ, thậm chí có một khoảng thời gian, chính Mộc Mộc cũng từng hoài nghi, ngày đó cha nuôi cời quần áo của cô là vì sao? Bởi vì quần áo cô ướt? Hay là... Nếu mẹ nuôi cô không gặp được, ông ấy có thể làm ra chuyện gì quá quái hay không...

Nhưng Trác Siêu Việt tuyệt đối không có lý do nào để tin.

Bởi hắn là người đàn ông đầu tiên của Mộc Mộc, lạc hồng trên giường massage không thể là giả được, sự non nớt ngây ngô lại thẹn thùng đón hùa của cô càng không giả được.

"Tôi nhớ rõ em đã nói, khi cô muốn thi vào học viện âm nhạc, ba em nhờ vả khắp nơi, giúp em tìm một thầy dạy nhạc cực kỳ tốt để kèm cặp... Ông ta thực sự rất thương em Trác Siêu Việt thuật lại, một chữ cũng không sai. "Tôi tuyệt đối không tin em sẽ giết một người ba thương em như vậy."

Chất vấn như thế, Mộc Mộc không thể phủ nhận, cũng không có cách nào biện giải, "Anh đừng hỏi, em xin anh đừng hỏi."

Thực ra, Mộc Mộc phải phải là người biết nói dối, năm đó đi tự thú, lúc cảnh sát hỏi, cô sợ đến mức môi run lên, tim như nhảy ra khỏi yết hầu. May mắn thay cô không phải nói, tất cả đều là Kiều Nghi Kiệt giúp cô trả lời, đem toàn bộ "hành vi phạm tội" của cô khai báo rành mạch, rõ ràng.

Cho nên cảnh sát tin, quan tòa tin, tất cả mọi người tin.

"Được, tôi không hỏi." Trác Siêu Việt thực sự không tiếp tục truy vấn, nắm lấy bờ vai đang run lên của cô, an ủi vỗ về. "Tôi đưa em về nhà, trở về nghỉ ngơi một lát."

"Anh thực sự không hỏi?" Cô còn không tin, sợ hấn sẽ đưa cô đến nơi không người, khóa cửa phòng nghiêm hình bức cung - việc như vậy cô đã từng trải qua.

Trác Siêu Việt nhìn thấy sự khủng hoảng trên mặt cô, cười lắc đầu, "Em không muốn nói, tôi tuyệt đối không hỏi, khi nào em muốn nói, tôi sẽ hỏi lại."

Một chiếc taxi chạy qua, hấn vẫy tay, ôm Mộc Mộc cùng nhau ngồi vào phía sau.

"Cách Thế Quan Lan."

Lái xe vừa nghe địa chỉ, xoay lại gương chiếu hậu, vụng trộm quan sát Trác Siêu Việt cùng Mộc Mộc, quay đầu xe chạy về hướng ngược lại.

Lái xe cũng không có ý gì khác, chỉ là tò mò quan hệ hai người mà thôi.

Một lúc sau về đến nhà, Mộc Mộc nói đã mệt, tự nhốt mình trong phòng ngủ, khóa cửa lại.

Trác Siêu Việt cũng đi xuống lầu, cởi cúc áo sơ mi, châm thuốc, dáng người cao to đứng trước cửa sổ sát đất, tầm mắt dừng ở nơi xa xăm.

Gió nhẹ thổi tung làn khói, cũng làm suy nghĩ của hấn rối loạn theo.

Hấn hít sâu một hơi, ép bản thân bình tĩnh suy xét lại mối nghi hoặc này.

Vì sao cô giết cha nuôi, hoặc là nói, vì sao cô muốn thừa nhận mình giết người?

Vì sao cô tới tìm hấn? Vì năm vạn đồng?

Cô nói vì cứu mẹ, như thế nào là cứu?

Vì sao cô rõ ràng muốn lấy tiền, lại kiên trì đòi cùng hấn đến khách sạn?

Chẳng lẽ vì hai bên đã thỏa thuận, không muốn thiếu nợ nhau?

Hấn từng đoán cô không muốn trao mình cho người đàn ông mà cô không thích, không muốn họ nhúng chàm tắm thân trong trắng của mình, vì vậy mới tới tìm hấn.

Sau đó, Trác Siêu Nhiên lại nói: "Năm mười bảy tuổi cô bị ba nuôi cưỡng bạo, bởi vì chịu kích thích mà mất đi lý trí, lỡ tay giết chết ba nuôi mình. Quan tòa xét thấy cô cũng là người bị hại, lại trong tuổi vị thành niên, nên cân nhắc mức hình phạt..."

Ông ta lợi dụng việc cha đẻ Mộc Mộc tử vong ngoài ý muốn, lấy danh nghĩa cha nuôi nhận nuôi cô, sau đó cưỡng bạo... Hấn cho rằng, với tính cách quật cường của cô, sẽ không chịu được sự lăng nhục của mọi người mà lựa chọn cách im lặng.

Bây giờ xem ra hấn đã hoàn toàn sai.

Tô Mộc Mộc, đằng sau đôi mắt ngây thơ trong sáng của cô tiềm tàng bao nhiêu bí mật? Đêm đó cô ngoan ngoãn dưới thân hấn, mục đích thực sự là gì?

Hấn đem tất cả sự việc xâu chuỗi lại, dường như nghĩ tới điều gì đó...

Tiếng nhạc di động vang lên, là tiếng chuông số cá nhân của Trác Siêu Việt. Hấn khó chịu lấy ra di động, vốn định tắt máy, vừa thấy màn hình hiển thị số của người bạn làm phó cục trưởng phân cục ở bên công an, lập tức nhấc máy.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói có phần tùy tiện, "Chuyện cậu nhờ tôi đã điều tra xong."

"Ừm, nói đi."

"Chủ số máy là Kiều Nghi Kiệt, năm nay hai mươi chín tuổi, luật sư bào chữa ở phòng luật Tề thị, trong thành phố S cũng coi như có chút danh tiếng. Văn phòng của cậu ta ở số 155 khu Đào Viên mới mở rộng, địa chỉ nhà ở Thanh Loan, tiểu khu A1, tổ 5, lầu 17, phòng số 1, điện thoại công ty và điện thoại nơi ở tôi cũng đã giúp cậu tra ra, muốn lấy hay không?"

"Không cần." Với hấn mà nói, địa chỉ là đủ rồi. "Chuyện tôi nhờ cậu hỏi thăm thì sao?"

"Tôi đã hỏi sở trưởng chỗ cậu ta công tác, theo ông ta nói, sinh hoạt cá nhân của Kiều Nghi Kiệt rất nguyên tắc, không có bạn gái, cũng không nghe có qua lại thân thiết với cô gái nào. À, đúng rồi, nghe nói hình ảnh của anh ta rất tốt, có khí chất, làm người cũng không tồi, cũng là người đàn ông độc thân hoàng kim trong vụ, không thiếu người ngưỡng mộ..."

Trác Siêu Việt day trán, vốn đã đau đầu, nghe xong càng thêm đau đầu, "Sao nữa?"

"Tạm thời mới nghe ngóng được vậy. Đây, hỏi chuyện đời tư của đàn ông con trai làm gì? Đừng có nói là cậu ta muốn làm bạn gái cậu?" Cục phó nổi bệnh nghề nghiệp, bắt đầu thám thính, "Chắc không có khả năng? Trác nhị thiếu gia cậu thiếu gì phụ nữ? Chẳng lẽ cậu ta đang để ý đến cậu? ... À, không phải là... cậu để ý đến cậu ta?"

Lúc tâm trạng Trác Siêu Việt tốt có thể cũng cùng chiến hữu tán gẫu một hồi, nhưng hôm nay hẳn không có tâm tình, hờ hững nói một câu. "Đừng bậy, tôi còn có việc, nói chuyện sau!"

Nói xong, cúp máy, đi vào phòng mở ngăn kéo, trong ngăn chứa khóa ô tô tùy tiện lấy một chiếc, ra ngoài.

Phòng luật sư Tề thị, biển chữ vàng bắt mắt dưới ánh mặt trời, Trác Siêu Việt từ xa đã nhìn thấy, chậm rãi chạy xe vào bãi đỗ.

Trước khi xuống xe, hắn còn cẩn thận nhìn trong kính chiếu hậu, sửa sang lại áo và tóc, cảm thấy trạng thái tinh thần mình cũng không tệ lắm mới tiến vào cửa lớn.

Cô gái tiếp tân trước cửa nhiệt tình, cười đến rạng rỡ: "Tiên sinh, có thể giúp gì ngài sao?"

Trác Siêu Việt dựa trước bàn, nhẹ nhàng nhếch môi, "Xin hỏi, luật sư Kiều Nghi Kiệt có đây không?"

Cô tiếp tân choáng váng, vài giây sau mới phản ứng lại, "Xin hỏi ngài có hẹn trước không?"

"Không có." Hắn đưa ra danh thiếp đã chuẩn bị, cô tiếp tân vừa thấy, gió xuân trên mặt càng ấm, giọng nói càng thêm đầm ấm. "Trác tiên sinh, xin theo tôi."

Cô ta đưa Trác Siêu Việt đi qua hành lang dài, đến trước một căn phòng, trên cửa viết "luật sư Kiều Nghi Kiệt."

Cô ta nhẹ nhàng gõ vài tiếng, giọng nói ôn hòa bên trong vang lên: "Mời vào."

Người đẹp lễ phép mở cửa. "Luật sư Kiều, giám đốc tổng công ty mậu dịch quốc tế, Trác tiên sinh tìm anh."

Trước bàn gỗ từ đàn, Kiều Nghi Kiệt comple gầy da hơi hơi ngẩng đầu nhìn về phía Trác Siêu Việt. Cùng lúc đó, Trác Siêu Việt cũng thấy được mặt anh ta, không xuất chúng như hắn dự đoán, nhưng ánh mắt trầm tĩnh, thần thái ung dung, cũng miễn cưỡng được coi là loại đàn ông tinh anh miễn tiếp.

Kiều Nghi Kiệt vừa thấy Trác Siêu Việt lập tức đi đến, khách khí vờn tay: "Trác tiên sinh, xin chào, mời vào!"

Trác Siêu Việt cũng đưa tay nắm lấy, quay người chào và tươi cười nói một tiếng với người đẹp tiếp tân, "Cảm ơn", sau đó, tiện tay đóng cửa lại, đem người đẹp nhốt ngoài cửa.

"Mời ngồi. Trà hay là cà phê?" Kiều Nghi Kiệt nho nhã lễ độ.

Nghĩ rằng chắc bọn họ sẽ nói chuyện lâu, Trác Siêu Việt ngồi ở trên sô pha, "Trà."

Kiều Nghi Kiệt một bên ngâm trà, một bên hỏi, "Trác tiên sinh tìm tôi không biết có chuyện gì?"

"Vì một người."

"A, xin lỗi..."

"Ô Mộc Mộc!"

Chén trà trong tay Kiều Nghi Kiệt khẽ lung lay tạo lên gợn sóng nhỏ. Anh không nói không rằng đưa chén trà tới, đặt trên bàn, chậm rãi ngồi ở ghế sô pha đối diện, cẩn thận đánh giá Trác Siêu Việt trước mắt.

"Trác tiên sinh biết Mộc Mộc?" Hai chữ Mộc Mộc ở trong miệng anh nói ra, cực kỳ nhẹ nhàng.

"Đương nhiên biết, cô ấy là bạn gái anh trai tôi." Trác Siêu Việt lẳng lặng tựa vào ghế sô pha, thưởng thức biểu tình thiên biến vạn hóa của Kiều Nghi Kiệt. "Tôi nghe Mộc Mộc nói..."

Hai chữ "Mộc Mộc", từ trong miệng Trác Siêu Việt nói ra hiếm có được sự nhẹ nhàng, "...Luật sư Kiều giúp cô ấy giảm án, còn nâng đỡ cô ấy rất nhiều."

"..." Kiều Nghi Kiệt không nói, lâm vào trầm mặc.

"Chắc luật sư Kiều còn hồ sơ vụ án đó? Tôi muốn xem qua một chút."

"Thật có lỗi, hồ sơ vụ án chúng tôi có nghĩa vụ giữ kín bí mật giúp đương sự." Kiều Nghi Kiệt từ chối thẳng thắn.

Trác Siêu Việt thân nhiên mỉm cười, "Giữ bí mật? À, tôi sẽ không làm luật sư Kiều khó xử, tôi có một người bạn, rất thân với sở trưởng Tề."

Kiều Nghi Kiệt lờ lững cả vạt, không tự nhiên mỉm cười, muốn nói lại thôi.

Trác Siêu Việt tự nhận tài ăn nói của mình còn không bằng cấp đến nỗi làm một luật sư á khẩu không trả lời được, nhưng rõ ràng, Kiều Nghi Kiệt đối với hắn có vẻ dó kỵ, về phần là bạn tâm thân phận của hắn hay là bạn tâm mối quan hệ giữa hắn và Mộc Mộc, hắn tạm thời còn chưa tính đến.

"Tại sao Trác tiên sinh lại quan tâm đến vụ án của Mộc Mộc như vậy?" Kiều Nghi Kiệt hỏi.

"Bởi vì tôi không tin cô ấy giết người, nhất là giết người đã có on đường dục mình mười bảy năm trời. Tôi cho rằng vụ án này có điểm nghi ngờ, tôi muốn tìm hiểu xem lúc ấy luật sư Kiều thắng quan tòa như thế nào."

"Mộc Mộc là thân chủ của tôi, làm một luật sư, tôi chỉ hoàn toàn làm theo ý kiến thân chủ."

"Làm theo ý kiến thân chủ?" Trác Siêu Việt nhìn thoáng qua Kiều Nghi Kiệt, thấy ánh mắt anh ta bình tĩnh không chút gợn sóng, tiếp tục: "Nói như vậy luật sư Kiều cũng không hề điều tra đến chứng cứ, chỉ dựa vào ý kiến của đương sự, đưa cô ấy vào sở cảnh sát, trần thuật tội trạng cô ấy trước tòa?"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Trác Siêu Việt nhẹ nhàng đưa tay cầm chén trà trên bàn, thổi một hơi, mỉm cười. "Mười bảy tuổi, đó là thời gian đẹp nhất của một cô gái, luật sư Kiều thật đúng là "vì pháp mà không tha tình!"

Kiều Nghi Kiệt chậm rãi hít vào một hơi, cơ thể cứng ngắc ngồi trên ghế khê run lên, cố gắng che giấu sự mất bình tĩnh. "Trác tiên sinh đánh giá cao tôi rồi, cảnh sát và quan tòa sao có thể nghe lời nói của một mình tôi. Mộc Mộc chủ động ra tự thú, nhân chứng vật chứng rõ ràng... Cái tôi có thể làm chỉ là giúp cô ấy cầu tình với quan tòa, mong họ xem xét cô ấy cũng là người bị hại mà cân nhắc mức hình phạt."

"Nhân chứng? Vật chứng?" Trác Siêu Việt đưa cột cằm biếm: "Luật sư Kiều, cái gọi là căn cứ chính xác này, chính anh cũng tin sao?"

Kiều Nghi Kiệt cũng không hiểu là Trác Siêu Việt cố ý kích mình, hay chỉ là nhạo báng mình vô dụng, vì vậy phần nộ giải thích không kịp suy nghĩ.

"Có người làm công việc dọn dẹp theo giờ nhìn thấy Mộc Mộc lấy dao đâm vào ngực Tô Minh Lỗi, sau đó lại rút dao ra, nạn nhân tử vong vì mất máu quá nhiều, chuôi dao cũng có dấu vân tay của cô ấy. Hơn nữa theo lời hàng xóm gia đình cô ấy kể lại, quan hệ của Mộc Mộc với nạn nhân rất bình thường, vợ của nạn nhân cũng thường xuyên cùng ông ta khắc khẩu, chỉ trích sự quan tâm của nạn nhân vượt quá giới hạn của một người cha nuôi với con gái. Vợ nạn nhân cũng khai chính mắt thấy nạn nhân đêm hôm khuya khoắt ở trong phòng Mộc Mộc đi ra... Trác tiên sinh, anh cho rằng bằng đầy chứng cứ không đủ tin sao?"

Trác Siêu Việt nắm chặt chén trà trong tay, hơi nóng ở bên trong tỏa ra bóng râm nhưng hắn không hề có cảm giác.

Kiều Nghi Kiệt ngừng lại lấy hơi, tiếp tục nói: "Căn cứ vào lời khai của thân chủ tôi, nạn nhân đã nhiều lần có hành vi sỗ sàng với cô ấy, cô ấy vẫn nhẫn nại, cho đến một lần cuối cùng..."

Kiều Nghi Kiệt lấy tay che miệng ho khan, tiếp tục nói: "Nạn nhân cường bạo cô ấy, còn nói nhiều lời rất khó nghe. Cô ấy nhất thời mất bình tĩnh mới cầm con dao hoa quả bên cạnh lao về phía ngực nạn nhân, cô ấy cũng bởi vì chấn kinh quá độ, từ đó về sau mất đi giọng nói. Cảnh sát đã đưa cô ấy đến bệnh viện làm xét nghiệm phụ khoa, quả thực bị tổn thương nghiêm trọng... Căn cứ giáo viên và bạn học cùng của cô ấy, Mộc Mộc là cô gái cực kỳ hiền lành, mỗi ngày đều ở nhà luyện dương cầm, chưa bao giờ tiếp xúc với nam sinh, cũng không ra ngoài chơi..."

Kiều Nghi Kiệt bất đắc dĩ lắc đầu, "Cô ấy còn chưa trải qua sinh nhật mười bảy tuổi... Ngoài cha nuôi ra, còn có người đàn ông nào dám làm ra chuyện cầm thú cũng không bằng vậy?"

Trác Siêu Việt không nói không rằng uống một ngụm rồi buông chén trà.

Cầm thú? Lúc ấy hắn rõ ràng hỏi qua Mộc Mộc, "Em đã đủ mười tám chưa?"

Cô gật đầu.

Ồ, thôi được rồi, hắn thừa nhận hắn cũng không tin tưởng cho lắm... Được rồi, với một cô bé còn chưa qua sinh nhật tuổi mười bảy, hắn làm việc này...

Hắn thừa nhận đúng là có vẻ cảm thú không bằng!

Nhưng đây không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là, Trác Siêu Việt háng giọng, nói: "Luật sư Kiều, nếu tôi có đủ căn cứ chứng minh chuyện cảm thú cũng không bằng này không phải cha nuôi cô ấy làm. Anh còn cảm thấy vụ án này, chứng cứ vô cùng rõ ràng không?"

Sắc mặt Kiều Nghi Kiệt trong phút chốc thay đổi, thiếu chút nữa kinh hãi đứng lên. "Anh nói cái gì? Anh có chứng cứ gì?"

"Anh muốn biết?" Trác Siêu Việt nhếch mi, sửa lại tay áo mình, "Tôi có thể nói cho anh, nhưng mà, đợi tôi điều tra toàn bộ sự việc đã."

Trên thực tế, nếu Trác Siêu Việt muốn tìm hiểu vụ án, trực tiếp đến sở cảnh sát dễ dàng hơn nhiều, nhưng hắn muốn biết qua Kiều Nghi Kiệt, gần đây, hắn cho rằng những điều Kiều Nghi Kiệt biết nhất định nhiều hơn so với cảnh sát và viện kiểm sát, thứ hai, hắn không thích bị người khác thắng thừng từ chối...

Do dự một lát, rốt cuộc Kiều Nghi Kiệt đứng lên, từ tủ hồ sơ tìm ra một tập tư liệu sắp xếp theo năm, rút ra từ giữa một túi hồ sơ, đặt trên bàn trà trước mặt Trác Siêu Việt.

Trác Siêu Việt lấy hồ sơ ra, bên trong sắp xếp rất ngăn nắp, có ảnh chụp người chết, có báo cáo khám nghiệm tử thi, còn có ghi chép lời nhân chứng, bao gồm cả mục đích cá nhân, bằng chứng, còn thư thú tội của Mộc Mộc...

Trác Siêu Việt đọc cẩn thận từng tờ, ngay cả một tờ từ không hề có ý nghĩa cũng cân nhắc kĩ.

Thì ra, Mộc Vũ Phi, mẹ đẻ Mộc Mộc trước đây đã từng qua lại với cha nuôi cô, Tô Minh Lỗi. Hai người đều học học viện âm nhạc, tình đầu ý hợp, sau không biết vì nguyên nhân gì mà chia tay.

Mộc Vũ Phi lấy người khác, chuyển sang thành phố khác, Tô Minh Lỗi thoái chí nản lòng cuối cùng cũng kết hôn.

Hơn một năm sau, Tô Minh Lỗi nghe nói Mộc Vũ Phi bệnh nặng, chồng cũng ruồng bỏ, ông ta không quản xa xôi tìm đến.

Sau khi bà ta mất, ông ta nhận nuôi con gái bà, gọi là Tô Mộc Mộc... Bởi vì khuôn mặt Mộc Mộc rất giống Mộc Vũ Phi, cho nên tình cũ khó quên, sinh ra tư tưởng không đứng đắn ...

Cũng bởi vậy, mẹ nuôi Mộc Mộc là Chu Lam khác khẩu không ngừng với Tô Minh Lỗi, thậm chí có lần động chân động tay.

Tờ cuối cùng là tờ khai của Chu Lam, trên mặt chỉ có một câu: Người là tôi giết, không liên quan đến con gái tôi...

Hắn khó hiểu cảm tờ giấy nhìn về phía Kiều Nghi Kiệt: "Đây là gì?"

"Lúc ấy anh sát chạy đến hiện trường, ngoài những người tận mắt chứng kiến chỉ có Mộc Mộc và mẹ nuôi cô ấy, Chu Lam ở đó. Chuôi dao có dấu vân tay hai người bọn họ, cảnh sát giữ hai người lại. Sao đó, Chu Lam nhận tội, cảnh sát mới thả Mộc Mộc... Bởi vì trạng thái tinh thần Chu Lam có vấn đề, nên lời khai chỉ có một câu."

"Sau đó thì sao?"

"Sau khi Mộc Mộc tự thú, tinh thần Chu Lam hoảng loạn, nói năng lộn xộn, bác sỹ tâm lý kết luận vì Chu Lam chịu kích thích quá độ, tâm thần phân liệt, vì vậy lời khai của bà ấy không có hiệu lực."

"Vậy bà ấy bây giờ ở đâu?"

"Sau khi Mộc Mộc vào tù được một năm, bệnh tim của bà ấy tái phát, qua đời."

Trác Siêu Việt day day trán, khép lại hồ sơ, quăng về trên bàn.

Bây giờ, hắn đã hiểu tất cả.

Cô vì cứu mẹ nuôi của mình, tình nguyện đi tự thú, tình nguyện ngồi tù, thậm chí, tình nguyện đem lần đầu tiên quý giá nhất của mình bán cho một người đàn ông xa lạ!

Khó trách câu đầu tiên của cô ấy mang theo sự mời gọi rõ ràng: "Cho tôi mượn năm vạn đồng, muốn tôi làm gì cũng được!"

Hắn chỉ nói, đi theo hắn, cô đã khản cấp muốn "lên giường".

Khó trách hắn cho cô tiền, cô còn kiên trì muốn hắn đưa cô đến khách sạn.

Từ đầu đến cuối, đều là sự lợi dụng đã sớm tính toán từ trước.

Hắn trở thành công cụ lợi dụng, nhưng hắn không hề hận cô, cũng không hề thương hại cô.

Ngược lại, hắn cảm thấy nể phục, một cô gái chưa đủ mười bảy tuổi, một đôi vai mỏng manh yếu đuối như thế lại có dũng khí gách vác một bi kịch mà

mình đáng nhẽ ra không phải gánh vác.

Uổng bốn năm lao tù, đeo trên lưng bao lời phi báng oán hận, cô vẫn yên lặng thừa nhận, không phản bác, không giải thích.

"Vì sao anh giúp cô ấy?" Trác Siêu Việt hỏi.

Ánh mắt Kiều Nghi Kiệt hướng về nơi xa, chậm rãi kể lại một mùa đông rét lạnh nhiều năm về trước.

Lúc ấy, anh vừa đến phòng luật sư Tề thị không lâu, cực kỳ cố gắng trong công việc, hầu như ngày nào cũng tăng ca đến khuya. Có một ngày, mười giờ tối, anh ra khỏi văn phòng. Ngày đó rất lạnh, gió quất vào người giống như những con dao nhỏ, lạnh thấu xương.

Bên cạnh cửa lớn văn phòng có một cô gái rất gầy, trên người chỉ mặc một bộ đồng phục học sinh mỏng manh, ôm một chiếc túi hồ sơ bên trong, run lên trong gió.

Cô gái vừa thấy anh chạy đến, mắt sáng ngời, không kịp nói gì, quỳ xuống.

Anh nhanh chóng đỡ cô lên: "Có chuyện gì, em đứng dậy nói."

Cô ngẩng mặt, nhìn anh há miệng thờ dốt, lại không phát ra âm thanh. Anh vĩnh viễn nhớ ánh mắt ngày hôm đó, ánh mắt cầu xin đau đớn.

Anh giúp cô đứng dậy, đi vào đại sảnh, nhận lấy túi hồ sơ cô đưa, nhìn giấy tờ bên trong. Cô chuẩn bị tư liệu rất đầy đủ, có ảnh chụp nạn nhân, báo cáo xét nghiệm, băng ghi âm lời khai những người tận mắt chứng kiến, còn có rất nhiều căn cứ chính xác, ngoài ra còn có một thư đầu thú, kể lại toàn bộ hành vi phạm tội của mình.

Lúc đó Kiều Nghi Kiệt chưa vào nghề được bao lâu, chỉ gặp những hoàn cảnh như vậy ở trên TV, lại thấy một cô gái nhỏ kiên trì cầu xin như vậy, sự chính nghĩa trong lòng đột nhiên trỗi dậy.

Anh nghĩ, nhất định phải làm cho cô gái mười bảy tuổi này tin tưởng, pháp luật luôn luôn nghiêm minh, để cho cô ấy có thể gánh vác hậu quả chính hành vi phạm tội của mình, vì vậy, anh thu nhận vụ án của cô.

Tuy rằng ở văn phòng có người nói, mấy hôm trước cô gái này từng tìm đến những luật sư khác nhưng đều bị từ chối. Mọi người đều khuyên anh nên không nhận vụ án rắc rối này, nếu làm không tốt lại dễ gây xích mích với bên cục cảnh sát.

Nhưng anh vẫn quyết tâm làm.

Đó là vụ án Kiều Nghi Kiệt tận tâm nhất, anh giúp cô sắp xếp lại chứng cứ, đương nhiên cũng vì cô mà nhờ vả không ít người, khơi thông rất nhiều quan hệ, bên cục cảnh sát mới đồng ý một lần nữa điều tra lại hung thủ.

Là anh thật lòng muốn giúp đỡ cô, không nghĩ tới một phân tiền. Nhưng ngày cô tự thú, anh nhận được năm vạn đồng cùng một phong thư cảm ơn,

Bước ra khỏi suy nghĩ, Kiều Nghi Kiệt nhìn về phía Trác Siêu Việt đang thất thần, "Những điều tôi biết, chỉ có bằng đó."

"..."

Đối với Trác Siêu Việt mà đó, như vậy là đủ.

"Anh nói cha nuôi cô ấy không hề làm chuyện cường bạo, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Đêm trước ngày Mộc Mộc tự thú... Đã bán mình ở quán bar, đổi lấy năm vạn đồng."

Kiều Nghi Kiệt đột nhiên ngồi thẳng, khiếp sợ, áy náy, tự trách, những từ đó không thể miêu tả được sắc mặt xanh mét của anh lúc này.

Rất lâu, anh mới suy sụp tựa lưng vào ghế ngồi. "Cô ấy... thật không ngờ!"

Thực ra, mấy năm nay không phải Kiều Nghi Kiệt chưa từng nghi ngờ Mộc Mộc đến tột cùng có giết người hay không, nhất là ngày Mộc Mộc tự thú, mẹ nuôi cô không ngừng kêu lên: "Đừng bắt con bé, con bé còn nhỏ, người là tôi giết, đừng bắt con bé... Mộc Mộc, mẹ biết con là đứa con tốt, đừng làm vậy, về nhà mau..."

Lúc đấy anh cũng suy nghĩ, có phải Mộc Mộc vì cứu mẹ mà nói dối hay không.

Nhưng tất cả chứng cứ trước mắt, anh không thể không tin.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Phiên ngoại: Hoa trong mộng đẹp biết bao nhiêu

Chạng vạng, ánh nắng chiều đem bầu trời nhuộm thành màu đỏ.

Cô đi vào phòng tắm, mở đèn, trong phòng vẫn là màu đỏ sậm mông lung.

Dòng nước ấm áp chảy qua cơ thể, xóa đi sự lạnh lẽo mệt mỏi, cô điều chỉnh nước nóng thêm một chút, nóng như ngọn lửa đốt cháy cơ thể, tựa như đêm hôm đó.

Mộc Mộc nhắm mắt lại, ý nghĩ trở về chỗ cũ, hấn ôm cô đứng dưới vòi hoa sen, cánh tay mạnh mẽ kéo hai chân cô ôm lấy thắt lưng mình, không có chút ngần cách hai cơ thể ôm lấy nhau, ngực cô mềm mại áp vào ngực hấn...

Cảm giác đó rất đẹp, nước ấm cọ rửa hai cơ thể thân mật, như một ngọn lửa thiêu đốt.

Cơ thể giống như treo lơ lửng trong đám mây, bị từng đợt thủy triều gột rửa, cô cúi đầu, hai tay ôm lấy khuôn mặt tuần mĩ, đặt trán mình lên trán hấn, chóp mũi hai người chạm nhau, không tiếng động nói, "em yêu anh". Cô không biết hấn hiểu hay không, nhưng ánh mắt hấn nhìn cô rất sáng, tựa như sao mai trong đêm tối.

Hấn hôn cô, đầu lưỡi mịn màng cùng những giọt nước như mưa rơi đậu ở môi cô, làm cho toàn thân cô nóng đến tê dại.

Hấn hôn xương quai xanh cô, cảm giác thiêu đốt càng mãnh liệt.

Hấn hôn ngực cô, hai tay cô luồn vào mái tóc mềm mại của hấn, cố gắng lấy khí, nếu có thể phát ra thanh âm, cô tin chắc chắn cô sẽ kêu rất lớn.

"Muốn tôi yêu em sao?" Hấn ngẩng mặt, hơi nước mông lung vờn quanh nụ cười.

Cô vui sướng gật đầu, muốn, cô thực sự muốn, cảm giác được hấn yêu nhất định rất hạnh phúc...

Hấn nở nụ cười, hai tay đỡ lấy chân cô, đẩy, rút lại... sau đó hung hăng đâm vào.

Cô đau đến ngẩng đầu lên, cơ thể run rẩy trong dòng nước.

Hấn lừa cô, cái hấn gọi là yêu, chính là làm thế này...

Cô bắt đầu thảm oán hấn gạt người. Hấn cười véo chóp mũi cô. "Yêu, chính là làm, chẳng lẽ em thích dùng miệng nói?"

Cô không thích làm, cũng không thích nói, chỉ thích một cảm giác, chính là khi ôm chặt lấy nhau, hôn môi, cảm nhận hơi thở, hưởng thụ nhịp đập trái tim lẫn nhau...

Giống như trong màn mưa, hấn kéo cô vào trong lòng, mạnh mẽ hôn lên môi cô...

...

Ký ức kia, giống như một dòng nước ấm làm cho cơ thể cô ngày càng nóng, đầu ngón tay lơ đãng lướt qua ngực, có một cảm giác cực kỳ rung động...

Hấn nói, những gì đã qua hãy quên đi, coi như một giấc mộng.

Có lẽ hấn có thể làm được, nhưng cô không thể, hấn là người đàn ông đầu tiên của cô, cơ thể cô đã nhớ rõ sự nhiệt tình nơi hấn.

Hấn nói, so với tôi, anh trai tôi thích hợp với cô hơn.

Có lẽ hấn không thêm để ý, nhưng cô không thể, bởi nhìn hai khuôn mặt giống nhau như đúc kia, cô không kim chế được nghĩ đến hấn, không không chế được ánh mắt mình tìm kiếm xung quanh...

Không thích một người có lẽ có thể giả bộ thích, nhưng một khi đã thích một người, ánh mắt mong ngóng nhớ nhưng... cô không có cách nào che giấu...

Trác Siêu Nhiên sớm muộn gì cũng nhìn ra, trừ khi anh mù!

Khóa cửa kêu lên, cô muốn kêu "Có người!", lại không kêu ra tiếng.

Trong lúc đó, cửa bị mở, sau đó, cô gặp khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc của Trác Siêu Việt, sợ đến mức vội vàng che ngực, quay lưng lại.

"Anh làm gì? Đi ra ngoài." Cô nói xong mới phát hiện mình đang đưa lưng về phía hắn, hắn không nhìn thấy lời cô nói.

Trong phòng im lặng một lúc, Mộc Mộc nghĩ Trác Siêu Việt đã đi ra ngoài, thử thăm dò quay đầu lại, ngạc nhiên phát hiện hắn vẫn đứng ở cửa nhìn chăm chăm cơ thể không một mảnh vải che thân của cô.

"Anh..." Môi cô run lên, "Anh muốn làm gì?"

"Cô nói xem?" Hắn đi tới, từ sau lưng ôm lấy cô, môi dán trên mặt cô, chót mũi ngửi mùi hương trên người cô, "Muốn tôi giúp cô tắm hay không?"

Cô bị giọng nói hắn dọa, không nói lên lời, dùng sức đẩy hắn, hy vọng hắn có thể buông mình ra.

"Đừng làm bộ, đừng nói tôi có giúp cô tắm hay không... Trên người cô, có chỗ nào tôi chưa chạm qua?" Giọng nói của hắn lạnh băng, càng thêm đáng sợ.

Ngón tay lạnh lẽo của hắn đặt lên ngực cô.

Cả người cô lạnh đến phát run, muốn xin hắn, lại không thể phát ra tiếng, mồ hôi gấp gáp từ trên trán chảy xuống.

Cô không rõ vì sao hôm nay hắn đáng sợ như thế, trong ánh mắt luôn có một sự hận thù cố hữu.

Hắn cúi người, hôn lên bả vai cô, nụ hôn ngày càng dùng sức, cô đau kêu lên, muốn trốn tránh, bất đắc dĩ thất lưng bị hắn giữ lấy, không cách nào động đây.

"Nói cho tôi biết, cha nuôi có phải em giết hay không?" Hắn hỏi.

"Không phải anh đã hỏi rồi sao?" Cô nghiêng mặt, cố ý làm cho hắn nhìn thấy môi mình.

"Ông ta đã từng chạm qua em chưa?" Hắn chậm chậm cười, tay bắt đầu di chuyển trên cơ thể cô, mỗi nơi hắn đi đều đều toan đau, "Giống như thế này?"

Cô cắn môi, liều mạng lắc đầu. Ông ấy không có, chưa từng có, ông ấy thương cô, dùng tất cả tình cảm của mình chăm sóc cô!

Nhưng cô lại...

Trác Siêu Việt buông cánh tay đặt bên hông, ép cô quay người lại, tay mạnh mẽ giữ lấy cằm, bắt cô đối diện với mình, "Nói thật, vì sao cô tới tìm tôi? Là vì tiền? Hay là vì..."

"Bởi vì em yêu anh." Môi cô run run nói.

"Yêu tôi?" Hắn nở nụ cười, cười đến đáng sợ, "Xem ra cô còn không chịu nói thật..."

Hắn như phần nộ, đem cô ấn vào bồn tắm lớn, cơ thể cao lớn cũng tiến vào. Bồn tắm rất rộng, hai người bọn họ bên trong, vẫn có đủ không gian hoạt động.

"Em không lừa anh, em thực sự không lừa anh."

"Không lừa tôi sao? Được, vậy bây giờ chứng minh cho tôi xem." Nói xong hắn bắt đầu cởi quần áo, tháo thắt lưng, trong nháy mắt cơ thể to lớn xuất hiện trước mặt cô.

"Cô sẽ hối hận."

"Em sẽ không."

Hắn cầm lấy chân cô, tách ra. Cô muốn giãy dụa, hắn lại đè xuống, "Không phải cô yêu tôi sao, sợ cái gì?"

"Em..."

Hắn giữ lấy chân Mộc Mộc, khoát lên cạnh bồn tắm, tay đỡ lấy thắt lưng của cô.

Toàn bộ phơi bày trước mắt hắn, Mộc Mộc nhắm mắt lại, biết phản kháng cũng chỉ phí công, mặc hắn muốn làm gì thì làm đi.

Vượt ve khiêu khích đến khi cả người cô không còn chút sức lực, hô hấp dồn dập, hắn lại đè cô xuống, cơ thể đi vào...

Cũng không đau như cô tưởng tượng, chỉ là một cảm giác tê dại an ủi. Cô hít vào thật sâu, cơ thể hắn ở trong và chạm, xương cốt va đập vào bồn tắm cứng, cũng không đau, chỉ lạnh...

Cơ thể không đau, người lại làm cho nổi tê tái trong lòng càng rõ ràng. Cô không rõ Trác Siêu Việt vì sao lại đối với cô như thế, không rõ có việc gì đã xảy ra.

Hắn ôm lấy cô, cả người cô ngồi trên, tay hắn đỡ lấy thắt lưng của cô, bắt đầu di động. Sự ma sát ngày càng mãnh liệt, cô dần dần mất đi ý thức, tinh thần bị cho cơ thể làm cho hứng thú, cô ôm lấy hắn, chủ động hôn lên môi hắn.

Hắn đáp lại cô, kích tình mãnh liệt.

Trong sự ma sát, lửa nóng như thiêu rụi toàn thân, cô cảm giác mình không chịu được, dùng hết sức lực ôm hắn, chỉ mong hắn có thể hiểu được, cô yêu hắn, quá khứ như thế, hiện tại như thế, tương lai cũng không thay đổi...

Tất cả chấm dứt, mắt cô ngấn nước ngược nhìn, "Bây giờ anh tin chưa?"

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến âm trầm, "Cô nghĩ rằng với cô, tôi còn có thể tin tưởng sao? Tô Mộc Mộc, cô đừng cho là tôi không biết... Căn bản không phải cô thích tôi, cô chỉ lợi dụng tôi, lợi dụng tôi để vu oan cho ba cô..."

"Em..."

"Cô vốn không hiểu thế nào là thích, thế nào là yêu, bởi vốn cô không có trái tim. Ba cô thương cô như vậy, cô lại có thể lăng mạ ba cô trước tòa án, cô làm cho ông ta chết rồi vẫn phải chịu nhục nhã, không thể nhắm mắt."

Cô lắc đầu ôm mặt khóc, "Em không cố ý, em chỉ muốn cứu mẹ, cảnh sát nói nếu bà ấy không từ hình cũng bị chung thân, em không thể để bà chết..."

Nhìn người thân của mình chết trước mắt, cảm giác này vô cùng đáng sợ, cô không nghĩ một lần nữa trải qua.

"Vậy cô có thể nói xấu ba cô?"

"Em không biết, mọi người nói như vậy, em cũng tưởng là sự thật, em không nghĩ tới..." Mộc Mộc khóc đến nỗi không thở nổi.

Lúc đó, tất cả mọi người đều nói cha nuôi cô là cầm thú, cô tin thật, nếu không phải mẹ nuôi cô đúng lúc chạy đến, ông ta đã... Sau đó, cô đọc phong thư cuối cùng của mẹ nuôi, cô mới biết được chuyện mình làm ngu xuẩn đến mức nào...

Giây phút đó, cô hận bản thân, không bao giờ có thể tha thứ cho chính mình, cô tự sát, nhưng bác sĩ cứu được...

"Cô không nghĩ tới cái gì?" Hắn hỏi.

Cả người cô chợt trầm xuống, cảnh vật xung quanh sụp đổ, cô giống như ngã vào vực sâu ngàn thước...

...

Cô đột nhiên ngồi dậy, cả người đều ướt đầm mồ hôi.

Trong phòng không một bóng người.

...

Là mơ, thì ra chỉ là một giấc mơ?

Cô lau giọt mồ hôi trên trán, hít sâu một hơi, cười khò, cô lại mơ một giấc mơ như vậy.

Hắn sao có thể làm như vậy đối với cô, hắn từng nói, cô là chị dâu hắn, hắn sẽ tôn trọng cô như thánh mẫu Maria.

Cho dù hắn biết cô có mục đích khác cũng không thể nào chạm đến, cùng lắm chỉ giống như buổi sáng, đem lòng tự trọng của cô nghiền nát.

Thế này cũng không có gì, lần đầu tiên có thể khó thừa nhận, bị mắng nhiều, nói không chừng da mặt sẽ chai lại.

...

Bên ngoài trời còn tối, màu thâm sâu kín âm trầm.

Cô ngơ ngác nhìn, nhớ tới sự bất đắc dĩ của anh họ, sự oán hận của bác cả bác gái, cũng nhớ tới một câu của Trác Siêu Việt: "Tôi không tin, tôi tuyệt đối không tin em có thể giết một người thương em như con ruột mình."

Hắn không tin, thực sự là hắn không tin...

Cho dù cả thế giới này mọi người đều không tin cô, có mình hắn tin, thế là đủ...

Bỗng nhiên rất muốn nhìn thấy Trác Siêu Việt, nóng lòng, cô mở cửa, bên ngoài không có động tĩnh, cô lặng lẽ đi đến cầu thang, hơi nghiêng mình nhìn xuống dưới, không thấy bóng người.

Cô cẩn thận lắng tai nghe, một lúc lâu cũng không hề có động tĩnh.

Phòng chừng Trác Siêu Việt ra ngoài xã giao, cô rón rén đi xuống lầu, bước vào thế giới của Trác Siêu Việt.

Lần đầu tiên cô nhìn kĩ phòng hán. Nội thất bên trong giống tầng trên như đúc, cũng tiện nghi xa hoa, chỉ có đồ đạc có vẻ hơi lung tung, cô vừa xem, vừa sờ.

Chiếc ống phi thủy cầm mấy chiếc bút bi linh tinh, bình gốm Thanh Hoa tùy ý cầm mấy cành trúc, còn có một bức tranh đá thiên nhiên đặt trên bàn trà...

Vinh viễn hán vận như vậy, những thứ người khác trân trọng, hán đều coi là không có ý nghĩa.

Mộc Mộc trở lại lầu trên, nhìn đồng hồ đã là năm giờ chiều, nhớ tối hôm nay ban nhạc có hai ca diễn, thời gian cũng sắp đến, cô thu dọn đơn giản, trang điểm, che giấu sắc mặt tái nhợt.

Vừa bước ra đến cửa cô định gửi tin nhắn, lại sợ mình quấy rầy, liền lấy ra tờ giấy ghi chép, viết bên trên: "Ban nhạc tối này có hai ca diễn, sáng ngày mai em về."

Không có xưng hô, cũng không có kí tên, bởi vì cô không biết nên xưng hô thế nào với hán, cũng không biết tự xưng như thế nào.

Viết xong, cô đem tờ giấy ghi chép dán lên cửa, vỗ vỗ lại, rồi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Có được đáp án mình muốn, cũng biết được vị Kiều Nghi Kiệt tự xưng là bạn trai Mộc Mộc này là thần thánh phương nào, Trác Siêu Việt vừa lòng đứng lên: "Luật sư Kiều, thật có lỗi, làm mất nhiều thời gian của anh như vậy..."

Nửa câu sau, "Tôi không làm phiền nữa" còn chưa nói xong, Kiều Nghi Kiệt vội vàng cắt lời, "Chờ một chút."

"Luật sư Kiều còn việc gì sao?"

"Trác tiên sinh, thứ lỗi cho tôi mạo muội, có thể cho tôi biết cách liên hệ với anh trai anh không?" Kiều Nghi Kiệt khách khí hỏi.

"Xin hỏi, anh tìm anh ấy có việc gì?"

"Tôi muốn nói với anh ấy chuyện... Mộc Mộc."

"Hả?" Truyện này Trác Siêu Việt đương nhiên cảm thấy hứng thú, liền nói, "Anh muốn nói chuyện gì, nói với tôi cũng vậy thôi, tôi sẽ giúp anh truyền đạt lại."

Kiều Nghi Kiệt vài lần muốn nói lại thôi, thấy Trác Siêu Việt kiên trì, rốt cuộc cũng hỏi ra một câu, "Bọn họ qua lại bao lâu rồi?"

Vấn đề này thật làm khó Trác Siêu Việt.

Bọn họ qua lại đã bao lâu? Trác Siêu Việt căn cứ vào lần hán nhìn thấy hai người dây dưa trên ghế sofa mà phỏng đoán, "Cũng một thời gian rồi."

"À." Kiều Nghi Kiệt do dự, "Anh trai anh có phải đã biết Mộc Mộc từ trước, đưa cho cô ấy một chiếc khăn tay?"

Chiếc khăn tay? Trác Siêu Việt ngẩn ra, "Anh làm sao mà biết?"

"Bởi mấy năm nay Mộc Mộc đều đợi người đó, Mộc Mộc từng nói, cô ấy chết cũng không chấp nhận người khác. Cho nên, nhất định là cô ấy tìm được người đó rồi..."

"Chết cũng không chấp nhận người khác..." Đau đớn dội lên trong ngực Trác Siêu Việt.

"Nếu tiện, giúp tôi nói với anh ta: Mấy năm nay, Mộc Mộc sống không bằng chết, nếu không phải vì anh ta, Mộc Mộc sẽ không sống tới bây giờ. Cô ấy là cô gái tốt, đừng làm cô ấy tổn thương..."

"Tôi sẽ."

...

Rời khỏi văn phòng luật sư, Trác Siêu Việt mệt mỏi tựa vào ghế xe, hút thuốc.

Hôm nay hơi thuốc rất nồng, hần bị nghẹn, mắt cay lên, không ngừng ho khan, lâu sau, ánh mắt che kín tơ máu.

Hần dụi thuốc, một lát sau lại châm một điếu, tiếp tục hút.

Hần nghĩ chỉ cần đối với cô gay gắt một chút, cô sẽ phát hiện ra hần không đáng để yêu, tất cả đàn ông trên thế giới này đều tốt hơn hần. Bây giờ xem ra, hần sai rồi, tình yêu của cô, so với tưởng tượng của hần sâu nặng hơn nhiều.

Cô là cô gái tốt, chỉ là vận mệnh đối với cô rất không công bằng. Cô mất giọng, vì mẹ nuôi của mình mà từ bỏ giấc mộng, từ bỏ tự do, yên lặng đeo trên mình tội danh giết người, bị người thân nguyên rủa, cô nghĩ đến mình còn có mẹ, chờ khi cô ra tù có thể về nhà, nhưng rồi mẹ nuôi của cô cũng ra đi.

Toàn bộ hy vọng của cô ký thác nơi hần... Bởi vì hần từng hứa sẽ thay đổi vận mệnh cô.

Bốn năm trước, câu cuối cùng cô nói với hần, hần biết, "Chờ khi chúng ta gặp lại nhau."

Cô luôn luôn chờ đợi ngày này?

Hần như tưởng tượng ra bóng tối, cô bị đánh, mình đầy vết thương lui ở góc tường, miệng không ngừng thì thào nói, "Chờ khi chúng ta gặp lại."

Vì câu hứa hẹn này cô không chịu chấp nhận người đàn ông khác, cho dù là một luật sư có chí, tiền đồ rộng mở, đủ để thỏa mãn giấc mộng vinh hoa của những người phụ nữ bình thường.

Nhưng hần lại làm cái gì, dùng một tiếng "chị dâu" nhắc nhở cô, bọn họ không có khả năng, khơi lại những đau thương cô từng trải qua, vạch những miệng vết thương rớm máu của cô, sát muối vào đó.

Hần đối với cô, thật quá mức tàn nhẫn!

Tắt thuốc, Trác Siêu Việt chạy xe về hướng công ty. Giờ phút này, hần không thể về nhà, hần sợ vừa nhìn thấy cô, sẽ không khống chế được mà ôm lấy, nói: "Làm bạn gái anh, anh sẽ đối với em thật tốt, không bao giờ làm em tổn thương dù chỉ một chút."

Trước cửa sổ sát đất kính trong suốt, vị giám đốc ngồi cạnh bàn hội nghị sắc mặt thâm trầm nhìn phía trước, nhíu mày thật sâu nghe kế hoạch xx, toàn bộ phòng họp lặng ngắt như tờ, các quản lý cấp cao không dám thở mạnh, phụ trách khu vực mậu dịch Nga, quản lý Vương liên tục lau mồ hôi, tay áo cũng đã sớm ướt đầm, phó quản lý Tác không ngừng uống nước, hết ngụm này đến ngụm khác.

Không phải bọn họ nhất gan sợ phiền phức, mà tác phong của giám đốc bọn họ là hạ thủ không lưu tình, tâm tình không tốt sẵn sàng đem quân súng đến biên cương. Năm trước, quản lý mậu dịch khu vực Châu Phi, chỉ bởi vì để một lô hàng bị hải quan giữ mà trực tiếp bị phái đi Châu Phi "Mở rộng nghiệp vụ", đến bây giờ còn chưa trở về.

Hiện tại, bên hải quan Nga xảy ra vấn đề, lô hàng của bọn họ cũng bị hải quan giữ lại. Tuy rằng số lượng hợp kim lần này không nhiều lắm, nhưng là nguyên liệu cấu tạo động cơ máy bay quân dụng, giám đốc bọn họ rất khó khăn mới mua được từ một phòng thí nghiệm đại học, làm xong thủ tục, không ngờ đến sân bay lại bị tra xét.

Số hàng này là một người bạn rất quan trọng của giám đốc cần, bị bọn họ làm chậm trễ, không chừng giám đốc không thuận khí, đem bọn họ đến Seberia sung quân cũng nên.

Hai vị quản lý đang đề phòng không biết, tổng giám đốc bọn họ lúc này căn bản không nhìn thấy nội dung trên đề án, trong đầu đối tới đối lui là câu nói cuối cùng của một vị luật sư - Cô ấy là cô gái tốt, xin đừng làm tổn thương cô ấy.

Hần nên làm thế nào mới không khiến cô bị tổn thương? Tôn trọng cô giống như tôn trọng "chị dâu"?

Trác Siêu Việt nhíu mày, ngón tay day trán.

Cô gái ngu ngốc này sao lại làm vận mệnh của mình rối tinh rối mù lên như vậy. Hần và anh trai hần cá tính khác nhau một trời một vực, cô lại có thể nhận sai, hồ đồ làm chị dâu hần, cho hần một đề bài thật vô cùng khó giải.

Chẳng nhẽ thật muốn hần và anh trai mình chung một người phụ nữ.

Ừm, thực ra không thể nói là chung, cô đã quyết định chia tay với anh trai hần, thế thì chỉ nên nói là hần chấp nhận... Chấp nhận? Hình như so với "chung" có bản chất khác nhau.

Trác Siêu Việt bắt đầu miên man suy nghĩ, hần là hần có thể chờ sau khi bọn họ chia tay xong, thỉnh thoảng gặp cô, chăm sóc cô, hần có thể mua cho cô một ngôi nhà bên cạnh học viện âm nhạc, có thời gian sẽ đến chơi, đưa cô đi nghe nhạc, hoặc là nghe cô đánh đàn.

A, đúng rồi, hẳn là hẳn đưa cô đi chọn một cây đàn dương cầm, cô nhất định sẽ thích.

Hẳn là nên nuôi cô béo thêm một chút, cô rất gầy, rất yếu đuối.

Có cơ hội, còn nên đưa cô đi du học nước ngoài, nói không chừng tương lai cô có thể trở thành một nhà soạn nhạc danh tiếng.

Hẳn có thể cho cô rất nhiều, bao gồm cả tương lai, chỉ cần cô đồng ý chờ đợi, đợi đến khi anh trai hẳn quên cô đi.

Đợi cho đến khi anh trai hẳn thật sự tìm được người trong lòng, kết hôn sinh con, hẳn lại chính thức theo đuổi cô, lúc đó, anh trai hẳn nhất định đã hoàn toàn quên cô, có lẽ không còn nhớ ra cô là ai.

Làm như vậy, chắc không tính là có lỗi với anh trai mình.

Nhưng mà nếu cô không không chế được bản thân, quyến rũ hẳn thì làm sao bây giờ? Tự chủ của hẳn tuy là rất tốt, nhưng... Một chuỗi hình ảnh lại hiện lên trong đầu hẳn, hẳn ôm cô đứng dưới vòi hoa sen, hai chân mảnh khảnh quấn lấy thắt lưng hẳn, mặt thiết ôm chặt lấy nhau, ngực cô mềm mại dán vào hẳn...

Cô nghiêm túc cúi đầu, hai tay vuốt ve mặt hẳn, trán đặt lên trán hẳn, chớp mũi hai người chạm nhau, cô nói không tiếng động: Em yêu anh...

Hẳn bị cô làm cho nhiệt huyết sôi trào, hẳn không thể đem cô nghiền nát mà nuốt vào bụng. Nhưng khi hẳn kích tình, cô lại chớp mắt cầu xin hẳn tha cho.

Trác Siêu Việt thờ dài, xem ra hẳn phải để cô rèn luyện cơ thể một chút, như vậy khi hẳn vừa hứng trí, cô mới không cần cầu xin... Ừm, sau này hẳn là hẳn sẽ kêu cô dậy đi chạy cùng.

Thấy Trác Siêu Việt trầm lặng nhìn bản kế hoạch hai mươi phút, quản lý Vương không bình tĩnh, âm thầm nháy mắt với phó quản lý, ý bảo anh ta "hy sinh". Phó quản lý cầm chiếc ly uống ngụm nước cuối cùng, mở miệng, "Bản kế hoạch có vẻ cần xúc tiến nhanh... Ừm, tôi..."

Anh ta ho khan vài cái, "Không bằng, ngày mai tôi tranh thủ đi Nga, sang đó phối hợp..."

"Ừm..." Vị giám đốc đang tận hưởng cuộc sống "tính phúc" căn phản không nghe phó quản lý nói gì, thuận miệng: "À, được!"

Cứ như vậy, phó quản lý bị sung quân đi Nga.

Trác Siêu Việt đứng kên, quảng bản kế hoạch đến chỗ quản lý, "Tôi mặc kệ các anh dùng phương án gì, tôi muốn có lô hợp kim này, cho dù là buồn lậu cũng phải lấy cho bằng được."

Quản lý Vương gật đầu, "Vâng, tôi hiểu."

"Tan hợp đi." Trác Siêu Việt quay người nói với thư ký, "Tiểu Tần, hủy vé máy bay đi thành phố B tuần sau cho tôi, còn nữa, hai mươi ngày tới tôi sẽ không đi đâu cả."

Thư ký của hẳn vốn định nhắc nhở, kế hoạch tuần sau của hẳn là đi thành phố A tiếp khách, nhưng vì biết cá tính của hẳn nói một không nói hai, đành nín nhịn, "Vâng, tôi đã biết!"

Hợp xong, Trác Siêu Việt hoàn tất công việc lật vật cũng đã là năm giờ chiều, hẳn lái xe về nhà, việc đầu tiên là lên lầu xem tâm trạng Mộc Mộc đã tốt hơn chưa.

Vừa đến cửa phòng ngủ của cô, đã thấy tờ giấy ghi chép, trên trang giấy màu vàng nhạt in hoa văn chìm viết dòng chữ, "Tối nay ban nhạc có hai ca diễn, buổi sáng ngày mai em về."

Không có xưng hô, không có ký tên, chỉ có hoa văn thiếp vàng gợi nhớ đến quán bar Lạc Nhật.

Hẳn nhớ rõ, đây là tờ giấy ghi chép mà họ dùng để nói chuyện lần đầu năm đó, cô còn giữ, cả chiếc khăn tay kia, cho đến tận bây giờ.

Ngực nóng lên, Trác Siêu Việt lấy ra di động, bấm số gọi cho thư ký: "Tìm mua cho tôi một căn nhà gần học viện âm nhạc... Giá cả không cần quan tâm, cách âm tốt, gần học viện, thời gian đi bộ không vượt quá năm phút, tốt nhất là đối diện ngay gần đó."

"Vâng, tôi hiểu."

Vừa cúp máy, điện thoại của hẳn lại kêu lên, hẳn nghe máy.

"Việt, em rất nhớ anh, anh có nhớ em hay không?" Giọng nói của người phụ nữ trong điện thoại vang đến làm da đầu hẳn run lên.

"Xin lỗi, tôi không nhớ ra cô là ai."

"Hà?" Người phụ nữ nhẹ nhàng cười trong mớ âm thanh hỗn độn, "Vậy anh có nhớ lô hàng ở Nga không?"

"À, có chút ấn tượng."

"Vậy hẳn là anh rảnh đi với em ăn bữa cơm chiều?"

Trác Siêu Việt cầm điện thoại đẩy cánh cửa trước mặt, ngồi ở bên giường, ý cười cực kỳ ám muội. "Tôi rất muốn cùng cô ăn cơm chiều, nhưng mà cô gái trên giường cùng tôi bây giờ hình như không cho tôi đi..."

Trong điện thoại trầm tĩnh một chút, "Không sao, em có thể chờ anh!"

"Nhưng chắc là rất lâu..."

"Được rồi, em chờ anh ăn bữa khuya. Xong việc gọi cho em!"

Cúp máy.

Hắn tùy tay ném di động, nằm ở trên giường. Trên gối còn phảng phất mùi hương của cô, quần quanh ở bên chóp mũi.

Trác Siêu Việt nghiêng người nằm, sờ tấm chăn mềm mại, từ gối nhấc lên mấy sợi tóc dài, vòng qua ngón tay...

Người phụ nữ trên giường này, rất nhanh sẽ là của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ca diễn đầu chấm dứt, Cốc Vũ nhận được tin báo ca diễn thứ hai hủy bỏ.

Đúng lúc đó, bạn gái Cốc Vũ, Tiểu Hi đến tham gia, Hạ Tới đề nghị mọi người cùng đi ăn bữa khuya. Mọi người nhiệt liệt hưởng ứng, nhưng lại lập tức vì vấn đề ai mời mà tranh chấp mãi không xong.

Mộc Mộc nhìn đồng hồ, mới hơn mười giờ, vốn rất muốn về Cách Thế Quan Lan, nhưng thấy tâm trạng Bạch Lộ rõ ràng không tốt, còn cố gắng làm bộ vui vẻ, Mộc Mộc chưa xót, không đành lòng để cô ấy một mình nhìn Cốc Vũ và Tiểu Hi ngọt ngào, vì vậy, đi theo mọi người.

Mới lập thu, lá cây lác đác, gió lạnh phát phơ, mọi người ngồi quán ven đường ăn món lẩu kinh tế, vung tay uống rượu, trêu chọc lẫn nhau, tiếng cười vang vọng trong đêm khuya tịch mịch.

Mộc Mộc lại không hứng thú nổi, cầm chén rượu, một lúc lại nhìn đồng hồ, sau đó lại nhìn Cốc Vũ điềm tĩnh bên cạnh Tiểu Hy, vành tai tóc mai chạm nhau, chốc chốc lại nhìn sang Bạch Lộ đầu rượu với Hạ Tới. Mặc dù từ lượng của Bạch Lộ không tồi, nhưng cô ấy vẫn không phải là đối thủ của Hạ Tới, chưa qua một tiếng, thần thái đã bắt đầu lo mơ.

Cốc Vũ nhìn không được khuyên Hạ Tới đừng ép, không ngờ Bạch Lộ không cảm ơn, còn hung hăng liếc mắt trừng anh ta: "Chúng tôi chỉ đùa, anh có ý kiến gì? Cút một bên nói chuyện yêu đương của anh đi, đừng bao đồng chuyện người khác!"

Cốc Vũ bị mắng, mặt lúc đỏ lúc trắng, nhìn thoáng qua Tiểu Hàn. Tiểu Hàn âm thầm lắc đầu nói nhỏ, "Anh tha em đi!"

Mộc Mộc cũng không khuyên cô ấy, bởi vì cô có thể hiểu được nỗi đau trong lòng Bạch Lộ, yêu bạn trai của bạn mình, đau khổ đều phải nén mà nuốt vào trong. Say rồi sẽ không phải nhìn thấy cảnh mình không muốn nhìn, nghĩ những điều mình không muốn nghĩ.

Trước kia cô không hiểu vì sao, có những người vì người thân, vì bạn bè mà từ bỏ tình yêu của mình.

Bây giờ cô hiểu, so với tình yêu, tình thân, tình bạn cũng là một loại đạo đức, một loại nhân cách.

...

Cuộc vui vô cùng náo nhiệt, một chiếc xe thể thao màu đen dừng đèn đỏ ở ngã tư đường. Xe đã đủ đẹp mắt, người đẹp lái xe lại còn đẹp hơn, váy liền áo đỏ tươi, tóc đen quăn rũ, nờ rộ trong đêm tối.

Tất cả mọi người nhìn qua, ngay cả lái xe taxi ngược chiều cũng quên mình sắp đi hướng nào, kéo cửa kính thủy tinh xuống nhìn lại.

Màn đêm huyền ảo lập tức rơi vào yên tĩnh.

Người đẹp không để ý xung quanh, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Có người đẹp đến vậy sao, qua nhiên không quá cầu kì mà nhan sắc, từ gương mặt đến dáng người không có gì để soi mói, còn có những đường cong gợi cảm, so với Bạch Lộ... không, không có ai có thể so sánh được.

Người đẹp dường như biết tất cả xung quanh đang nhìn mình, vén mái tóc xoắn trên bờ vai trần rậm nắng, không chút keo kiệt triển lãm vẻ quyến rũ của mình, sau đó quay đầu nhìn sang ghế phụ, nơi người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần.

Cô ta ghé người qua, tay dừng ở trên vai người đàn ông, ghé vào tai anh ta nói nhỏ vài câu, nụ cười như sương khói...

Bởi vì người đẹp xoay người, gương mặt người đàn ông bên cạnh hiện ra dưới ánh đèn đường, phong thái đỉnh đặc không thể che giấu trong đêm tối...

Hắn mở mắt ra, cười nhạt, hơi hơi ghé mắt, cái nhìn làm cho người ta xem không hiểu, nhìn không thấu, lại dễ dàng bị hấp dẫn...

Mộc Mộc hít mạnh một hơi, khuôn mặt này đã từng hiện lên trong tâm trí cô không biết bao nhiêu lần, sao cô có thể không nhận ra được.

Tuy rằng Trác Siêu Việt đã nói qua cho cô, hắn đã có người trong lòng, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng đêm nay tận mắt nhìn thấy, cô vẫn... Lạnh, cô cúi đầu kéo chiếc áo khoác trên người, nhưng vẫn chẳng thấy ấm thêm dù chỉ đôi chút.

Cô cầm bát canh uống một hơi, dạ dày ấm lên nhiều, nhưng trái tim vẫn giá băng như cũ.

Môi Trác Siêu Việt khẽ mở, ánh mắt vòng qua người đẹp, xuyên qua đám người, giống như dừng ở nơi nào đó, nụ cười cũng nhạt đi nhiều...

"Mộc Mộc, cậu nhìn xem, người đàn ông kia thật đẹp trai!" Bạch Lộ kích động lay lay tay cô.

Mộc Mộc lung tung gật đầu, bụng chén rượu uống cạn. Một chút vị cũng không có, còn nhạt hơn nước lọc. Cô cầm lấy bình rượu bên cạnh, cũng không rót ra chén, trực tiếp tu.

Bên cạnh xôn xao, Mộc Mộc buông vỏ chai rượu, tò mò theo ánh mắt mọi người nhìn qua.

Chiếc xe thể thao mở cửa, Trác Siêu Việt mặc quần áo đen xuyên qua đám người, thẳng tắp đi đến phía cô, gương mặt thâm trầm dưới ánh đèn đường tỏa ra khí thế bức người.

Không phải chứ, cô ngồi trong đám người hỗn độn như vậy hắn cũng có thể nhìn thấy?

A, cô quên mất, hắn là tay súng bắn tỉa, giỏi nhất chính là phân biệt mục tiêu trong đám đông, tập trung, đánh lẻ.

Mộc Mộc cảm thấy, bây giờ mình đang bị đánh lẻ, tim nhảy vọt lên.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trác Siêu Việt đi đến trước bàn, ánh mắt thần nhiên đảo qua một đồng vỏ rượu hỗn độn, đảo qua Cốc Vũ, lướt tới Bạch Lộ, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt đỏ đẫn của Mộc Mộc, "Không phải em nói tối nay có buổi diễn sao?"

"À..." Cô có cảm giác làm chuyện xấu bị bắt tại trận, lặng lẽ đứng lên, trả lời không tiếng động, "Vốn có, nhưng bị hủy đột xuất."

"Vì sao không trở về nhà?" Cách nói này, nghiêm nhiên như thể một người chồng trách cứ vợ mình không về chăm sóc gia đình vậy.

"Em đi ăn khuya cùng bạn bè, không được sao?" Tuy rằng là chị dâu hắn, nhưng không đến nỗi ngay cả tự do cũng không có chứ?

Hắn suy nghĩ một chút, dường như không tìm được lý do, sửa giọng: "Ăn no chưa?"

Cô gật đầu, bị hắn bắt gặp thế này, chưa ăn no cũng không thể ăn tiếp.

Hắn vừa lòng với câu trả lời của cô, sắc mặt dịu đi rất nhiều, "Vậy theo tôi về nhà đi."

Mộc Mộc cúi đầu liếc mắt nhìn Bạch Lộ, Bạch Lộ đối diện cô làm dấu "ok", ánh mắt như nói: Có bạn trai tốt như vậy, còn không mau mau cùng anh ta về nhà?

Mộc Mộc nhẹ nhàng lắc đầu, đáng tiếc không phải là hắn!

Bạch Lộ đẩy cô ra khỏi chỗ ngồi.

Thấy cô đi ra, Trác Siêu Việt gọi nhân viên phục vụ, rút một tập tiền trong ví, đưa cho cậu ta, "Giúp tôi tiếp đón những người bạn này, số tiền còn thừa anh giữ lấy."

Người bán hàng mừng rỡ gật đầu, "Tôi biết, tôi biết."

"Mọi người từ từ ăn, không quá vội." Trác Siêu Việt mỉm cười nói xong với những người trong ban nhạc, trở lại nắm lấy tay Mộc Mộc, kéo cô rời đi.

Lòng bàn tay hắn, trước sau như một, ấm áp...

Bên đường, người đẹp dựa vào xe thể thao chờ bọn hắn, cặp chân thon dài ẩn hiện sau chiếc váy xê tà làm cho bao người qua lại đánh giá.

"Việt, cô ấy là ai vậy?" Cô ta dịu dàng hỏi, Mộc Mộc nhớ rõ giọng nói này, cô đã từng nghe thấy trong điện thoại.

"Cô ấy..." Trác Siêu Việt nắm tay Mộc Mộc càng chặt, dùng giọng nói làm cho người ta dễ liên tưởng, "Cái này không tiện nói ra... Trước mắt, quan hệ của chúng tôi tạm thời là... chung nhà."

Người đẹp kinh ngạc đánh giá Mộc Mộc, cười nghi ngờ, "Từ khi nào anh thích loại bé con này?"

"Trước giờ vẫn thích." Trác Siêu Việt cố ý tiến gần về phía Mộc Mộc, ám muội liếc mắt nhìn cô: "Tôi vẫn thích các cô bé, càng trẻ càng thích, đặc biệt là vị thành niên."

Biết rõ Trác Siêu Việt có ý định chọc giận người phụ nữ kia, tim Mộc Mộc vẫn đập liên hồi, nhất là khi hắn nói ra ba chữ "Vị thành niên" kia.

Cô lại không hề biết rằng, căn bản Trác Siêu Việt không định làm bất kỳ ai tức giận, hắn thăm nghĩ để cho cô hiểu được: Hắn vẫn yêu cô, yêu từ khi cô còn chưa trưởng thành...

Nhưng cô không hiểu được.

"Tôi còn có việc, không tiễn cô về nhà, cô tự lái xe về đi." Trác Siêu Việt nói.

"Xe của anh..."

"Cô giữ lấy, coi như là thù lao."

Không có một câu dư thừa vô nghĩa, Trác Siêu Việt kéo Mộc Mộc rời đi.

Hắn vừa đi vừa lấy di động bấm số, "Hàng, hộp kim cậu muốn đã về đến nơi, tôi gửi trực tiếp đến đơn vị cậu..."

"Tiền? Tùy đi, cậu xem giá trị đáng bao nhiêu thì trả bấy nhiêu... Một ngàn?!" Hắn đọc giá, "Một khối hộp kim giá nhiều tiền như vậy?... Cậu đừng nói với tôi chuyện giá trị, nhà khoa học các cậu làm sao biết được sự khó khăn của người dân thường..."

"Cần, tại sao không cần chứ? Được, cậu gửi trực tiếp vào tài khoản công ty tôi, tôi sẽ bảo bên tài vụ lo liệu... Được, tôi đã biết."

"A, đúng rồi, lần trước cậu nói cần một mảnh đầu đạn, tôi đã giúp cậu lấy về, sẽ sớm giao cho cậu... Không cần trả tiền, cái này tặng miễn phí."

Mộc Mộc lặng lẽ quay đầu, cách dãy phố dài thấy người đẹp thất thần dựa vào xe thể thao, ánh mắt trống rỗng nhìn bóng dáng Trác Siêu Việt.

Nhưng hắn không hề quay đầu.

...

Vòng qua ngã tư, Mộc Mộc nghĩ sứ mệnh của mình đã hoàn thành, rút về bàn tay bị hắn nắm. "Anh luôn thích làm tổn thương phụ nữ như vậy sao?"

Trác Siêu Việt nhìn chăm chăm môi cô, suy nghĩ suốt một phút.

"Lúc cô ta bước vào công ty tôi, mới từ Nga tốt nghiệp về. Cô ta xin tôi cho mình một cơ hội, tôi đã cho cô ta rất nhiều cơ hội. Hôm nay, cô ta tự mình đứng ra lập công ty mạo dịch... Em cho rằng đây là tôi làm tổn thương cô ấy?"

Mộc Mộc đã hiểu, thì ra là cô ta phản bội hắn. "Cho nên anh hận?"

"Không có gì đáng để hận, cô ấy cũng đã làm cho tôi rất nhiều việc, cái giá phải trả cũng rất nhiều..." Trác Siêu Việt bâng quan cười, xoay người nhìn Mộc Mộc. "Còn sớm, có nơi nào muốn đi không? Tôi đưa em đi."

Nơi nào muốn đi, mắt cô sáng ngời: "Lạc Nhật được không?"

"Được!"

Mấy năm nay, thành phố S thay đổi rất nhiều, quán bar Lạc Nhật không còn là quán bar nhỏ tràn ngập ăn chơi trụy lạc, bây giờ ánh sáng lấp lờ phát ra từ bức tường rất lớn, ghép thành hai chữ Lạc Nhật, bắt mắt trong màn đêm đen tối.

Lúc mới ra tù, Mộc Mộc cách hai ba ngày lại qua đây một lần, nhưng giá cả trong đây thật cao dọa người, có thể đánh bay sinh hoạt phí của cô trong

một tháng. Lo lắng đến việc dành dụm tiền giúp ba mẹ đổi một khối mộ tốt, cô chỉ có thể đứng xa xa nhìn vào "Lạc Nhật" huy hoàng rực rỡ ánh đèn.

Còn chưa tiến đến cửa lớn, nhân viên phục vụ đã cung kính mở cửa, "Trác tiên sinh, đã lâu ngài không tới."

"Ừm."

Vừa mới vào bên trong, quản lý đã nhanh chân chạy đến, khách khí chào hỏi, trực tiếp dẫn bọn họ lên lầu hai, đến một bàn có biển "Đặt trước", kéo ghế giúp bọn họ, hỏi có gì cần dặn dò.

Trác Siêu Việt chỉ nói một câu: "Như mọi khi."

Quản lý lập tức hiểu ý, dặn nhân viên phục vụ mang Whiskey lại.

Mộc Mộc ngồi trên ghế, nhìn chung quanh, vị trí bọn họ không phải tốt lắm, gần cửa sổ, cúi đầu có thể thấy những người ra vào, có vẻ hơi ồn ào.

Nhưng... lại có thể nhìn rõ những người qua lại cửa lớn.

"Anh thường xuyên đến đây sao?" Mộc Mộc tò mò hỏi, "Hình như bọn họ đều biết anh."

"Không thường đến." Trác Siêu Việt bình tĩnh trả lời. "Nhưng tôi là cổ đông nơi này, nên bọn họ đều biết tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lôi Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Hắn là cổ đông ở đây?

Thấy Mộc Mộc khó nén nổi kinh ngạc, Trác Siêu Việt giải thích: "Ba năm trước hoạt động của quán bar đình trệ, chủ nơi này không có vốn để duy trì, định đóng cửa. Tôi cảm thấy hơi đáng tiếc, cho nên đầu tư với ông ta, sửa chữa lại, đổi phong cách một chút."

Hắn bình thản nói, không mang theo cảm xúc gì, giống như kể một trong rất nhiều dự án đầu tư của mình vậy.

Nhưng Mộc Mộc không có cách nào bình tĩnh.

Nhân viên phục vụ mang Whiskey đặt trên bàn.

Trác Siêu Việt rót một ly đưa đến trước mặt Mộc Mộc, "Ném thử xem."

Cô nhận lấy đưa lên miệng, Whiskey dù pha loãng, chảy qua yết hầu vẫn cay xè nóng cháy, hương vị vẫn giống như trong trí nhớ của cô.

Tay cô cầm rượu bắt đầu run lên.

Đối diện vẫn là hắn, Lạc Nhật vẫn náo nhiệt ngập trong vàng son, Whiskey vẫn thiêu đốt yết hầu như vậy, giống như thời gian chưa từng trôi qua, vẫn luôn dừng lại ở đêm hôm đó...

"Thế nào?" Trác Siêu Việt hỏi cô, "Mùi vị không thay đổi đúng không?"

Cô gật đầu, thiếu chút nữa thốt lên hỏi: Vì sao vẫn là mùi vị này? Vì sao muốn đầu tư vào đây? Vì sao thích ngồi vị trí này? Thật sự không nhớ rõ bất cứ điều gì sao... Hay là không muốn làm cho mình nhớ đến?

Cô không hỏi, cô biết hắn nhất định sẽ cười mình: "Cô nghĩ rằng vì tôi chờ đợi cô? Cô nghĩ rằng đối với cô, tôi nhớ mãi không quên? Trác Siêu Việt tôi muốn dạng phụ nữ nào không có, vì sao phải chờ cô? Vừa rồi không thấy sao, cô gái đó đẹp hơn cô một trăm lần..."

Cô cúi đầu uống rượu, không phải không có dũng khí tự rước lấy nhục. Mà là cho dù đáp án thế nào cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Cho rù hắn nhớ rõ, cho dù mấy năm nay hắn cũng đi tìm cô, thế thì sao? Hắn vĩnh viễn không có khả năng chấp nhận cô, bởi vì cô là chị dâu hắn, hắn không thể vượt qua Lôi Trì nửa bước.

"Sau khi chia tay với anh trai tôi, em có dự định gì không?" Trác Siêu Việt cầm ly rượu, dường như vô tình hỏi, "Có nghĩ tới việc tìm một người đàn ông chăm sóc?"

Cô lắc đầu, "Em có thể tự chăm sóc cho mình."

"Để cho tôi chăm sóc em đi."

Tay Mộc Mộc dừng lại, ly rượu run rẩy, chất lỏng màu đậm vàng sóng sánh trong ly.

Cô hướng hân cười, lắc đầu.

Cho dù cô lưu lạc đầu đường cũng không cần sự thương hại của hân.

Dường như hân muốn nói gì đó, lời đến miệng lại nuốt xuống. "Được, hãy tự chăm sóc tốt bản thân mình."

Đêm đó, dường như tâm trạng Trác Siêu Việt rất được, uống rất nhiều rượu, còn không đã, hỏi cô: "Có muốn thử mùi vị Whiskey nguyên chất? Được lắm!"

Cô không sợ chết gật gật đầu, Trác Siêu Việt tức khắc kêu nhân viên phục vụ lấy đến hai bình Whiskey chưa khai nắp.

Whiskey không pha loãng, Mộc Mộc chỉ uống một ngụm nhỏ, cổ họng dường như bị đốt cháy, đau đến mất đi tri giác, quả thực so với rượu Mao Đài của quân đội còn mạnh hơn nhiều.

Nhớ tới hai chữ "quân đội", đột nhiên Mộc Mộc nghĩ đến một chuyện đã muốn hỏi từ lâu.

"Anh rời bộ đội bao lâu rồi?"

"Hơn bốn năm."

"Là lúc chúng ta..." Mộc Mộc dừng lại, lảng tránh vấn đề nhạy cảm, "Là thời gian đó?"

"Ừ, thời gian đó tôi không có việc gì để làm, vì vậy thường xuyên đi bar thả dâm. Đúng lúc đó gặp được em."

Nhớ tới năm đó thảo luận về vấn đề "giấc mơ", Mộc Mộc cũng hiểu, cái hân gọi là giấc mơ đó, chính là làm quân nhân. "Em có thể hỏi vì sao anh rời khỏi bộ đội không?"

Trác Siêu Việt cầm ly rót đầy Whiskey nguyên chất, uống xong, "Bởi vì tôi lỡ tay, đánh một người đến tàn phế."

Đánh đến tàn phế? Trác Siêu Việt trong mắt cô, đúng là rất cuồng ngạo, đúng là rất khó tự chế, nhưng không đến mức tàn nhẫn như vậy, trong đầu Mộc Mộc không tự chủ được hiện lên vết thương trên vai hân, "Vì sao anh đánh người?"

Hân cười khổ, "Cho dù là nguyên nhân gì, tôi là quân nhân, ra tay đánh người là tôi không đúng. Người nhà của người đó tìm đến doanh trại đòi công bằng... Ba tôi công tác ở quân khu, sự việc này nếu làm lớn sẽ ảnh hưởng không tốt đến ông ấy..."

Hân cúi đầu, khi ngẩng đầu lại là nụ cười thần nhiên. "Không ở bộ đội cũng tốt, không cần mệt mỏi, cũng không có người đốc thúc."

Nhìn nụ cười trên mặt Trác Siêu Việt, Mộc Mộc bỗng nhiên không xác định được - hân, có phải thực sự bàng quan đến nỗi không để điều gì trong lòng hay không?

Cô cười vỗ vỗ vai hân, "Cho dù trước kia đã xảy ra chuyện gì, qua rồi thì là qua rồi, anh còn trẻ, còn thời gian làm lại từ đầu..."

"Không sai." Hân cầm chén rượu lên, nói với cô: "Người còn sống, đừng chấp nhất chuyện đã qua. Em cũng còn trẻ, còn thời gian theo đuổi giấc mơ của mình. Đừng quên, dù mất tất cả em cũng còn có đàn dương cầm."

Đúng vậy, cô còn có âm nhạc, còn có đàn dương cầm. Cô cười gật đầu, cầm ly rượu, "Được! Cùng ly!"

Rượu đi vào, không còn khó nuốt như thuốc độc...

...

Đã bao lâu rồi không vui vẻ như vậy? Giống như lợi ngược dòng thời gian trở về lần đầu họ gặp nhau.

Đại khái uống nhiều Whiskey, cô rất muốn cười, càng uống càng muốn cười. Hơn nữa nghĩ đến bốn năm trước, bọn họ vẫn là người xa lạ, ngay cả tên nhau cũng không biết, lại ở trong này uống rượu, tâm sự, cuối cùng còn ở trên giường làm một trận long trời lở đất.

Mà nay, cô là chị dâu hân, khoảng cách đó, bọn họ khó có thể vượt qua, nhưng cô vẫn cảm giác bọn họ rất gần, có thể dễ dàng đọc được tâm tư của nhau.

Sau đó, cô lại chuyên tâm uống rượu, đầu óc choáng váng, mơ hồ, hỏi ra một vấn đề ngớ ngẩn.

"Anh nói xem chúng ta có tính là người nhà không?" Người nhà, danh từ thật là đẹp.

Hắn suy nghĩ rất lâu, dường như tư duy cũng mất đi sự linh hoạt, "Không tính, nếu em kết hôn với anh trai tôi, chúng ta mới là người nhà."

"À..." Cô chống cằm ảo tưởng, nếu hắn là người nhà của cô, cũng không tồi, bọn họ có thể ở lâu trên lầu dưới, gặp mặt mỗi ngày.

Trác Siêu Việt nghĩ cô nhớ người thân, ở trước mặt cô vẫy tay, làm cho cô tập trung lại, "Em có nghĩ tới việc tìm cha đẻ của mình hay không?"

"Cha đẻ?" Cô ghé vào bàn cười phá lên, cười đến nỗi nước mắt chảy ra.

"Làm sao vậy? Đáng cười lắm sao?"

Cô giật lấy ly rượu của hắn, uống cạn, "Ông ta đã chết! Ông ta đã chết..."

Trác Siêu Việt nhìn, hồi lâu, cầm lấy đôi tay run rẩy của cô: "Em say rồi."

Cô say, hắn cũng say.

Lúc bọn họ ra khỏi Lạc Nhật, cả người lắc lư xiêu vẹo, không đi đứng đoàng hoàng nổi.

Nhân viên phục vụ đuổi theo: "Trác tiên sinh, có cần tôi giúp ngài gọi xe không?"

Trác Siêu Việt xua xua tay, ôm lấy vai Mộc Mộc, đi bộ đến đài phun nước.

Không chịu nổi sức nặng, Mộc Mộc đẩy mạnh hắn ra, "Ép em chết mất."

Hắn căn bản không thấy cô nói gì, cánh tay ôm cô trở lại. "Em tin tôi, tôi nhất định có thể thực hiện giấc mơ của em, tôi không chỉ có thể giúp em vào học viện âm nhạc, còn có thể đưa em đi nước ngoài du học..."

"Ai cần!" Cô lại một lần nữa đẩy hắn ra, đi đến cạnh vòi phun nước, bước lên thềm cao.

Suối phun nước phun trên người cô, làm ướt mái tóc dài, ướt quần áo cô. Cô cười với hắn, cười chưa bao giờ sáng lạn như thế, xinh đẹp như thế.

"Trác Siêu Việt, em nói cho anh nghe, Tô Mộc Mộc em không cần bất kỳ ai chăm sóc."

Cô thật uống say rồi, bằng không những lời đồng dạng này, cô chỉ có thể nói với ông nội Chu Công lúc ngủ.

"Anh chờ xem, em không những có thể thi đỗ học viện âm nhạc, em còn có thể đỗ nghiên cứu sinh, sau này, em muốn chơi đàn ở sân khấu có hàng vạn người xem... Em muốn cho tất cả mọi người biết, từng ngồi tù thì sao? Không nói được thì thế nào? Tô Mộc Mộc em có thể đàn được những khúc nhạc động lòng người..."

"Trác Siêu Việt, anh nói xem, em làm được không?"

Hắn nhìn cô, cười đến sáng khoái, không ngừng gật đầu: "Được, em đương nhiên làm được."

Cô cúi đầu, cẩn thận lấy trong túi ra "bông hoa hồng trắng", rũ nó thành chiếc khăn tay, giơ cao lên.

Chiếc khăn màu trắng bay trong gió, cô cười thả tay, làm cho gió đem nó cuốn vào đêm tối...

Cô say, nhưng cô biết bản thân mình đang nói gì, làm gì. Còn không làm cho cô mất đi lý trí, ngược lại làm cho cô thêm dũng khí.

Từ nay về sau, cô sẽ sống thật tốt, tự chăm sóc bản thân mình, cô không cần người khác tạo nên kỳ tích cho mình, cũng không cần người khác giúp mình thay đổi vận mệnh, vận mệnh của cô, cô có thể tự mình thay đổi, con đường tương lai, cô cũng muốn tự mình bước đi.

Trác Siêu Việt đi đến trước mặt cô, nhìn cô, nụ cười trên môi dần dần biến mất.

Bỗng nhiên, hắn vươn tay ôm lấy cô, kéo cô ngồi xuống thềm đá.

"Vì sao không cần nó?"

Cô cười chỉ chỉ vào ngực, "Có những thứ vẫn để trong này..."

Tay hắn ôm thắt lưng cô cứng lại, cơ thể của cô thuận thế đổ về phía trước, môi không cẩn thận chạm vào bờ môi mềm mại của hắn, lưu lại cảm giác tê dại mãnh liệt.

Cô vừa định tránh, hắn lại một lần bắt ngực nâng mặt cô lên, bắt đôi môi cô làm tù binh...

Nụ hôn trong nháy mắt châm ngòi cho nhiệt tình trong Mộc Mộc, một chút ý thức sót lại sụp đổ. Trời đất như nghiêng ngả, ánh sáng như mơ hồ, đài

phun nước bắn ra giống như những giọt mưa.

Cô không phân biệt được đâu là hiện tại, đâu là quá khứ? Đây là sự thật, hay lại là mơ?

Thế này, hẳn lại là mơ rồi.

Trong thực tế hẳn không lạnh lùng gọi cô là chị dâu thì là châm chọc, khiêu khích, giẫm lên lòng tự trọng của cô. Chỉ có Trác Siêu Việt trong mơ mới nhiệt tình như vậy, mới có thể ôm cô vào trong ngực mà hôn, mới có thể lấy đầu lưỡi lách qua hàm răng cô, hung hăng đi vào, còn cuồn cuộn chiếm hữu, ngang ngạnh làm cô sinh đau.

Coi như đây là mơ đi.

Cô quên đi tất cả ôm lấy cổ hắn, dùng hết sức lực hôn trả. Hắn giữ lấy thắt lưng, cánh tay đỡ lấy cơ thể cô mềm mại...

Chính là cảm giác này, giống như nụ hôn trong trí nhớ, đau đớn lại cháy bỏng, kích thích mà tuyệt vọng...

Lúc sau, động tác của hắn lệch khỏi quỹ đạo vốn có, tay tiến vào trong vạt áo cô, ngón tay lạnh như băng di chuyển qua làn da nóng bỏng... cho đến khi đặt lên nơi mềm mại.

Cổ họng của hắn phát ra một tiếng rên nhẹ, ngón tay chột căng thẳng, lòng bàn tay miết vào vuốt ve không chút dịu dàng... Dường như hắn còn không thỏa mãn, ngón tay luồn vào trong áo ngực cô, dò xét, nắm lấy nụ hoa e ấp.

Còn thắm vào làm cho thân kinh càng thêm mất cảm, cơ thể cô như nhũn ra, khó chịu được thở dốc, theo bản năng bám lấy bờ vai, đem cơ thể run lập cập dán chặt vào thân hình cường tráng của hắn.

Cô chưa bao giờ mơ một giấc mơ chân thật đến vậy, mỗi một động tác vuốt ve đều tạo lên một sự tê dại chân thật. Cả người bị cảm quan khống chế, hai tay không biết thế nào, vờ vào áo sơ mi, lần theo lưng hắn...

Cô mơ hồ thấy có xe đi qua, huýt sáo một tiếng... Dù sao cũng chỉ là mơ, cô không để ý đến, tham lam dùng đôi tay nhỏ bé cảm thụ đường cong trên người hắn...

Cô muốn càng nhiều, muốn có hắn, muốn được hắn "yêu". Hắn dường như cũng muốn hơn nữa, từ môi cô trượt xuống phía dưới, hôn tới cổ cô... vật nóng bỏng phía dưới cọ vào hai chân cô...

Sự nóng bỏng dưới đùi dấy lên, thiêu hủy của cô toàn bộ ý thức, trí nhớ tại thời khắc máu chốt này thì dừng lại.

Cô không biết đã xảy ra cái gì, cũng không biết sau đó Trác Siêu Việt làm gì mình.

Một đoạn ngắn ngủi lưu lại trong đầu là, hắn đắp chăn cho cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt trên mặt mình, dịu dàng mềm mại dừng trên trán.

"Mộc Mộc, bây giờ, anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh..."

Cô ôm chầm, ngọt ngào cười xoay người.

Cô biết chỉ là mơ, bằng không giọng nói Trác Siêu Việt sao có thể dịu dàng như thế...

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Cô ngủ thẳng cho đến khi mặt trời lên cao, nghe thấy dưới lầu tiếng lạch cạch di chuyển, còn có giọng đàn ông xa lạ hô lên, "Có phải đặt ở đây không? ...A, được rồi!"

Mộc Mộc tỉnh lại trong giấc mộng, cảm giác đầu tiên chính là đầu giống như có thiên quân vạn mã giẫm lên, đau muốn nổ tung. Cô day day thái dương, mở mắt, sững sờ hơn nửa ngày mới phát hiện mình đang nằm trên giường ở ngôi nhà mới chuyển đến sống nhờ, ngoài kia, mặt trời đã nhô cao trên đỉnh.

Tại sao cô lại ngủ ở đây.

Cô cố gắng nhớ lại, nhưng những chuyện đã xảy ra tựa như những thước phim đứt quãng rời rạc, không nối liền nhau.

Cô nhớ mang máng mình ở Lạc Nhật uống rượu với Trác Siêu Việt, hai người hàn huyên rất nhiều thứ... Hắn đưa cô rời khỏi Lạc Nhật, cô đứng bên đài phun nước thả rơi chiếc khăn tay... Sau đó hình như bọn họ ở bên đài phun nước, hôn nhau quên trời đất, trên màn ảnh hiện lên cảnh tượng giới hạn người xem...

Trái tim cô trùng xuống, cô đưa tay sờ môi mình thăm dò, vừa đụng vào thấy chỗ đau hơi sưng lên.

Chẳng lẽ, cảnh nóng tối qua không phải là mơ?

Vậy về sau thì sao? Cô về nhà bằng cách nào, thế nào lên giường... Cô ảo não lấy hai tay vò đầu, cho dù vò thế nào cũng không nhớ lại được.

Đột nhiên, người cô cứng lại, chăm chăm nhìn quần áo, là kẻ caro hồng nhạt... Mộc Mộc ngồi bật dậy, cúi đầu nhìn, trên người quả nhiên mặc áo ngủ, cô sờ sờ ngực, lại banh cô áo nhìn vào, bên trong áo ngực ren trắng cũng không thấy.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, cô nằm trên giường, Trác Siêu Việt ngồi bên cạnh, giúp cô cởi cúc áo...

Không phải chứ? Bọn họ đêm qua không phải là rượu xong làm loạn?

Nếu thực sự là thế, cô đã làm thất vọng Trác Siêu Việt rồi, dù sao bây giờ cô vẫn là bạn gái anh, mà Trác Siêu Việt, nhất định cũng không tránh khỏi day dứt?

...

Dưới lầu vang lên tiếng đóng cửa, âm thanh ồn ào cũng từ từ biến mất.

Trong phòng vừa im lặng, Mộc Mộc đang định ôm gối tiếp tục hồi hận, phòng lại vang lên tiếng gõ cửa.

"Tỉnh chưa?" Là giọng nói Trác Siêu Việt, rất nhẹ.

Cái gì đến sớm muộn cũng đến, cô hít sâu vào một hơi, thở ra, bò xuống giường, mở cửa.

Trác Siêu Việt mặc đồ ở nhà màu trắng đứng bên ngoài, trong tay còn bung một bát canh màu đỏ, trên người đã không còn mùi rượu, chỉ còn phảng phất hương bạc hà. "Thế nào, có phải rất đau đầu không?"

Vừa nhìn thấy Trác Siêu Việt, cô hoảng loạn, vuốt vuốt lại tóc, vụng trộm nhìn sắc mặt hắn. Mặt hắn vẫn thản nhiên lạnh nhạt, không hề bất an, càng không có áy náy, nhìn qua như chưa xảy ra chuyện gì.

Chẳng nhẽ tất cả những gì trong trí nhớ cô chỉ là nằm mơ?

Aiz, từ khi gặp Trác Siêu Việt, càng ngày cô càng không phân biệt được đâu mơ đâu thực.

Hắn đưa bát canh đến, chậm rãi nói, "Tôi nấu cho em bát canh đường mật, uống chút đi cho bớt đau đầu."

"Cám ơn!" Mộc Mộc nhận lấy bát canh uống một ngụm, vị đường chạy vào yết hầu ấm lại ngọt, cô cười so với mật còn ngọt hơn, "Tôi hôm qua anh cũng uống nhiều, không đau đầu sao?"

"Đã quen rồi." Hắn nói, "Đúng rồi, hôm nay tôi mua vài thứ, người bán tặng hai vé đi xem hòa nhạc, tôi không có người đi cùng, buổi tối em rảnh không?"

"Có rảnh, đêm nay ban nhạc không diễn." Có hòa nhạc, làm sao có thể không có thời gian. Nhưng mà có chuyện cô không nghĩ ra, "Anh mua cái gì mà lại được tặng vé xem hòa nhạc."

"Em xuống lầu nhìn xem sẽ biết!" Về mặt hắn thần bí.

"À."

Thấy hắn quay đầu chuẩn bị rời đi, Mộc Mộc cúi đầu vừa uống canh vừa chuẩn bị đóng cửa, không ngờ hắn nghĩ tới điều gì, quay người lại, "Tôi đã đem tất cả quần áo hôm qua thay cho em đến tiệm giặt là, ngày mai người trong tiệm sẽ mang đến."

Nhắc tới việc thay cho quần áo, Mộc Mộc bị sặc, che miệng ho khan một trận. Khuôn mặt ghen hồng ửng lên. Rất lâu sau cô mới thở ra hơi, thử thăm dò mở miệng, "Quần áo của em.. Không phải là anh giúp thay chứ?"

"Là tôi thay." Hắn nhìn mặt cô hồng thối, đáy mắt có ý cười, "Việc chẳng đáng gì, không cần cảm ơn."

"Anh..."

Ánh mắt hắn đắc ý có tình ngấm ngấm ngực cô. "Nói thật, mấy năm nay em trưởng thành rất nhiều..."

Hắn cố ý đem trọng tâm của câu đặt ở hai từ "trưởng thành", làm cô rất khó không liên tưởng đến một bộ phận đặc thù. Cô cúi đầu, thấy làn áo mỏng dính trên người, chỗ ngực nhô lên còn có hai chấm tròn nho nhỏ.

Cô vội vàng kéo áo ngủ, hai tay giơ lên che lấy ngực.

Trác Siêu Việt che miệng háng giọng, vỗ vỗ bả vai cô, ngữ khí như đang an ủi. "Không cần lo lắng, tôi cũng không phải chưa từng thấy qua..."

Xấu hổ ở trong phòng suốt nửa giờ, Mộc Mộc không ngừng an ủi bản thân mình: Quên đi, không phải chưa từng thấy qua, cũng không phải chưa từng làm qua, hần cũng không để ý, cô còn... Vẫn là phải để ý! Bởi vì cô nghĩ không ra, rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì?

Xấu hổ xen lẫn xấu hổ, nhưng cô vẫn nội trong nửa giờ rửa mặt, chải đầu, ăn mặc chỉnh tề đi xuống lầu.

Vừa mới đi quá nửa cầu thang, cô nhìn thấy Trác Siêu Việt đang đứng ở cửa sổ sát đất, bên cạnh là một cây đàn dương cầm trắng muốt.

Nước son trắng như tuyết, tinh tế, thanh cao, cho tới bây giờ Mộc Mộc cũng chưa từng nhìn thấy một cây đàn dương cầm đẹp như vậy, trong lúc nhất thời quên tất cả mọi thứ, sải bước chạy đến, xem trên xem dưới, nhìn trái nhìn phải.

Cô đưa tay sờ sờ, thấy bên trên có khắc chữ Steinway bèn rút tay lại. Nhưng chần chờ một chút, vẫn không nhịn được hiếu kỳ, khẽ vuốt ve nước son nhẵn bóng, cảm xúc thực tinh tế.

"Đẹp không?"

Loại đàn dương cầm cực phẩm này làm sao có thể dùng từ đẹp để hình dung. "Anh mới mua? Vì sao lại mua đàn dương cầm?"

"Ừm, tôi gần đây mới nung nấu ý chí, muốn học đàn dương cầm." Trác Siêu Việt nói, một bên tùy tiện dựa người vào thân đàn. Mộc Mộc vội vàng đẩy hần, ý bảo hần đứng xa ra chút, đàn dương cầm không phải có thể tùy ý dùng làm chỗ dựa.

"Giúp tôi thử xem cây đàn này thế nào?"

"Được!" Cô cười ngồi xuống chiếc ghế màu trắng, hai tay co vào váy, đến khi bàn tay đỏ ửng mới cẩn thận đặt lên phím.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt, giai điệu duyên dáng vang lên, "Gió thổi ký ức thành những đóa hoa", so với bốn năm trước càng thêm có hồn.

"Được, rất tốt! Âm sắc thanh thấu kéo dài, độ vang rộng, xúc cảm tinh tế, tính cân bằng tốt, sức dẫn cũng rất mạnh... Cô khen ngợi không thôi. Cho dù nhìn ở góc độ nào, cây đàn dương cầm này cũng được coi là hoàn mỹ.

Chỉ là, cây đàn tốt như vậy để cho người mới dùng học, thật là đáng tiếc.

"Đúng lúc tôi còn chưa tìm được thầy dạy, buổi chiều em không có việc gì thì dạy tôi đàn đi." Trác Siêu Việt chuyển ghế đến, ngồi bên cạnh cô, "Tôi trả học phí cho em, một ngàn một giờ, thế nào?"

"Em không thu học phí, mời em đến Pizza Hut ăn Pizza là được rồi."

"Không vấn đề!"

Ngoài cửa sổ là phong cảnh thành phố xinh đẹp

Trong cửa sổ, bọn họ vai sóng vai ngồi trước đàn dương cầm, cô cầm lấy lòng bàn tay cứng nhắc của hần, nghiêm túc dạy, hần học cũng nghiêm túc, ánh mắt vẫn dừng ở đôi môi sưng đỏ của cô...

Thực ra, với đối thoại hàng ngày, Trác Siêu Việt nhìn có thể hiểu, nhưng đề cập đến từ ngữ chuyện môn, hần hoàn toàn không biết. Nhưng hần vẫn làm bộ như hiểu lắm, bởi vì như vậy, hần mới không hề có kỵ mà nhìn ngắm cô, xem cô tươi cười sáng lạn.

Cô thật sự rất yêu đàn dương cầm, lúc đầu ngón tay chạm đến phím đàn, cô giống như hoàn toàn thay đổi, trong ánh mắt chỉ còn lại đam mê. Cô nhất định yêu đàn dương cầm còn hơn yêu hần, bởi vì lúc ở trong lòng hần, cũng không đáng yêu như vậy!

Chạng vạng, bọn họ cùng nhau đi xem hòa nhạc.

Buổi hòa nhạc cũng không cao vời như trong tưởng tượng của Mộc Mộc. Người biểu diễn trình độ chỉ tạm được, hơn phân nửa đều là độc tấu, ít có người đệm.

Nhưng cho dù là chán, cô cũng không đến nổi ngủ gật. Mộc Mộc thật không nói được gì nhìn Trác Siêu Việt bên cạnh, hần ngủ chưa tỉnh, còn ôm cánh tay cô, gối lên vai cô, ngủ cực kỳ thoải mái.

Buổi hòa nhạc đã kết thúc, tất cả mọi người về rồi, hần vẫn còn chìm đắm trong mộng đẹp. Mộc Mộc không đành lòng đánh thức hần, ngồi im như cũ, lặng lẽ nhìn hần ngủ.

Hai ngày này, hắn đưa cô đi Lạc Nhật, mời cô đi ăn Pizza Hut, mời cô uống cà phê, còn dẫn cô đi xem hòa nhạc. Mặc kệ là xuất phát từ sự thương hại hay là tình cũ, hắn đã làm rất nhiều cho cô, hoàn toàn vượt xa nghĩa vụ một người em chồng phải làm cho chị dâu của mình.

Cô cảm giác mình như cô bé bán diêm, vào giao thừa quẹt một cây diêm cuối cùng, trải qua ảo ảnh đẹp nhất. Nhưng ảo ảnh chung quy cũng chỉ là ảo ảnh, cây diêm sớm muộn cũng tàn, rồi cuối cùng cô cũng sẽ bị vất bỏ ở trong đêm tuyết.

Cô không sợ rét lạnh, bởi vì cô sẽ không vì lạnh giá mà chết, cô là Tô Mộc Mộc, tất cả những gian nan nhất cô đã có thể vượt qua, liệu còn điều gì cô không chịu đựng nổi?

Cô ngược lại rất cảm ơn hắn, vì hắn đã dệt cho cô một giấc mơ chân thực nhất, làm cho cô trải nghiệm một tình yêu ngọt ngào, làm cho người đàn ông trong trí nhớ cô không chỉ là một bóng người mơ hồ trong đêm đen mù mịt...

Hắn vẫn là tay súng bắn tỉa xuất ngũ, thị lực tuyệt vời, có thể vừa liếc mắt qua đám đông đã nhìn thấy cô.

Vẫn là một doanh nhân không bình thường, để hoàn thành một phi vụ làm ăn, hắn có thể vùng tiền như rác, mắt cũng không thèm chớp.

Còn nữa, hắn không có thiên phú học đàn dương cầm, cho dù cô cố gắng dạy thế nào, tay hắn cũng chỉ ấn loạn trên phím.

Còn nữa, hắn không thích nghe hòa nhạc, hắn vừa nghe đã ngủ ngon lành.

Còn nữa...

Di động trong túi Trác Siêu Việt chợt vang lên, hắn giật mình tỉnh lại.

Ánh mắt nghiêm túc nghe điện, giọng nói của hắn vẫn còn nửa tỉnh nửa mơ, "Đúng rồi, là tôi..."

"Cái gì?" không biết người bên kia sao, Trác Siêu Việt đột nhiên đứng lên, mắt hoàn toàn về ngái ngủ: "... Bệnh viện quân đội? Được, tôi lập tức đến."

Tuy rằng không nghe thấy gì, nhưng Mộc Mộc cảm nhận được từ sắc mặt hắn có chuyện xảy ra, vội vàng đứng dậy, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Anh trai tôi... xảy ra chuyện ngoài ý muốn!"

Hắn không nói rõ ràng, nhanh chóng chạy ra khỏi hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Xe còn chưa ra khỏi bãi đỗ, Trác Siêu Việt bởi quá vội mà quẹt vào một chiếc xe đỗ phía sau. Hắn mệt mỏi quay tay lái, xuống xe lấy danh thiếp đặt lên đầu chiếc xe bị quẹt, tiếp tục trở về lái xe.

Mộc Mộc ngồi bên người hắn, vài lần muốn hỏi, rốt cuộc Trác Siêu Nhiên xảy ra chuyện gì? Có bị thương hay không? Nhưng thấy vẻ mặt Trác Siêu Việt căng thẳng, Mộc Mộc lại cố nhịn, quyết định không quấy rầy hắn.

Xe lăn bánh trên con đường đông đúc, Trác Siêu Việt một tay bấm điện thoại, một tay vẫn cầm vô lăng xuyên qua dòng xe cộ. Mộc Mộc hơi lo lắng, tiến đến bên người hắn, sờ dây an toàn, giúp hắn thắt lại.

Tiếng tút chờ trong di động vang lên rất lâu, cuối cùng có người nhắc máy.

"Siêu Việt..." Giọng nói trầm tĩnh của Trác Siêu Nhiên truyền đến, không hề thay đổi. Trác Siêu Việt hít vào một hơi, Mộc Mộc cũng nhẹ nhàng thở ra, an lòng hơn một chút.

"Em nghe nói anh bị thương, rốt cuộc tại sao lại thế này?"

"Không có gì nghiêm trọng, chỉ là mắt bị ánh sáng mạnh chiếu vào thôi. Bác sĩ nói không có việc gì, tĩnh dưỡng một thời gian là ổn." Trác Siêu Nhiên bình thản trả lời.

"Chỉ có mắt bị thương? Những chỗ khác có sao không?"

"Không có."

Một chiếc xe tải đột nhiên tạt qua đầu, Trác Siêu Việt khẩn cấp phanh lạnh, hốt hoảng nhìn chiếc xe đó đang lao lên phía trước.

Đường như Trác Siêu Nhiên nghe thấy tiếng phanh gấp, khuyên hấn. "Cậu lái xe cẩn thận, mắt tôi bây giờ đang bị thương, vạn nhất cậu tai nạn, ai chăm sóc tôi?"

"Em với anh cùng nằm một phòng bệnh, chăm sóc lẫn nhau." Trác Siêu Việt khởi động xe, tiếp tục lao về phía trước, nhưng tốc độ rõ ràng chậm đi rất nhiều.

"Cậu lái xe cho cẩn thận, lát đến bệnh viện nói chuyện sau."

"Ừm, em sẽ đến ngay."

Cúp máy, Trác Siêu Việt lại gọi một số khác, người bên kia còn chưa kịp nói chuyện, hấn đã khẩn cấp hỏi, "Cậu ở bệnh viện à? Anh trai tôi bị thương, cậu biết không?"

"Tôi biết." Người kia nói. "Bác sỹ Đào mới kiểm tra xong cho cậu ta."

"Bị thương có nghiêm trọng không? Bác sỹ nói thế nào?"

"Bác sỹ Đào nói giác mạc bị kích thích, mù tạm thời, hấn là có thể khôi phục. Tình huống cụ thể, đợi ngày mai mời chuyên gia kiểm tra lại."

"Mù tạm thời? Cần bao nhiêu lâu mới có thể khôi phục?"

Mù? Trong đầu Mộc Mộc ong một tiếng, Trác Siêu Nhiên, người đàn ông đêm hôm đó khoác quân trang lên người, cho cô mượn bả vai để khóc, người đàn ông dịu dàng đem cô ôm vào ngực, hứa sẽ chăm sóc cô, làm sao anh có thể mù?

Trong lòng cô, anh là hoàn mỹ, giống như thần thánh...

"Siêu Việt," Người trong điện thoại do dự hỏi: "Cậu đang ở thành phố S à?"

"Ừm, tôi bây giờ đang lái xe đến bệnh viện."

"Tôi ra cửa bệnh viện chờ cậu, tới nơi nói sau."

"Được!"

Cúp máy. Trác Siêu Việt lại gọi một số khác, chỉ nói một câu, "Lập tức tìm cho tôi một bệnh viện chuyên khoa mắt, loại tốt nhất."

Nửa giờ sau, Trác Siêu Việt đến bệnh viện quân đội. Hấn vừa xuống xe, một vị bác sỹ mặc áo blouse trắng đi đến, Mộc Mộc đã từng gặp qua, đó chính là bác sỹ Lâm lần trước kiểm tra cho cô.

Bác sỹ Lâm nhìn thoáng qua Mộc Mộc, hơi ngạc nhiên, sau đó dường như hiểu ra, khẽ gật đầu với cô.

"Mất anh trai tôi, có thật sẽ hồi phục được không?" Trác Siêu Việt vội vàng hỏi.

"Tình huống bình thường, tĩnh dưỡng một thời gian, thị lực có thể khôi phục."

"Phải bao lâu?"

"Việc này rất khó nói, có những người một hai háng có thể hồi phục, có những người lại lâu hơn một chút." Bác sỹ Lâm vừa nói vừa cùng hấn đi vào bệnh viện, "Cậu không cần lo lắng, với thể chất của Siêu Nhiên, hấn là sẽ khôi phục nhanh hơn người bình thường?"

"Thật sao? Cậu không gạt tôi chứ?"

"Tôi lừa cậu làm gì?" Thang máy mở ra, bác sỹ Lâm đi vào, ấn tầng sáu.

Thang máy vững vàng thò tay đi lên, làm cho người ta vô cùng sốt ruột.

Khó khăn lên đến tầng sáu, cửa thang máy từ từ mở ra, ngoài bậc cửa có mấy người mặc quân trang đứng chờ, thấy Trác Siêu Việt đều có thái độ vô cùng thân thiết, khuyên hấn đừng lo. Trác Siêu Việt trả lời qua loa vài tiếng, bước chân không hề chậm lại.

Đến cửa phòng bệnh, Mộc Mộc rút cuộc nhìn thấy Trác Siêu Nhiên, áo sơ mi màu lục trên người anh vẫn phẳng phiu, khuôn mặt bình thản như trước. Nếu mắt không bị băng quấn, trên tay truyền dịch, chắc chắn không thể nhận ra anh là người bị thương.

Bên giường bệnh của anh có một cô gái Mộc Mộc biết, là Vương Diêu, mắt cô ấy vẫn còn đỏ, giống như vừa rồi mới khóc.

Vương Diêu nhìn thấy Mộc Mộc, khó nén được sự ngạc nhiên, do dự một chút nói: "Đội trưởng Trác, anh nghỉ ngơi cho tốt, lần khác em đến thăm anh."

"Được, anh không tiễn em."

Vương Diêu đi ra cửa, hồ hững lướt qua Mộc Mộc. Trác Siêu Việt tiến vào phòng, đứng trước giường bệnh, "Anh không có việc gì đừng dọa em có được không?"

"Siêu Việt?" Trác Siêu Nhiên ngẩng mặt, cười, "Cậu đến lúc nào?"

"Vừa xong. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Làm sao lại bị thương?"

"Một chút ngoài ý muốn. Không phải cậu khuyên tôi tìm cơ hội nghỉ ngơi sao, lúc này tốt lắm, có thể rồi rã một thời gian rồi."

Nhận ra được sự lảng tránh của anh, Trác Siêu Việt cũng hiểu được quy củ trong bộ đội, không tiếp tục truy vấn.

"Siêu Việt, chuyện tôi bị thương cậu chưa nói với ba mẹ chưa?"

"Còn chưa nói, nhưng trong doanh trại xảy ra chuyện, ba sớm muộn gì cũng biết." Trác Siêu Việt trả lời.

"Biết muộn vài ngày cũng tốt."

"Được, anh yên tâm, em không nói."

Hai người nói chuyện một lúc, Trác Siêu Nhiên bỗng nhớ ra việc gì, hơi hơi nghiêng mặt hỏi, "Cậu đến một mình?"

"Không phải." Trác Siêu Việt quay đầu nhìn Mộc Mộc mắt đã ướt nước, trong ánh mắt lại có sự thâm trầm không nói nên lời.

Trác Siêu Nhiên ngầm hiểu, cúi đầu gọi một tiếng, "Mộc Mộc?" Sau đó, đưa tay ra.

Mộc Mộc đi đến bên cạnh, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, mới phát hiện tay anh toàn mồ hôi, nóng kinh người. Cô hơi hơi giật mình, lại nhìn sắc mặt Trác Siêu Nhiên, mặt anh trắng bệch, trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Anh đưa tay sờ mặt cô, từ hai má di chuyển đến ánh mắt, khẽ lau khô mắt ướt át của cô.

"Anh không sao." Anh cười nói, "Chỉ là vết thương nhẹ, bác sĩ nói, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian, thị lực sẽ khôi phục trở lại."

"Anh..." Cô mở miệng muốn nói, mới ý thức được người trước mắt này không phải Trác Siêu Việt, đọc không hiểu lời mình. Hơn nữa mắt anh không nhìn được, cũng không cách nào thấy chữ cô viết.

Cách duy nhất Mộc Mộc có thể nghĩ ra được, chính là kéo tay anh đến, ở trong lòng bàn tay anh viết: "Có phải rất khó chịu hay không?"

Anh nắm chặt tay cô, cười cười, không nói gì. Nhìn anh nén đau khổ cười, Mộc Mộc không không chế được mình, nước mắt chảy thành dòng rơi xuống.

Cô không yêu anh không có nghĩa là không có cảm tình, không có có áy náy.

"Hai người nói chuyện đi, em ra ngoài hút thuốc." Trác Siêu Việt nói xong, quay đầu bước đi.

...

Nghe được tiếng đóng cửa, Trác Siêu Nhiên buông tay cô, "Mộc Mộc, khóa cửa lại."

Cô khóa cửa trở về, Trác Siêu Nhiên đã tựa vào gối đầu giường ngồi dậy, tay day trán, "Anh rất đau đầu, trong ngăn kéo có thuốc giảm đau, lấy cho anh vài viên."

Cô vội vàng mở ngăn kéo, lấy thuốc giúp anh uống.

"Bác sĩ nói, mắt của anh bị xung huyết nghiêm trọng, tạm thời chưa xác định được là vì ánh sáng mạnh tác động hay là do va chạm dòng khí gây lên, phải đợi đến ngày mai chuyên gia đến chẩn đoán lại. Nếu là do va chạm dòng khí, giác mạc và võng mạc bị tổn thương nghiêm trọng, có khả năng sẽ mù vĩnh viễn."

Mộc Mộc liều mạng lắc đầu, chưa từng có khi nào cô lại hận bản thân mình không nói được như vậy. Cô rất muốn nói với anh, anh sẽ không việc gì, một người như anh, số phận sẽ không tàn nhẫn đến vậy.

Anh đưa tay, lau nước mắt cho cô, "Nếu mù thật, sau này anh không còn nhìn thấy chữ em viết... Ý của anh, em hiểu không?"

Cô đương nhiên hiểu, anh muốn cô suy nghĩ cho cẩn thận, nếu cô muốn bỏ đi, anh tôn trọng lựa chọn của cô.

Cô cầm lấy tay anh, ngón tay run run viết, "Anh sẽ không, nhất định sẽ không."

Truyện dịch xong, Trác Siêu Việt ngồi tựa vào đầu giường, hô hấp dần dần thư thả, giống như đã ngủ. Mộc Mộc đắp chăn cho anh, lặng lẽ đi ra khỏi phòng bệnh, hướng Trác Siêu Việt đang hút thuốc phía cuối hành lang.

"Anh ấy ngủ rồi, anh ấy bảo anh đừng lo lắng, về nghỉ ngơi sớm một chút." Rõ ràng cô rất muốn an ủi hắn, khuyên hắn đừng quá lo lắng, nhưng khi đối mặt với Trác Siêu Việt, cô lại không thể nói được gì, "Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc anh ấy."

Hắn dụi thuốc, ném vào thùng rác bên cạnh, "Em muốn ở lại với anh ấy?"

Cô hiểu được, câu hỏi của Trác Siêu Việt có rất nhiều ý nghĩa, nhưng mặc kệ là ý gì, đáp án của cô khẳng định đều là, "Đúng!"

Cô sẽ chia tay với anh, nhưng không phải bây giờ. Cô đã nợ anh quá nhiều, tại sao có thể vào lúc anh bị thương mà nói chuyện chia tay?

"Cũng tốt, bây giờ anh ấy rất cần em."

Cô ngẩng đầu lên, cười với hắn: "Anh hiện tại cũng rất cần em, có phải hay không?"

Trác Siêu Việt cong cong khóe môi, ép ra một nụ cười, "Phải, giúp tôi chăm sóc anh ấy."

"Vậy anh về nghỉ ngơi đi, em ở lại với anh ấy. Ngày mai đến nhớ mang bữa sáng cho bọn em."

Cô xoay người chuẩn bị về phòng bệnh, Trác Siêu Việt đột nhiên giữ lấy cổ tay cô, xiết thật mạnh.

Cô kinh ngạc quay đầu, đang muốn hỏi hắn có chuyện gì, hắn lại buông lỏng, vỗ vỗ vai cô cười, "Tôi không có gì bận, tôi với em cùng ở lại với anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lôi Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Phòng bệnh cao cấp nhưng đáng tiếc giường cho người nhà bệnh nhân chỉ có một, sofa cũng rất nhỏ, đối với chiều cao của Trác Siêu Việt mà nói là cực kỳ khiêm tốn.

Vì đem chiếc giường duy nhất đó tặng cho Trác Siêu Việt, Mộc Mộc chỉ có thể làm hết phận sự ngồi trực bên giường bệnh. Cũng vì không cho phép hai mắt của mình liếc về phía người không nên nhìn, cô đành phải chăm chăm không chuyển mắt nhìn người đàn ông trên giường bệnh. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Trác Siêu Việt, trong tâm trí cô luôn hiện lên khuôn mặt giống như đúc kia, sau đó, cô nhìn càng nhập tâm, cho nên hoàn toàn không để ý đến có một đôi mắt khác càng sâu kín, càng thâm thúy đang nhìn mình...

Thời gian cứ thế trôi qua, Mộc Mộc ngồi trên ghế, dần dần mệt mỏi, hai mắt chậm rãi nhắm lại.

Vừa ngủ gật, chân bị chuột rút, đau như sắp đứt, cô ôm chân đau nhức, cắn răng, không dám điều chỉnh tư thế, cũng không dám thở mạnh, sợ đánh thức Trác Siêu Việt.

Một bóng người ngồi xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng cời giấy, hai tay nâng bàn chân cô lên, giúp cô massage. Bàn chân ấm dần, đau đớn rất nhanh biến mất, làm cho cô cảm nhận một sự tê dại quen thuộc.

Hắn vén cao ống quần cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bàn chân cô, đến khi hô hấp của cô dần dần mất đi tiết tấu.

Trác Siêu Việt ngẩng đầu, sừng mặt vì bóng tối mà trở lên nhu hòa, ánh mắt cũng theo đó mà sâu thẳm.

"Đờ hơn chút nào không?" Trác Siêu Việt hỏi nhỏ giống như chỉ có một luồng khí dao động.

Chân không còn rút gân, nhưng dường như mỗi chỗ trong lòng đều bị, càng cần thêm sự an ủi của hắn.

Cô đặt hắn ở mỗi ngõ ngách trong lòng, không hy vọng xa vời gì, nhưng hắn vẫn ở gần cô như vậy, dùng ánh mắt sâu thẳm quyền rũ cô, cô thật chóng cự không được. Ngay lúc cô đang suy nghĩ xem có nên bỏ cuộc hay không, cơ thể Trác Siêu Việt khẽ động, hai tay chống giường muốn ngồi dậy.

Mộc Mộc vội vàng rút chân về, nhanh chóng đi giày tất, đưa tay đỡ lấy anh, giúp anh ngồi dậy.

"Anh muốn..." Giọng Trác Siêu Nhiên xấu hổ, "Muốn đi toilet..."

Mặt Mộc Mộc hơi đỏ, nhưng nghĩ đến trách nhiệm của mình, không do dự giúp anh xuống giường, hướng phía toilet.

"Đề tôi." Người nào đó khoanh tay đứng nhìn rớt cuộc có lương tâm, đi đến.

Trác Siêu Nhiên nghe thấy giọng nói của hắn, bất ngờ: "Siêu Việt? Cậu còn chưa đi?"

"Em không yên tâm!"

"Có Mộc Mộc ở đây làm y tá là đủ rồi."

Người nào đó lại nghiêm trang trả lời, "Em lại càng không yên tâm."

Trác Siêu Nhiên bật cười, "Vậy mai để cho cô ấy về, cậu ở trong này hầu hạ tôi."

"Đề nghị không tồi, đáng để suy nghĩ."

...

Từ toilet đi ra, Trác Siêu Nhiên nằm trên giường đã không còn buồn ngủ, đầu cũng không còn đau. Trong lúc vô ý đụng đến một bàn tay, nhỏ bé lại mềm mại, đầu ngón tinh tế, nghĩ đến đôi tay này là của Mộc Mộc, người con gái của mình, trong lòng lại lo lắng, anh cẩn thận nắm lấy.

Có người thật sự nhìn không được, đi ra cửa...

Nhìn chăm chăm phía ngoài chờ hai giờ sau, Mộc Mộc không kiểm chế được, liếc mắt nhìn Trác Siêu Nhiên đang mê man, thấy anh ngủ yên, liền nhẹ nhàng rút tay, không tiếng động đi ra khỏi phòng bệnh.

Hành lang có mấy bóng đèn nhỏ, ánh sáng hơi mờ, bóng Trác Siêu Việt bị kéo rất dài, trông vô cùng ảm đạm.

Cô đi đến, trong ánh mắt của hắn, cô đơn, còn có trống rỗng.

Cô không làm phiền, cùng hắn ngắm bầu trời sao, không biết thế nào, sao hôm nay rất sáng.

"Tôi nghĩ..." Trác Siêu Việt nói, "Nếu người trên giường không phải là anh trai tôi, tôi sẽ nói với em, đây là thời cơ hai người chia tay tốt nhất. Lúc anh ấy cần em nhất, em lại ra đi, anh ấy tuyệt đối sẽ không nhớ thương tới người phụ nữ "vô tình" như em, sẽ quên em triệt để. Em không cần cảm thấy có lỗi, không yêu anh ấy, cũng không phải lỗi của mình."

Cô nghe, không nói gì.

"Em biết không? Nếu bây giờ em ở lại chăm sóc anh ấy, sẽ chỉ càng làm anh ấy thêm cảm động, càng thêm yêu em, càng thêm không quên được em." Hắn thu lại tâm mắt, nhìn cô, "Em lừa gạt anh ấy, đó mới là điều không thể tha thứ."

"Đáng tiếc, anh ấy lại là anh trai anh." Mộc Mộc nói sự thật.

"Cho nên, tôi chỉ có thể nói với em, người đàn ông như anh ấy, em bỏ lỡ, sẽ không bao giờ có cơ hội gặp được."

Cô cười khổ, "Nói đi nói lại, anh vẫn hy vọng em và anh ấy cùng nhau."

"Tôi không hy vọng! Không ai hy vọng gọi người phụ nữ đã từng chung giường với mình là chị dâu."

Lúc này đây, Trác Siêu Việt coi cô thành người "đã từng chung giường", mà không phải là "Người đàn bà vì năm vạn đồng mà bán thân".

Cô mơ hồ nhận thấy trong sự thay đổi này một cảm giác khác biệt, giống như là... ghen tuông.

Trong lòng cô nói: Anh có thể không gọi, chẳng ai ép anh cả!

Thận trọng suy nghĩ một hồi, cô mở miệng: "Anh yên tâm, chờ anh ấy khỏe lại, em lập tức sẽ chia tay."

Ngày hôm sau, bệnh viện làm kiểm tra lại cho Trác Siêu Nhiên, chuyên gia ở phòng họp thảo luận cả buổi chiều, cuối cùng đưa ra một kết luận làm tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra. Mắt Trác Siêu Nhiên chỉ là bị ánh sáng mạnh kích thích, giác mạc sung huyết, võng mạc không bị tổn thương gì, nói cách khác, anh chỉ bị mù tạm thời, thị lực tốt là thị lực có thể hồi phục, hơn nữa không để lại di chứng.

Trác Siêu Việt còn không tin, trực tiếp cầm kết quả kiểm tra của chuyên gia cố vấn, thấy đúng là như vậy mới yên tâm, mua một đồng hồ bỏ về cho Trác Siêu Nhiên tỉnh đường.

Mộc Mộc đang nấu cháo ngân nhĩ, thấy người nào đó mang một đồng hồ đến, đầu to ra hỏi, "Tại sao anh mua nhiều thuốc bỏ như vậy?"

"Đây là tôi mua cho hai người, em cũng rất gầy, cũng uống đi."

"Em đang giảm béo mà." Mộc Mộc mở miệng không tiếng động.

"Giảm béo?" Trác Siêu Việt nhìn eo cô, lại nhìn ngực cô, "Em định làm cho nơi duy nhất có thịt trên người mình cũng không còn sao?"

Mộc Mộc nhất thời không phản ứng được, người nào đó đang uống canh ngân nhĩ cũng khó khăn nuốt xuống, ho khan một tiếng, cùng lúc ấy, ngoài cửa vang lên tiếng cười ám muội.

Trác Siêu Việt nhìn qua, ngạc nhiên đi đến, "Trở về lúc nào?"

Một người nhìn rất đẹp trai, khí chất làm người ta không thể nắm bắt được đi bảo phòng bệnh, "Vừa về tối qua, nghe ba mình nói quân khu S xảy ra chuyện."

Trác Siêu Nhiên vừa nghe thấy giọng nói này, lập tức nhận ra là ai, anh cúi đầu nói với Mộc Mộc: "Mộc Mộc, đi hỏi y tá giúp anh xem khi nào thì tiêm?"

Mộc Mộc gật gật đầu, đi ra ngoài.

Trước khi đóng cửa, cô nghe thấy anh ta hỏi, "Bồ cậu sao? Không tòi, một năm không gặp, thậm chí cũng tăng lên nhiều rồi."

Trác Siêu Việt lạnh lùng trả về một câu, "Ăn nói cho cẩn thận, cô ấy là chị dâu tôi!"

"..."

Đương nhiên Mộc Mộc hiểu Trác Siêu Nhiên cố ý để cô tránh đi, nên không tìm y tá, một mình cúi đầu đi dạo ngoài hành lang, nhân tiện đoán xem người vừa rồi là ai, vì sao Trác Siêu Nhiên lại muốn cô tránh mặt.

Không chú ý, cô thiếu chút nữa đâm vào người đàn ông từ trong phòng bác sĩ đi ra.

"Mộc Mộc?" Tiếng gọi cực kỳ quen thuộc.

Mộc Mộc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Tô Kiều, đầu tiên là kích động nắm lấy tay anh, không biết nên biểu đạt thế nào cho tốt. Nhưng nghĩ đến đây là bệnh viện, nụ cười của cô cứng lại, vội vàng lấy ra di động đánh chữ cho anh xem, "Tại sao anh ở đây? Anh bị bệnh?"

"Không phải."

Tô Kiều thở dài, lôi cô đến ghế chờ, nói tí mĩ ngon nguồn.

Thì ra một năm trước bác cả cô bỗng nhiên bị suy thận, Tô Kiều bỏ việc ở nước ngoài, về nước. Một năm này, bệnh của bác cả ngày càng nghiêm trọng. Trước mắt, ngoài việc thay thận đã không còn cách nào khác.

Đáng tiếc, những người bên nhà Tô Kiều xét nghiệm đều không phù hợp, mà bây giờ nguồn thận lại khó tìm. Cho nên, Tô Kiều vì tìm nguồn thận mà bốn ba khắp nơi. Lần này đến bệnh viện quân đội cũng là vì hỏi thăm xem có bệnh nhân nào bệnh tình nguy cấp đồng ý hiến thận hay không.

Mộc Mộc ngồi ngây ở ghế dài, đầu trống rỗng. Cô thậm chí còn nghi ngờ chính mình phải là người xui xẻo hay không, đi đến đâu cũng làm cho người bên cạnh gặp tai nạn.

Tô Kiều hỏi cô: "Mộc Mộc, hôm đó, ba mẹ anh đối với em thật quá đáng, em đừng trách họ, chẳng qua là..."

Cô hết sức lắc đầu, cho dù bác cả oán hận cô, nguyên rủa cô thế nào, ở trong lòng cô, ông vĩnh viễn cũng là người bác từ ái dễ gần, là người nhà của cô!

Kể xong nỗi buồn khổ, Tô Kiều mới nhớ ra hỏi tình hình gần đây của cô, "Em sống có tốt không?"

Cô gật đầu.

"Người đàn ông lần trước đi cùng em là ai? Bạn trai em sao?"

Cô lắc đầu, đánh chữ trên điện thoại, "Chỉ là một người quen biết đã lâu."

Hàn huyền một lát, Tô Kiều nhìn đồng hồ, nhớ tới còn hẹn với một bác sĩ ở bệnh viện trong thành phố, vội vàng đưa danh thiếp cho cô, dặn cô sau này rảnh nhớ gọi cho mình.

Sau khi Tô Kiều đi rồi, Mộc Mộc tựa vào ghế dài, ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà màu trắng. Nhìn đến khi trước mắt dần dần mờ hồ, cô rút cuộc quyết định, lấy ra tờ giấy ghi chép viết rành mạch một đoạn, lê đôi chân cứng ngắc, đi đến phòng bác sĩ, gõ cửa.

Hai ngày nay chăm sóc Trác Siêu Nhiên, địa đa số các bác sĩ ngoại khoa đều gặp qua cô, bác sỹ Trương trong văn phòng cũng nhận ra, vừa thấy cô vào cửa đã cực kỳ nhiệt tình, "Cô tìm tôi có việc gì sao?"

Mộc Mộc đem tờ giấy ghi chép đã chuẩn bị đưa đến, sau khi bác sỹ Trương xem xong, về mặt kinh ngạc, "Cô muốn hiến thận? Cô muốn hiến thận cho cha của Tô Kiều?"

Mộc Mộc gật gật đầu.

"Hai người có quan hệ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

"Hai người có quan hệ gì?"

Mộc Mộc cúi đầu viết trên giấy ghi chép, "Tô Kiều là anh họ tôi."

"Nói cách khác, cô là cháu gái bệnh nhân. Ừm, bình thường mà nói, có quan hệ huyết thống tỷ lệ phù hợp thường cao hơn..." Bác sỹ Trương nhìn Mộc Mộc gầy yếu từ trên xuống dưới, mày không tự giác nhướn lên, "Tôi thấy cô nên suy nghĩ là một lần nữa, hiến thận không phải chuyện nhỏ..."

Cô nhìn ông, ánh mắt hơi đỏ tràn ngập kiên định.

"Là bác sĩ, tôi có điều phải nhắc nhở cô..." Bác sỹ Trương rất cẩn thận giải thích tác hại, "Đầu tiên, trong quá trình giải phẫu có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tuy rằng xác suất rất nhỏ, nhưng không loại trừ khả năng đó, cũng có thể có khả năng làm tổn thương đến thận còn lại. Tiếp theo, sau khi phẫu thuật có khả năng bị nhiễm trùng, cũng rất nguy hiểm... Quan trọng trọng nhất, cô thiếu đi một thận, tuy rằng sinh hoạt bình thường không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng cô còn trẻ, một khi sau này thận còn lại xảy ra chuyện gì, ví dụ như u, khả năng nguy hiểm đến tính mạng rất cao..."

Mộc Mộc nghe xong bác sỹ Trương nói, quả thật cũng sợ hãi, nhưng cô vẫn kiên trì viết: "Tôi đã suy nghĩ rõ ràng, cho dù phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, tôi sẽ tự chịu trách nhiệm."

Bác sỹ Trương day trán. Dựa theo nguyên tắc nghề nghiệp, ông phải tôn trọng quyết định của người hiến tạng, nhưng đối mặt với cô gái trẻ có phần nhu nhược này, ông vẫn cảm thấy có gì đó không đành lòng. "Thế này vậy, cô về bàn lại với ba mẹ, nếu gia đình đồng ý, thì đưa bọn họ đến cùng cô xét nghiệm."

"Ba mẹ tôi đã qua đời."

Bác sỹ Trương kinh ngạc không biết nói gì, đang suy nghĩ cách khuyên cô nên nói chuyện với Trác Siêu Nhiên, một người đã đứng trước cửa.

"Tại sao em lại đến đây?" Ở hành lang đi tới đi lui n vòng, Trác Siêu Việt cuối cùng tìm được người mình muốn tìm.

Mộc Mộc cuống quýt thu về tờ giấy ghi chép, Trác Siêu Việt cho rằng cô chỉ hỏi thăm bác sỹ sức khỏe của anh trai mình, không nghĩ nhiều, chào hỏi bác sỹ Trương, sau đó kéo cô đi ra.

"Bạn tôi có giới thiệu một bác sỹ tâm lý."

Mộc Mộc vừa nghe thấy bốn chữ bác sỹ tâm lý, không do dự lắc đầu, "Em không gặp bác sỹ tâm lý."

Trác Siêu Việt nhìn qua rất cao hứng, tự quyết định: "Tôi đã từng nói chuyện với bác sỹ đó, ông ta nói em gặp chứng ngại tâm lý, bởi vì quá kích thích mà đánh mất chức năng hoạt động của một giác quan. Em chỉ cần mở rộng lòng mình chia sẻ, cố gắng tiêu trừ nỗi bất an, nhất định có thể nói chuyện trở lại. Trước kia ông ấy có một bệnh nhân, bởi vì tai nạn xe cộ mà kinh hãi không dám đi đường, người đó điều trị hai tháng, cuối cùng bình thường trở lại."

"Em..."

"Ông ấy ở thành phố C, không thể lại đây, nhưng ông ấy có một học trò ở thành phố S, ngày mai tôi đưa em đến gặp cô ấy."

Từ đầu tới cuối, Trác Siêu Việt hoàn toàn không cho cô cơ hội từ chối, tự quyết định tất cả. "Được rồi, anh trai tôi đang đợi em trong phòng, vào đi."

Ngày hôm sau, Mộc Mộc bất an theo Trác Siêu Việt đi vào khoa trị liệu tâm lý bệnh viện Nhân Dân thành phố S. Đẩy cửa, bên trong có một nữ bác sĩ rất khí chất đứng dậy chào, cô ấy xem ra còn rất trẻ, dường như chỉ khoảng hai mấy tuổi.

"Bác sĩ Trần phải không?" Trác Siêu Việt khách khí hỏi.

"Là tôi, anh là Trác tiên sinh?" Thấy Trác Siêu Việt gật đầu, cô ấy cười càng nhiệt tình, pha cho bọn họ hai chén trà. Trà có một mùi hương đặc biệt như thấm vào ruột gan.

Suốt một giờ, bác sĩ Trần không hề làm phương pháp trị liệu gì với cô, chỉ là ngồi uống trà, nói chuyện phiếm, hỏi cô bao nhiêu tuổi, thích cái gì, bình thường làm gì, Trác Siêu Việt cũng không đi, ở lại làm phiên dịch. Đợi khi buổi trị liệu chấm dứt, Mộc Mộc ra về, vị bác sĩ xinh đẹp này ngay cả bệnh tình của cô cũng chưa hỏi.

Nhưng Mộc Mộc lại có một cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có, buổi tối ngồi trên ghế nặng nề đi vào giấc ngủ, khi tỉnh dậy trời đã sáng, không biết thế nào lại đang nằm trên giường người nhà.

Đến ngày trị liệu thứ tư, Trác Siêu Việt phải đưa Trác Siêu Nhiên đi làm kiểm tra phục hồi, Mộc Mộc một mình đến văn phòng bác sĩ Trần.

"Mộc Mộc, hôm nay chị kể cho em một chuyện."

Mộc Mộc cầm chén trà, chuyên tâm nghe.

"Ngày trước, chị có một bệnh nhân, đó là một cô gái rất đáng yêu, cô ấy vốn có một gia đình hạnh phúc, ba mẹ thương yêu. Cứ tưởng rằng cuộc sống mãi như thế... Đột nhiên có một ngày, chuyện ngoài ý muốn xảy ra."

Mộc Mộc mở to hai mắt, không biết tự lúc nào bị câu chuyện hấp dẫn.

"Ba mẹ cô cãi nhau, càng cãi càng hung. Sau bọn họ còn động tay, mẹ cô phát điên, cầm dao lao về phía ba cô ấy..."

Tay cô không khống chế được run lên, nước trà trong chén sóng sánh, cô giống như nhớ lại những lần ba mẹ khắc khải, thấy ba mẹ giằng co, mẹ điên cuồng hét lên, "Đừng cho là tôi không biết các người làm chuyện gì!"

"Bà nói xem chúng tôi có cái gì, đúng, tôi thừa nhận, tôi rất thương nó!"

Hai người càng đánh càng hăng, tựa như dã thú, hận không thể đem người kia nghiền nát ra từng mảnh.

Mộc Mộc sợ tới mức khóc lớn, chạy đến ôm lấy ba, "Ba, đừng! Ba đừng đánh... Con xin ba..."

Nước mắt của cô rớt cuộc làm ba bình tĩnh lại, ông ôm lấy cô, dịu dàng dỗ dành, "Mộc Mộc, đừng sợ, ba đưa con đi, mẹ con, bà ta điên rồi..."

Mẹ cô thực sự nổi điên, tóc tai bù xù cầm một con dao vọt đến, giống như tích tụ mười bảy năm oán hận, lý trí hoàn toàn không còn.

Con dao thẳng tắp đâm vào tim ông...

Bác sĩ Trần thoáng nhìn qua chén trà run lên trong tay Mộc Mộc, cố gắng làm cho cô thoải mái, "Ba cô ấy đã chết, mẹ bị cảnh sát bắt đi, gia đình hạnh phúc giờ chỉ còn lại một mình cô ấy... Cô ấy nghe nói mẹ mình bị phản tử hình, không nghĩ đứng nhìn mẹ mình chết, vì vậy thay mẹ cô ấy nhận tội, vào tù..."

"Mộc Mộc, em cảm thấy cô gái này làm đúng không?"

Mộc Mộc buồn rầu uống trà, cố gắng nén xuống sự khủng hoảng trong lòng. Cô rất muốn biết, là ai nói cho cô ấy chuyện này, Trác Siêu Việt? Hay là trên đời này thực sự có cô gái đã từng làm chuyện giống như cô?

"Chị không nghĩ việc cô ấy làm là đúng, nhưng chị có thể hiểu được, bởi nếu cô ấy không làm như vậy, mẹ cô ấy sẽ chết... Cô ấy đã không còn ba, không thể lại mất đi mẹ... Cô ấy ở trong ngục giam gánh chịu cuộc sống không phải của mình, chịu sự nhục mạ đánh chửi của người đời, bao gồm cả người thân của mình. Cô ấy nghĩ rằng sau khi ra tù, tất cả đã qua, không may... Sau khi ra tù cuộc sống của cô ấy vẫn rất tệ, mẹ cô ấy qua đời, bị tất cả mọi người kì thị. Thực ra cô ấy rất tài hoa, nhưng bởi vì có tiền án, ngay cả một công việc cuối cùng cũng không tìm được..."

Mộc Mộc uống hết trà, bác sĩ Trần lại rót cho cô một ly khác. "Thực ra, chị rất hâm mộ cô ấy... Một cô bé, lại có gan gánh vác một tội lớn như vậy, cho dù cô ấy làm đúng hay sai, chị luôn muốn nói với cô ấy một câu: Hãy sống thật tốt, vì những người mà mình yêu thương - Cho dù những người đó ở đâu!"

Mộc Mộc ngẩng mặt, nhìn ánh mắt chân thành của bác sĩ Trần, cô thực sự cảm nhận được trong ánh mắt ấy sự cảm thông, tôn trọng.

Cô cầm lấy bút trên bàn, run run viết chữ, "Cô ấy có hối hận không?"

Bác sỹ Trần cầm lấy tay cô, "Vì sao phải hối hận? Bởi vì mẹ cô ấy qua đời? Hai người không có cơ hội đoàn tụ? chị cho rằng, ít nhất mẹ cô ấy cũng đã sống thêm được một thời gian, cô ấy ít nhất cũng có cái mãn nguyện..."

Mộc Mộc nhắm mắt lại, gật đầu.

Cô cũng không hối hận, đúng là cô có lỗi với ba, nhưng để cứu mạng mẹ cô, tuy rằng bà chỉ sống được thêm một năm, nhưng ít nhất một năm đó, bà đã cho cô biết rất nhiều những chuyện cô muốn, một phong thư cuối cùng, Mộc Mộc thấy được sự sám hối, sự cảm động của bà...

Thế là đủ!

Thời gian một tuần trôi qua rất nhanh, Mộc Mộc ngoài thời gian ở bệnh viện chăm sóc Trác Siêu Nhiên còn đi làm điều trị tâm lý, có khi buổi tối đến làm việc ở ban nhạc, xoay vòng giữa ba nơi.

Trác Siêu Nhiên rất nhiều lần khuyên cô, muốn cô nghỉ ngơi, nhưng cô thích cảm giác thế này. Có người cần cô chăm sóc, cũng có người chăm sóc cô, còn có một người làm cho cô cảm nhận cảm giác được tôn trọng, được thấu hiểu - bác sỹ Trần. Khi chưa gặp được cô ấy, Mộc Mộc chưa bao giờ biết bản thân lại khao khát được tôn trọng, được thấu hiểu đến thế.

Sau một buổi trưa, Trác Siêu Việt ngồi ở trên ghế sofa đọc báo, Mộc Mộc nói chuyện phiếm với Trác Siêu Nhiên. Cách nói chuyện giữa hai bọn họ chỉ có một, đó là cô viết chữ trong lòng bàn tay anh.

Anh hỏi tình trạng của cô thế nào, cô nói rất tốt, bác sỹ Trần nói không bao lâu nữa cô có thể nói chuyện trở lại.

"Thật không?" Anh mừng rỡ cầm lấy tay cô, "Anh thật sự rất muốn được nghe giọng em."

Trác Siêu Việt lật mạnh báo, đảo qua một tờ, tiếp tục xem!

...

Lại đến ngày trị liệu tâm lý, Mộc Mộc thu dọn tốt mọi thứ chuẩn bị ra cửa, Trác Siêu Việt từ sofa đứng lên, "Vừa hay có chuyện cần làm, tôi đưa em đi."

Trác Siêu Việt lái xe xuyên qua nội thành, chờ đến khi Mộc Mộc phát hiện phuong hướng không đúng, xe của hắn đã đi đến vùng ngoại thành, tiến về phía núi xa xôi.

Giữa rừng núi hoang dã, một tấm bia mộ lộ ra trong đám cỏ hoang không người để ý đến, bên trên khắc: Tô Minh Lỗi chi mộ.

Vừa nhìn thấy ba chữ này, Mộc Mộc không ngừng kinh hãi mà lui ra phía sau. Cô ra tù nửa năm nay, chưa bao giờ một lần dám đến đây.

"Đi thôi, đi nói với ông ấy mấy câu." Phía sau bỗng nhiên có một đôi tay đỡ lấy thắt lưng cô, cô quay lại, thấy Trác Siêu Việt mỉm cười, "Xin ông ấy tha thứ cho em."

Ông sẽ không tha thứ cho cô, sẽ không!

Mười bảy năm dốc lòng che chở, mười bảy năm tình cảm cha con, cô ở trước tòa án, trước mặt những người thân, bạn bè, học sinh của ông, dùng nhưng từ ngữ cay nghiệt mà bôi bẩn danh dự cả đời ông có, gạt bỏ tấm lòng từ ái ông dành cho mình.

Nếu ông ở tuổi vàng có biết, nhất định chết không nhắm mắt, nhất định không muốn một lần nữa nhìn thấy mặt cô...

Trác Siêu Việt dường như đọc thấu được tâm tư của cô, "Không phải ông ấy không chịu tha thứ cho em, mà là chính em không chịu tha thứ cho bản thân mình!"

"Em lại đây!" Hắn kéo cô đến trước bia mộ, "Em nhìn ông ấy xem, ông ấy đang trách cứ em sao?"

Trên bia mộ có một tấm ảnh nho nhỏ, vẫn là nụ cười từ ái đó, chưa bao giờ thay đổi.

Gió làm lá cây xao động, vang lên những tiếng sạt sạt như có người đang than nhẹ.

Cô khóc quỳ trên mặt đất, ôm lấy bia mộ, giống như ôm lấy ba cả người rướm máu.

"Ba, con sai rồi, ba tha thứ cho con được không? Xin lỗi, con xin lỗi, ba tha thứ cho con được không..." Cô khóc, khóc nghẹn ngào, yết hầu vẫn không phát ra tiếng.

Một người, khi đã nhận ra lỗi lầm của mình, cầu xin người khác tha thứ, đó cũng chính là một sự tự tha thứ cho chính bản thân mình.

Chương 37

Trác Siêu Việt ngồi xuống bên cạnh, hai tay giữ lấy vai cô, "Em làm là đúng, em muốn thay mẹ nuôi mình gánh tội thì phải có minh chứng là mình có đủ động cơ giết người, bằng không cảnh sát làm sao có thể tin, quan tòa làm sao có thể tin? Dùng danh dự của ông ấy đổi lấy mạng sống của mẹ nuôi em, đáng giá!"

Cô vẫn ngồi trên mặt đất, khóc lóc lắc đầu, "Không phải em muốn vu khống ông, lúc ấy rất nhiều người nói ông vì không có được mẹ ruột em, vì vậy trong lòng này sinh một loại chiếm hữu biến thái với em. Em cũng tin là thật, em nghĩ nếu lúc ấy mẹ nuôi em không đến, ông đã... Sau này em mới biết được, ông thấy lúc đó quần áo em ướt, sợ cảm lạnh, muốn giúp em thay."

"Aiz, làm cha nuôi, hành động như vậy quả thật là thiếu suy nghĩ."

"Không phải... Ông coi em như con đẻ."

Mộc Mộc lặng lẽ nhìn ảnh chụp trên bia mộ, nụ cười của ông làm cho cô nhớ trước kia, mỗi lần ông đi tiểu đêm đều đến phòng đêm chặn lại cho cô, đó là một tình cảm thân thiết nhất, chiều chuộng nhất của một người cha đối với con gái...

Mọi người đều xuyên tạc nhân cách của ông, ngay cả vợ ông, con gái ông cũng vậy.

"Nếu ông ấy đã coi em là con gái ruột của mình, chắc hẳn sẽ không trách em. Có người ba nào lại đi hận chính con ruột của mình?" Trác Siêu Việt cầm lấy tay cô đặt lên bia mộ, nhìn cô an ủi, "Thử một lần, thử kêu 'ba' một lần. Tôi tin, ông ấy trên trời có linh, nhất định sẽ muốn nghe em gọi một tiếng 'ba'."

Bia mộ lạnh như băng, nhưng cô có thể cảm nhận được sự tồn tại của ông, giống như ông chưa bao giờ rời đi, luôn luôn ở mọi nơi dõi theo cô.

Cô hít sâu một hơi, cố gắng kêu: Ba.

Chung quanh vẫn chỉ có tiếng gió thổi lá rụng.

"Thử lại một lần, em có thể, em phải tin tưởng chính mình, giọng nói của em không có vấn đề gì, em có thể mở miệng nói chuyện."

Mộc Mộc thử hết lần này đến lần khác, cô biết, chỉ cần cô vượt qua chướng ngại cuối cùng, cô có thể nói chuyện, nhưng mà cố gắng đến yểu hờn khô rát, vẫn không thể nào phát ra thanh âm.

Một chút, chỉ cần một chút nữa thôi!

Mặt trời dần dần chìm vào đường chân trời phía Tây, Trác Siêu Việt nhẹ nhàng nâng cô dậy, "Bỏ đi, đừng quá miễn cưỡng, chúng ta trở về."

Cô lau khô nước mắt, nở nụ cười sáng lạn với mộ bia trước mặt. Ba, ba yên tâm, cho dù xảy ra chuyện gì con cũng sẽ sống thật tốt! Cho dù có thể nói trở lại hay không, cũng không ảnh hưởng gì.

Khi bọn họ đến chân núi, trời đã tối, bóng cây cổ thụ như những cô hồn, lung lay trước gió, cùng với tiếng lá rơi quái dị.

Bụi cỏ bị gió vù vù thổi lật, Mộc Mộc sợ hãi dừng lại, chỉ thấy trong bụi cây có mấy bóng đen mờ hồ chớp lên, cô dùng tay kéo kéo Trác Siêu Việt, ngón tay chỉ hướng bụi cỏ.

"Chuyện gì?" Hắn nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ.

Bỗng nhiên, trong bụi cây, bốn bóng đen nhảy ra, trong đêm đen không nhìn rõ mặt, chỉ có thể thấy thân hình bọn họ rất cao lớn, còn nữa, trên tay còn cầm một con dao sáng chói.

"Đưa tiền ra đây." Người đàn ông đứng trước mặt thâm trầm mở miệng, "Chiếc xe kia có phải của mày hay không? Đưa chìa khóa ra!"

Trác Siêu Việt đưa tay ôm Mộc Mộc, nhìn thoáng qua chiếc xe đỗ cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng đánh giá tầm vóc vài người đối diện, nhẩn nhẩn, lấy ví tiền cùng chìa khóa xe quăng ra phía trước.

"Lấy cả di động ra nữa." Bọn cướp chưa thỏa mãn, chỉ Mộc Mộc: "Còn cả của cô nữa."

Mộc Mộc thấy Trác Siêu Việt cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhìn, lấy tất cả mọi thứ vứt trên mặt đất.

Có hai tên cướp cầm dao đến gần thăm dò, nhanh chóng nhặt lên, nhét vào trong túi quần.

"Đại ca, cô em này không tồi." Một tên gầy gầy trong đấy nói.

Trác Siêu Việt bẻ ngón tay, khớp xương lạnh lùng vang lên.

Tên đó cầm dao tiến gần hơn nữa, cười nói với Mộc Mộc, "Em gái, nơi hoang sơ này rất nguy hiểm, đi với anh, anh đưa về nhà."

Khoảng cách gần, Mộc Mộc trông thấy rõ mặt người đàn ông, trên người hắn mặc đồ màu đen bùn, ở dưới ánh trăng nhìn vô cùng dữ tợn. Tay hắn đưa ra, muốn bắt lấy Mộc Mộc, cô lại nhanh tay rút về...

Lúc này, Trác Siêu Việt đột nhiên ra tay, tay trái giữ lấy cánh tay cầm dao của hắn ta, tay phải đâm một cú đẹp mắt, đánh người này ngã dúi xuống đất. Ngay sau đó, Trác Siêu Việt nhắc chân quét ngang một đường, làm cho tên bên cạnh ngã đổ, người đó kêu lên một tiếng thảm thiết, lùi về phía bụi cỏ...

Việc xảy ra bất ngờ làm cho hai người đàn ông kia kinh ngạc, lập tức cầm dao vọt lên.

Trác Siêu Việt tuy xuất thân ở bộ đội đặc chủng, thân thủ bất phàm, nhưng hai người đàn ông này cũng không tầm thường, tấn công, phòng thủ đều rất nhanh nhẹn, mấy lần cầm dao xẹt qua áo Trác Siêu Việt.

Mộc Mộc không biết giúp đỡ bằng cách nào, nhìn thấy người đàn ông gầy đang bò dậy, cầm dao đâm về phía sau Trác Siêu Việt.

Nói thế nào thì nói cô cũng đã từng trải qua lao tù, đánh nhau tuy là không giỏi nhưng dũng khí vẫn cần phải có. Mộc Mộc không chút do dự đi đến, hai tay ôm chặt lấy anh ta, ra sức cản, căn bản không để ý tới trong tay anh ta có dao.

Trác Siêu Việt bị sự điên cuồng của cô làm giật mình, trong lúc nhất thời không biết lên kéo cô ra hay phòng thủ chính mình, ngay lúc vài giây do dự...

Một tên cướp bất ngờ vung dao.

Ánh dao lạnh lùng xẹt qua trước mắt.

Hắn ngã xuống, con dao đâm vào ngực chỉ còn lộ ra chuôi, giống như con dao bốn năm trước cắm ở ngực ba cô.

Cô có cảm giác như đang mơ, cô nói với bản thân đây không phải sự thật.

Bọn cướp giống như ong vỡ tổ chạy ra ô tô, lái xe chạy trốn. Lúc này cô mới giật mình hoàn hồn, chạy đến ôm chặt lấy hắn, chất lỏng chảy ra ướt đầm cả bàn tay.

Đêm đen, tịch liêu, gió lạnh...

Không có ai, cũng không có điện thoại cầu cứu, chỉ có cái chết càng ngày càng gần.

Trác Siêu Việt giữ chặt lấy tay cô, đôi môi khép hờ, máu tươi từ trong miệng trào ra.

Đây là sự bi thảm, sự mất mát đau đớn nhất mà cô từng trải qua trong cuộc sống này. Trơ mắt nhìn người đàn ông mình yêu nhất từ từ nhắm mắt, bàn tay nắm lấy cô lỏng dần, từ từ buông ra...

"Không..." Cô khàn khàn la lên, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, không thể để cho hắn chết, hắn phải sống, phải sống, "Trác Siêu Việt..."

Kêu lên trong tuyệt vọng, trong bóng tối, lạnh lẽo bi thương!

Cô liều mạng lắc đầu, "Anh mở mắt ra, anh không thể chết được, anh mở mắt ra đi..."

Hắn mở mắt, ngón tay đầy máu lau đi nước mắt cô.

"Anh cố gắng một chút, chờ em, em đi tìm người cứu... Em sẽ về rất nhanh thôi!"

Cô buông hắn, chuẩn bị xuống núi tìm người, Trác Siêu Việt bỗng nhiên nhoèn miệng, nắm chặt lấy tay cô.

"Giọng nói của em, so với tôi tưởng tượng còn đẹp hơn nhiều."

"Anh! Anh?"

Mộc Mộc khó tin che miệng lại, giọng nói này, là của cô sao? Cô có thể nói, cô có thể nói chuyện được rồi!

Bỗng nhiên, cô hiểu ra tất cả, đây là do hắn sắp xếp!

Trác Siêu Việt ngồi dậy, lau lau vết máu trên mặt, nhỏ con dao trước ngực xuống, con dao kia thực ra không có lưỡi.

"Đến đây, gọi lại một tiếng xem..." Hắn ngả ngón, giữ lấy cầm cô, "Gọi tôi, Siêu Việt..."

Đau khổ đổi thành kinh ngạc đột nhiên ập đến, cô run lên nửa phút, lớn tiếng kêu: "Trác Siêu Việt, anh thật ti bi... Anh, anh vô liêm sỉ, hạ lưu!"

Cô vừa nằng vừa đánh loạn lên người Trác Siêu Việt, nước mắt không ngừng rơi xuống, cũng không rõ là đau lòng hay vui sướng.

"Em nói tôi ti bi, tôi miễn cưỡng chấp nhận, nhưng tôi khi nào thì vô liêm sỉ, hạ lưu?" Người nào đó bắt mắt.

"Khi nào thì... trong lòng anh tự biết!"

"..."

Người nào đó nhớ lại những chuyện mình đã làm, từ từ hiểu ra, không có cách nào biện giải.

Phía xa xa có ánh đèn sáng, càng ngày càng gần, cho đến khi đến trước mặt bọn họ.

Cửa xe vừa mở, mấy tên cướp lúc nãy nhảy xuống, một người trong đó nói: "Nhị thiếu, không ngờ chiều này lại dùng được! Anh em chịu một đám cũng đáng giá!"

Người đàn ông gầy giả vờ giả vệt vuốt lại tóc. "Anh vừa rồi hành động thế nào? Có phải giống trong phim chương lắm không?"

Có người phía sau cúi đầu anh ta xuống, "Cút đi, cái câu đùa kia cũng kêu lên được? "Anh đưa em về nhà?"

"Cậu thì biết cái gì, lưu manh bây giờ rất có văn hóa, đùa cợt cũng phải cách điệu!"

Trác Siêu Việt phui phui đất bụi trên người mình, về mặt khinh bỉ nhìn mấy tên "lưu manh", "Đi, tôi cho các cậu đi đóng cướp, một đám bộ đội đặc chủng, các cậu từng gặp bọn cướp nào có thân thủ nhanh nhẹn vậy không?"

Có người phản bác, "Chúng ta diên tội phạm cơ mà!"

"Cút đi, tội phạm phải đi cướp ngân hàng! Các cậu thấy tội phạm chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc cướp tiền cướp xe không?"

"Chúng tôi đóng vai tội phạm, tính linh thương xong lại đi cướp ngân hàng..."

Rốt cuộc Mộc Mộc không nín được, bật cười. Tiếng cười nhẹ nhàng, dịu ngọt giống như dải lụa mỏng phát bên tai.

Trác Siêu Việt xoa xoa lỗ tai, lại xoa, càng xoa càng ngứa, nhìn không được thấp giọng hừ lạnh một câu, "Em cười tại sao khó nghe như vậy!"

"Khó nghe hả?" Cô tiến gần đến bên tai hắn, hét lên, càng cười to.

Trác Siêu Việt cũng cười, "Đến đây, gọi tôi một tiếng nghe xem."

"Cám ơn anh!" Môi cô dán bên tai hắn, "Siêu Việt..."

"Tôi xin em, đừng có bao giờ gọi tên tôi nữa."

"Siêu Việt, Siêu Việt, Siêu Việt..."

Tên của hắn phát âm thật dễ nghe!

...

Trên đường về, Trác Siêu Việt đưa di động của mình cho cô, "Gọi điện thoại cho anh trai tôi đi, biết cô có thể nói được anh ấy nhất định rất vui mừng."

Cô bấm số, không bao lâu, giọng nói Trác Siêu Nhiên vang lên, "Siêu Việt..."

Cô cố gắng ba lần mới mở miệng, "Là em."

"Em?" Trác Siêu Nhiên hiển nhiên không nhận ra, "Cô là?"

Cô cười nói, "Anh đoán xem?"

"Xin lỗi!" Anh lễ phép khách khí trả lời, "Tôi thực sự không nhớ ra cô!"

"Mới không gặp một lúc anh đã không nhớ ra?"

"...Mộc Mộc?" Giọng nói của anh mừng rỡ ngạc nhiên, "Là em sao?"

"Ừm, là em."

"Em có thể nói được rồi? Bác sĩ Trần giúp em?"

Cô trộm nhìn thoáng qua Trác Siêu Việt, nếu cô nói bởi Trác Siêu Việt gặp phải nguy hiểm, cô đau đớn đến cực hạn, đánh tan chướng ngại tâm lý, không biết anh sẽ nghĩ thế nào...

"Ừm, đại khái là bác sĩ Trần và Siêu Việt giúp em."

Chưa bao giờ Mộc Mộc nói chuyện thoải mái như vậy, tâm trạng Trác Siêu Nhiên rất tốt, hàn huyên với cô rất lâu, trước khi cúp máy còn muốn nói gì đó, nghĩ đi nghĩ lại bảo đợi sau khi cô về rồi nói.

Cúp máy, Mộc Mộc lại lấy điện thoại Trác Siêu Việt gọi đến số Kiều Nghi Kiệt. Cho dù vô tình cự tuyệt anh ta, nhưng ở trong lòng cô, Kiều Nghi Kiệt vẫn là một người vô cùng quan trọng.

"Hi, là em!"

"Xin hỏi cô là..."

"Em là Tô Mộc Mộc."

"..." Đối phương im lặng.

"Kiều đại luật sư, em có thể nói được rồi."

"Mộc Mộc..." Giọng nói Kiều Nghi Kiệt run rẩy, "Tốt rồi, tốt rồi..."

Một sự mừng vui không nói nên lời, so với sự mừng rỡ của Trác Siêu Nhiên còn nặng tình hơn rất nhiều.

"Kiều luật sư, không phải anh nói, đợi khi em có thể nói chuyện sẽ cùng em tán gẫu cả một đêm hay sao? Tôi sẽ vì ngài mà cống hiến sức lực."

"...Có người nào đã từng nói qua, giọng nói của em nghe rất êm tai không?"

Mộc Mộc nhìn về phía Trác Siêu Việt, hẳn là người đầu tiên.

"Có."

Về tới bệnh viện, Mộc Mộc vừa ngồi xuống nói chuyện với Trác Siêu Nhiên đã thấy bên ngăn tủ trên giường bệnh có một tập biên bản, bên trên ghi chữ kết quả xét nghiệm hiến thận.

Cô bỗng nhớ tới hôm vừa rồi cô đi tìm gặp bác sĩ Trương, ông ta thấy cô kiên quyết tình nguyện làm phẫu thuật, đồng ý kiểm tra sức khỏe cho cô, kết quả chiều này sẽ có.

Bác sĩ Trương nhất định không thấy cô cho nên đã đưa tới đây.

Cô đang muốn lừa lừa giấu đi bằng xét nghiệm, Trác Siêu Nhiên đã mở miệng, "Mộc Mộc, em định hiến thận cho người ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lôi Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

"Hiến thận?" Trác Siêu Việt hô lên hai chữ này, lập tức ý thức được mình nói lỡ, thoáng nhìn qua mặt Trác Siêu Nhiên đang ngồi trên giường bệnh, hít một hơi thật sâu, gian nan nuốt câu tiếp theo trở vào.

"Vâng." Mộc Mộc thấy không giấu giếm được, đành phải khai thật, "Bác cả em bị suy thận, cần thận để thay, đợi đã lâu không tìm được nguồn, nên em nghĩ thử xem..."

Là bạn trai của cô, Trác Siêu Nhiên hơi hơi nhú mào, giọng nói cố gắng giữ bình thần, "Em suy nghĩ kỹ chưa? Hiến thận cũng không phải là việc nhỏ, buổi chiều anh có hỏi qua một anh bạn bác sỹ, cậu ta nói giải phẫu này có tính nguy hiểm nhất định, hơn nữa thiếu một bên thận, sau này... Cuộc sống có chút ảnh hưởng."

Xấu hổ dừng lại, Trác Siêu Nhiên chưa nói là cuộc sống ảnh hưởng thế nào.

"Ba mẹ em đi rồi, bác cả là người nhà của em, em không thể trở mặt nhìn bác chết..." Lúc cô nói chuyện, ánh mắt không từ góc nhìn về phía Trác Siêu Việt, mặt hần xanh đi, ánh mắt tức giận, ngực phập phồng, đủ biết hần phản đối bao nhiêu quyết định của cô. Mộc Mộc đưa ánh mắt muốn làm dịu đi con tức giận của hần, hần một câu cũng không nói, đến một bên rót nước uống.

"Những điều em nghĩ anh hiểu được, nhưng mà," Trác Siêu Việt nói: "Mộc Mộc, bác sĩ Trương nói em thiếu máu, huyết áp cũng thấp..."

"Thật sao?" Cô lật lật bảng kiểm tra sức khỏe, quả nhiên huyết áp hơi thấp, nhưng tổng kết quả kiểm tra vẫn đủ điều kiện.

Trác Siêu Nhiên còn muốn nói gì nữa, cô đã nhanh chóng cướp lời: "Anh không cần lo lắng, em còn chưa xét nghiệm, nghe nói xác suất phù hợp rất thấp, nói không chừng thất bại, muốn hiến cũng không có cách nào hiến."

Trác Siêu Nhiên suy nghĩ, không khuyên cô nữa. "Được, chờ kết quả xét nghiệm của em rồi nói sau."

"Vâng."

"Siêu Việt, không còn sớm, cậu đưa Mộc Mộc về nhà đi." Trong khoảng thời gian này, Trác Siêu Nhiên đã không còn gì trở ngại, bác sỹ chỉ để một người ở lại chăm sóc, nên vinh quang đầy gian khổ này đã bị Trác nhị thiếu gia giành công gánh vác.

Trác Siêu Nhiên dừng lại một chút, lại nói với Trác Siêu Việt: "Vết thương của tôi đã không còn trở ngại gì, không cần trở về, đêm nay cậu cũng ở nhà nghỉ ngơi đi."

Mộc Mộc vẫn lo lắng, "Anh không nhìn thấy gì, vạn nhất buổi tối..."

"Anh có thể gọi y tá." Tay anh sờ soạn bên thành giường một lúc mới cầm được tay Mộc Mộc, vỗ nhẹ, "Trở về nghỉ ngơi cho tốt."

"Dạ!"

Ra khỏi phòng bệnh, Mộc Mộc ngay lập tức cảm nhận được một luồng khí làm cho người ta không rét mà run phả ra từ người nào đó, giống như một khoảng yên lặng trước giông tố.

Cô đi theo sau, không dám nói một lời, sợ nói sai một câu sẽ tự dẫn lửa thiêu thân. Ai ngờ, cô vừa lên xe, không biết Trác Siêu Việt ấn nút gì, bốn cửa xe đồng thời bị khóa.

"Anh?" Cô lo lắng nhìn xem xung quanh, bãi đỗ xe yên lặng trống vắng.

"Ô Mộc Mộc!" Áp lực giận dữ của người nào đó rót cuộc cũng bùng nổ, không thể nào vãn hồi, "Đầu óc em có vấn đề hay sao?"

Bốn năm không thể mở miệng nói chuyện, cô có thói quen ngẫm nghĩ nhiều hơn. Cho nên, cô suy tư lại vấn đề đầu óc của mình một lần, kiên quyết trả lời, "Không phải!"

"Tôi đến bây giờ chưa khi nào gặp qua một cô gái ngu xuẩn như em, em có thù với chính mình sao? Tìm mọi cách để hủy hoại bản thân mình! Bốn năm trước em thay mẹ nuôi gánh một tội, bây giờ vừa ra tù, lại hiến thận cho một người không hề liên quan đến mình!"

"Đó không phải là người không liên quan đến em, ông ấy là bác của em!"

"Ông ta không coi em là người thân, cũng không phải là người thân của em! Em đã quên hôm đó ông ta chửi em thế nào sao? Ông ta nói dù em có phơi bày đầu đường ông ta cũng không thèm liếc mắt một cái!"

"Em mặc kệ ông ấy đối với em thế nào, ở trong lòng em, ông ấy vẫn là bác cả."

"Cái gì mà bác cả! Ông ta cùng lắm chỉ là anh trai của ba nuôi em, với em không hề có quan hệ huyết thống!" Trác Siêu Việt tức giận giữ lấy tay cô, ép cô xoay người đối mặt với mình. "Hơn nữa, hai người hoàn toàn không có quan hệ huyết thống, không có khả năng hiến thận thành công..."

"..." Mộc Mộc cắn môi dưới, muốn nói gì đó, lại nhin xuống.

Cách cô né tránh làm cho mắt hần nheo lại, trong đầu có rất nhiều nghi vấn nhanh chóng hiện lên.

Đối với anh trai của ba nuôi tại sao cô phải để ý như vậy? Bị ông ta mắng đến thâm hại, cô vẫn nguyện hiến một bên thân của mình, hơn nữa, cô biết rằng mình với ông ta không có quan hệ huyết thống, tỷ lệ thành công rất thấp, vì sao thái độ của cô... Hân cũng không nói được rõ ràng đó là thái độ gì, tóm lại, đó không phải là một thái độ thử xét nghiệm xem thế nào.

"Vì sao em muốn hiến thân cho ông ta?" Hân thử thăm dò.

Cô cúi đầu, nhìn chằm chằm ngón chân mình, "Chuyện của em không cần anh xen vào."

"Nếu nhất định tôi phải xen thì sao?" Hân lớn tiếng nói: "Tô Mộc Mộc, tôi nói cho em, chỉ cần tôi còn một hơi thở, tôi tuyệt đối không cho phép em hiến thân!"

Biết rõ là hân muốn tốt cho mình, nhưng cách nói ngang ngạnh của hân lại làm sự quật cường nổi lên, cô trừng mắt nhìn hân: "Trác Siêu Việt, tôi hiến thân cho ai là quyền của tôi, anh là gì của tôi? Chuyện của tôi với anh có quan hệ gì?"

"Tôi..." Trác Siêu Việt bị nghẹn không trả lời được.

"Đừng nói tôi là chị dâu tương lai của anh!" Mộc Mộc hừ lạnh một tiếng, "Rất nhanh thôi tôi sẽ chia tay với anh trai anh!"

"Đúng, chúng ta không hề có quan hệ gì." Hân nói, "Tôi ăn no không có việc gì làm, xen vào chuyện người khác có được không?"

Người đàn ông này thật không biết phải trái, thật làm cho người ta phát điên, cô tức giận nghiêng răng, "Anh, quả thật không thể nói lý được!"

"Đúng là tôi không thể nói lý được! Tôi với em quan hệ gì cũng không có, căn bản không tất yếu phải đưa em vào học viện âm nhạc học, đưa em đến nhà tôi ở, mua cho em đàn dương cầm, càng không tất yếu phải tìm biện pháp trị liệu giúp em lại giọng..." Đột nhiên ý thức được mình nói lỡ, Trác Siêu Việt tức giận đâm vào cửa xe, nhìn sang phía cửa sổ.

Cả người Mộc Mộc như quả bóng căng bị người ta đâm một kim, nháy mắt đã xẹp xuống, "Anh, vì sao anh làm tất cả những việc đó?"

"Tôi xen vào việc của người khác!" Hân vẫn nhìn ngoài cửa sổ xe.

Cô lặng lẽ kéo tay áo hân, "Vậy vì sao anh muốn xen vào việc của người khác?"

"Im đi!" Trác Siêu Việt khởi động xe, nhưng xe lại vài lần vẫn không chịu nổ máy, hân tức giận rủa thầm một câu, "Sớm biết em mở miệng nói chuyện được lại đáng ghét như vậy tôi đã không tìm cách chữa trị cho em!"

"Anh không muốn nói, em có thể không hỏi," Cô nhìn thấy hân nhàu mày trong gương chiếu hậu, "Không hỏi vì sao anh tốt với em như vậy, cũng không hỏi vì sao anh gộp cổ phần vào Lạc Nhật, cũng không hỏi vì sao anh học khâu găng... Nếu có một ngày em nhịn không được mà hỏi, anh đừng có nói cho em vì sao, em thật sự không muốn biết!"

Hân quay sang, nhìn cô hồi lâu, cuối cùng đưa tay ôm chặt cô vào lòng. Vòng tay hân vẫn mạnh mẽ như vậy, không chỉ ôm cơ thể cô, còn ôm cả tâm hồn cô.

"Có những thứ, tôi không nói em cũng có thể hiểu được."

Cô ở trong lòng hân gật đầu, cô mặc dù có ngờ, cũng có thể cảm nhận được những gì hân đối với mình... Chỉ có thể để lại trong tim

"Mộc Mộc, em biết không?" Hân nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài sau lưng cô, nhẹ nhàng triu mến, "Đối với chuyện bốn năm trước, tôi vô cùng hối hận, hối hận đã không ngăn cản em đi nhận tội thay mẹ em, để cho em trải qua bốn năm cuộc sống không phải của mình, cả đời không rửa sạch tội... Bây giờ, tôi tuyệt đối sẽ không để cho em một lần nữa làm chuyện điên rồ."

"Không phải em làm chuyện điên rồ! Ông ấy là anh trai duy nhất của ba em, em không thể trơ mắt nhìn ông ấy chết... Em muốn làm gì đó cho ông ấy, cho dù là vì ba em..."

Hân thở dài, "Tôi sẽ giúp em nghĩ cách. Em yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp ông ta tìm được nguồn thân thích hợp..."

Cô ở trong lòng hân ngẩng lên, "Em đã nợ anh rất nhiều rồi."

"Đúng vậy, đã rất nhiều rồi, thêm một chút nữa có sao!"

"Em nợ anh nhiều như vậy, nửa đời sau chẳng phải làm trâu ngựa báo đáp?"

Hân cười, cười đến có chút âm hiểm, "Có, sẽ cho em cơ hội làm trâu ngựa!"

Mộc Mộc cố gắng tự hỏi, sau này sẽ có cơ hội nào để vì hân mà làm trâu ngựa? Chỉ bằng cô, có tài cán gì để làm cho hân một việc hữu ích, ặc, trừ một việc.

Trong đầu cô không tự chủ được nghĩ đến một thứ, không phải là hân muốn... muốn cô...

Hơn chín giờ, đúng là thời gian hoàng kim của cuộc sống về đêm, trên đường náo nhiệt, nam thanh nữ tú ra vào các loại khách sạn, quán bar, KTV...

Mộc Mộc ghé mình vào cạnh cửa kính, nhìn phía xa một quán KTV, cô đã lâu không hát, cũng không biết bây giờ còn có thể hát hay không.

"Muốn đi KTV chơi không?" Trác Siêu Việt tùy tiện hỏi, "Khi nào rảnh tôi đưa em đến KTV chơi."

Nhắc tới ba chữ KTV, hào quang trong ánh mắt cô bắn ra bốn phía, phần khởi hồi, "Khi nào?"

Hắn không trả lời, trực tiếp quay xe, dừng lại trước cửa KTV vừa chạy qua.

Ở thành phố S, KTV này không lớn, nhưng cực kỳ nổi tiếng, bởi vì nơi này từ trang trí đến phục vụ đều vô cùng tỷ mỉ chu đáo. Nhân viên phục vụ giới thiệu cho họ phòng VIP, loa dựng khắp nơi, ghế sofa da thật khoa trương, nhất là chỗ ngồi quý phi, đủ cho hai người.

"Phòng này được chứ?" Nhân viên phục vụ hỏi, đồng thời liếc mắt nhìn Mộc Mộc, ánh mắt này làm cho Mộc Mộc bỗng nhiên nhớ tới lần đầu Trác Siêu Việt đưa cô đi "Long cung", nữ nhân viên phục vụ ở đó cũng dùng ánh mắt này nhìn cô.

Lúc ấy cô không hiểu, sau này ở quán bar nhiều mới biết được, đó là ánh mắt của phục vụ nhìn những cô gái không đoàng hoàng. Với kinh nghiệm của bọn họ, đàn ông đều đưa bạn gái có quan hệ ổn định về nhà, mà loại phụ nữ đến cùng những nơi thế này, bảy tám phần mười đều là theo đuổi nhất thời, còn không cần xuất chứng minh thư.

Trác Siêu Việt đắm chiều nhìn sofa đối diện nơi cửa phòng bên cạnh, một người đàn ông trung niên ở phía trong đi ra, nhìn thấy Trác Siêu Việt không khỏi ngẩn người, "A, Trác tổng!"

Ông ta hơi cúi người, cánh tay vươn đến, "Thật trùng hợp!"

"Trưởng phòng Diêu, xin chào!" Trác Siêu Việt cầm tay ông ta, cũng thuận tay đỡ lấy, phòng ông ta ngã xuống.

"Đến đây, đến đây." Trưởng phòng Diêu không hề thu tay lại, lôi kéo hắn về phía phòng mình, luôn miệng nói, "Tôi giới thiệu cho cậu vài người bạn... Vừa rồi tôi còn nhắc cậu với bọn họ, muốn gọi cậu ra ngoài chơi, Chu Tịch lại nói nhà cậu xảy ra chuyện, chắc chắn không đến..."

Trác Siêu Việt do dự một chút, chỉ Mộc Mộc, "Trưởng phòng Diêu, thật ngại quá, tôi còn có bạn..."

Trưởng phòng Diêu lơ mơ liếc nhìn Mộc Mộc, "Là người đẹp? Thế cùng nhau vào đây ngồi, bên trong cũng toàn các người đẹp cả..."

Nhìn thấy sự khó xử của hắn, Mộc Mộc cũng biết đàn ông không thiếu những trường hợp từ chối không được, nhìn hắn gật gật đầu: "Em không sao cả, nếu không tiện, em có thể đi về trước."

"Không tiện, sao lại không tiện?" Cánh tay trưởng phòng Diêu buông lỏng Trác Siêu Việt, kéo lấy tay Mộc Mộc đi vào phòng, Trác Siêu Việt không thể không vào theo.

Trong phòng có khoảng mười mấy người ngồi cả nam lẫn nữ, nam đều khoảng ba bốn mươi tuổi, trông đều có vẻ là những người có vai vế, nữ toàn những người trang điểm cầu kì, xinh đẹp duyên dáng, ngồi ở bên cạnh những người đàn ông tỏ vẻ vô cùng quyến rũ đáng yêu. Khi ánh mắt Mộc Mộc dừng ở cô gái đẹp ngồi một mình trong góc sofa uống rượu, đáy lòng hơi hơi đau xót, đó chính là người con gái khiến cho Trác Siêu Việt vừa hận vừa yêu không phải sao.

Người đẹp vốn đang một mình uống rượu, vừa thấy Trác Siêu Việt vào cửa, mặt mày thoáng chốc rạng rỡ, nhanh nhẹn đứng dậy, "Thì ra trưởng phòng Diêu cao tay như vậy, có thể tìm anh..."

Trác Siêu Việt thần nhiên quét mắt nhìn cô ta một cái, không nói nhiều, tay cố ý kéo Mộc Mộc thoát khỏi ma trảo của trưởng phòng Diêu đến bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Những người mà trưởng phòng Diêu muốn đưa họ đến gặp quả nhiên đều là những người đàn ông đã có công danh sự nghiệp. Mộc Mộc không nhớ kĩ những người đàn ông này tên gọi là gì, chỉ nhớ rõ tên cô gái kia, Chu Tịch.

Những người đàn ông giới thiệu, nâng chén chúc mừng, các người đẹp cũng không hề nhàn rỗi, vội vàng rót thêm rượu, bồi rượu. Cô vốn cũng muốn giúp Trác Siêu Việt, nhưng hình như hắn không thích, bảo cô đi hát.

Bốn năm rồi chưa hát lại, khi âm nhạc vang lên, tay Mộc Mộc cầm mic khẽ run, thử nhiều lần, thanh âm mới khẽ khàng phát ra. Cô nghe thấy chính giọng mình trong loa, ở tấm gương đối diện nhìn thấy chính mình cầm mic, cô cũng không dám tin tưởng đây là sự thật.

Sau bài hát đầu tiên, cô dần dần tìm được cảm giác, giọng hát càng có hồn.

Giai điệu "Gặp" trầm ấm vang vền, cô nhắm mắt lại, cất lời bằng cả trái tim mình:

"Nghe thấy tiếng nàng đồng bước đi, một năm một tháng nào tính lại, em nhớ, em chờ, em mong, tương lai cũng không bởi vì vậy mà bất biến... Người em chờ ở một tương lai rất xa... Em nhìn con đường, gặp anh là điều tuyệt vời nhất ngoài ý muốn..."

Người ngồi trên sofa vỗ tay, cô giống như tìm được về Tô Mộc Mộc đã biến mất từ bốn năm trước, người đã từng ở sân khấu trường, bằng giai khúc "Gặp" dành được bao tiếng vỗ tay của mọi người.

Khi đó cô nở nụ cười mơ mộng nhất, ao ước chờ mong tương lai sẽ có một người cô gặp... là cuộc gặp gỡ tuyệt vời nhất!

Kết thúc, cô mở to mắt nhìn Trác Siêu Việt, hẳn nhìn cô, trong mắt là ánh sáng mê ly say lòng người.

Một mùi hương quyến rũ bay đến, Chu Tịch đem chén rượu ngồi xuống bên cạnh cô, "Uống được không?"

Thu về ánh mắt, Mộc Mộc cúi đầu cầm chén rượu của mình, "Một chút."

"Cheers!"

Vừa uống vừa nói chuyện, bình rượu cuối cùng đã nhìn thấy đáy, Chu Tịch vòng vèo không biết bao nhiêu chuyện cũng chịu đi thẳng vào vấn đề, "Hai người qua lại đã lâu chưa?"

Mộc Mộc suy nghĩ, cho cô ta một đáp án lập lờ, "Cũng rất khó nói, nếu tính từ lần đầu tiên thì... Đã rất nhiều năm rồi."

"Thật sao?" Trong giọng nói của Chu Tịch rõ ràng hàm chứa hoài nghi, "Cho đến bây giờ tôi chưa thấy anh ấy nhắc đến cô."

"Anh ấy qua lại cùng người phụ nữ nào đều nói với cô?"

Chu Tịch dường như không nghe được sự khiêu khích trong câu nói của Mộc Mộc, quyến rũ dựa vào ghế ngồi, liếc mắt nhìn Trác Siêu Việt bị mọi người chúc rượu, "Anh ấy đương nhiên không nói, nhưng mà, đại đa số tôi đều biết..."

Mộc Mộc cúi đầu uống một ngụm rượu, cô không thích từ "đại đa số" này, bởi vì nó chứng tỏ bên cạnh Trác Siêu Việt từng có rất nhiều phụ nữ, mà cô, chẳng qua chỉ là một trong số họ. Cho dù cô có thể có nét đặc biệt, nhưng như vậy thì có ích gì, sớm muộn cũng sẽ trở thành quá khứ trong quãng đường của hắn mà thôi.

"Tôi đã nghe anh ấy nhắc đến cô." Mộc Mộc nói.

"Thật sao?" Chu Tịch châm thuốc, một đầu mảnh khảnh kẹp giữa ngón tay, làn khói vị bạc hà cứ thể từ từ lan rộng, "Anh ấy nói gì?"

"Anh ấy nói cô đã từng vì anh ấy mà làm rất nhiều việc."

Cô ta đổi thuốc sang tay trái, chỉ ra một vết sẹo rất dài trên cổ tay, vết sẹo này giống như vết sẹo cắt cổ tay tự sát để lại. Nếu không phải là cô ấy cố tình chỉ ra, vết sẹo đó đã nhạt dần như không còn nhìn thấy, "Anh ấy nhất định không nói cho cô, tôi đã từng vì anh ấy mà làm cái gì."

Mộc Mộc nhìn cổ tay cô ta không nói, hẳn thực sự chưa nói cô ta vì hắn mà cắt cổ tay. Một người phụ nữ vì một người đàn ông mà ngay cả mạng sống cũng không cần, vậy thì người phụ nữ đó dù làm điều gì cũng đáng được tha thứ, cho dù đó là phản bội.

"Khi tôi vừa biết anh ấy, cũng giống như cô bây giờ," Chu Tịch nhìn quần bò, áo sơ mi đơn giản trên người Mộc Mộc, còn có tóc dài buộc cao, than nhẹ, "Không đến bốn năm, anh ấy làm cho tôi hoàn toàn thay da đổi thịt."

Mộc Mộc cười chỉ chiếc váy dài cầu kỳ trên người cô ta, "Rất thích hợp với cô."

Có những cô gái rất kỳ lạ, khi mặc quần bò áo phong giản dị, luôn luôn mơ có một ngày được mặc những chiếc váy xa hoa trong tủ kính, cho đến ngày thực sự được mặc rồi, mới giật mình tỉnh ra, cuộc sống xa xỉ luôn phải trả bằng một cái giá đắt, hoặc là tình yêu, hoặc là nhân cách, hoặc là tâm hồn.

Không có thứ gì không đáng giá, quan trọng là ta biết được mình muốn điều gì.

Chu Tịch vỗ vỗ bàn tay cầm mic của cô, dùng giọng nói tang thương cất lời, "Có một ngày, chờ khi anh ấy chán cô, cho cô biết thế nào là sự lạnh lùng vô tình của đàn ông... Lúc ấy cô sẽ biết, cái gì là thích hợp với cô."

"Cám ơn, tôi sớm đã biết điều gì là thích hợp với mình..."

Bởi vì cô đã chứng kiến được sự lạnh lùng vô tình của hắn, cho nên cô biết người đàn ông xa xỉ này vốn không thích hợp với mình, đàn dương cầm, âm

nhạc, cuộc sống bình thân mới là thứ có thể thuộc về cô.

"Đang nói chuyện gì?"

Giọng nói Trác Siêu Việt truyền đến, Mộc Mộc ngẩng đầu cười. Cũng không biết hắn đã uống bao nhiêu rượu, trên người phả ra mùi cồn nồng nặc. "Còn có thể nói chuyện gì, đương nhiên là nói về anh."

"Tôi? Tôi có gì để nói?" Hắn ngồi xuống cạnh, thân thiết ôm lấy bả vai cô, dùng giọng nói Chu Tịch có thể nghe rõ được, "Không phải là... nói chuyện tôi hôm đó tôi cho em sung sướng thế nào?"

Máu toàn thân Mộc Mộc bắt đầu dồn lên mặt, đỏ ửng. Mà Chu Tịch ngồi đối diện với bọn họ, máu như dồn tất cả xuống dưới, mặt tái nhợt.

"Mọi người chơi đi, tôi không quá rầy." Chu Tịch đứng nhanh dậy, đi đến bên phía trưởng phòng Diêu, cùng bọn họ tán gẫu sôi nổi.

Mộc Mộc thu về khuôn mặt tươi cười, đẩy Trác Siêu Việt đẩy mùi rượu xa ra, "Anh cho rằng như vậy là hay sao?"

"Rất hay." Hắn lại ôm cô trở về, một bàn tay vuốt ve hai má còn đỏ ửng của cô, tay kia dịch xuống hông, khẽ vuốt, "Nhưng mà, thật đáng tiếc là không nghe được tiếng rên rỉ của em lúc đó ... Khi nào có cơ hội, để tôi nghe một chút."

"Anh say rồi." Trừ câu đó, cô không tìm thấy ngôn từ nào có thể đáp lại.

"Tôi không say."

"Vậy anh có biết em là ai hay không?"

"... Tôi biết, bây giờ em là chị dâu tôi, là người phụ nữ của anh trai tôi." Hắn hít vào một hơi, buông cô ra, ngồi thẳng dậy.

Mộc Mộc thở dài, hơi hối hận vì đã hỏi chuyện này. Thực ra cô hy vọng hắn biết một điều, cô không phải là Chu Tịch, cũng không phải là một trong những người phụ nữ của hắn. Cô là Tô Mộc Mộc, một người yêu hắn, yêu đến mức thỏa mãn tất cả mọi điều hắn muốn, yêu đến quên lập trường, quên tự trọng, và quên cả nguyên tắc của một người phụ nữ.

Cô đã rất cố gắng để không chế bản thân mình, ép mình không nhớ lại những đường cong nam tính của hắn bên trong lớp áo sơ mi, không thêm nghĩ hắn đã từng đem đến cho cô bao sung sướng, nhưng bây giờ hắn ôm cô, nói ra những lời khiêu khích như vậy, cô không dám cam đoan giây tiếp theo, cô có lỗi hắn đi đến phòng Vip ngay bên cạnh... rên rỉ cho hắn nghe hay không.

Tất nhiên, hắn không biết.

Xấu hổ một lúc, Mộc Mộc quyết định tìm một đề tài để làm dịu đi không khí, "Anh muốn hát không? Em chọn bài cho anh."

"Tôi không thích hát, tôi thích nghe." Hắn nói, "Em hát cho tôi nghe đi."

Cô cầm lấy mic. "Được, anh thích nghe bài gì?"

"Em biết hát "truyền kỳ" không?" Hắn nhẹ nhàng hỏi.

Tay Mộc Mộc run lên, mic suýt rơi trên mặt đất, bởi vì có một khoảng thời gian cô từng nghe đi nghe lại bài hát này, đi đường nghe, ăn cơm nghe, ngủ cũng nghe, không đếm được bao nhiêu lần cho đến khi mơ hồ đi vào giấc mộng...

"Để em thử." Cô lên phía trước, chọn bài "Truyền kỳ", lại về ngồi bên cạnh hắn.

Tiếng nhạc hư vô mờ mịt vang lên, hô hấp của hắn rất nhẹ, yên lặng lắng nghe.

"Chỉ ở trong đám đông liếc nhìn em một lần, rồi cuộc không thể nào quên được..."

Giọng nói khẽ run, xúng với những ca từ đẹp dễ nhất.

"Giấc mộng ngẫu nhiên một ngày có thể lặp lại, từ nay về sau em bắt đầu mong nhớ trong cô đơn.

Nhớ anh khi anh ở nơi chân trời, nhớ anh khi anh ở ngay trước mắt, nhớ anh khi anh ở trong tâm trí, nhớ anh khi anh ở trong cõi lòng..."

Nhìn những câu chữ hiện lên trên màn hình, Mộc Mộc đã hiểu những điều hắn không nói nên lời, thì ra không chỉ một mình cô thích "Truyền kỳ", bốn năm rồi, chờ đợi, nhớ mong, cũng đâu phải một mình cô mới vậy.

Nhìn người đàn ông bên người cúi đầu uống rượu, giọng hát của cô càng ngày càng nặng nề, cuối cùng không hát nổi, cổ họng nghẹn lại, không cách nào phát ra thanh âm.

Rốt cuộc cô đã làm cái gì? Trước khi ngồi tù cô đi trêu chọc hắn, lợi dụng hắn, để cho hắn chờ đợi bốn năm. Sau khi ra tù, cô nhận sai người, bây giờ thành "chị dâu" của hắn.

Khi hắn thấy cô bị chính anh trai mình đặt trên xô pha, tâm trạng thế nào? Có phải giống như điều thuốc bị hắn quần xéo trên tay.

Cô rút cuộc hát không nổi, đặt mic xuống, "Em đi toilet."

Chạy thẳng đến toilet, cô ngồi trước bồn cầu ôm cả cuộn giấy vệ sinh, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô không thể nhìn hắn, chỉ cần nhìn một lần cô sẽ không khống chế được bản thân mình mà bỏ nhào vào lòng hắn, xin hắn cho mình một cơ hội.

Cơ hội gì cũng được, làm người tình bí mật của hắn, cả đời không để Trác Siêu Nhiên biết, hoặc là giống như bao nhiêu người phụ nữ bên cạnh hắn, cùng với hắn, đến khi hắn chán, hắn phiền rồi liền đá đi.

Cái gì cũng được, chỉ cần đừng như bây giờ, muốn có không có được, muốn quên chẳng thể quên, tra tấn lẫn nhau.

Ngoài cửa vang lên tiếng phụ nữ nói chuyện phiếm, "Vừa rồi tôi gặp Trác nhị thiếu và Chu Tịch ngoài hành lang."

"Thật không?" Một cô gái khác nói.

"Hai người bọn họ dây dưa bao nhiêu năm, bây giờ còn chưa xong sao?"

"Cô gái Chu Tịch kia bình thường rất thông minh, chuyện này lại nghĩ không ra..." Một người lên tiếng, "Gia thế nhà họ Trác thế nào, có thể để cho một cô gái như cô ta tiến vào sao?"

Cô gái đó lại thấp giọng, "Tôi nghe chồng tôi nói... Gia quy nhà họ Trác vô cùng nghiêm khắc, đừng nói đến tiến vào nhà họ, mà là khi qua lại cũng điều tra rõ tổ tiên ba đời, còn nghiêm khắc hơn là thẩm tra chính trị."

"Kính khủng như vậy, khó trách bên người Trác nhị thiếu gia nhiều phụ nữ, không phải "bạn bè" thì là "nhân viên", chưa ai được một cái danh chính ngôn thuận cả..."

Giọng nói hai người kia đã ngừng rất lâu, Mộc Mộc vẫn còn căng thẳng.

Cô vẫn còn nhớ rõ, bốn năm trước, lúc Trác Siêu Việt cầm lấy tay cô có nói, "Làm bạn gái anh nhé?"

Khi đó cô còn chưa ngồi tù, còn có cơ hội thi vào học viện âm nhạc... Cô từng gần hạnh phúc như vậy.

Điện thoại của cô vang lên, trên mặt hiển thị số của Trác Siêu Việt, cô nghe máy.

"Đi ra, hoặc là tôi đi vào."

"Để em ra!"

Bên kia cúp điện thoại, không có một câu dư thừa vô nghĩa.

Mộc Mộc vội vàng lau khô nước mắt, đi ra khỏi toilet, Trác Siêu Việt ở chỗ rẽ cách đó không xa đứng chờ, bên cạnh đã không còn Chu Tịch.

Hắn đi tới, nhìn thoáng qua mặt cô sưng đỏ như quả hạnh đào, "Còn muốn hát không?"

Cô lắc đầu.

"Vội về nhà đi." Hắn đi vào phòng chào mọi người, trước bàn lại thêm hai bình rượu trống.

KTV cho xe đưa họ về nhà, vì trên xe có người, suốt quãng đường đi hắn không nói chuyện. Ánh đèn nê ông bên đường xét qua mặt hắn, gương mặt hắn lúc này không còn vẻ bông lon bất cần bình thường. Mày hắn khẽ cau lại, làm cho người ta có ý muốn vuốt phẳng.

"Nhìn đủ chưa?" Hắn thân nhiên mở miệng, "Chưa đủ cũng đừng nhìn, tự chủ của tôi không tốt như em tưởng đâu!"

Mộc Mộc vội vàng quay mặt ra phía cửa sổ, không dám tiếp tục.

Cuối cùng cũng đến Cách Thế Quan Lan, cô đi theo Trác Siêu Việt vào cửa.

Tiếng khóa cửa phòng làm đầu óc cô nóng lên, rốt cuộc hỏi ra một câu, "Anh có thực muốn nghe tiếng em rên rĩ?"

Trác Siêu Việt đang chuẩn bị về phòng, khựng chân tại chỗ.

Chương 40

Trác Siêu Việt đang chuẩn bị về phòng, khựng chân tại chỗ.

Tuy rằng hắn không chấp nhận cũng không từ chối, nhưng Mộc Mộc thấy tay hắn nắm thành quyền, giống như đang cố gắng đè nén cảm xúc.

Như được cổ vũ, cô cố lấy dũng khí tiến đến, hai tay từ đằng sau ôm lấy hắn, mặt dán lên tấm lưng thẳng tắp.

"Nếu anh thực sự muốn em, em có thể cho anh..." Giọng nói của cô nỉ non, chầm ngòi trong đêm đen tịch mịch.

"Bây giờ em vẫn còn là chị dâu của tôi."

"Em biết! Cho dù em quyến rũ anh, cho dù em không để ý đến liêm sỉ, được không?" Cô nói, "Siêu Việt! Qua đêm nay... Em sẽ rời đi, anh coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra."

"Rời đi?" Trác Siêu Việt giật dử xoay người, tức giận làm cho mặt đanh lại, "Tô Mộc Mộc, em thấy chơi đùa như vậy vui vẻ lắm đúng không? Em thích một đêm tình với đàn ông sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, làm cho người đó với em nhớ mãi không quên?"

"Em không phải.. em nghĩ anh muốn." Không có người phụ nữ nào muốn hiến mình cho một người đàn ông, sau đó yên lặng rời đi. Một lần bốn năm trước, cô ở phòng luật sư khóc suốt một buổi sáng, làm cho Kiều Nghi Kiệt dùng tất cả khăn tay có trong phòng đem cho mình. Cô nhớ hắn, trong tâm trí, trong trái tim cũng chỉ có hắn.

Nếu có thể lựa chọn, cô không muốn thử lại một lần như vậy. Nhưng cô nợ hắn nhiều lắm, cô biết, chờ khi mình và Trác Siêu Nhiên chia tay, bọn họ có thể ngay cả cơ hội gặp mặt đều không có, cho nên cô hy vọng trước khi rời đi, có thể thỏa mãn hắn, hoặc là làm chuyện gì đó khiến hắn vui vẻ.

Cô sai rồi sao?

"Tôi từng nói là tôi muốn sao?" Hắn hỏi lại.

"Vừa nãy anh nói anh muốn nghe, còn mượn rượu chạm vào em, em nghĩ anh... Ừm, có thể em hiểu lầm."

Hắn đùa cợt, "Không phải em cho rằng tôi chỉ muốn cơ thể phụ nữ? Làm xong rồi là đủ, là có thể cảm thấy mỹ mãn?"

"Không thể cảm thấy mỹ mãn đi chăng nữa, như so với không chiếm được còn hơn nhiều?"

"Em nghĩ tôi như vậy sao?"

"..."

Mộc Mộc méo mào, trong lòng ghen hận, bình thường hắn nói chuyện luôn tỏ vẻ cợt nhả bất cần đời, rõ ràng là lưu manh. Nhưng đến thời điểm mấu chốt thì lại nghiêm túc hơn bất cứ ai khác, tỏ vẻ ta đây quân tử.

"Bỏ đi, em muốn nghĩ thế nào thì nghĩ."

Thấy hắn bước đi, Mộc Mộc đuổi theo ngăn lại. "Vậy anh nói cho em biết, rốt cuộc anh muốn điều gì? Chỉ cần em có thể làm em sẽ làm tất cả cho anh."

Trác Siêu Việt không trả lời, vòng qua cô hướng về phía cầu thang.

"Có phải anh hy vọng em tiếp tục với anh trai anh, toàn tâm toàn ý với anh ấy, quên anh đi... Em có thể thử..."

Nếu đây là điều hắn muốn, cô cũng có thể cố gắng thực hiện.

Ai ngờ lời của cô còn chưa nói xong, hắn đột nhiên xoay người, cầm lấy hai cổ tay cô đặt trên vách tường, con thịnh nộ trong ánh mắt như ngọn lửa bùng lên thiêu đốt.

Cô kinh sợ nhìn hắn, "Anh muốn làm gì?"

Hắn dùng hành động trực tiếp trả lời, hai tay hắn cầm lấy cổ áo của cô, xé mạnh một đường, cúc áo sơ mi đứt một dải, rơi trên nền đất.

Cô choáng váng, chăm chăm nhìn hắn đem áo lót màu trắng kéo xuống hông.

Cơ thể phía trên không một mảnh vải che thân của cô hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn, tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng cô vẫn không biết phải làm

sao, theo bản năng muốn lùi về phía sau, nhưng lưng lại dán vào bức tường lạnh băng, không có đường lùi.

Hắn giữ lấy cằm cô, cô nghĩ hắn sẽ hôn mình, nhắm mắt lại, nhưng môi hắn bắt đầu dừng ở cổ cô, mạnh mẽ hút. Loại hôn này tràn ngập tình dục và chiếm hữu, làm cho người ta không rét mà run. Đồng thời, một bàn tay hắn cầm lấy ngực cô, chà đạp không chút nào thương tiếc.

Cô cắn nhanh môi dưới, đau đớn tê dại đan xen với tiếng rên rỉ vẫn từ trong miệng cô phát ra, "A...a..."

Ngón tay hắn đẩy răng nanh cô đang cắn chặt, "Kêu ra, để cho tôi nghe."

"Đừng như vậy, được không?"

Hắn nặng nề nhếch khóe môi, dừng ở trên bả vai cô, điên cuồng cắn hút như dã thú.

"A!" Cô kêu lên, da thịt rõ ràng rất đau, cơ thể lại như bị thiêu đốt dưới sự hoang dại của hắn, cùng với sự xâm phạm của hắn dần trở nên bần rùn...

"Ừm... a..." Cô không còn chút sức lực nâng đầu lên, rên rỉ, cơ thể hỗn độn mà khô nóng.

Hắn ôm lấy thắt lưng, nâng cơ thể cô lên, lúc cúi đầu, môi vừa vặn đặt ở ngực cô, răng nanh cọ xát nơi mẫn cảm, đầu lưỡi ướt át linh hoạt vòng quện, khiêu khích.

"Đừng, Siêu Việt..." Khoái cảmập đến, cô mê ly gọi tên hắn, "Siêu Việt..."

Cho dù đau, cho dù khô, chỉ cần nghĩ đến người trước mắt là Trác Siêu Việt, ngực của cô lại nóng lên, đây gọi là yêu chăng?

Động tác của hắn dần dần trở nên nhẹ nhàng chậm chạp, dưới sự dụ dỗ của hắn, cơ thể cô càng ngày càng mẫn cảm, lòng bàn tay hắn nóng bỏng lướt qua da, kích thích làm cô hòng cổ phát ra những tiếng rên nhẹ.

"Thích tôi đối với em như vậy sao?" Hắn hỏi.

"Thích..." Làm sao có thể không thích? Cơ thể của cô sớm đã quyến luyến cảm giác này.

Hôn nửa thân trên, xúc cảm làm cho cả người cô nhũn xuống, hắn rút cuộc ngừng lại, vùi đầu vào vai cô, cố gắng bình ổn hô hấp hỗn loạn. "Điều gì em cũng nguyện làm vì tôi?"

"Ừm."

"Được, vậy đồng ý với tôi, từ hôm nay trở đi, cơ thể của em không được phép để cho bất kỳ người đàn ông nào khác động vào, bao gồm cả anh trai tôi..."

Nháy mắt cô rơi vào sương mù, không hiểu hắn có ý gì.

Hắn không cần cô, nhưng cũng muốn cô cả đời vì hắn mà thủ thân như ngọc? Hay là ý từ nay về sau cô chỉ thuộc về hắn, chỉ có thể để cho hắn chạm vào?

"Vì sao?" Cô hỏi.

"Bởi vì tôi không thích!"

Thế là đủ, cô thích lý do này.

Cô biết hứa như vậy, sau này có thể cô sẽ phải sống trong cô độc, nhưng cô vẫn cam tâm tình nguyện, "Em hứa với anh."

Cảm động chân thành tha thiết, hắn ôm lấy cô, hôn lên mái tóc cô.

Hai tay cô lặng lẽ đặt lên bờ vai hắn, rúc mình vào trong lòng hắn, kiễng chân lên muốn hôn ...

Nhưng Trác Siêu Việt lại đẩy cô ra, giúp cô kéo lại mớ quần áo hỗn độn, "Khuya rồi, đi ngủ sớm một chút."

"Anh?" Bọn họ đã làm đến bước này, hắn vẫn từ chối cô.

"Về sau đừng một lần nữa khảo nghiệm tôi, tôi không qua được loại thử thách này." Hắn đi trước, lại nghĩ tới việc gì đó, "Đúng rồi, ngày mai khai giảng ở học viện âm nhạc, tôi cùng em đi báo danh."

Hai mươi ngày, nhanh như vậy, xem ra đã đến lúc cô phải đi.

Trở lại phòng, cô đem tất cả đồ đạc của mình thu dọn lại, kiểm tra rất nhiều lần, chắc chắn không bỏ sót thứ gì, cũng không mang đi bất cứ thứ gì không phải của mình, mới yên tâm lên giường ngủ.

Trong màn đêm yên tĩnh, cô nghe thấy dưới lầu tiếng vòi nước hoa sen, nhìn thời gian, đã quá nửa đêm.

Cô nằm ở trên giường, nhìn trên người một mảng bầm tím, dấu vết kích tình thể nào cũng không xóa đi được.

Kích thích trong tình yêu, chưa thử qua thì thôi, thử qua một lần sẽ nghiện, muốn từ bỏ cũng thật quá khó khăn!

Sáng sớm, Mộc Mộc ngủ rất say, giọng nói Trác Siêu Việt bỗng nhiên vang đến bên tai, "Tỉnh mau."

Cô lơ mơ ngồi dậy, nhìn ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng hẳn, "Sớm vậy sao? Đến bệnh viện?"

"Đi chạy bộ."

"Hả?"

Từ nhỏ đến lớn cô còn chưa bao giờ tập thể dục, tiếp tục vùi đầu vào chăn, "Em không đi, tối hôm qua em không ngủ được, muốn ngủ thêm một lúc."

"Sức khỏe kém như vậy, con không biết rèn luyện, nói hiển thân thì thật là tích cực." Hắn lôi cô từ trong chăn ra, không thèm để ý đến sự phản kháng của cô, đẩy mạnh vào toilet. "Từ hôm nay trở đi, mỗi sáng đều phải chạy bộ một giờ."

"Vì sao chứ?"

"Bởi vì tôi thích!"

...

Con đường nhỏ ven bờ sông, cô hụt hơi chạy, suy nghĩ mọi khả năng, cắn răng đuổi theo hắn, thờ phỉ phò hỏi: "Trác Siêu Việt, không phải là bốn năm nay... Vẫn hận em... Muốn trả thù, cho nên, đối phương pháp hành hạ em...phải không?"

"Nhận ra rồi?" Về mặt hắn đồng tình vỗ vỗ vai cô, "Tôi nghĩ em nên bỏ thời gian rèn luyện thân thể đi, nếu không, nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị tôi tra tấn đến chết..."

"Không bằng anh đem em bóp chết luôn đi."

"Tôi có phương pháp khác tốt hơn."

Cô choáng!

...

Chạy xong, ăn điểm tâm, Trác Siêu Việt đưa cô đến học viện âm nhạc thành phố S.

Hôm nay là ngày khai giảng, trường học đều là tân sinh viên, trước cửa đỗ đầy xe, trong đó có đủ các loại xe đắt tiền, nhìn qua giống như trường quý tộc, rất rõ ràng, như Trác Siêu Việt.

Từ khi Mộc Mộc trên chiếc Land Rover của Trác Siêu Việt xuống dưới, cùng hắn đi đến chỗ báo danh, vô số ánh mắt nghi ngờ không ngừng dõi theo bọn họ, dường như đoán xem hai người bọn họ thực sự có quan hệ gì. Bây giờ sinh viên được đại gia nuôi đã trở thành mốt, ánh mắt của sinh viên cũng như giáo viên nhìn cực kỳ sắc nhọn.

Mộc Mộc cẩn thận dìm chiếc khăn lụa trên cổ, tránh để mọi người nhìn thấy bằng chứng gian tình.

Công tác nhập học đã xong, Trác Siêu Việt đưa cô đến phòng ở, giúp cô sắp xếp mọi thứ ngăn nắp gọn gàng, còn thuận tay giúp cô gấp chăn thành một đệp vuông như khối đậu hũ.

"Không tưởng tượng được anh còn có tay nghề này." Cô tuyệt đối là ca ngợi tự đáy lòng, bởi vì hắn gấp chăn cực kỳ thành thạo gọn gàng, ánh mắt cũng vô cùng chăm chú.

"Nói gì đi nữa thì tôi cũng đã từng bốn năm sống trong quân ngũ." Hắn đột nhiên cảm thán, "Chỉ chớp mắt, mười hai năm, thời gian trôi thật nhanh."

Đám bạn cùng phòng mới của cô, mắt nhìn hắn sáng lên.

Mộc Mộc nhìn hắn, mười hai năm trước, lúc hắn trong quân ngũ không biết trông thế nào? Nhất định rất lạnh lùng, rất chín chu.

"Em..." Hắn quay sang, vừa định nói chuyện, Mộc Mộc lập tức gạt đầu, "Anh không cần phải nói, em biết anh muốn nói cái gì, em không nhìn nữa!"

Xử lý tốt chuyện trường học, hắn chở cô đến bệnh viện thăm Trác Siêu Nhiên. Lúc bọn họ vừa đến cửa phòng bệnh, di động Trác Siêu Việt vang lên, hắn lấy ra, thấy Trác Siêu Nhiên gọi tới liền tắt máy, đẩy cửa phòng bệnh.

Trác Siêu Nhiên tựa trên giường, đang truyền dịch.

Trên ghế sofa, một người phụ nữ ngồi ngay ngắn, bộ váy công sở tươm tất, đôi mắt sắc sảo nhìn thẳng vào Trác Siêu Nhiên.

Trác Siêu Việt vừa nhìn thấy người này, cơ thể đột nhiên cứng lại. Một cảm giác tò mò nhìn đến, người phụ nữ đó tuổi chừng ngoài bốn mươi, bề ngoài không tính là đẹp, nhưng lại vô cùng khí chất, uy nghi làm cho cô tưởng tượng đến Võ Tắc Thiên.

Cô vội trộm quan sát người phụ nữ, trong lúc đó, bà ta cũng đồng thời đánh giá cô, ánh mắt sắc sảo đảo lại hai lần, sau đó dừng lại trên cổ nơi chiếc khăn lụa không che được, cuối cùng nhìn về phía Trác Siêu Việt ngẫm nghĩ.

"Mẹ, sao mẹ lại đến đây?" Một câu của Trác Siêu Việt làm cả người Mộc Mộc toát mồ hôi lạnh.

"Anh nói xem?" Ngữ khí Trác phu nhân không nóng giận nhưng rất uy nghiêm, "Siêu Nhiên xảy ra chuyện như vậy mà dám gạt tôi."

"Chúng con chỉ sợ mẹ lo lắng." Trác Siêu Việt vừa nói vừa, hướng Mộc Mộc phía sau nhìn như ra hiệu.

Mộc Mộc lập tức nhận ra, lễ phép cúi đầu chào Trác phu nhân, lặng lẽ đưa bữa sáng trong tay cho Trác Siêu Việt.

Vốn định lặng lẽ chuồn êm, ai ngờ cô vừa bước đến cửa, giọng nói Trác Siêu Nhiên bắt gặp vang đến, "Mộc Mộc?"

Cô vội đầu, cứng ngắc quay lại, thấy Trác Siêu Nhiên giờ tay, đành phải đi đến, đưa tay cho anh.

"Em đã đến trường báo danh chưa?" Anh thân thiết hỏi.

"Đã đi, thủ tục đều làm xong, Siêu Việt đã sắp xếp cho em tất cả." Nói xong, cô không tự giác quay đầu liếc nhìn Trác Siêu Việt, phát hiện hắn đang nhìn chăm chăm bàn tay mình bị Trác Siêu Nhiên cầm, vội vàng rút trở về, giấu phía sau.

Chỉ một động tác nho nhỏ, nhưng sao tránh được một đôi mắt sắc sảo.

"Mộc Mộc, giới thiệu với em, đây là mẹ anh." Trác Siêu Nhiên nói.

Cô trịnh trọng cúi đầu chào, "Cháu chào cô!"

"Mẹ, cô ấy là Mộc Mộc, là bạn gái của con."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

"Mẹ, cô ấy là Mộc Mộc, là bạn gái của con."

Một câu giới thiệu bình thản của Trác Siêu Nhiên, lực sát thương cũng không kém bom nguyên tử là bao nhiêu, làm cho Mộc Mộc hồn siêu phách tán. Cô vốn tưởng rằng Trác Siêu Nhiên không dám hứa hẹn cho cô gì về tương lai, sẽ không dám thừa nhận quan hệ của mình với gia đình, cho nên muốn vội trốn đi, để tránh anh xấu hổ không biết giới thiệu thế nào. Cô lại không nghĩ được, anh sẽ thẳng nói ra quan hệ của hai người như vậy.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt cô yêu nhất, bờ vai rộng lớn, có thể đứng phía trước vì cô mà che chắn gió mưa, người đàn ông tốt như vậy, cô lại đáp trả cho anh sự phản bội tàn nhẫn nhất.

Trác phu nhân thân nhiên gật đầu, trên mặt ngoài kinh ngạc cũng không nhìn ra phản ứng gì đặc biệt. "A, mời ngồi."

Trác Siêu Việt che miệng ho nhẹ một tiếng, Mộc Mộc lặng lẽ liếc hắn, thấy hắn hất cằm về phía bàn nước.

Cô lập tức hiểu ra, "Không sao, cô cứ ngồi đi, cháu đi rót nước sôi pha trà."

Ôm phích nước rời khỏi phòng bệnh, cô đỏ mặt, sau đó lại lòng vòng ngoài hành lang một lát, khi thấy phòng bệnh không còn tiếng nói chuyện mới yên lặng đi vào. Không biết Trác Siêu Nhiên đã nói gì, khuôn mặt Trác phu nhân càng thêm nghiêm túc, Trác Siêu Việt quay lưng đứng ngoài cửa sổ, nét mặt nhìn nghiêng phảng phất u buồn...

Khó khăn thu lại ánh mắt, cô lấy ra hai chén trà, rót nước sôi.

"Cô còn học đại học sao?" Trác phu nhân ra vẻ không phải có ý hỏi, chỉ như tán gẫu bình thường.

"Vâng. Hôm nay cháu nhập học."

"Học năm nhất?" Trác phu nhân cẩn thận nhìn mặt Mộc Mộc, nghi ngờ, "Cô còn chưa đến hai mươi tuổi?"

"Cháu hai mươi một tuổi. Bây giờ cháu mới học đại học, là vì..." Mộc Mộc bình tĩnh cười, tiếp tục đổ nước vào chén trà, "Cháu vào tù năm mười bảy tuổi, mới ra tù hơn nửa năm."

Sắc mặt Trác phu nhân đại biến.

Trác Siêu Nhiên vội vàng thay cô giải thích, "Khi Mộc Mộc mười bảy tuổi, vì cha nuôi cô ấy..."

"Ông ấy đối với em tốt lắm." Mộc Mộc cắt ngang lời anh, "Là em hiểu lầm ông ấy, nhất thời lỡ tay gây ra án mạng."

Hai người đàn ông trong phòng bệnh đồng thời nhìn về phía cô. Cô biết, nói như vậy đồng nghĩa với việc chặt đứt đường lui của mình, mò côi, ngồi tù, giết người... Một người phụ nữ như vậy muốn tiến và nhà họ Trác, chắc chỉ có thể đợi kiếp sau một lần nữa đầu thai làm người.

Đây đúng là kết quả cô muốn. Cô lại vì Trác Siêu Nhiên mà đào một con sông, để cho anh biết rằng khoảng cách giữa hai người không thể nào vượt qua, cô cũng có thể hết hy vọng, chẳng còn có thể ảo tưởng.

Mộc Mộc đem chén trà đến trước mặt Trác Siêu Nhiên, cười nói: "Siêu Nhiên, có việc ở trường, em phải đi trước, ngày mai em đến thăm anh."

"Được rồi." Trác Siêu Nhiên nói: "Siêu Việt, giúp anh đưa Mộc Mộc về trường học đi."

"Không..."

Một giọng nói lạnh lùng xen vào, "Cô vừa mới khai giảng, việc học hành chắc chắn rất bận, Siêu Nhiên đã có tôi chăm sóc, cô không cần lo lắng."

Tuy rằng ra lệnh đuổi khách nhưng bà ta nói cực kỳ khách khí.

"Cháu hiểu." Mộc Mộc nắm chặt chén trà nóng trong tay, vẫn cố hết sức duy trì nụ cười bình tĩnh nhất, "Cô, hẹn gặp lại."

"Mộc Mộc!" Trác Siêu Nhiên vội vàng nắm lấy tay cô, cố gắng nắm thật chặt.

Cô lấy hết sức lực rút ra, bởi vì rút quá mạnh, cơ thể bật về phía sau, không cẩn thận làm rơi chiếc ly thủy tinh xuống nền đất, nước văng khắp nơi, những mảnh nhỏ thủy tinh trong suốt vương vãi trên nền đất.

"Siêu Nhiên, việc ở trường rất bận, nếu cô chăm sóc anh, em sẽ không đến nữa. Chờ khi nào rảnh em qua thăm anh." Mộc Mộc nói một hơi, cầm lấy túi, chạy nhanh bước ra khỏi phòng bệnh.

Tuy rằng không nói rõ ràng hai chữ chia tay, nhưng thái độ của cô đã vô cùng dứt khoát, cô tin rằng anh sẽ hiểu.

"Mộc Mộc!" Trác Siêu Nhiên lập tức rút ống truyền trên tay, đứng dậy định đuổi theo. Bởi vì mắt không nhìn thấy nên giẫm lên những mảnh thủy tinh nhỏ, màu trắng trong suốt trong nháy mắt nhuộm thành màu đỏ tươi.

"Anh!" Trác Siêu Việt tiến đến đỡ lấy hắn, ngực bỗng nhiên nhói đau.

Hắn không nên áy náy, dù sao hắn cũng chưa bao giờ can thiệp vào chuyện tình cảm giữa hai bọn họ, hắn cũng không chỉ một lần khuyên cô nên trân trọng người bên cạnh mình, là cô gái ngốc kia không biết giữ gìn, là cô chọn cách buông tay... Nhưng hắn làm sao có thể không áy náy, suy cho cùng mà nói, sự quyết tuyệt của cô cũng là bởi vì hắn...

"Siêu Việt, giày của tôi đâu? Giúp tôi lấy đến." Trác Siêu Nhiên nói.

"Em đuổi theo giúp anh!"

Hắn không còn lựa chọn nào khác, nằm ở trên giường bệnh, là anh trai hắn!

Trác Siêu Việt đuổi theo ra đến cửa lớn bệnh viện, ánh mắt đảo quanh tìm kiếm trong đám đông, không biết bởi vì được huấn luyện trong bộ đội mà nhãn lực hơn người, hay là bóng dáng tiêm gầy của cô trong đám đông nhìn thật bất mắt, hắn chỉ liếc qua một lần đã phát hiện Mộc Mộc ngồi trên ghế chờ xe bus, khuôn mặt thần thờ, tóc dài bị gió thổi ngược.

Hắn đi đến, ở bên cạnh cô ngồi xuống.

Cô bối rối lau mặt, "Siêu Nhiên... Anh ấy không sao chứ?"

"Anh ấy định đuổi theo em, nhưng chân bị mảnh vỡ thủy tinh cắt, chảy rất nhiều máu, bác sỹ đang giúp anh ấy băng bó."

"Cái gì?" Mộc Mộc đứng lên, chạy hai bước về phía bệnh viện, lại dừng lại, "Cô sẽ chăm sóc anh ấy, đúng không?"

"Thật không nghĩ đến cho anh ấy một cơ hội?" Hấn nói: "Em biết không, em vừa mới chạy ra ngoài, anh ấy nói rõ ràng với mẹ tôi: Chuyện riêng tư của anh ấy, anh ấy không muốn người khác can thiệp, anh ấy đã ba mươi tuổi, biết được bản thân muốn gì, thích hợp với điều gì. Anh ấy sẽ tự quyết định và chịu trách nhiệm với quyết định của mình..."

"Anh ấy nói như vậy thật?" Mộc Mộc thờ dãi, bỏ qua sự cảm động trong đáy lòng, "Em không thích hợp với anh ấy."

"Thực ra, nếu em không nói mình từng ngồi tù, giết người, mẹ tôi hẳn là sẽ tôn trọng quyết định của anh ấy."

"Em không nói thì cô ấy không có cách nào biết hay sao? Sớm muộn gì cũng thế thôi. Nói xong, chấm dứt nhanh chóng không phải tốt hơn sao? Ngay cả hai chữ "chia tay" em cũng không cần nói ra miệng."

Trác Siêu Việt lắc đầu, "Em không hiểu anh trai tôi. Nếu em nói rõ ràng rằng em không thích anh ấy, anh ấy tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng em. Nhưng nếu bởi vì trở ngại khác mà bỏ cuộc... Anh ấy nhất định sẽ giúp em loại trừ mọi khó khăn..."

Trác Siêu Việt lấy trong túi ra một chiếc hộp hình chữ nhật bằng vải nhung, nhìn qua như hộp đựng vòng cổ, "Đây là anh ấy đưa cho em."

Cô nhìn cũng không nhìn, lập tức từ chối, "Em không cần, anh giúp em trả lại cho anh ấy."

"Tôi đồng ý với anh ấy sẽ giao tận tay cho em.. Nếu em không cần, chờ khi mất anh ấy hồi phục, tự mình tìm đến trả lại anh ấy, đem mọi chuyện nói cho rõ ràng."

"Anh thật là muốn em nhận lấy sao?"

"Nếu em không muốn, sau này có thể trả lại."

"Em chỉ hỏi anh, anh muốn em nhận sao?" Mộc Mộc nhìn hấn, trong ánh mắt chứa đựng một tia chờ mong.

Trác Siêu Việt gật đầu, "Xin lỗi, anh ấy là anh trai tôi..."

Mộc Mộc cuối cùng không còn gì để nói, chưa xót cười, nhận lấy chiếc hộp trong tay hấn, "Anh không cần phải nói, em biết!"

Một chiếc xe bus dừng lại trước mặt, cô nhìn thoáng qua hấn một lần cuối cùng, "Cảm ơn những ngày vừa qua anh đã chăm sóc cho em, những chuyện anh làm, em sẽ không quên."

Nói xong, cô chạy lên xe, không quay đầu lại.

Mơ rồi cũng nên tỉnh, cô cũng nên đối mặt với sự thật, cô không hề là chị dâu của hấn, cũng không cần hấn chăm sóc, cũng chẳng muốn đón nhận hơi ấm từ hấn, càng không nên mong hấn thay đổi vận mệnh của mình, những gì cô muốn, cô đã có. Hấn cũng giống như những người khác, chỉ là một tờ giấy bay qua cuộc đời cô, nhưng cuốn sách cuộc đời này, còn rất nhiều trang khác.

Ngồi trên xe bus, tay cô mở ra chiếc hộp nhưng, bên trong là một chiếc vòng cổ và một chiếc nhẫn bạch kim.

Chiếc nhẫn được thiết kế rất đặc biệt, tựa như hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, làm cho cô nhớ tới một câu - Từ nay sống chết có nhau, nắm tay cho đến bạc đầu không thôi (1).

Không phải nhẫn kim cương, nhưng lời hứa hẹn so với nhẫn kim cương còn thâm thúy hơn nhiều.

Điện thoại của cô vang lên, là Trác Siêu Nhiên gọi tới, cô nhắc máy, cố gắng làm cho giọng nói thật tự nhiên, "Chân của anh thế nào? Tại sao không cẩn thận như vậy?"

"Bác sỹ vừa bôi thuốc, không việc gì." Giọng nói của anh hơi dồn dập, "Mộc Mộc, cho anh chút thời gian, anh cam đoan việc hôm nay sẽ không bao giờ xảy ra nữa."

"Anh đừng suy nghĩ nhiều, chăm sóc sức khỏe cho tốt mới là điều quan trọng nhất. Chờ đến khi anh hoàn toàn hồi phục, chúng ta nói chuyện sau, em có rất nhiều điều muốn nói với anh."

"Ừm, được rồi."

Sở dĩ giấc mơ rất đẹp, bởi nó chỉ tồn tại trong tâm trí.

Một khi giấc mơ biến thành sự thật, nó sẽ không còn đẹp như trong ảo tưởng!

Cuộc sống đại học của Mộc Mộc bắt đầu, ngoài việc đi học, còn các hoạt động đoàn cần tham gia, các chương trình đón sinh viên mới, họp hội đồng môn, bạn cùng phòng tụ tập, Mộc Mộc cũng bận bịu nhiều việc, buổi tối vui vẻ chạy ngược chạy xuôi cùng những người trong ban nhạc.

Mỗi ngày cô chỉ còn một cảm giác - Mệt!

Một tuần trôi qua, Trác Siêu Nhiên gọi điện cho cô hai lần, mắt anh hồi phục rất tốt, băng cũng đã tháo, bây giờ đã mơ hồ nhìn thấy mọi thứ, tuần sau có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng.

Cô rất muốn hỏi Trác Siêu Việt thế nào, nghĩ lại, cuối cùng không hỏi.

Nói không nhớ hẳn, đó là giả. Rất nhiều lần cô lấy số của hắn, muốn gọi... Sau đó, cô đem xóa đi, cuối cùng nhận ra, đây số đó, cô chưa từng quên, nó đã khắc vào tâm trí cô, lau thế nào cũng không sạch.

Điện thoại trên bàn vang lên, cô cầm lấy điện thoại, vừa nhìn thấy đây số trên màn hình, đặt di động lên trên bàn.

Điện thoại vang lên không dứt, Mộc Mộc không nhận được, tháo pin điện thoại, ném di động vào thùng rác.

"Chị Mộc Mộc, tại sao lại ném điện thoại." Cô gái giường trên ló ra, khuôn mặt trẻ trung hồng hào, so với những cô gái trẻ này, Mộc Mộc phát hiện mình đang già đi, sắp trở thành hồng nhan tóc bạc xương khô.

"Điện thoại bị quấy rầy."

"À!"

Cô không nhận điện thoại, là vì tan học hôm nay, cô giáo khoa chính trị gọi cô đến văn phòng, giác dục tư tưởng chính trị miễn phí suốt một buổi chiều, dẫn chứng phong phú, dạy cho cô biết thế nào là tự trọng, tự tôn, tự ái của một người phụ nữ.

Cô giáo nói đến miệng khô lưỡi khô, Mộc Mộc vẫn không nắm được cốt lõi vấn đề, cố nín nghe tiếp, đầu thực sự rất đau, không thể không hỏi: "Cô giáo, thực ra cô tìm em có việc gì?"

Cô giáo chính trị cuối cùng đi thẳng vào vấn đề: "Ô Mộc Mộc, có người nhờ cô nói với em một câu, bà ấy nói bà ấy rất không thích em, hy vọng sau này sẽ không gặp lại em, cũng hy vọng hai đứa con trai của bà ấy cũng không gặp lại em..."

Mộc Mộc cảm thấy hơi lạnh, nhất là câu cuối cùng, làm cho tóc gáy cô dựng thẳng lên.

Chỉ gặp mặt một lần, nói mấy câu, bà ấy có thể nhìn thấu triệt vấn đề như thế, thật đáng sợ!

"Cô, phiền cô giúp em chuyển lời đến bà ấy, em chỉ có thể cam đoan mình sẽ không chủ động đi tìm bọn họ!"

Đối với Mộc Mộc mà nói, đây đã là cực hạn của mình.

Không còn tiếng di động, cả buổi tối rơi vào yên lặng.

Ký túc xá vừa tắt đèn, Mộc Mộc lên giường chuẩn bị đi ngủ, tiếng chuông điện thoại trong phòng lại vang lên, cô cách điện thoại gần nhất, thuận tay nhấc máy, "Xin chào!"

"Xuống lầu!" Tuy rằng chỉ có hai chữ, Mộc Mộc đã nghe ra là ai.

Cô cố gắng áp chế ý nghĩ muốn xuống lầu ngay lập tức, "Muộn rồi, cửa ký túc xá đã khóa."

"Tôi sẽ làm cho người ta mở ra."

Chuyện như vậy cũng làm được? Mộc Mộc không còn gì để nói.

"Anh tìm em có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì không thể tìm em sao?"

"Em..."

"Tôi chờ em dưới lầu, chừng nào em không xuống dưới, chừng đó tôi chưa đi."

"Em sẽ không xuống."

Cô cúp máy, bò lên giường lấy chăn trùm đầu. Rõ ràng rất mệt, nhưng cô lăn qua lộn lại không cách nào ngủ được.

Cuối cùng, vẫn thay quần áo, chạy xuống.

Cửa dưới hơi mở, phía trước dừng một chiếc xe màu trắng, Trác Siêu Việt dựa vào cửa, dưới ánh trăng nhìn hần vô cùng cô độc.

Thấy cô đi ra cửa lớn, hần mở xe, "Lên xe."

"Đi đâu?"

"Đi hóng gió."

Ngồi trên xe cô nghĩ được mùi rượu xộc đến, cô cũng không cảm thấy kỳ lạ, hần không uống rượu sẽ không đến tìm cô.

"Vì sao không nghe điện thoại của tôi?" Hần hỏi.

"Vì sao em phải nghe? Anh đã nói, em không phải chị dâu anh, anh sẽ không gặp lại em. Bây giờ em đã chia tay với anh ấy..."

"Hai người đã chia tay?" Hần nao nao.

"Ừm, chia tay." Tuy rằng không phải chính thức chia tay, nhưng chuyện này đã không còn cách nào thay đổi.

Trầm mặc trong chốc lát, hần nở nụ cười bốn cợt, "Tại sao tôi lại dễ bị lợi dụng như thế. Bốn năm trước, tôi giúp em thành công vụ khổng cha nuôi, bốn năm sau, tôi giúp em vào học viện âm nhạc, giúp em lấy lại giọng... Mà em, ngay cả điện thoại của tôi cũng không thèm nghe?"

"Em nghĩ anh làm tất cả những việc này đều không cần hỏi đáp."

"Đích thực là không cần hỏi đáp, nhưng là... Em cũng không nên tỏ chút thành ý?"

Mộc Mộc cố gắng không cho phép bản thân mình miễn man suy nghĩ, nhưng cách nói của hần khó để cô không tưởng tượng xa xôi.

Cô nghĩ một lúc, lấy trong ví tiền ra một chiếc thẻ, "Em chỉ có một vạn đồng, đây là tiền em tiết kiệm nửa năm nay. Em biết anh không thiếu tiền, coi như tỏ một chút thành ý của em đi."

"Tôi hơi mệt, không bằng em mời tôi đi massage..."

"A?"

Hần chạy xe mấy vòng, xuyên qua hai ngã tư đường, sau đó dừng lại.

Mộc Mộc nhìn ra bên ngoài, hai chữ "Long cung" xuyên qua cửa kính cực kỳ bắt mắt.

Đi vào hội quán Long Cung phong cách cổ kính, Mộc Mộc nhìn những chiếc cột chạm trổ, nhìn người đàn ông bên cạnh mình, dường như mọi thứ đều không hề thay đổi.

Quản lý đang nói chuyện với khách ở đại sảnh, nhìn thấy Trác Siêu Việt lập tức chào đón thân thiện, "Trác tiên sinh, đã lâu ngài không tới, có phải rất bận không?"

"Ừm, mấy hôm trước vừa đi thành phố A, bây giờ mới về." Trác Siêu Việt day trán, thần sắc quả nhiên mệt mỏi.

"Để tôi bảo Tiểu Hân đốt tinh dầu thảo mộc, giảm mệt mỏi, còn có thể xả stress."

"Ừm, 12001 trông không?"

"Trông, để tôi đi lấy thẻ phòng cho ngài. Chờ một chút."

Phòng 12001 mở ra, hần đi vào, thuận miệng hỏi, "Còn nhớ rõ nơi này?"

Làm sao có thể không nhớ? Tuy rằng đã sửa chữa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy kiến trúc cũ, một phòng nghỉ, phòng tắm, chiếc hồ nước nóng giữa đại sảnh... Còn có mùi xạ hương quyến rũ mê người cô thích nhất.

Cô vẫn cảm thấy bốn năm rất dài, bây giờ trở lại một lần nữa, mới phát hiện thực ra bốn năm này quá nhanh!

Cô rất muốn hỏi: Anh thường xuyên đưa phụ nữ đến nơi này sao?

Nhưng cô sợ nghe được đáp án, vì thế cố gắng nhẫn nhịn, nhẫn nhịn đến khi móng tay găm vào da thịt đau nhức, rốt cuộc mới nuốt xuống.

Một người đẹp mang chiếc chai tinh dầu màu lam và khăn mặt đi vào, đặt trên giường massage, hỏi Trác Siêu Việt đang cởi cúc áo.

"Cần em giúp không?" Đủ thấy phục vụ nơi này nhiệt tình cỡ nào, Mộc Mộc cắn răng, cố gắng đè nén ngọn lửa trong lòng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Trác Siêu Việt nhìn qua cô, ý cười lan trên mặt, "Không cần, cô có thể ra ngoài, sẽ có người giúp tôi."

Cô gái đi ra ngoài, đóng cửa phòng, Mộc Mộc lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn quanh phòng thấy trống rỗng mới phát hiện, nơi này ngoài cô không còn một ai!

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Nửa đêm đưa cô đến thăm lại chôn xưa, Mộc Mộc dù có ngốc cũng hiểu được hán muốn thế nào.

Cô bước đến gần hán, lặng lẽ ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhận ra người đàn ông trước mắt có bao xa lạ, cô không nhìn ra ánh mắt của hán, cũng không hiểu hán rốt cuộc muốn gì?

Ôn lại một lần mộng cũ? Hay là muốn cô trọn vẹn, suốt đời suốt kiếp?

Hán muốn, cô có thể cho, nhưng hán dám muốn sao? Hán có thể không để ý đến cảm nhận của Trác Siêu Nhiên? Không để ý đến gia đình mình?

Hán không thể, một tuần trước ở ngôi nhà của hán, hán đã làm đến bước kia, cuối cùng vẫn lựa chọn kìm chế. Bởi vì cô là chị dâu hán, cho dù về sau thế nào, đây là sự thật không thể thay đổi được, vợ của bạn không được phép động vào, huống chi là vợ của anh em ruột.

Cô đã sớm biết, hán nhìn qua cuồng ngạo phóng túng, nhưng hán có nguyên tắc của riêng mình.

"Xin lỗi..." Cô nhẹ nhàng mở miệng, "Bây giờ em đã nghĩ lại, không muốn lặp lại chuyện cũ."

Hán cười, cười đến sáng khoái, để lộ hàm răng trắng muốt, "Em nghĩ quá xa rồi, hôm nay tôi mệt chết được, cũng không muốn..."

"Vậy anh muốn cái gì?"

Hán nắm lấy tay cô, không chút để ý đùa nghịch những ngón tay mềm mại, "Em biết massage không?"

Cô có một lần kinh nghiệm, biết được massage chính là ngón tay tùy tiện di chuyển trên người ả ả, xoa xoa, cũng không khó hơn đàn dương cầm là mấy. Nhưng mà, cô lặng lẽ liếc nhìn cơ thể hán, không khỏi nhớ đến cảm giác đụng chạm...

"Không!" Cô kiên định lắc đầu.

"Bỏ đi..." Cô vụng trộm thở phào một hơi, tưởng đã thoát được vận đen, ai ngờ hán quăng ra nửa câu sau làm cho cô ói máu, "Vậy em giúp tôi tắm."

"T... Tắm?" Cô thấy từng giọt máu dồn lên đỉnh đầu.

"Đừng nói em không biết."

"Em..." Cô nuốt nước miếng, bất khuất nói, "Có phải đêm nay nếu em nghe lời anh, sau này anh sẽ không đến tìm em?"

"Vì sao hỏi như vậy?" Hán nắm lấy tay cô càng chặt, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn thẳng vào cô, "Em không muốn tôi đi tìm em?"

"Đúng!" Cô không hề lảng tránh, đón nhận ánh mắt hán, "Chuyện quá khứ... Em nghĩ nên quên đi, một lần nữa làm lại cuộc sống của mình."

Tay hán nắm càng chặt, làm cho ngón tay cô đau buốt, giống như có thể gãy bất cứ lúc nào.

Cô cũng không giãy dụa, tiếp tục nói: "Ngày hôm đó em còn thực sự nghĩ rằng anh là người đàn ông đầu tiên của em, em tự cho là mình yêu anh, tự cho là cứ si tình chờ đợi thì anh lại xuất hiện. Thực ra, người em yêu không phải là anh, mà là người đàn ông chính mình ảo tưởng. Ở trong tù, em đem toàn bộ hy vọng ký thác trên người anh ta, ảo tưởng anh ta sẽ yêu em, bảo vệ em, khiến cho em sau này không bao giờ bị ức hiếp... Cho đến bây giờ em mới biết, đó không phải là một sự ký thác hy vọng, đó chính là tự lừa mình dối người."

Hán nắm tay cô ngày càng chặt, nhưng cô không cảm thấy đau, bởi vì có một nơi còn đau hơn gấp trăm vạn lần.

Quá khứ, khi cô không biết hắn, đúng là cô đã xem hắn như một nơi ký thác hy vọng, nhưng một tháng ở chung, Trác Siêu Việt luôn khẩu thị tâm phi, luôn luôn chọc tức cô, bông đùa cô, nhưng lại là người đàn ông yên lặng mà đối xử tử tế với cô, làm cho cô thực sự xiêu lòng mà yêu thương. Cô thấy được, Trác Siêu Việt không kiên quyết cự tuyệt tình cảm của cô như lúc đầu, mấy ngày nay, hắn đã bắt đầu cắn rứt, bắt đầu bồn chồn.

Chỉ tiếc, giữa bọn họ bây giờ không chỉ có Trác Siêu Nhiên, còn có gia thế hắn, cha mẹ hắn. Nhất định sẽ không có kết quả tốt đẹp, cô không muốn nhìn thấy hắn phải đau lòng giữa việc lựa chọn tình yêu và tình thân, cũng không muốn hắn phải trả một cái giá đắt, cho dù là thương hại hay đồng tình.

Bởi vì trả giá càng nhiều, hy vọng sẽ càng lớn...

Cô bình ổn hô hấp, cô chịu đựng nỗi đau, cười hỏi lại: "Anh tức giận? Anh cho rằng em lừa anh? Chẳng lẽ anh đang tự lừa mình dối người sao?"

"..."

"Đừng nói anh thích em, nếu anh thật lòng thích em, vì sao không thể nói ra sự thật với anh trai anh? Vì sao lại khuyên em: 'So với tôi, anh ấy thích hợp với em hơn!'" rồi đẩy em đến bên cạnh anh ấy? Thực ra, anh căn bản không hề thích em, anh làm cho em tất cả những điều đó, chẳng qua chỉ xuất phát từ lòng thương hại!"

Rõ ràng lời nói của cô làm tổn thương người khác, cô nghĩ hắn sẽ tức giận, thậm chí sẽ xiết nát ngón tay mình, nhưng hắn không, hắn buông lỏng tay ra, "Em thực sự nghĩ như vậy?"

"Em làm rồi sao? Vì một người phụ nữ bán thân vì tiền, vì một người ngay cả tên anh cũng không biết? Anh thích em cái gì? Còn không phải bởi vì tôi hôm đó..."

"Em!" Hắn rút cuộc bị cô làm tức giận đến không nhịn được, dùng miệng ngăn giọng nói của cô lại, hung hãn hôn, cắn tàn khốc, cho đến khi cô không thở nổi, dùng hết sức đẩy hắn, đánh hắn, hắn mới lưu luyến buông cô ra, "Tô Mộc Mộc, em dám nói thêm một chữ thử xem!"

Rất lâu sau cô mới lấy lại tinh thần, sờ cánh môi sưng đỏ, oán hận đẩy hắn, "Đừng nói anh không phải! Nếu bốn năm trước em không bỏ đi mà vẫn theo anh, anh sớm đã chán ngấy, kết cục của em có khi còn không bằng Chu Tịch..."

"Chu Tịch? Có phải cô ta nói gì với em?"

"Cô ấy không nói gì cả."

Với cá tính của Trác Siêu Việt, cho đến bây giờ hắn chưa một lần giải thích những thứ vô nghĩa, nhưng hôm nay hắn nhẫn lại, cố gắng giải thích cho Tô Mộc Mộc, "Em đừng nghe cô ấy nói lung tung, tôi không hề có chuyện gì với cô ấy, là cô ấy chủ động tình nguyện, tôi..."

"Không hề liên quan đến cô ấy! Là em đã nghĩ thông suốt, không muốn qua lại mập mờ với anh! Cũng không muốn gặp lại anh!"

"Không muốn gặp lại tôi?" Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, khóe môi nhếch lên làm cho trái tim người ta tan chảy, "Được!"

Hắn tiến một bước ép về phía cô, cô lui một bước lùi về phía sau, nụ cười của hắn làm cho cô có dự cảm chẳng lành...

Một tiến một lui đến vách tường, cô không còn đường để lùi bước, hắn ôm lấy cô, đi đến bên giường massage, đặt cô bên trên.

Giường massage ở dưới người cô rung lên, lưng lay như sắp đổ, cô kinh hoàng nắm lấy ga giường, "Anh..."

Hắn đứng ở một bên, hai tay giữ chặt lấy tay cô, đem cô ấn ngã xuống giường, "Em ở lại cùng tôi cả đêm, tôi cam đoan sau này sẽ không tìm em!"

"Anh không hối hận chứ?"

Nghe một câu này, ngón tay hắn trên cổ áo cô cứng đờ, khẽ nắm lại thành quyền, nhưng nhanh chóng buông lỏng, còi cúc áo ...

"Tùy em nghĩ." Không muốn cho hắn nhìn thấy sự giằng co trong mình, Mộc Mộc nhắm mắt lại, một giọt nóng bỏng từ khóe mắt lăn vào tóc. Bọn họ không muốn làm tổn thương nhau, cuối cùng lại làm lẫn nhau đau khổ, bọn họ không muốn vượt qua Lôi Trì, cố gắng tự chế, bao nhiêu lần ghì cương trước bờ vực, cuối cùng vẫn nhịn không được mà từng bước tiến lên.

Đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua khóe mặt cô, nhẹ lau.

"Mở to mắt, tôi không thích cưỡng ép một xác chết..." Hắn lạnh lùng ra lệnh, cô mở to mắt.

"Tôi đã dạy em lấy lòng đàn ông như thế nào, em quên rồi sao?"

Cô lắc đầu. Cô không quên, có lời nói và hành động của hắn siêng năng làm mẫu, cô quên sao được?

"Tôi hôm nay, chừng nào em làm cho tôi vừa lòng... Chừng đó tôi thả em đi."

Cô cười khổ, sự tàn ác của hắn cô đã sớm nhận qua, thấy nhưng không thể trách.

Chống tay run run ngồi dậy, cô cẩn thận quỳ trước người hắn, môi tìm đến môi hắn, nhẹ nhàng hôn, một dòng điện chạy qua làm cả người cô run lên, vội vàng giữ lấy bờ vai hắn...

Cô đang muốn hôn sâu hơn một chút, hắn quay mặt, tránh đi.

Đã hiểu sự từ chối, cô nhẹ nhàng hôn sau tai hắn, đầu lưỡi chậm rãi di chuyển.

Tay cô bỏ từng cúc trên áo hắn, cơ thể hắn dần dần hiện ra trước mắt, tay cô bắt đầu len vào vạt áo, nhẹ nhàng cời ra.

Cơ thể của hắn không hề thay đổi, mỗi cơ bắp vẫn cường tráng như vậy, cô chậm chậm hôn, đầu lưỡi khẽ liếm.

Cho đến khi môi cô dừng ở vai phải hắn, bỗng nhiên phát hiện ra nơi đó có một vết sẹo mờ hình dấu răng, nhìn qua rất giống của phụ nữ lưu lại.

"Là kiệt tác của em." Hắn ôm lấy thắt lưng cô, "Còn nhớ rõ không?"

Tay cô cẩn thận đặt lên vết sẹo kia, tối hôm đó, cô kêu không ra tiếng, thống khổ vô cùng, không chịu được đã cắn bờ vai hắn, cô không biết mình dùng sức đến thế nào, càng không nghĩ được sẽ ở trên vai hắn lưu lại vết sẹo.

"Có muốn thử lại một lần không?" Hai tay hắn đi vào vạt áo cô, đầu ngón tay lạnh băng làm người cô run lên, tiếng hít thở khó khăn rơi vào tai hắn.

"Cơ thể em vẫn mãi cảm như vậy, chỉ nhẹ nhàng chạm đã run lên..." Hắn tiến sát đến bên tai cô nói, trong thanh âm mang theo ý cười, "Lúc anh trai tôi động vào, em cũng như vậy sao?"

Cô choáng váng như bị người khác giáng một bạt tai, mặt nóng lên.

"Anh ấy không..." Vốn muốn nói anh ấy không chạm vào cô, đột nhiên lại nhớ đến cảnh trên sofa hôn nồng nhiệt, cô nuốt lời lại. Thì ra sự việc đã qua lâu như vậy hắn vẫn còn để ý.

"Hử?" Hắn dừng lại, chờ cô nói tiếp.

"Tối hôm đó, anh ấy còn chưa kịp chạm vào em, anh đã xuất hiện, sau đó em uống rượu." Cô khe khẽ nói, "Anh ấy chưa hề làm gì..."

"Thật sao?"

"Không tin, anh có thể hỏi anh ấy."

Cô còn chưa nói xong, môi hắn đã hạ xuống, nuốt tiếng cuối cùng của cô vào.

Nụ hôn của hắn vẫn cường hãn như trước, làm cho cô không thể chống đỡ, đầu óc mơ hồ, cơ thể trong vòng tay của hắn dần dần bủn rủn, ngã xuống giường massage lúc nào chẳng hay.

Hắn quỳ trên mặt đất, khẽ cúi người áp trên người cô.

Môi hòa quện lưu luyến, quần áo trên người cô bị hắn bóc ra từng mảnh, cô nhẹ nhàng rên rỉ, không tự chủ được cời bỏ đai lưng, kéo quần áo hắn xuống...

Thực ra khi có yêu, những kỹ xảo khiêu khích hay cái gọi là khúc dạo đầu đều dư thừa. Một khi da thịt chạm nhau, dục niệm sẽ kích phát ra từ nơi sâu nhất, đốt cháy lý trí thành đám tro tàn.

Môi cuồng nhiệt hôn, ngón tay bừa bãi trên ngực cô, cơ thể cũng xâm nhập vào giữa, tách hai chân cô ra, đột ngột đi vào...

Hai tiếng thở dốc trầm trọng bật lên, hàm chứa thống khổ, kích thích, cũng là hưng phấn khó kìm chế được.

Bọn họ ôm lấy nhau, mạnh mẽ tìm kiếm hơi ấm của đối phương, giống như ngàn năm chờ đợi yêu say đắm, tương tư lẫn khổ đau vô tận, chỉ có sự kết hợp nguyên thủy nhất mới có thể giải tỏa những áp lực thống khổ đè nén đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Cuồng nhiệt môi hôn, ngón tay dày xéo ngực, mà cơ thể hần lúc đó xâm nhập, đem chân cô tách ra, giờ khắc này, áp lực như bị đè nén mong chờ đã lâu trong hần dội lại, tất cả lý trí không có cách nào ngăn cản được.

Hần mạnh mẽ đi vào nơi ẩm ướt...

Hai tiếng thờ dốc trầm trọng bật ra, thống khổ kích thích, cũng là hưng phấn không thể kìm chế.

Tuy không phải là lần đầu tiên, nhưng cơ thể cô vẫn vô cùng chặt chẽ, giống như trong trí nhớ, còn chưa tiến vào toàn bộ, sự ẩm áp đã vây quanh, làm cho hần huyết mạch sôi trào, muốn ngừng mà không được.

Hần đứng thẳng, hai tay đỡ lấy hai chân cô, kéo về phía sau, cơ thể cùng lúc đó tiến thẳng về phía trước, đi vào nơi sâu nhất.

"A..." Mộc Mộc cắn môi, đau đón dội lại, hai chân giữ chặt lấy thắt lưng hần.

Nhiều năm không gặp, cốt cách của cô đã trưởng thành, qua lớp quần áo rộng thùng thình đáng người nhìn có vẻ gầy, thực ra cũng không phải, ít nhất nơi cần có thịt, cũng đầy đủ, đầu nhũ tiêm hồng làm gọi lên dã tính nguyên thủy nhất của người đàn ông trong hần.

Hần chậm rãi rút ra, lại dùng hết sức lực nhảy vào, lúc này, toàn bộ dục vọng của hần xâm chiếm cô, sự kích thích cuồng loạn bắt đầu dâng lên, hần thét lớn một tiếng...

"Á!" Mộc Mộc khó chịu rên rỉ, cơ thể run lên trong đau đón. Người ta nói chỉ có lần đầu tiên rất đau, lần này của cô đã là lần thứ hai... À, không phải lần thứ hai, là lần thứ... Cô cũng không đếm được là lần thứ mấy, nhưng tại sao còn đau như vậy.

Rốt cuộc nghe được tiếng rên đau đón ở phía dưới, hần hưng phấn sôi trào rút ra, lại một lần nữa dã man tiến vào.

"A!" Cô xiết chặt ga giường, cầu xin, "Đừng, đừng mà..."

"Kêu lớn tiếng như vậy sao? Chỗ này cách âm không tốt lắm, ở bên cạnh không biết còn tưởng tôi cường bạo em."

Cô chống người ngồi dậy, đỏ mặt, nói nhỏ, "Đau, anh chậm một chút, được không?"

Đầu ngón tay khẽ lau giọt mồ hôi chảy xuống trán cô, hần tự trách, xem ra mình hơi nóng vội. Để cho cô thời gian thích ứng, hần không thể không đè nén khát vọng của chính mình, động tác cũng từ tốn rất nhiều.

Không còn sự va chạm đau đón, những ma sát khoái cảm ngày càng rõ ràng, sự bủn rủn quen thuộc dần dần kéo đến, làn tràn từ chỗ sâu nhất.

Cô cuối cùng không thể nén được sự kích thích, theo tiết tấu của hần, khó nhịn ngân nga, "Ừm... A..."

Trần nhà dập dềnh trước mắt, người trước mắt cũng theo đó chuyển động, cô không thấy rõ bất cứ thứ gì, chỉ có thể mê muội nắm lấy cánh tay cường kiện của hần, lẳng lặng nhìn.

"Còn đau không?"

Cô cười lắc đầu, ngón tay chạm đến mặt hần, môi hần, cho dù trước mắt mơ hồ thế nào, nhưng nụ cười thỏa mãn và sự hưởng thụ nơi đáy mắt hần vẫn thật rõ ràng, bởi có những thứ đã sớm khắc sâu vào tâm trí cô...

"Thật là anh sao?" Cô nhìn sâu vào đáy mắt hần, còn có sống mũi thẳng tắp, nụ cười nhọt nhọt trên môi, "Người đàn ông bốn năm trước kia, thật là anh sao?"

Hần nhếch môi, ý cười xấu xa, "Không phải không yêu tôi sao?"

Mộc Mộc ghen lời, quay mặt không thèm nhắc lại.

Hần nâng lên khuôn mặt đỏ ửng, hôn môi cô, hai tay không ngừng thăm dò những nơi mẫn cảm nhất, làm cho cả người cô không còn chút sức lực, thờ gáp liên tục.

"Em lặp lại những lời vừa rồi một lần nữa thử xem." Hần nâng ngực cô, ngậm lấy một bên núm hoa.

Ánh mắt cô mờng lung, hơi thở càng dồn dập, "Nói cái gì?"

"Nói em không muốn mập mờ với tôi, nói em không muốn gặp lại tôi..."

"Em..." Miệng hần khiêu khích, sự khoái cảm tê dại làm cho ngay cả hít thở cô cũng cảm thấy bất lực.

Không nói được lời nào, thầm nghĩ hần cứ vậy đi vào cơ thể mình, vĩnh viễn cũng không rời đi.

Lúc tay hần di chuyển xuống dưới hai chân cô, như có như không khiêu khích nơi mẫn cảm nhất, cả người cô co lại, luôn khép chặt hai chân, bắt đắc dĩ vì dị vật ở trong cơ thể làm cô muốn khép mà không thể nào khép được.

"Đừng mà..." Thanh âm của cô ai oán, mỗi tác đa thịt trên cơ thể đều như thiêu đốt.

"Người em yêu kia thực sự không phải là tôi sao?"

Không hổ là đàn ông được huấn luyện trong quân đội, bức cung nghiêm hình như vậy cũng biết chọn thời điểm, cô thờ còn không thờ nổi, lấy đầu ra sức mà khâu thị tâm phi.

Không chống cự được sự tàn phá của tinh thần và cơ thể, cô run giọng trả lời, "Là anh..."

"Tôi chưa nghe rõ..."

Sự tra tấn sinh lý làm phòng tuyến tâm lý trong cô hoàn toàn đổ vỡ, cô lắc đầu thật mạnh, nước ánh lên trong khóe mắt, "Em yêu anh!"

Hắn nở nụ cười mỉa mai, hai tay đỡ lấy thắt lưng cô, bắt đầu điên cuồng xâm chiếm. Nhìn cơ thể cô bất lực lay động trên giường massage, nghe thanh âm cầu xin duyên dáng thốt ra, hắn càng mất đi lý trí, mỗi lần đều tiến đến nơi sâu nhất.

Mộc Mộc bắt đầu thích ứng với tiết tấu của hắn, cảm giác được sự an ủi dần thay thế đau đớn ban đầu, mỗi lần càng kích thích mạnh hơn, cuối cùng Mộc Mộc không chịu được, toàn thân như bùng nổ, cả người run rẩy.

Chưa bao giờ như giây phút này, cô khát khao dục vọng đến thế, cô muốn hắn, không chỉ cơ thể hắn, còn có trái tim hắn, con người hắn, toàn bộ của hắn...

Nhưng cô biết, cô không thể!

"Siêu... Việt... Em thực sự rất yêu anh!" Cơ thể lên đến đỉnh cao nhất, trái tim lại như chìm vào đáy vực, cô khóc, khóc đến mất đi lý trí, cầm lấy hai tay hắn, "Anh ôm em một lần."

Cô cần một chiếc ôm của hắn, chẳng sợ chỉ là một giây ngắn ngủi.

Hắn ôm cô khỏi giường massage, bước nhanh đến phòng ngủ, đặt trên giường lớn mềm mại. Hắn lên trên giường, cơ thể trần trụi quấn lấy nhau, vòng tay khăng khít.

Sau đó, hắn chuyển các loại tư thế, chiếm lấy cô không biết mệt mỏi, như hận không thể nghiền nát xương tủy cô.

Cơ thể cô trở nên cực kỳ mẫn cảm, kích thích cùng với thông khổ, cô rên rỉ ngày càng mê loạn, cho đến khi bị hắn đưa đến cao trào...

Cơ thể phía dưới mềm mại, tiếng rên rỉ xiêu hồn lạc phách, cô run run co rút, Trác Siêu Việt cuối cùng không thể nhẫn lại được sự kích thích mãnh liệt này, hắn gầm nhẹ, ở nơi sâu nhất trong cô giải phóng.

...

Gian tình không nên phát sinh cuối cùng cũng đã kết thúc, hắn thở dài, khi dục niệm phát tiết xong, lý trí một lần nữa khôi phục, nói không hối hận, đó là giả.

Nhưng hối hận liệu có thể thay đổi được cái gì, tất cả những thứ xảy ra cũng đã xảy ra.

Hắn chỉ có thể nhẹ nhàng lau đi nước mắt, đem cơ thể run run kéo vào trong ngực, khẽ vuốt lưng cô, "Yêu tôi thì đừng khâu thị tâm phi, nói những lời làm tổn thương như vậy."

Cô lui ở trong lòng hắn, bất lực lắc đầu, "Anh bảo em làm cách nào để yêu anh? Cho đến bây giờ anh cũng chưa từng chính miệng nói một câu, anh yêu em!"

Hắn đặt một nụ hôn lên trán cô, "Không phải tôi đang yêu em đây sao?"

"Em không cần anh làm, em muốn anh nói..." Cô gột đầu lên vai hắn, nước mắt nóng bỏng đọng ở đầu răng trên đầu vai, "Siêu Việt, em hy vọng bao nhiêu người thừa nhận em là bạn gái của mình kia là anh, từ chối người khác can thiệp vào chuyện riêng tư của mình kia là anh... Em hy vọng bao nhiêu người giữ lấy tay em, không cho em bỏ đi cũng là anh! Nhưng em cũng biết, anh không thể! Trước mặt anh trai anh, ngay cả liếc mắt nhìn em một lần anh cũng không dám!"

"Em nghĩ rằng tôi không muốn sao? Nếu em thực sự là người phụ nữ củi tôi, tôi dám thừa nhận với cả thế giới này, đừng nói là mẹ tôi, ngay cả Ngọc Hoàng đại đế cũng không có quyền can thiệp! Đáng tiếc em không phải..."

Đúng vậy, cô không phải.

"Siêu Việt... Chúng ta..."

"Đừng nói gì cả..." Hắn ngồi dậy, "Tôi đi tắm."

"Em giúp anh."

Đường chân trời biến thành màu xám đậm.

Trác Siêu Việt lẳng lặng ngồi giữa hồ, nước ấm vây quanh cơ thể, trên người bám đầy bọt xà phòng. Mộc Mộc cẩn thận giúp hắn chà lau, từng chỗ từng chỗ, xóa đi những vết ô uế tội chứng.

Cuối cùng, cô dùng khăn mặt giúp hắn lau khô cơ thể.

Làm xong tất cả, cô vuốt lên hàng mi anh tuấn của hắn, "Anh đang nghĩ gì?"

Hắn vẫn nhắm mắt, làm như không nghe thấy. Cô xem ra hắn không muốn trả lời, liền không hỏi nữa.

"Anh vừa lòng chưa? Chắc hẳn em có thể đi rồi?"

Hắn mở to mắt, "Muộn như vậy rồi, em có thể đi đâu? Sáng mai hãy đi."

Tắm rửa xong, bọn họ lại một lần nữa lên giường ngủ, cô gối đầu lên ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập nặng nề, cảm nhận mùi hương cơ thể hắn...

Đã thật lâu không ngủ một giấc ngọt ngào đến vậy, trong giấc mơ, tất cả đều là ánh mặt trời ấm áp. Nếu không phải tiếng di động vang lên, có lẽ cô vẫn ngủ tiếp...

Lờ mờ mở mắt, trời đã sáng, Trác Siêu Việt đưa tay lấy di động trên đầu giường, thoáng nhìn màn hình hiển thị, đột nhiên ngồi thẳng dậy.

Chần chờ vài giây, hắn nghe máy, khó khăn mở miệng, "Anh."

"Siêu Việt, cậu ở đâu?"

Nghe được giọng Trác Siêu Nhiên, Mộc Mộc như bị dội một chậu nước lạnh, không còn buồn ngủ, yên lặng xuống giường.

"Em..." Trác Siêu Việt day day trán, "Ở một hội quán massage..."

"Hội quán?" Trác Siêu Nhiên cười nói, "Thật sao? Cậu định đoạn tuyệt quan hệ với mẹ?"

Trác Siêu Việt cười khổ, "Là mẹ muốn đoạn tuyệt quan hệ với em."

"Tính mẹ không phải cậu không biết, trở về nhận sai là xong rồi, nếu không, cậu cứ về, tôi nhận sai giúp cậu..."

"Được, chốc nữa em trở về nhận lỗi với mẹ."

Trác Siêu Nhiên không ngờ hắn đồng ý dễ dàng như vậy, sững sốt, "Cậu nói thật?"

"Ừm." Hắn thuận miệng đáp, nhìn thấy Mộc Mộc mặc quần áo đi ra ngoài, hắn định ngăn cản, cầm điện thoại đứng dậy, đã thấy bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa.

Giống như buổi sáng bốn năm trước!

"Siêu Việt? Cậu không sao chứ?"

Hắn nắm chặt điện thoại trong tay, dường như phát ra những thanh âm vỡ vụn, "Không có việc gì..."

Tiếng cửa mở một lần nữa khép lại, là trời nhạt mây mờ, là hành lang trống trải...

Tình cảnh này, giống như một màn kịch bốn năm một lần tái diễn.

Điều duy nhất không giống, đó là Mộc Mộc của bốn năm trước còn để lại cho hắn một niềm hy vọng để chờ đợi kiên trì, mà hôm nay, cô ra đi hờ hững, điều duy nhất cô có thể làm, đó là tự ép mình bỏ cuộc...

Hình như có ai từng nói, tình yêu không có kết thúc, chỉ có buông xuôi! Chỉ cần con người ta kiên trì, không bỏ cuộc, tình yêu sẽ không bao giờ kết thúc! Những ngày đông giá rét qua đi, những đóa mai mới có thể nở rộ.

Bây giờ cô muốn nói cho một người biết, có những tình yêu phải hiểu được cách buông xuôi! Cố gắng nắm lấy một thứ tình yêu vốn không thuộc về mình, chỉ làm cho nhau thêm mệt mỏi.

Nhưng bỏ cuộc, nghĩ sao dễ dàng, mà làm sao gian nan đến vậy.

Giờ phút này, cơ thể cô còn lưu lại mùi hương của hắn, còn lưu lại những dấu hôn, còn sự đau đớn giữa hai chân... Cô thực sự lưu luyến hắn, không thể ôm hắn thêm một lần, hưởng thụ hơi ấm vòng tay hắn, cũng muốn nhìn hắn thêm một lần, xem hắn có hay không tự trách, tiếc thương...

Cô vịn vào tường, cố gắng ngẩng đầu lên, không cho nước mắt rơi xuống. Một lần nữa tự nói với mình: Tô Mộc Mộc, cô có thể chịu đựng được, trên đời này không có nỗi đau nào là cô không thể vượt qua!

Rốt cuộc có một chút dũng khí, cô chuẩn bị rời đi, trong phòng cô vừa đi ra, tiếng bước chân vang lên, ngày càng gần.

Mộc Mộc sợ hãi, luống cuống chạy đến bên cạnh cầu thang, dựa lưng vào vách tường, lấy tay che miệng, không dám động, cũng chẳng dám thở mạnh.

Buổi sáng yên tĩnh, nhưng tiếng động rất nhỏ cũng không lọt ngoài tai cô.

Cô nghe thấy tiếng mở cửa, nghe thấy bước chân dồn dập của hắn, cũng thấy hắn nôn nóng đâm vào cửa thang máy, cho đến khi "Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra, lại khép lại, thế giới quanh cô mới trở về yên tĩnh...

Trái tim giống như bị những lưỡi dao cứa đứt, Mộc Mộc cuối cùng cũng không chịu được, dựa lưng vào vách tường, chậm rãi ngồi xuống, che miệng, nước mắt từng hàng từng hàng tuôn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Sau khi Trác Siêu Việt đuổi theo cũng không trở lại. Cô không biết hắn tìm mình bao lâu, ở những nơi nào. Cô vẫn tránh ở góc tường ẩm ướt thầm khóc, khóc đến khi không còn chút sức lực, nhưng nước mắt vẫn không thể nào dừng. Cô không xứng đáng, ngoài hai đêm kích tình tuyệt vọng, cô chẳng thể cho hắn cái gì, không đáng để hắn bận tâm bốn năm, lại càng không đáng để hắn quay lưng phản bội những người mình thân yêu nhất.

Không biết qua bao lâu, sắc trời càng tối, cô tin Trác Siêu Việt không còn đi tìm mình mới kéo hai chân tê dại, từng bước từng bước đi xuống cầu thang.

Mười hai tầng lầu, cuối cùng đi xuống tầng thấp nhất, cô hướng đại sảnh nhìn kỹ một hồi, chắc chắn không có bóng dáng Trác Siêu Việt, mới lo sợ đi ra, nhưng sau khi ra khỏi "Long cung" cô lại bỗng nhiên cảm thấy thất vọng, bao nhiêu lần quay đầu, hy vọng ở trong đám đông nhìn thấy hắn. Đáng tiếc, hắn đã đi thật rồi...

Gió tháng Chín, hiu hiu lạnh. Mộc Mộc ôm cơ thể run run đứng ở ngã tư đường xa lạ, không rõ phương hướng.

Cô chỉ có thể đi dọc theo con đường kia trở về. Đi qua một hiệu thuốc, cô đột nhiên nhớ mấy ngày nay không phải kỳ an toàn, vạn nhất cô có đứa bé của hắn... Nghĩ đến việc đó, cô theo bản năng sờ sờ bụng mình, cô có thể sinh một đứa con của hắn sao?

Không, không được! Cô không thể để đứa bé đó ra đời mà không thể nói cho nó rằng ba nó là ai! Cô không thể để cho bị kịch của cô một lần nữa tái hiện.

Quyết tâm đi vào hiệu thuốc, Mộc Mộc trước mặt một người phụ nữ mặc áo trắng dài, run rẩy mở miệng, "Tôi muốn mua... thuốc tránh thai... Ủm, là ngày hôm qua, tôi cùng với một người..."

Người phụ nữ kia lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, mờ tù, "Mười sáu đồng!"

Cô run run lấy tiền, thanh toán xong, run run cầm lấy vỉ thuốc người phụ nữ kia để trên mặt quầy, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Đi ra khỏi hiệu thuốc, cô lấy ra tờ giấy hướng dẫn, cố gắng rất lâu mới nhìn rõ mặt chữ. Dùng cho phụ nữ khẩn cấp tránh thai... Uống một viên sau khi quan hệ bảy mươi hai giờ, sau mười hai giờ uống tiếp hai viên.

Có người đi qua, thấy vỉ thuốc trong tay cô, quay đầu lại nhìn...

Mộc Mộc hít một hơi thật sâu, cầm viên thuốc bỏ vào miệng cố gắng nuốt xuống, thuốc rất đắng, cảm giác đắng cay này ngán lại ở yết hầu, rất lâu không tiêu tan.

Cô bỗng nhiên thấy lạnh, quần áo mỏng manh trên người, gió lại vẫn như chui vào xương tủy, cô lạnh đến nổi răng va đập vào nhau.

Có lẽ, cô đốt que diêm cuối cùng... Nói không chừng có thể nhìn thấy hân cười trong ánh lửa.

Cô cười khỏ, lại tiếp tục đi về phía trước.

Muốn nhìn thấy hân, căn bản không cần đốt diêm, chỉ cần nhắm mắt, vậy là được rồi.

Cho đến khi chạng vạng, Mộc Mộc mới đứng ở ngoài cửa nhà Bạch Lộ, gõ hai tiếng.

Khi Bạch Lộ ra mở cửa, nhìn thấy Mộc Mộc đứng bên ngoài, mặt trắng bệch, vội vã kéo cô đi vào, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, "Cậu làm sao vậy?"

Mộc Mộc cố gắng nở nụ cười, "Mình rất tốt, cậu có thể đừng làm như nhìn thấy quỷ không hả?"

Bạch Lộ không nói gì, đem cô kéo đến trước gương. Nhìn chính mình trong gương, Mộc Mộc cũng hoảng sợ, đây là cô sao? Tóc rối bù, mặt trắng bệnh, mắt ầng ậc nước, đôi môi còn sưng đỏ.

Cô thật cảm thấy mình vô cùng may mắn vì không về trường học, để bạn học thấy được bộ dáng cô kinh khủng thế này, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Bạch Lộ cầm chiếc khăn ướt đưa cho cô, cô cảm động đến rơi nước mắt nhận lấy, vừa lau mặt, Bạch Lộ bỗng nhiên vén tóc cô, nhìn một dải dầu hôn loang lỗ, dùng ánh mắt muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng nhìn ...

"Là mình tình nguyện." Mộc Mộc biết cô ấy muốn hỏi cái gì, đành đơn giản giải thích, "Vẫn là hân, vẫn là một đêm tình... Không có gì, coi như ôn lại chuyện cũ, cảm giác rất tốt... Thực sự không có gì..."

Nói một hơi xong, cô cầm khăn chà mặt rất mạnh, chất lỏng nóng bỏng trong mắt đều bị khăn hút khô, không rơi xuống một giọt.

"Mộc Mộc..."

"Bạch Lộ, mình đói, nhà cậu có gì ăn không?"

Bạch Lộ bất đắc dĩ thờ dài, đi vào phòng bếp nấu mì ăn liền, mỳ thịt bò kho tàu nóng hổi, tỏa hương bốn phía.

Cô hai tay cầm bát, hơi nóng theo lòng bàn tay thấm vào máu, nhưng cô vẫn lạnh đến phát run.

"Đội trưởng Trác kia..." Bạch Lộ do dự, sau đó tiếp tục, "Mình nghe Vương Diêu nói, mất anh ta bị thương, vẫn còn tỉnh dưỡng trong bệnh viện."

Nước mì nóng dường như nghẹn ở cổ họng, Mộc Mộc che miệng ho khan, lục phủ ngũ tạng như đảo lộn, mãi mới có thể dừng.

"Ừm." Cô lau khóe miệng, "Anh ấy ở trong bệnh viện, anh ấy bị thương, chẳng những mắt, chân cũng bị... Bạch Lộ, coi như mình xin cậu, đừng hỏi tôi qua mình vụng trộm với ai, mình không muốn nói..."

Bạch Lộ không hỏi lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai run rẩy của cô, "Mộc Mộc, đến tốt cùng anh ta là dạng đàn ông như thế nào? Tại sao cậu yêu đến như vậy?"

Nguyên bản là Bạch Lộ tò mò, nghĩ không biết người đàn ông thế nào mà quyến rũ làm cho phụ nữ không thể nào kháng cự, nhưng khi nhìn thấy vì thuốc tránh thai trong túi Mộc Mộc, lại quay sang mắng, "Hừ, loại cận bã! Chỉ quan tâm đến sự hưởng thụ của bản thân mình, ngay cả cậu sống chết thế nào cũng không thêm quan tâm, cậu còn kháng kháng một mực yêu hân! Cậu sớm quên hân đi cho mình... Còn nữa, ngày mai mình đưa cậu đi bệnh viện kiểm tra, không chừng lại lây nhiễm bệnh gì!"

Mộc Mộc bị ốm thật, đương nhiên không phải là lây bệnh, cô sốt suốt ba ngày không giảm, chỉ có thể ho khan.

Con người khi sinh bệnh thường thường nhớ về những người thân yêu nhất, Mộc Mộc cũng nhớ, nhưng cô càng muốn Trác Siêu Việt, bởi vì những người thân yêu nhất với cô không còn trên đời này, nhưng Trác Siêu Việt còn sống, cô chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là có thể nghe thấy giọng nói hân.

Cho nên, cô luôn nhìn điện thoại ngẩn ngơ, sợ hãi hân gọi đến, lại mong chờ hân gọi đến.

Bạch Lộ đến bệnh viện thăm, thấy cô nhìn điện thoại đến thất hồn lạc phách, tức giận đến không thể nhịn được, đem điện thoại dúi vào tay cô, "Gọi điện cho hân, bảo hân đến thăm cậu!"

"Chị Bạch Lộ" Mộc Mộc giương đôi mắt ngập nước, "Váy của chị rất đẹp, mới mua sao?"

"Cậu! Đồ bỏ đi!" Bạch Lộ ngồi trên giường bóc chuối, đưa cho Mộc Mộc.

"Đừng có đánh trống lảng, tưởng rằng mình quên việc này sao?"

"Cậu đã quên chưa?"

Mộc Mộc lại kéo kéo áo cô, "Cậu mua váy này ở đâu? Đẹp hay không? Mình cũng muốn mua một cái."

"Ở trung tâm thương mại XX, mấy ngày trước bọn họ khánh thành, giảm giá rất nhiều..." Nhắc tới giảm giá, mắt Bạch Lộ nhất thời sáng lên, "Váy này giá gốc hơn một ngàn, hạ giá ba lần, còn hơn bốn trăm..."

"Thật sao? Quá rẻ." Mộc Mộc ngồi dậy, "Mình ở bệnh viện buồn lắm, không bằng chúng ta đi mua sắm đi."

Mộc Mộc cũng không phải muốn mua váy, cô chỉ là nghe nói mua sắm là cách phụ nữ trị liệu thất tình tốt nhất, so với một mình cô đơn nằm trên giường bệnh, nhìn nữ sinh giường bên được bạn trai tận tình chăm sóc, cô thà đi ra ngoài xem trời có nhiều mây không, không khí có ẩm ướt không còn hơn.

Đáng tiếc Bạch Lộ không cho cô cơ hội, "Đi mua sắm? Nhìn cậu nửa chết nửa sống thế này còn muốn đi dạo phố? Ngoan ngoan ở nhà dưỡng bệnh cho tôi nhé!"

"Mình đã hạ sốt rồi mà!"

"Từ bốn mươi độ hạ xuống còn ba tám độ rồi, cậu..." Bạch Lộ dừng lại, bởi vì cô nhìn thấy một người đàn ông đi vào cửa, nét đàn ông cương nghị làm cho cô phải chú ý.

Mộc Mộc đang lúc sốt cao nhìn thấy khuôn mặt mình nhớ nhung kia, nước mắt rồi cuộc trào ra làm mờ tầm mắt, cái gì cũng không nói được.

Hắn ngồi ở trên giường, còn chưa mở miệng, Mộc Mộc đã không khống chế được bản thân mình, hai tay ôm chặt lấy hắn. Hắn rút cuộc cũng đến, cô luôn luôn chờ hắn, chờ đến cả người đau nhói, ngay cả xương tủy cũng đau.

Ba ngày này, cô luôn luôn mong nhớ, mặc kệ đúng hay sai, chỉ cần hắn đến, cô nhất định phải ôm chặt lấy hắn, không bao giờ buông tay.

Tay hắn dịu dàng đặt lên lưng cô, vỗ vỗ nhẹ, sự dịu dàng này làm cho cả người Mộc Mộc giật thót.

Cảm giác này, không giống Trác Siêu Việt...

Nhưng Trác Siêu Nhiên rõ ràng ở bệnh viện, không phải mắt anh còn chưa nhìn rõ sao?

Mộc Mộc kinh hãi mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy ở cửa phòng bệnh một dáng người quen thuộc khác, hắn khẽ dựa vào cửa, lẳng lặng nhìn cô, khóe miệng nửa cười nửa không...

Ánh mắt hai người giao hội trong không trung, cô nhìn thấy trong đáy mắt hắn có một chút hận, một chút đau, nhanh chóng lướt qua.

Cô đang làm cái gì? Lao vào lòng một người đàn ông mình không nên gần gũi nhất, lại còn là trước mặt Trác Siêu Việt.

Mộc Mộc cuống quýt đẩy Trác Siêu Nhiên ra, lui người về phía sau, giữ khoảng cách với Trác Siêu Nhiên. Cô không phải cố ý, chỉ là cô bệnh quá nặng, lại quá mong chờ Trác Siêu Việt đến tìm mình, cho nên vừa nhìn thấy khuôn mặt này mà vui mừng quên hết tất cả.

"Mộc Mộc, xin lỗi, anh vừa mới biết em đổ bệnh." Giọng nói Trác Siêu Nhiên tràn ngập áy náy.

Cô lấy lại bình tĩnh hỏi, "Sao anh lại tới đây? Mắt anh thế nào? Xuất viện rồi sao?"

"Chưa xuất viện, anh nhìn mọi thứ còn hơi mơ hồ, bác sĩ đề nghị ở lại quan sát thêm vài ngày." Anh thản nhiên cười, "Anh nghe nói em đổ bệnh, vội vã đến thăm em, cho nên trốn viện."

"..."

Có những người đàn ông rất đáng sợ, bạn không dám làm tổn thương anh ta, cũng có những người đàn ông vô cùng mạnh mẽ, bạn không có cách nào làm tổn thương anh ta.

Có những người đàn ông quá tốt, anh ta dùng hết tấm lòng che chở bạn, yêu thương bạn, cuối cùng bạn không đành lòng làm tổn thương người đó.

Trác Siêu Nhiên chính là một người đàn ông như vậy. Trong lúc cô yếu ớt nhất, cần sự an ủi nhất, anh như từ trên thiên đường giáng xuống, cho cô một vòng tay ấm áp, cho cô một sự che chở dịu dàng.

Cô không có cách nào nói cho anh: Lúc vừa rồi em ôm anh là vì tưởng nhầm anh là em trai anh! Anh biết không? Lúc anh ở giường bệnh nhìn không thấy mặt trời, chúng tôi đã ở trên giường làm vô số việc!

Những lời này, cô vĩnh viễn không có cách nào mở miệng!

Cảm giác được sự khác thường của Mộc Mộc, Trác Siêu Nhiên hơi nheo mắt, muốn nhìn rõ gương mặt cô, nhưng không cách nào làm được, cho nên anh nhẹ nhàng đặt tay lên khóe mắt, xem cô có rơi lệ hay không.

Mộc Mộc nghiêng mặt tránh đi, ánh mắt lại không chịu không chế liếc về phía cửa, cửa không biết khi nào đã khép lại, Trác Siêu Việt đã bỏ đi.

Trác Siêu Nhiên mờ mịt, cũng nhìn về phía cửa, "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì..." Mộc Mộc đột nhiên nhớ tới Bạch Lộ còn đứng ở bên giường, vội vàng giới thiệu: "Bạch Lộ, anh ấy là Trác Siêu Nhiên." Cô do dự một chút, tình lược quan hệ của bọn họ, "... Siêu Nhiên, đây là Bạch Lộ, bạn của em."

Thực ra, qua đoạn đối thoại của bọn họ Bạch Lộ đã sớm đoán ra người này là ai, thoải mái vờn tay, "Đội trưởng Trác phải không? Trước đây từng nghe Vương Diệu nhắc đến anh, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy."

Trác Siêu Nhiên khách khí đứng dậy bắt tay, tuy rằng thị lực không tốt, nhưng quân nhân mỗi lần vờn tay đều tỏa ra khí độ bất phàm, "Xin chào, cô Bạch biết Vương Diệu sao?"

"Chúng tôi là bạn đại học. Lúc trước là tôi tiễn cử Mộc Mộc đi đến đoàn văn công đàn dương cầm đó thôi."

"Vậy sao? Nếu có cơ hội tôi muốn mời cô dùng bữa cơm, cảm ơn cô cho tôi có cơ hội được biết Mộc Mộc."

"Được!" Lúc Bạch Lộ nhận lời, còn cố ý xem thường nhìn Mộc Mộc một cái, thầm oán cô không biết quý trọng một người đàn ông như vậy.

Hàn huyền vài câu, cũng đánh giá xong "Đội trưởng Trác" trong truyền thuyết, Bạch Lộ thức thời thu dọn mọi thứ ra về, "Mộc Mộc, hai người cứ nói chuyện, mình về trước, lúc nào rảnh lại đến thăm cậu."

Bạch Lộ đi rồi, nữ sinh giường bên cạnh cũng vừa chầm cứu xong, anh bạn trai lòng dạ hẹp hòi sợ cô bị anh chàng đẹp trai bên này câu hồn, nhất quyết dẫn cô ấy ra ngoài ăn cơm, trong giây lát, phòng bệnh ngoài Trác Siêu Nhiên và Mộc Mộc, không còn một ai.

Mộc Mộc lại nhìn về phía Trác Siêu Nhiên, "Siêu Nhiên, đúng lúc anh tới, em có lời muốn nói với anh."

"Được, em nói đi."

Nếu bệnh của anh đã sắp khỏi, cũng là thời điểm cô nên đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, cô ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nhìn anh, đem những lời nói đã luyện đi luyện lại trong lòng, dùng giọng bình thản nhất, "Chúng ta chia tay đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Trác Siêu Nhiên cười khẽ, dường như đã sớm đoán được cô sẽ nói như vậy, "Mộc Mộc, anh vẫn nghĩ em là một cô gái dũng cảm, dám yêu dám hận... Cũng sẽ không bao giờ để ý người khác nghĩ gì, nói gì, lại càng không bởi vì một chút trở ngại mà bỏ qua những điều mình muốn."

"Em..." Cô chưa bao giờ biết Trác Siêu Nhiên lại đánh giá cao mình như vậy. Cô bị anh tăng bốc thành ra có chút ngượng ngùng, không biết nên nói gì.

"Anh biết mẹ anh cho người đến tìm em, nói những lời không nên nói..."

"Anh biết?" Mộc Mộc kinh ngạc.

"Anh cũng nghe Siêu Việt nói, vì chuyện này mà cậu ta âm ỹ một trận với mẹ anh." Trác Siêu Nhiên cười lắc đầu, dường như đối với sự tức giận của em trai mình có chút đồng tình, "Thực ra, mẹ anh có thành kiến đối với em là vì chuyện quá khứ. Em cho bà ấy một khoảng thời gian, để cho bà ấy hiểu em hơn, nhất định cách nhìn của bà sẽ thay đổi."

Nói như vậy Trác Siêu Việt đã sớm biết, chẳng lẽ ngày đó hắn đến tìm cô là vì chuyện này?

"Mộc Mộc." Trác Siêu Nhiên mạnh mẽ đặt tay lên vai cô, "Em tin anh, chuyện trong nhà, nhất định anh có thể xử lý tốt, sẽ không để cho em chịu tủi thân."

Mộc Mộc nguyên bản muốn nói, mình không xứng với anh, khoảng cách của bọn họ quá xa, không có cách nào vượt qua được, hy vọng anh sẽ đối mặt với sự thật, lựa chọn một người thích hợp hơn với mình, cô sẽ chúc phúc cho anh.

Nhưng nghe xong những lời này của Trác Siêu Nhiên, cô phát hiện đó là một lý do vô cùng yếu ớt.

Nếu nói dối không được, chỉ bằng ăn ngay nói thẳng, "Em xin lỗi, em chia tay với anh, không phải vì những lời mẹ anh nói, mà là vì... Em không thích anh."

Ý cười trên mặt Trác Siêu Nhiên càng đậm, "Em thấy anh sẽ tin sao? Em muốn gạt anh cũng nên tìm lời nói dối có sức thuyết phục một chút."

Ngữ khí của anh, thần thái của anh, lộ ra một sự tự tin vô cùng.

Đúng vậy, gia thế bất phàm, bề ngoài xuất chúng, được huấn luyện trong bộ độ đặc chủng, sự tự tin này của anh là lẽ đương nhiên.

Biết rõ mình không thể nào làm lung lay sự tự tin kia trong Trác Siêu Nhiên, Mộc Mộc không thể không cùng anh giảng giải một chút về vấn đề tình cảm, "Em thực sự không lừa anh, em thừa nhận anh rất hoàn mỹ, không có gì để chê trách. Em cũng biết anh đối với em rất tốt, toàn tâm toàn ý che chở em, nhưng em không thích anh, bởi vì... Trong lòng em đã có người khác."

"Thật không?"

Mộc Mộc gật đầu vô cùng chân thành.

"Vậy em gọi anh ta đến, anh muốn nhìn xem... Là loại đàn ông thế nào có thể cướp em khỏi anh."

"Hả?" Mộc Mộc hết chỗ nói.

Cô đương nhiên không thể gọi Trác Siêu Việt tới, cho dù cô muốn gọi, Trác Siêu Việt tuyệt đối cũng không có khả năng tới! Bất hấn thừa nhận mình có gian tình với chị dâu trước mặt Trác Siêu Nhiên, còn không bằng trực tiếp đâm hẳn một dao.

Mộc Mộc hơi nóng nảy, "Chẳng lẽ em muốn chia tay với anh cũng không được sao? Vì sao anh không tôn trọng lựa chọn của em?"

"Anh có thể tôn trọng em, nhưng em phải cho anh một lý do chính đáng."

Vì muốn kết thúc với anh, Mộc Mộc khề cần môi nói: "Siêu Nhiên, thực ra anh không hề biết em. Em giấu anh rất nhiều chuyện, ví dụ như, khi chưa vào tù em đã làm ở quán bar, em đã... em đã vì tiền mà bán thân."

Trác Siêu Nhiên rốt cuộc không bình tĩnh được, kinh ngạc lại nghi ngờ nhìn cô, "Mộc Mộc, chuyện thế này không thể nói đùa."

"Là thật." cô nói, "Anh là quân nhân, tiền đồ rộng mở, một cô gái như em, vốn không xứng với anh."

Trầm ngâm một lát, anh thở nhẹ một hơi, dịu dàng vuốt tóc cô, "Anh tin, em nhất định có nỗi khổ riêng... Chuyện quá khứ đều trôi qua rồi, về sau anh bảo vệ em, sẽ quý trọng em"

Một giọt lệ nóng bỏng từ khóe mắt chảy xuống, Mộc Mộc cảm giác trái tim lạnh như băng của mình bị sự kiên định của anh vây quanh, hâm nóng.

Cô rút cuộc không thể khống chế cảm xúc của chính mình, đẩy anh thật mạnh, "Anh đi đi, đừng đối với em tốt như vậy, em không đáng, em đã làm những chuyện gì sau lưng anh anh có biết hay không?"

"Chuyện quá khứ anh không muốn biết..." Trác Siêu Nhiên nắm lấy tay cô đặt ở ngực mình, "Anh chỉ biết bây giờ em là bạn gái của anh, anh có trách nhiệm chăm sóc bảo vệ em!"

"Anh!"

"Được rồi, em bình tĩnh lại, ngày mai anh đến thăm em."

Chia tay, thì ra khó đến vậy!

Thời gian sau đó, mỗi ngày Trác Siêu Nhiên đều đến bệnh viện thăm cô, Trác Siêu Việt có khi cùng anh đến nhưng cũng không vào cửa, chỉ chờ ở bên ngoài.

Mộc Mộc mỗi ngày đều nói với anh chuyện chia tay, nhưng thái độ của Trác Siêu Nhiên luôn luôn rất cứng rắn, "Trừ khi em làm cho anh tin, em thực sự không thích anh."

Giây phút đó Trác Siêu Nhiên rất giống quân nhân. Sự dịu dàng bình thân chỉ là bề ngoài, bên trong, anh cũng có ngưỡng giới, cũng có sự chấp nhất của riêng mình.

Rốt cuộc đến ngày xuất viện, Mộc Mộc nhẹ nhõm thở ra một hơi, chạy tìm Bạch Lộ đi mua sắm.

Vào trung tâm thương mại, Bạch Lộ tựa như bị thuốc kích thích, không ngừng chạy qua chạy lại giữa những gian quần áo rực rỡ sắc màu, lấy từng bộ tới cho Mộc Mộc xem, cô căn bản không có tâm trạng nào, mở to hai mắt tìm kiếm trai đẹp, bởi vì mục đích ngày hôm nay cô đi chính là tìm một anh chàng cùng mình diễn một tuồng kịch trước mặt Trác Siêu Nhiên.

Đáng tiếc chọn tới chọn lui, muốn tìm một người bề ngoài không thua kém anh, thật là khó!

Vừa đến khu thời trang, Mộc Mộc cúi đầu cảm mắc giá tính toán phần chiết khấu, một giọng con gái ngọt mà ngáy lập tức truyền đến.

"Anh Siêu Việt? Đang xem gì vậy?"

Ngực Mộc Mộc giống như bị cái gì châm vào, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía phát ra giọng nói.

Trong đám đông ồn ào, ánh đèn chân không lóa mắt, cô nhìn một cái đã thấy Trác Siêu Việt đứng lẳng lẳng giữa dòng người, quần áo đen hần mặc trên người lại giống như phát sáng, làm cho cô không thể nào mở được mắt.

Hắn đang nhìn cô, giống như nhìn đã rất lâu, bởi vì cô gái đang cầm quần áo muốn cho hắn xem nhìn qua rất bất mãn, kéo kéo cánh tay hắn, hy vọng có thể làm cho hắn chú ý. Cô gái thoát nhìn khoảng mười tám tuổi, rất được, cười lên trông thật ngọt ngào, còn có hai núm đồng tiền xinh xắn.

Xem ra hắn vẫn thật vui vẻ lắm!

Bạch Lộ đang chọn quần áo, thấy Mộc Mộc khác thường, cũng theo ánh mắt cô nhìn qua, "Hả? kia không phải đội trưởng Trác sao?"

"Không phải, là em trai sinh đôi của anh ấy!"

"A? Em chồng của cậu?" Bạch Lộ hướng cô chớp chớp mắt, "Giới thiệu cho mình đi."

Mộc Mộc đang do dự, nên xoay người bỏ đi, hay là giả vờ thoải mái chào một tiếng.

"Anh Siêu Việt, cô ấy là ai vậy?" Cô gái lắc tay Siêu Việt hỏi.

Nghe một câu như vậy, chân Mộc Mộc như cứng lại, dừng tại chỗ. Cô bỗng nhiên rất muốn biết, hắn sẽ giới thiệu tình cũ thế nào trước mặt tân hoan.

Cô gái nhìn ánh mắt hắn rồi rầm, dò hỏi: "Có phải cô ấy là người yêu cũ của anh không?"

"Không phải, đừng đoán bừa..." Trác Siêu Việt kiên quyết phủ định, cầm lấy quần áo trong tay cô gái, "Lấy cái này, anh đi tính tiền cho em."

Mộc Mộc tự giễu cười, cô ngay cả người yêu cũ cũng không phải.

"Chúng ta đi thôi." Mộc Mộc kéo tay Bạch Lộ còn chưa rõ đầu đuôi bỏ ra ngoài.

Trước khi cô bước ra khỏi cửa, cô nghe thấy phía sau có tiếng người nói, "Em cứ đi loanh quanh một lát, anh có chút chuyện."

"Anh Siêu Việt?"

Trác Siêu Việt không để ý tới cô gái, cất bước đuổi theo, kéo tay Mộc Mộc, hướng về phía thang máy.

Đi vào trong thang máy, Trác Siêu Việt ấn tầng âm hai, thang máy đi xuống, Mộc Mộc hoàn hồn trong khiếp sợ, "Anh định làm gì? Chúng ta đã giao hẹn anh sẽ không đi tìm em!"

"Tôi không đi tìm em!" Hắn sửa lại, nắm chặt lấy tay cô, không hề có ý định buông lỏng.

Cho dù hắn không tìm cô, bọn họ chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên mà gặp, hắn lờ cô đi như vậy là có ý gì?

"Anh muốn đưa em đi đâu? Đừng quên tình mới của anh vẫn còn ở trên lầu."

"Cô ấy là em họ tôi."

Nghe hai chữ này, khóe miệng Mộc Mộc như muốn giãn ra. Tuy rằng là em họ hay tình mới, đối với cô không có ý nghĩa gì, nhưng cô vẫn rất vui vẻ.

Thang máy dừng lại ở bãi đỗ xe, cửa mở, không khí ẩm thấp dạt vào mặt. Trác Siêu Việt lờ cô ra khỏi, đặt trên vách tường thô ráp.

Hắn nắm hai tay cô ép lên tường, ánh mắt bức người nhìn môi cô, giống như có thể đem cô nuốt vào bất cứ lúc nào.

"Những gì anh bảo em làm... Em đã làm cho anh rất vừa lòng!" Cô nói, "Anh còn muốn thế nào? Đừng quên anh đã từng đồng ý với em điều gì!"

Hắn điều chỉnh hô hấp, buông cô ra, "Vì sao lại gạt tôi?"

"Hả?"

"Không phải em nói hai người sẽ chia tay? Vì sao đến bây giờ còn chưa?" Trác Siêu Việt đưa cọt nhếch khóe môi, "Đừng nói với tôi, em dối ý."

"Không phải em không muốn chia tay, là anh ấy không đồng ý."

"Việc chia tay hay không, một người là đủ rồi, đâu cần đến hai người."

Trước kia cô cũng từng nghĩ như vậy, nhưng sự thật chứng minh, một khi Trác Siêu Nhiên đã kiên trì thì rất khó dao động, cô cần thời gian làm cho anh tin, cô không yêu anh.

"Anh nghĩ rằng em không muốn chia tay với anh ấy sao? Anh nghĩ rằng mỗi lần em và anh đối mặt với anh ấy em sẽ không hối hận những chuyện đã làm?" Mộc Mộc cúi đầu xoay xoay cổ tay đau nhức, cười khổ, "Với em mà nói, cho dù là làm tình, hay là chia tay, quyền quyết định luôn nằm trong tay em, nhưng bây giờ em mới biết, hai anh em anh, đều cố chấp như vậy, đều muốn nắm trong tay tất cả quyền quyết định."

Có lẽ, cách duy nhất cô có thể thoát đi, chính là rời khỏi thành phố này, đến một nơi họ không tìm thấy, bắt đầu lại cuộc sống. Cái chính là, nếu không phải bắt buộc đi, cô sẽ không rời đi, dù sao nơi này còn có kỷ ức thời thơ ấu, còn phần mộ ba mẹ, bạn bè cô, người thân cô...

"Anh ấy không tin em không yêu anh ấy, em có thể làm thế nào?" Cô ngẩng đầu lên, nhìn hần không chút hy vọng, "So với em, anh còn hiểu anh ấy hơn nhiều, anh nói xem em nên làm thế nào?"

"Nói thật!"

"Nói thật?" Cô khó tin nhìn hần, "Nói cho anh ấy biết, người em thích là anh? Hay là nói cho anh ấy biết chuyện ngày đó phát sinh ở hội quán?"

"Nếu việc đã xảy ra, thẳng thắn tốt hơn là giấu diếm." Hần nói, "Nếu em không mở miệng được, tôi sẽ tìm cơ hội nói với anh ấy."

"Anh... Có nghĩ đến hậu quả hay không?" Vạn nhất Trác Siêu Nhiên không tha thứ cho hần, hặc là trong lòng vĩnh viễn không bỏ xuống được mối quan hệ này, bọn họ còn có thể nào làm anh em?

"Tôi đã từng nghĩ, có thể anh ấy vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ sự phản bội này..." Trác Siêu Việt nhìn, tay hần đã chạm đến mặt cô, cuối cùng lại đặt xuống vai, "Cho dù thế nào, chúng tôi cũng là anh em ruột, đây là sự thật thể thay đổi."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Bởi vì bọn họ là anh em ruột, sự phản bội này mới không thể tha thứ.

Lúc này, môi Trác Siêu Việt khẽ nhếch lên, khóe miệng cười bất cần. Mộc Mộc nhớ tới rất nhiều việc, nhớ khi Trác Siêu Việt quay người bỏ đi khi họ lần đầu tiên gặp lại, nhớ hần từng nói, hần sẽ tôn trọng cô giống như tôn trọng thánh mẫu Maria, cũng nhớ về mặt hần bàng hoàng khi nghe tin Trác Siêu Nhiên bị thương.

Thì ra không phải Trác Siêu Việt không hề coi trọng điều gì, bất cứ chuyện gì cũng không để ý, hần chú ý nhất chính là tình thân huyết mạch tương liên kia.

"Siêu Việt, để em rời đi đi, đến một nơi anh ấy không thể tìm thấy." Đây là con đường cuối cùng của cô, cũng là con đường cô không hy vọng nhất, nhưng để có thể che giấu sự phản bội này, cô cam nguyện.

Trác Siêu Việt chặn lại sự ảo tưởng phi thực tế trong cô, "Cho dù em rời khỏi Trung Quốc, chỉ cần anh ấy muốn tìm, chắc chắn sẽ tìm được."

"Nếu không, em tìm một người đàn ông khác lừa anh ấy."

"Vô dụng, anh ấy sẽ không tin." Hần thu lại bàn tay đặt trên vai cô, xoay người, "Mọi việc giao cho tôi, em đừng lo lắng gì nữa."

Thấy hần muốn rời đi, Mộc Mộc vội vàng giữ lấy tay hần, "Hần là còn cách khác, anh còn chưa nghĩ ra thôi."

"Em không biết anh ấy, việc gì anh ấy đã quyết định kiên trì thì sẽ kiên trì đến cùng, không ai có thể thay đổi được."

Bãi đỗ xe lạnh lùng, không gian trống vắng.

Mộc Mộc tựa vào vách tường ẩm ướt, nhìn cửa thang máy nặng nề mở ra, hần đi vào, cho đến khi cửa thang máy khép lại, cô mới ôm ngực ngồi xuống.

Tất cả những điều nên làm cô đều đã làm, tất cả những thứ nên từ bỏ cô cũng đã từ bỏ, vì sao kết quả lại thành thế này, người đàn ông cô yêu nhất lại

phải đứng ra gánh mọi tội lỗi mà cô gây nên!

Có lẽ, có cách nào đó so với việc nói ra sự thật tốt hơn một chút.

Mộc Mộc đang suy nghĩ có nên đi tìm Trác Siêu Nhiên nói chuyện hay không, một đôi giày cao gót quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt cô, cô ngẩng đầu, thấy Bạch Lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn mình.

Vịn vách tường đứng dậy, cô miễn cưỡng cười, "Tại sao cậu biết mình ở đây?"

"Vừa rồi mình thấy anh ta ở cửa thang máy, anh ta nói cho mình biết. Xin cậu đừng nói với mình, người đàn ông kia chính là anh ta!"

"Ừm." Cô gật đầu, cô nói hay không nói có khác gì nhau?

"Mộc Mộc, cậu có biết cậu đang làm gì hay không? Bọn họ là anh em!"

"Mình biết." Cô yên lặng đi ra khỏi bãi đỗ xe.

Bạch Lộ đuổi theo, ngăn cô lại, "Cậu đi đâu?"

"Đi tìm Trác Siêu Nhiên, nói với anh ấy người gây ra mọi tội lỗi là mình!"

"Cậu! Cậu cho rằng chỉ cần nhận sai là xong? Việc như thế này, cho dù là lỗi của ai anh ta cũng sẽ không trách cậu, bởi vì cậu là người yêu anh ta, nhưng người kia lại là em trai ruột anh ta!"

Mộc Mộc dừng lại. Đúng vậy, cô cùng với người đàn ông nào, Trác Siêu Nhiên cũng sẽ không để bụng, cùng lắm thì coi cô như không có. Nhưng đó lại là Trác Siêu Việt, là em trai anh ấy.

Cô đang tự hỏi có nên đi hay không, điện thoại của cô lại vang lên, là bác sĩ Trương ở bệnh viện quân đội gọi tới, nói cho cô đã có kết quả xét nghiệm, hẹn cô ba giờ chiều đến bệnh viện lấy.

"Bác sĩ Trương, kết quả chúng tôi có tương thích hay không?" Giọng nói cô vội vàng đến mức run lên.

"Nhóm máu AB và O cùng tuyến dịch limpha hoàn toàn tương thích, các chỉ số kháng nguyên HLA cũng đạt tới bốn điểm. Tuy rằng không phải hoàn toàn trùng hợp, nhưng hai người có quan hệ huyết thống, với những trường hợp bình thường, hơn một nửa kháng thể miễn dịch có thể không chế phản ứng."

Nói cách khác, cô có thể cứu bác cả rồi.

Cô thật không nghĩ được, sống suốt hai mươi một năm, rốt cuộc cũng có một lần cô may mắn!

Ba giờ chiều, Mộc Mộc đến bệnh viện, bác sĩ Trương lại không ở văn phòng vì bận cấp cứu một nạn nhân ngoại thương ở phòng cấp cứu.

Chân của cô không tự chủ được đi đến bên ngoài phòng bệnh của Trác Siêu Nhiên, cách cánh cửa thủy tinh, cô nhìn thấy anh dựa trên giường xem một tờ báo quân sự, thỉnh thoảng lại day day huyết thái dương, dường như rất vất vả, nhưng anh vẫn kiên trì.

Trác Siêu Việt không ở trong phòng, cũng không có mẹ anh, vì vậy, cô gõ cửa, đi vào.

Trác Siêu Nhiên thấy cô, mừng rỡ, "Mộc Mộc? Sao em lại tới đây?"

"Bác sĩ Trương gọi em đến lấy kết quả xét nghiệm?"

"Kết quả xét nghiệm? Thế nào?"

Mộc Mộc ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường anh, bình thản nói chuyện, "Kết quả rất tốt, chắc có thể làm giải phẫu."

Anh nhú mày lại, "Mộc Mộc, em chờ một thời gian, anh sẽ nhờ người tìm kiếm nguồn thận khác."

"Không cần, bây giờ nguồn thận rất khan hiếm, muốn tìm được thận thích hợp quá khó khăn. Huống hồ, bác cả em không chờ được lâu nữa."

Trác Siêu Nhiên vừa định nói, Mộc Mộc ngăn lại, "Siêu Nhiên, chuyện hiến thận em đã quyết định. Lần này em đến là muốn nói với anh một chuyện khác."

"Lại muốn nói chuyện chia tay?" Anh hơi bất đắc dĩ.

Để cho Trác Siêu Việt nói ra, không bằng để cô đối mặt.

"Em muốn kể cho anh một chuyện." Cô cẩn thận mở miệng, cố gắng cho giọng thật thành khẩn, "Nhiều năm trước, em gặp một người đàn ông rồi nhất kiến chung tình. Đáng tiếc còn chưa biết tên anh ấy đã phải vào tù. Sau khi ra tù, em luôn luôn tìm anh ấy, không ngờ..."

Cô dừng lại, lặng lẽ thoáng nhìn Trác Siêu Nhiên, anh đang rất nghiêm túc lắng nghe.

Cô tiếp tục nói: "Em gặp anh. Anh rất giống anh ấy, cho nên em nghĩ đã tìm được người mình muốn tìm."

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, một cô gái ulla vào như con gió, "Anh Siêu Nhiên, em về rồi."

Mộc Mộc giật mình quay đầu, chỉ thấy người được gọi là em họ của Trác Siêu Việt đang ngạc nhiên nhìn mình. Mà Trác Siêu Việt cảm túi lớn túi nhỏ đi sau, đang bàng hoàng đứng ở cửa.

"Chị không phải là..." Cô gái dò xét nhìn Mộc Mộc, quay đầu nhìn Trác Siêu Việt.

Trác Siêu Nhiên thay cô giải thích, "Cô ấy là Mộc Mộc, bạn gái anh. Mộc Mộc, đây là em họ anh, Tiểu Dao."

"Thì ra chị chính là chị dâu mà mọi người nói!" Tiểu Dao bắt mắt trừng mắt nhìn Trác Siêu Việt đang chậm rãi đóng cửa, "Anh Siêu Việt thật đáng ghét, vừa rồi ở trung tâm thương mại cũng không chịu giới thiệu với em."

"Mọi người gặp nhau ở trung tâm thương mại?" Lúc Trác Siêu Nhiên hỏi, ánh mắt nghi ngờ dừng ở cửa.

"Đúng rồi, anh Siêu Việt còn không cho em biết, giấu giấu diếm diếm làm em còn tưởng bọn họ..."

Ngoài cửa truyền đến tiếng ho nhẹ, Tiểu Dao mới ý thức được mình nhiều lời, bịt miệng lại, đôi mắt giảo hoạt chớp liên hồi, "Ha ha, thật là trùng hợp!"

Phòng bệnh rơi vào im lặng, không khí trở nên gượng ép, bỗng nhiên Trác Siêu Nhiên nâng mặt Mộc Mộc lên, "Sắc mặt của em không tốt lắm."

"Vậy sao?" Mộc Mộc vội vàng tránh đi, đứng dậy cầm lấy túi, "À, em đi xem bác sĩ Trương đã trở về hay chưa, khi nào có dịp chúng ta nói trước."

"Ừm." Anh gật đầu, không nói gì.

Cửa phòng bệnh, vai bọn họ nhẹ nhàng chạm vào nhau, cũng không nói gì, chỉ là thoáng nhìn qua, liền vội vàng rời khỏi.

Chỉ tiếc, một số việc có thể che giấu, một số việc ngược lại, giấu đầu hở đuôi!

Lúc Mộc Mộc đi đến văn phòng của bác sĩ Trương, bác sĩ Trương cũng vừa mới trở về, lấy báo cáo xét nghiệm của cô từ trong ngăn kéo, cùng một ít tài liệu liên quan đến việc tặng nội tạng.

"Người nhà bệnh nhân rất muốn gặp cô." Bác sĩ Trương nói xong, lấy danh thiếp của Tô Kiều đưa cho Mộc Mộc, "Tôi cũng không nói với anh ta cô là ai, chỉ là anh ta muốn tìm cô để cảm ơn."

Trước khi xét nghiệm, Mộc Mộc vì không muốn để bác cả biết là ai hiến thận nên đã xin bác sĩ Trương giữ bí mật. Nhưng bác sĩ Trương nói với cô, đối với những người còn sống làm phẫu thuật hiến tặng nội tạng, rất khó để giữ bí mật thân phận.

Do dự một lúc, Mộc Mộc gật đầu, "Được, cháu sẽ liên hệ với anh ấy."

Chào bác sĩ Trương, Mộc Mộc cầm kết quả xét nghiệm, đang chuẩn bị ra về, vừa quay đầu đã thấy Trác Siêu Việt đứng ở cửa, "Tại sao em lại ở đây?"

Trác Siêu Việt giật lấy bản kết quả xét nghiệm trong tay cô xem, sắc mặt thâm trầm đáng sợ, "Không phải tôi đã đồng ý giúp em tìm nguồn thận hay sao?"

Cô cầm lại tài liệu trong tay hẩn, đi khỏi phòng bác sĩ, "Em đã nợ anh quá nhiều, em không muốn nợ lần anh thêm nữa."

"Chẳng lẽ giữa chúng ta còn tính đến chuyện ai nợ ai?"

Một câu nói, thật đơn giản, cũng mang bao nhiêu lo lắng chờ che.

Cô lắc đầu, đè nén cảm xúc trong lòng, "Chuyện của em, anh đừng xen vào nữa, tự em có thể giải quyết được."

Trác Siêu Việt hít một hơi thật sâu, nhìn dòng người không ngừng qua lại ngoài hành lang, "Chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện."

Chương 47

Không khí trong lành tươi mát, tâm tình Mộc Mộc thư sướng hơn rất nhiều.

"Cảnh sắc nơi đây thật đẹp!" Cô cảm thán tự đáy lòng.

Cô rút cuộc hiểu tại sao đàn ông thường thích xe việt dã, bởi vì nó có thể trèo đèo lội suối, không những thỏa mãn ham muốn chinh phục, còn có thể thưởng thức được những phong cảnh đẹp thế này!

Trác Siêu Việt dường như vô tình trước cảnh vật, vào thẳng chủ đề, "Tôi đã nhờ một người bạn giúp đỡ tìm nguồn thận, em cho tôi chút thời gian, nhất định tôi có thể làm được."

"Em có thể chờ, nhưng em sợ bác em chờ không được." Cô nói, "Anh không cần lo lắng, em đã quyết định rồi."

"Vì một người không hề có quan hệ, có đáng không?"

"Bác ấy không phải không có quan hệ với em, bác ấy là anh trai của ba em.."

Trác Siêu Việt cắt lời cô, "Tại sao em không nghĩ đến ông ta đã đối xử với em thế nào? Căn bản ông ta không coi em là người nhà!"

"Điều đó cũng không thể thay đổi được quan hệ huyết thống giữa em và ông ấy!"

"Huyết thống?"

Thấy Trác Siêu Việt kinh ngạc, Mộc Mộc ý thức được mình lỡ lời, xoay người không nhắc lại.

Hai tay hần khoát lên vai cô, bắt cô xoay người lại, "Ý em là, ba nuôi em chính là..."

Cô gạt đầu, cười khổ, ráng chiều màu đỏ ối chiếu vào đáy mắt, "Đúng vậy, người bị em bôi nhọ trước tòa án chính là ba ruột em.. Em không phải là một đứa con hiếu thảo, ông ấy là trả giá nhiều vì em như vậy, điều em có thể làm cho ông ấy, chỉ có một việc này."

"Làm sao em biết ông ấy là ba ruột em? Ai nói với em?"

"Mẹ nuôi em trước khi qua đời viết cho em một phong thư, bên trong còn có kết quả xét nghiệm ADN... Em thực sự hy vọng bà ấy không nói cho mình biết, để cho em đến chết đều nghĩ rằng ba ruột em vất bỏ vợ con, ba nuôi em không bằng cầm thú..."

Hắn không nói gì, dang hai tay ôm cô vào ngực, lòng bàn tay ấm áp xoa xoa đầu cô, "Đều qua rồi, đừng tra tấn mình nữa."

Cô ôm chặt hắn, mặt chôn ở hõm vai, cố gắng cảm nhận sự ấm áp trên người hắn, "Anh có biết cảm giác chết thế nào không?"

Vĩnh viễn Mộc Mộc sẽ không bao giờ quên ngày đó, trời âm u, gió thổi mạnh, mưa giống như lúc nào cũng có thể ập xuống.

Trong phòng gấp lặng ngắt, Kiều Nghi Kiệt giao cho cô một phong thư, "Mẹ nuôi em đi rồi, đây là di vật bà ấy ủy thác anh giao cho em."

Cô liều mạng lắc đầu, dùng hết sức lực nắm lấy quần áo Kiều Nghi Kiệt, không tiếng động hô lên, "Anh lừa em! Anh lừa em!"

Cai tù thô bạo kéo cô ra, Kiều Nghi Kiệt chạy lại, đem di thư nhét vào tay cô.

Đọc xong lá thư cô mới biết được, mẹ nuôi cô vì bị áp lực tinh thần quá lâu, đa nghi, bức bối, cho dù chồng mình giải thích thế nào, bà ấy vẫn một mực tin tưởng ông ấy có ý đồ với con gái nuôi, cho dù ông ấy đã chết, bà ấy vẫn cho rằng đó là xứng đáng.

Cho đến một ngày, khi dọn dẹp lại những đồ cũ, phát hiện một quyển sổ, trong đó kẹp "Kết quả xét nghiệm ADN", trong mục quan hệ viết rõ ràng "Cha và con gái", bà ấy mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra bà ấy sai rồi.

Hối hận, áy náy, tự trách, làm cho tinh thần của bà ấy suy sụp, hai tháng sau, bà ấy bị suy tim, tạ thế trong bệnh viện... Trước khi chết, bà viết một phong thư cuối cùng cho Mộc Mộc, hy vọng cô biết rõ chân tướng, cũng hy vọng Mộc Mộc tha thứ cho mình.

Nhưng bà ấy không ngờ rằng, một phong thư của mình, thiếu chút nữa cướp đi mạng của Mộc Mộc!

Cuộc sống tù đày hai năm không thấy ánh mặt trời, cơ thể đau đớn bị trường kỳ tra tấn, hơn nữa tinh thần chịu sự đả kích tàn khốc, một đêm bão giông, Mộc Mộc quyết định tự sát.

"Em đã từng thử..." Nhiều năm qua đi, cô đã đủ bình tĩnh mà kể lại: "Rất lạnh, máu trên người cứ thế lạnh dần, em rất nhớ ba, nhớ mẹ... Cả anh nữa. Sau

đó, em bỗng nhiên nhận ra, nếu em chết, em sẽ không có cơ hội làm bạn gái anh, không có cơ hội cùng anh hẹn hò, cùng anh đi xem phim, không có cơ hội kéo tay anh đi dạo phố..."

"Đừng nói nữa..." Hắn ôm chặt cơ thể đang run lên của cô.

"Anh không cần thương hại em, em nói cho anh những điều này không phải cần sự thương hại của anh. Em chỉ hy vọng anh hiểu, tại sao em muốn cứu bác cả. Bác ấy còn có vợ, có con, bác ấy nhất định còn nhiều điều vướng bận... Mà em, một cô nhi không cha không mẹ, không có bất cứ điều gì, cũng không ai quan tâm"

"Tôi quan tâm!"

Hắn quan tâm?

Nếu hắn thực sự quan tâm, tại sao luôn cách xa cô như vậy, chẳng dám đến gần? Duy nhất lần say rượu đêm ấy, ngẫu nhiên không khống chế được một lần, đêm nồng qua đi, sau đó vẫn là tự trách.

"Anh thực sự quan tâm đến em sao?" Cô giương mắt, nhìn người đàn ông này, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt, đầu ngón tay xết qua những góc cạnh cương nghị, bờ môi ôn nhuận của hắn.

Hắn nhú mày, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Cô có thể cảm nhận được hắn hít thở khó khăn, có thể thấy được lý trí và sự khát cầu giao chiến trong hắn. Bị ánh mắt của hắn mê hoặc, cô kiễng chân, môi dần dần tới gần hắn. Lúc môi cô gần chạm vào, dường như hắn định thần lại, đẩy cô ra, từng bước lui về phía sau...

Dường như đã sớm đoán trước được kết quả này, Mộc Mộc vẫn có cảm giác như bị hắn đẩy xuống vực sâu không đáy.

"Đây là cái anh gọi là "quan tâm" sao?" Cô cười chua xót, "So với em, anh còn để ý đến tâm trạng của anh ấy hơn..."

"Tôi..."

"Anh không cần giải thích, em biết. Anh ấy là anh trai anh, hai người chảy chung một dòng máu, hai người tình thâm nghĩa trọng.. Vì anh ấy, anh có thể từ bỏ bất cứ điều gì, một người phụ nữ có thể thâm vào đâu!"

"Em! Không phải em cho là anh nên thừa nhận với tất cả mọi người, anh yêu chị dâu mình, em mới tin anh quan tâm đến em?"

"Em không cần anh thừa nhận. Em đã nghĩ đến một nơi Siêu Nhiên không thể nào tìm thấy, chờ khi giải phẫu thành công, em sẽ đi, em nghĩ, chúng ta chắc cũng không còn cơ hội gặp lại... Bảo trọng!"

Cô lấy hết sức mỉm cười, vòng qua hắn đi xuống núi, lớp cỏ khô dưới chân cô phát ra âm thanh vỡ vụn đau đớn.

Cô biết hắn rất khó xử, không khống chế được khát vọng trong lòng, cũng không hề muốn phản bội Trác Siêu Nhiên. Cho nên, chỉ khi uống rượu mới có thể không kiềm chế được bản thân, đợi khi tỉnh rượu, lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hắn nói, "Có những điều tôi không nói, em cũng có thể hiểu được." Cô hiểu, cô cũng thừa nhận hắn đã vì cô mà làm rất nhiều, nhưng cô không biết được, những việc hắn làm cho cô, có bao nhiêu là yêu, có bao nhiêu là áy náy, lại có bao nhiêu là sau rượu không khống chế được.

Cô không cần nhiều lắm, cho dù không cho cô hứa hẹn hay hy vọng, chỉ cần nói một câu, "Yêu em, anh không hối hận!" cũng đủ rồi, ít nhất để cô biết được, hắn yêu cô, nhưng những lời này hắn cũng chưa bao giờ nói qua.

Có lẽ, hắn chưa bao giờ thuộc về cô, ngay cả khi hai cơ thể hợp nhất, cô cũng không cảm nhận được cảm giác được yêu, chỉ có thể cảm nhận được dục vọng của hắn đang bùng cháy!

Có lẽ, không phải hắn cho cô quá ít, là cô đòi hỏi quá nhiều.

"Tôi Mộc Mộc... Tôi yêu em!"

Gió nhẹ, mây mờ, ánh tịch dương đem đường chân trời nhuộm thành sắc hoa hồng diễm lệ, ánh nắng giống như một rừng hồng đang nhẹ nhàng lan tỏa.

Bước chân của cô tỉnh lại, nước mắt rơi trên cỏ khô.

Cô tưởng rằng cả đời mình không bao giờ nghe được những lời này...

Có một câu này, như vậy là đủ rồi. Cô cố gắng hít vào, làm cho dưỡng khí ngập tràn trong ngực, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn đuổi theo, cầm lấy tay cô kéo mạnh về. Người cô khẽ nghiêng, hắn thuận thế ôm lấy cô xoay lại, đặt lên cánh cửa xe màu trắng.

Nếu tình yêu có thể dễ dàng buông tay, vậy không phải là yêu.

Nếu dục có thể tự mình không chế, vậy không gọi là dục...

Nhiều ngày tương tư cách trở, đôi mắt một hồi ở bãi đỗ xe, hơn nửa, sự thổ lộ chờ mong đã lâu cuối cùng cũng có kết quả, thần kinh căng thẳng của cô đột nhiên như bị chặt đứt.

Hai tay của cô như quên tất cả đặt trên cổ, chủ động hôn lên môi hắn. Một khắc hai đôi môi chạm nhau, tình dục như một ngòi thuốc nổ bị châm, ầm ầm nổ tung.

Lý trí của cô trong nháy mắt như thoát ly khỏi quỹ đạo, trong đầu chỉ có một ý niệm: Dù sao đã sai một lần, thêm một lần nữa cũng có sao.

Tịch dương cuối thu, nắng chiều đỏ tươi như máu.

Chân trời, thái dương nhẹ nhàng hôn mặt đất, càng ngày càng sâu, tay cô từ góc áo của hắn lách vào, ngón tay lạnh lẽo lướt qua đường cong trên lưng hắn...

Môi của hắn trực trên mặt cô, xuống dưới cổ, cuối cùng đến sau tai. Khí nóng lọt vào màng tai cô, cô đột nhiên ngã xuống vực sâu dục vọng.

"Siêu Việt..." Cô gọi, "Em nhớ anh!"

Sau một giây chần chờ, hắn mở cửa xe sau, đem cô ấn vào, ngay lập tức đè lên, cởi áo cô ra.

Nội y bị ngón tay hắn mạnh mẽ kéo ra, nơi mềm mại nhất rơi vào bàn tay hắn, không thể nào thoát khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Rặng núi xa xa giống như một bức tranh tuyệt đẹp, tà dương, lá rụng, cây cỏ thụ, cảnh khô, một phong thật ngập hữu tình...

Mà bên trong xe khung cảnh cũng đẹp một cách độc đáo, cơ thể cường kiện đem một cơ thể mềm mại đặt dưới mình lưu luyến, sự xâm chiếm cường hãn này giống như dã thú thường thức con mồi của mình... Bởi thời gian và không gian hạn chế, quần áo bọn họ chỉ cởi được một nửa, hỗn loạn, quần quanh cơ thể nửa ẩn nửa hiện vô cùng gợi cảm. Dưới ánh tà dương, càng thêm vài phần bí ẩn hấp dẫn.

Tiếng chuông di động du dương vang lên, quấy rầy thời khắc kích thích...

"Điện thoại của anh reo." Mộc Mộc tránh đi nụ hôn của hắn, thở gấp nói.

Trác Siêu Việt không rảnh để ý, cô gái trong lòng mê loạn quần quýt đã làm cho dục vọng của hắn lên đến đỉnh điểm, thế giới này, với hắn mà nói chỉ là hư vô, chỉ có khát vọng với cô mới là chân thực nhất.

"Đừng để ý." Hắn tiến đến xương quai xanh của cô, hung hãn hôn, hai tay kéo quần bò cô xuống đầu gối, nâng hai chân lên...

Tiếng di động dừng lại, trong xe trở về yên tĩnh.

Vật nóng bỏng để ở nơi ẩm ướt của cô, hắn nhú mày lại nhìn, cầm lấy tay cô, ngón tay đan vào thật chặt.

"Mộc Mộc..."

Cô nhắm mắt lại, cơ thể mềm yếu chờ mong hắn tiến vào...

Hắn tiến mạnh một chút, trong lúc hai bàn tay đan xen, cơ thể cũng bắt đầu đi vào. Trong chớp mắt, khoái cảm ập đến, trời đất quay cuồng.

Chiếc xe rung động trên con đường mòn, ánh tịch dương cuối trời điên đảo...

Hắn ôm chặt cô, hôn lên nơi mềm mại, hưởng thụ những tiếng rên rỉ quyến rũ nơi cô... Không có cảm giác nào làm con người ta say mê hơn thế!

Khi làm tình không nói đến tương lai, sau khi chia lìa chỉ có thể ngóng trông không biết khi nào mới gặp lại, vòng ôm ngăn ngui như vậy, cho nên Trác Siêu Việt càng muốn ôm nhanh, càng muốn hôn sâu, để cho linh hồn thừa nhận nỗi đau đã xâm nhập vào cốt tủy này.

Tiếng nhạc du dương lại vang lên, giống như vĩnh viễn không bao giờ ngừng lại, làm rối loạn sự cuồng nhiệt trong hắn.

Hắn tạm thời dừng lại, luyến tiếc rời khỏi cơ thể ấm áp kia, vừa thân thiết ôm lấy cô, vừa lấy di động từ túi.

Hắn không có tâm trạng nào nhìn màn hình, trực tiếp đặt bên tai, giọng nói hơi phiền hà, "Alo!"

"Siêu Việt..." Giọng nói Trác Siêu Nhiên rất nhẹ, tiếng thở cũng vô cùng nặng nề.

Máu trong người Trác Siêu Việt chợt lạnh đi, cả người cũng cứng lại, tay cầm điện thoại càng chặt, "Anh."

Sắc mặt Mộc Mộc lập tức trắng bệch.

"..." Trong điện thoại cũng im lặng, thế giới rơi vào yên tĩnh, tựa như khoảng lặng trước bão giông.

Trác Siêu Việt nhìn cơ thể cũng cứng nhắc trong lòng mình, tay phải ảo não xoa xoa mái tóc rối, cắn răng rút ra, ngồi dậy, "Em... em ở trên núi, cùng với Mộc Mộc."

Trác Siêu Việt hạ quyết tâm, nếu anh hỏi hai người đang làm gì, hắn sẽ không nói dối, cho dù kết quả thế nào, hắn cũng cam tâm gánh chịu.

Nhưng Trác Siêu Nhiên tuyệt nhiên không hỏi, dường như tin tưởng chắc chắn hắn sẽ không làm gì có lỗi với mình, "A, không có việc gì, chỉ là muốn nói cho cậu, doanh trại có việc, tôi phải về một chuyến."

"Còn mắt của anh?"

"Đã tốt hơn rồi, những điều nên thấy, cũng đã thấy..." Nói xong, anh cúp máy, dường như rất vội vàng.

Điện thoại đã vang lên tiếng tút dài, nhưng Trác Siêu Việt vẫn cảm di động, cứng ngắc ngồi dậy.

Thấy hắn hối hận, Mộc Mộc biết hắn không còn cách nào tiếp tục, chống mình ngồi dậy, chậm rãi mặc lại đồng quần áo hỗn độn.

"Đưa em về trường học đi." Sự xấu hổ và si nhục như vậy làm cho cô hoàn toàn tỉnh ngộ, hắn qua lại với cô sẽ không lấy gì làm vui vẻ, bây giờ không, về sau cũng sẽ không, bởi vì trong lòng hắn có một khúc mắc không cách nào cởi bỏ được.

"Mộc Mộc." Trác Siêu Việt ôm lấy cô, giam cầm cơ thể lạnh như băng của cô trong lòng, cho dù cô giãy dụa thế nào cũng không chịu buông tay.

Cô nói hắn không quan tâm đến cô.

Cô sai rồi.

Nếu hắn thực sự không để ý đến cô, làm sao có thể đẩy mình vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy. Từ buổi tối gặp cô lần đầu tiên, hắn đã đem chuyện bốn năm trước nói với anh trai mình, cho cô một số tiền để cô rời đi. Hắn không làm như vậy, một nửa là vì tình cảm anh em, một nửa khác cũng là hy vọng cô có một cuộc sống tốt đẹp.

Sau đó, cô lại nhất quyết muốn chia tay với Trác Siêu Nhiên, hắn ngoài mặt làm bộ lạnh lùng vô tình, sau lưng lại âm thầm giúp cô vào học viện âm nhạc, hắn trả tiền cho trường học để họ cấp học bổng cho cô, chỉ vì để cô có được một môi trường tốt nhất, kể cả tương lai vào nghề. Bởi vì để ý cô, nên cho dù hắn không thể cả đời chăm sóc, cũng hy vọng cuộc sống của cô sẽ không bao giờ phải khổ đau.

Về phần hắn, hắn vì Trác Siêu Nhiên mà cảm không được, bỏ không xong. Chỉ cần cuộc sống của Mộc Mộc sau này tốt đẹp, hắn cả đời tiếc nuối cũng không sao, dù gì, con người ta đâu thể việc nào cũng như ý.

Hắn đã sắp xếp tất cả, thứ duy nhất không thể có cách nào dự liệu được là - tình cảm của hắn càng ngày càng sâu.

Khi hắn biết bốn năm này cô chịu bao nhiêu rủi ro, hắn thực sự đau lòng, sợ hãi không có người chăm sóc cô, không có người bảo vệ cô, cả đời của cô sẽ chìm đắm trong cô đơn tăm tối. Hắn muốn cho cô một chỗ dựa ấm áp và một tương lai hạnh phúc nhất, cho dù phản bội người anh trai nằm trên giường bệnh, cho dù bị chính mẹ mình ruồng bỏ, thiếu chút nữa bị đuổi khỏi gia môn, hắn cũng chưa từng dao động...

Yêu thực sự không phải dùng miệng nói, hắn luôn luôn yên lặng vì cô mà làm tất cả, cái chính là cô không hiểu được, thà rằng bỏ đi cũng không cho hắn thời gian.

Được rồi, nếu hắn nhất định phải tuyên bố với mọi người mình yêu cô, cô mới tin hắn, hắn sẽ làm.

Dù có sao đi chăng nữa, hắn cũng không sợ gánh vác tất cả trách nhiệm.

Khi Trác Siêu Việt đưa Mộc Mộc đến cổng ký túc xá, trời đã tối đen như mực.

Lúc cô xuống xe, hắn cũng đi xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cô, nói một tiếng, "Tin tôi, cho dù chuyện gì xảy ra, tôi cũng sẽ không rời xa em."

"Để làm gì đâu? Cho dù em cùng với anh, anh cũng sẽ không vui vẻ."

"Em vui vẻ là đủ rồi!"

Cô cười, khuôn mặt trắng nõn thuần khiết.

Nhìn xe hán lẫn bánh, xa đến khi chỉ còn là một điểm nhỏ màu trắng, cô lặng lẽ xoay người, đi vào cửa lớn.

Một đôi chân trắng tấp đứng trước mặt, chặn đường cô đi, đôi giày da hàng hiệu dính chút bùn đất.

Cô mờ mịt ngẩng đầu, khi gương mặt Trác Siêu Nhiên không chút thay đổi xuất hiện trong tầm mắt, trước mắt cô tối lại, trong đầu trống rỗng.

"Anh, anh..." Lập lại vài lần cô mới nhớ tới mình muốn hỏi điều gì, "Anh đến từ bao giờ?"

"Rất lâu rồi." Giọng nói của anh lạnh lùng, bình tĩnh đến đáng sợ, "Việc này, đáng lẽ anh nên hỏi Siêu Việt, nhưng chắc em hẳn là không muốn..."

"Anh biết cả rồi?" Mộc Mộc thất kinh, muốn giải thích, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Anh lạnh lùng cười, màn đêm làm cho nụ cười đó càng thêm âm u, "Anh thà rằng không biết bất cứ chuyện gì, anh thà rằng cả đời này không nhìn thấy tất cả, cũng không nhìn thấy cảnh tượng hôm nay!"

Cảnh tượng hôm nay? Cô đột nhiên nhớ tới cuộc điện thoại của Trác Siêu Nhiên, cô không dám nghĩ tiếp, tiến lên từng bước: "Siêu Nhiên, là em sai! Là em..."

"Vì sao lại là cậu ta?" Anh giữ lấy khuỷu tay cô, rất mạnh, làm cho cánh tay cô tê dại đi không còn chút cảm giác, "Trên đời này có nhiều đàn ông như vậy, em tìm ai cũng được! Tại sao cố tình lại là cậu ta... Cậu ấy là em trai của tôi!"

"Xin lỗi!" Hai chữ đến bên miệng lại nói không được. Đối mặt với cơn thịnh nộ của Trác Siêu Nhiên, hai chữ này làm sao có thể thốt ra.

Mộc Mộc cố nén cảm giác tê dại lan ra từ cánh tay, ngẩng mặt, nói với anh, "Bởi vì em yêu anh ấy!"

Tay của anh giữ chặt thêm, lại buông ra, "Người đàn ông chiều nay em nói, là cậu ấy sao?"

"Đúng vậy." Cô day day cánh tay đau đớn, "Rất nhiều năm trước, em đã yêu anh ấy. Từ sau khi em ra tù, em tìm anh ấy khắp nơi. Không ngờ được, em gặp anh... Em nghĩ anh là anh ấy."

"Em nghĩ tôi là cậu ấy?" Trác Siêu Nhiên khó tin nhìn cô.

"Siêu Nhiên, anh thực sự là người đàn ông hoàn mỹ nhất em từng gặp, khoảng thời gian bên anh, em nghĩ mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế gian này... Cho đến khi em gặp anh ấy, em mới biết được, em đã sai đến mức nào."

"Nếu biết mình sai, tại sao em không nói cho tôi biết?" giọng nói của anh không tự giác cao lên, "Lúc mọi người còn không biết quan hệ giữa chúng ta, sai làm gì cũng có cách sửa chữa! Em có biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

"Cho dù anh tin hay không thì anh ấy rất đề ý đến tâm trạng của anh." Mộc Mộc xoắn ngón tay đang run lên, chậm rãi mở miệng, "Anh ấy không muốn nói với anh, bởi vì sợ anh không có cách nào chấp nhận được những chuyện chúng em đã làm..."

"Những chuyện hai người đã làm? Hai người đã từng làm gì?"

Mộc Mộc lặng lẽ nhìn chung quanh, "Nơi này không thể nói chuyện, chúng ta tìm chỗ khác được không?"

Trác Siêu Nhiên nhìn những sinh viên qua lại, thấy rất nhiều người đều nhìn bọn họ với ánh mắt tò mò, dường như đem mình trở thành gấu trúc trong vườn bách thú.

Anh gạt đầu, "Được rồi!"

Mộc Mộc đưa Trác Siêu Nhiên đến một quán ăn Nga ngay gần trường học. Lúc này đã qua giờ cơm chiều, cửa hàng chỉ còn lại vài đôi tình nhân ở trong góc khuất, nghe những bản nhạc Nga lãng mạn, nói chuyện yêu đương.

Hai người chọn một chỗ ngồi gần cách bởi dàn dây màu tím, ngồi xuống, gọi một ly hồng trà.

Sau một khoảng im lặng thật lâu, Trác Siêu Nhiên đưa tách trà lên uống một ngụm, không biết là do trà ấm, hay do những bản nhạc Nga yên bình mà sự lạnh lùng trên mặt anh đã bớt đi rất nhiều, giọng nói cũng không còn cứng nhắc như trước, "Em nói đi."

Mộc Mộc sắp xếp ngôn từ, nói ra toàn bộ sự thật.

"Sự việc đã xảy ra từ bốn năm trước, ba em vừa qua đời, cảnh sát bắt mẹ em. Em vì muốn cứu bà, vì vậy đến đánh đàn ở một quán bar, vừa là để kiếm phí thuê luật sư, mặt khác... Em muốn tìm một người đàn ông vừa mắt, để hy sinh lần đầu tiên của mình."

"Lần đầu tiên? Không phải em bị ba nuôi..."

"Ông ấy không, ông ấy vẫn coi em như con đẻ của mình, là em vu khống cho ông ấy."

Trác Siêu Nhiên nhíu mày thật chặt, muốn hỏi điều gì đó nhưng lại không nói ra miệng.

Mộc Mộc uống một ngụm trà đắng, để cổ họng bớt khô, tiếp tục, "Ồ trong quán bar, em vẫn không tìm được một người đàn ông vừa mắt, cho đến khi gặp Trác Siêu Việt... Thời gian đó, anh ấy thường xuyên đến bar, một mình ngồi trong góc cả đêm, nhìn qua tâm trạng thật không tốt. Tuy rằng em không biết vì sao anh ấy lại như vậy, nhưng em biết anh ấy chính là người em muốn tìm."

Trác Siêu Nhiên dường như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên hỏi, "Quán bar em nói tên là gì?"

"Bar Lạc Nhật."

"Lạc Nhật..." Anh trầm giọng nhắc lại một lần, một cảm xúc gì đó hiện lên trong mắt, Mộc Mộc còn chưa nhận biết được đã vội vàng biến mất.

"Có một tối, em cố gắng lấy dũng khí đến gặp anh ấy... em mượn anh ấy năm vạn đồng, rồi trao thân cho anh ấy. Em vốn nghĩ chẳng qua đây là một cuộc mua bán, giá cả hai bên đã thỏa thuận, sau đó sẽ trở thành người lạ. Không ngờ rằng, ngày hôm sau, khi em rời đi, anh ấy đột nhiên giữ lại, ngó ý muốn em làm bạn gái... Bởi vì câu này, mỗi ngày em đều trông đợi được ra tù, sớm đi tìm anh ấy."

Trác Siêu Nhiên cười khò, nâng chén trà, hơi nước ngưng lại trên lông mi anh, "Tôi hiểu."

"Lúc em thấy anh trong doanh trại, em cho rằng cuối cùng mình cũng tìm được rồi. Tuy rằng anh nhìn em xa lạ, nhưng em vẫn tin anh là anh ấy, dùng mọi cách tiếp cận anh. Ngày hôm ấy ở trong nhà anh, anh ấy đột nhiên xuất hiện, em mới biết hai người là anh em sinh đôi, em nhận sai người..."

Sau khi anh về doanh trại, Trác Siêu Việt từ chối em, anh ấy khuyên em phải biết trân trọng anh, nói anh thích hợp với em hơn anh ấy. Anh ấy còn nói, nếu em bỏ lỡ anh, cả đời em sẽ không bao giờ gặp được người tốt như vậy.

Em cũng đã từng suy nghĩ, có nên đâm lao thì phải theo lao. Nhưng em sợ có một ngày anh biết chân tướng sẽ thất vọng, sẽ trách em lừa anh. Hơn nữa, người phụ nữ như em căn bản không xứng đáng để anh lãng phí tình cảm...

Cho nên, em quyết định tìm lý do chia tay với anh, không bao giờ nữa xuất hiện trước mặt hai người, em nghĩ sự việc sẽ cứ như vậy mà tiến hành, không làm ảnh hưởng đến tình cảm của các anh.

Nhưng em còn chưa kịp nói, mắt anh đã bị thương. Tối hôm đó, anh nói có khả năng anh sẽ không bao giờ có thể nhìn thấy nữa, em thật sự không có cách nào nói chia tay với anh... Chờ đến khi em có cơ hội nói ra, anh lại không tin."

"Cho nên hai người giấu tôi yêu đương vụng trộm?"

"Chúng em..." Mộc Mộc muốn giải thích, nhưng sự sai lầm này làm sao có thể giải thích được. "Xin lỗi. Đây là lỗi của em, là em lôi kéo anh ấy, anh muốn trách thì trách em, anh ấy chỉ là tình ngay lý gian..."

Trác Siêu Nhiên ngắt lời cô, "Em không cần thay cậu ta giải vây, tôi cũng không muốn biết ai là người có lỗi, tôi chỉ muốn biết các người rốt cuộc muốn như thế nào?"

"..." Mộc Mộc nghẹn lời, không biết nên nói thế nào.

Cô cúi thấp mặt, nhìn tách hồng trà trên bàn.

Thấy cô khó nói, Trác Siêu Nhiên thay đổi cách hỏi, "Các người muốn quang minh chính đại cùng nhau? Hay vẫn muốn tiếp tục lén lút như vậy?"

"Anh hy vọng em làm thế nào?" Mộc Mộc giương mắt, nhìn Trác Siêu Nhiên đối diện, rõ ràng hai khuôn mặt giống nhau nhưng lại tỏa ra một cảm giác bất đồng. Trên mặt Trác Siêu Nhiên luôn có một thần thái làm cho người ta tin cậy, "Em làm như thế nào, anh mới có thể tha thứ cho chúng em?"

"Thế nào cũng không." Anh lặng lẽ nhìn cô, "Mộc Mộc, chúng ta chia tay đi."

"..."

"Từ nay về sau, chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì, em thích ai, muốn qua lại với ai, không liên quan đến tôi."

Mộc Mộc lăm lăm nhìn anh, không dám tin những gì mình nghe được.

Ý của anh là... anh bỏ cuộc. Đối mặt với sự phản bội như vậy, anh không hề có một câu quở trách, thân nhiên nói chia tay, trả lại tự do cho cô.

Thấy Trác Siêu Nhiên đứng lên, chuẩn bị đi, Mộc Mộc vội vàng kéo ống tay áo của anh, "Siêu Nhiên, tất cả sai lầm là em gây lên. Anh không tha thứ cho em cũng không sao, anh có thể đừng trách anh ấy hay không?"

Anh không trả lời.

"Nếu em rời đi thì sao? Chờ khi em hiển thân cho bác cả, em sẽ đi, không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Anh có thể tha thứ cho anh ấy? Có thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra?"

Anh vẫn không trả lời, bóng dáng rời đi vẫn bao dung, quảng đại, giống như không có nỗi đau nào là không thể gánh chịu.

Đêm đen, lá rụng, khắp nơi đều là cảnh thu tiêu điều.

Trác Siêu Nhiên đi đến cửa học viện âm nhạc, một người quân nhân trẻ bước xuống từ xe quân dụng, mở cửa xe cho anh.

Anh ngồi trên xe, tựa lưng vào ghế ngồi nhắm hai mắt nhức mỏi, "Về doanh trại đi."

"Vâng."

Xe lăn bánh, gió đêm thổi vào từ cửa kính, mang theo cái rét lạnh thấu xương của trời đông.

"Anh có thể tha thứ cho anh ấy? Có thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra?"

Anh cũng hỏi chính mình như vậy, không có đáp án.

Thực ra, với Mộc Mộc, quả thực anh đã từng thích. Từ khi nghe thấy tiếng đàn bi ai của cô trong doanh trại, anh không tự chủ muốn đi tìm hiểu cô gái này, muốn biết cô đã trải qua những chuyện gì, để tiếng đàn của cô bị thương đến vậy.

Sau đó, bờ vai run run trong đêm tối, đôi mắt trong suốt đáng thương, cô lao ra đường trong nước mắt tuyệt vọng, còn có ở cửa bệnh viện quân đội, bóng dáng mảnh mai trên bậc thang, nụ cười mông lung khi ngoái đầu nhìn... Hình ảnh cô ngày đó ở trong đầu anh không cách nào xóa đi được.

Khi anh thấy cô thổ lộ: "Em chỉ muốn gần anh thêm một chút..." Trái tim của anh trong nháy mắt bị cô làm tan chảy, anh rất muốn ôm cô, muốn đem cả trái tim yêu cô, để cho cô mỗi ngày đều nở nụ cười hạnh phúc.

Qua lại với cô, không phải bởi anh yêu sâu đậm tha thiết, anh chỉ là không muốn vì những áp lực xung quanh mà bỏ lỡ một người con gái yêu mình thật lòng, có thể tương lai sẽ phải hối hận. Anh muốn cho cô một cơ hội, cũng là cho chính mình một cơ hội.

Nhưng anh cũng không nghĩ được, người cô ở trên bậc cầu thang mòn mỏi đợi chờ, không phải anh, nụ cười khi cô quay đầu kia, cũng không phải vì anh...

Sự thật làm cho anh thất vọng, nhưng anh không hề oán hận cô, cũng không tức giận với cô. Ở trong mắt anh, cô chỉ là một cô gái đáng thương, mọi sai lầm của cô đều có thể tha thứ, dù sao trong thế giới tàn khốc này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Huống chi Mộc Mộc đã nói với anh, trước kia cô từng thích một người đàn ông, anh ít nhiều cũng có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng khi anh đứng ở trên thiên núi, nhìn thấy Trác Siêu Việt và Mộc Mộc ôm nhau, trao nhau những nụ hôn cuồng nhiệt... Anh cảm thấy như ngực bị người ta đâm một dao, mà một dao này, không phải là của Mộc Mộc, mà của Trác Siêu Việt, em trai anh.

Tình cảm anh em ba mươi năm, còn gì có thể quan trọng hơn? Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ, chỉ cần Trác Siêu Việt nói cho anh, cô ấy là cô gái bốn năm nay cậu ta đi tìm, anh nhất định sẽ tác hợp cho bọn họ, chúc phúc cho bọn họ.

Nhưng Trác Siêu Việt lại chọn cách lừa gạt và phản bội!

Buổi chiều, tận mắt nhìn thấy cảnh kia, anh thiếu chút nữa tiến đến, đâm vào mặt Trác Siêu Việt, hỏi cậu ta, có biết người phụ nữ cậu ta hôn kia là ai không?

Bị chính em ruột của mình giẫm lên lòng tự trọng, bảo anh phải tha thứ bằng cách nào?

Tiếng di động vang lên, Trác Siêu Nhiên mở mắt ra, ánh mắt mơ hồ dừng ở hai chữ trên màn hình di động - Siêu Việt.

Anh thở dài, day trán, nghe máy.

"Anh," Một tiếng gọi quen thuộc, màn đêm dường như không còn lạnh như vậy. "Vẫn ở doanh trại? Đêm nay có về không?"

"Có việc gì?" Anh mở miệng.

"Có chút việc muốn tâm sự với anh."

Xe đứng lúc đến ngã ba, một đường về doanh trại, một đường về bệnh viện quân đội. Trác Siêu Nhiên vỗ vai bảo vệ, chỉ vào ven đường, ý bảo anh ta dừng lại.

"Cậu còn ở bệnh viện?" Trác Siêu Nhiên hỏi.

"Ừm."

"Không phải cậu muốn nói với tôi chuyện Mộc Mộc?"

Điện thoại yên lặng vài giây, "Xin lỗi, em thực sự yêu cô ấy."

"Cậu không cần nói với tôi chuyện đó, chúng tôi đã chia tay, tôi với cô ấy không còn quan hệ gì!"

"Em..."

"Trong khoảng thời gian này ở doanh trại rất nhiều việc, tôi tạm thời không về được. Chuyện của cậu, cậu tự mình giải quyết đi." Nói xong, Trác Siêu Nhiên không cho hẳn cơ hội trả lời, lập tức cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lôi Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Điện thoại vừa mới cúp, tiếng nhạc chuông lại một lần nữa vang lên, màn hình hiển thị rõ ràng hai chữ quen thuộc, Siêu Việt.

Trác Siêu Nhiên ngần ngừ không nhắc máy, bởi vì Trác Siêu Việt muốn nói những gì, giải thích những gì anh cũng đã biết, cậu ta hy vọng được anh tha thứ. Chuyện đã đến nước này, nói nhiều chỉ làm lẫn nhau thêm khó xử thôi, sự thật vốn không thể thay đổi, cũng không gì gắn liền được vết rách đã vạch ra, nói nhiều có nghĩa gì đâu.

Tiếng chuông điện thoại vẫn nôn nóng tiếp vang, dường như đối phương có lời vô cùng quan trọng muốn nói. Trác Siêu Nhiên chung quy vẫn là mềm lòng, tiếp điện, đáng tiếc, bên kia đã tắt máy.

Một chiếc xe thể thao lướt nhanh qua cửa kính xe anh, ánh sáng chói mắt xẹt qua tầm mắt Trác Siêu Nhiên, lập lòe làm đôi mắt anh nhuốm màu hồng.

Nhìn đội trưởng mệt mỏi dựa lưng vào ghế ngồi, nắm chặt di động không nói một lời, với tư cách là vệ sĩ, đương nhiên cũng không dám nhiều lời, dừng xe ở bên cạnh đường, im lặng, không dám bỏ đi, cũng không dám tắt xe, ngay cả di động rung lên trong túi quần cũng không dám nhắc máy, chỉ có thể nín thở chờ mệnh lệnh.

"Có thuốc không?" Rốt cuộc Trác Siêu Nhiên mở miệng.

Người vệ sĩ không nói gì, lập tức mở cửa xuống xe, nhanh chóng chạy đến cửa hàng tạp hóa gần đó. Không bao lâu cầm một bao thuốc về, kính cẩn mở nắp, đưa một điều đến trước mặt đội trưởng, thuận tiện mở chiếc bật lửa mới mua, châm thuốc.

"Không cần, tự tôi làm được." Trác Siêu Nhiên lấy bật lửa. Tuy rằng người vệ sĩ này theo bảo vệ anh đã rất lâu, làm việc rất chu đáo, nhưng anh vẫn không quen với sự phục vụ quá tỉ mỉ này.

"Đội trưởng..." Người vệ sĩ về mặt khó xử, dường như muốn nói gì đó, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Trác Siêu Nhiên đoán được anh ta muốn nói gì, đành ra lệnh, "Về doanh trại đi."

"Vâng!"

Trác Siêu Nhiên châm thuốc, hít sâu một hơi.

Đã lâu rồi không hút thuốc, mùi thuốc nồng nặc xộc vào khoang mũi, quanh quẩn trong yết hầu, giống như một người bạn đã lâu không gặp, trong đêm đen tìm đến than vãn bao nhiêu muộn phiền.

Xe chạy về phía doanh trại, tốc độ rất chậm, cuốn theo nhiều tàn thuốc nhỏ, bay về phía cửa sổ.

Trác Siêu Nhiên vài lần cầm lấy di động, lại buông, lo lắng tựa lưng vào ghế ngồi nhìn những hàng cây lùi dần về phía sau, châm thêm một điếu thuốc.

Bức tường cao bao quanh doanh trại cùng với cửa lớn đứng nghiêm trang đồ sộ, một ánh sáng mỏng manh từ bên trong chiếu ra, thật chú ý mới miễn cưỡng nhìn thấy được.

Xe Trác Siêu Nhiên vừa dừng trước cửa. Đèn xe dần dần tối lại, ánh sáng màu vàng chiếu lên dáng người đứng bên cửa sắt, đang thất thần nhìn hai người lính nghiêm trang gác cổng, cảm giác có đèn xe chiếu đến, lặng lẽ quay người, khuôn mặt góc cạnh giống anh như đúc, chỉ là nụ cười có mang theo vài phần tà.

"Dừng xe." Trác Siêu Nhiên khẩn trương nói.

Người vệ sĩ lập tức dừng xe, tiếng phanh chói tai vang lên, Trác Siêu Nhiên mở cửa xe, đi xuống, khó có thể tin nhìn Trác Nhị Thiếu đã bốn năm chưa đặt chân đến doanh trại.

"Siêu Việt? Tại sao cậu lại ở đây?"

Trác Siêu Việt không trả lời, nhìn thoáng qua người vệ sĩ đang ngồi ở ghế lái, anh này dường như hiểu ý, lái xe vào trong doanh trại.

Trác Siêu Nhiên lập tức hiểu, đùa cợt cười, "À, tôi suýt chút nữa thì quên, trước kia cậu ta là... Xem ra tôi cũng nên đổi vệ sĩ."

Sự trách cứ lộ ra trong lời nói vô cùng rõ ràng, Trác Nhị Thiếu giật nhẹ khóe miệng, "Anh, em biết anh trách em, em cũng không muốn như vậy, em..."

"Cậu đừng nói gì nữa, tôi đã biết những gì cậu muốn nói." Trác Siêu Nhiên ném mẩu thuốc trong tay trên mặt đất, lấy chân đạp, âm thanh phát ra còn lạnh hơn những cơn gió mùa thu. "Cậu muốn nói cho tôi biết cậu đã thích cô ấy rất lâu, cô ấy cắn một vết trên vai cậu, cậu tìm cô ấy bốn năm, vì cô ấy mà học khẩu ngữ, cậu không ngờ khi gặp được, cô ấy đã là bạn gái của tôi... Vì tôi, vì để lại cho tôi một chút tự trọng, mặc dù cậu biết trong lòng cô ấy chỉ có cậu, cô ấy qua lại với tôi, lại coi tôi như hình bóng của cậu... Cậu vẫn gạt tôi, coi tôi như một tên mù."

Trác Siêu Việt cúi đầu nhìn điếu thuốc đã bị biến mình, một lúc lâu sau mới mở miệng.

"Không phải anh cai rồi sao?"

"Có những thứ... Một khi nghiện rồi rất khó cai."

"Nếu tâm trạng không tốt có thể đổi cách xả giận khác, ví dụ như đánh em. Đừng hút thuốc, khí quản của anh không tốt..."

Những lời nói thân thiết, cứ thế tuôn ra, nóng bỏng như lửa.

Đây là Trác Siêu Việt, cho dù trong màn đêm rét lạnh, hấn vẫn làm cho người ta cảm nhận được ánh sáng và sự nhiệt tình.

Trác Siêu Nhiên thở dài thật mạnh, giọng nói không nóng không lạnh, "Siêu Việt, chúng ta từ nhỏ học cùng nhau, cùng nhau thi vào quân giáo, cùng nhau vào bộ đội đặc chủng, cùng nhau đến sư bộ... Những vất vả khó khăn, cũng đã cùng nhau trải qua, tôi vẫn nghĩ rằng cho dù cả thế giới này phản bội tôi, cậu sẽ không bao giờ làm như vậy."

"Em cũng đã từng cho rằng em sẽ không," Trác Siêu Việt cười chua xót, hấn làm sao mà nghĩ được, mình sẽ vì một người phụ nữ...

Hấn còn nhớ rõ hồi hấn còn ở trong quân ngũ, có một chiến hữu thường xuyên nói một câu, "Vì anh em, ta nhận hai nhát dao, vì phụ nữ, ta đâm anh em hai nhát dao."

Lúc đó, hấn luôn luôn khinh bỉ người này, bây giờ nhớ lại, những lời này là sự thuyết minh chính xác nhất về hấn.

"Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao? Cậu muốn cô ấy, có thể nói cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ tranh giành với cậu, vì sao cậu lại chọn cách này? Cậu vẫn biết rõ trên đời này tôi ghét nhất bị người khác lừa dối."

"Em cũng biết anh sẽ không tranh giành với em, từ nhỏ đến lớn, cái gì anh cũng nhường cho em... Nhưng mỗi ngày anh nhìn thấy em với cô ấy qua lại, tình chàng ý thiếp, ngọt ngào khăng khít, chẳng lẽ anh không hề thấy khó chịu?"

"Còn tốt hơn tôi tận mắt nhìn thấy các người giấu tôi... yêu đương vụng trộm!" Trác Siêu Nhiên tức giận chất vấn, "Lúc cậu ôm cô ấy, có nghĩ gì không? Cậu có nghĩ đến cô ấy là ai hay không?"

"Nghĩ!" Trác Siêu Việt về mặt cương nghị, "Em biết cô ấy là người phụ nữ của anh, là chị dâu của em, em... cũng không muốn anh nhìn thấy."

"Cậu!" Cho dù có kìm chế bao nhiêu cũng không cách nào ghìm được ngọn lửa giận đang bùng lên trong ngực, Trác Siêu Nhiên giờ một quyền giáng thẳng vào bụng hấn.

Trác Siêu Việt đau đớn ho khan hai tiếng mới thở được, "Em nghĩ anh ít nhất cũng phải dùng tám phần sức."

"..."

Trác Siêu Nhiên xoa xoa đầu ngón tay tê dại, không nói gì. Tuy rằng chỉ dùng năm phần sức, nhưng anh vẫn hối hận mình ra tay hơi nặng. May thay Trác Siêu Việt thể lực tốt, đôi là người khác chỉ sợ phải đến bệnh viện theo dõi vài ngày.

"Đánh em xong, trong lòng dễ chịu hơn chút chưa?"

"Ừm, so với lúc nhìn thấy các người vụng trộm trên núi chiều nay, dễ chịu hơn chút."

Biểu tình đau đớn của Trác Siêu Việt hóa thành kinh ngạc, "Anh thấy rồi?"

"Những gì nên thấy đều thấy, không nên thấy cũng đã thấy."

"..."

"Cậu còn gì để nói không? Nếu không, tôi đi vào."

"Anh!" Trác Siêu Việt cẩn thận suy nghĩ một lúc, chậm rãi đứng thẳng người, "Em biết anh trách em lừa anh, phản bội anh. Nhưng em không nghĩ những gì em làm là hoàn toàn sai... Tận mắt nhìn thấy người con gái mình yêu bị người con trai khác ôm vào trong lòng, còn phải làm như không sao cả, làm như thật vui vẻ, cảm giác đó em đã từng thử qua... Em thà rằng để anh không nhìn thấy gì, cũng không biết bất cứ điều gì!"

"Nói như vậy có nghĩa là tôi nên cảm ơn cậu?"

"Không cần khách khí."

Trác Siêu Nhiên nghẹn giọng, tên em trai này của anh vĩnh viễn lúc nào cũng là bộ dáng này, rõ ràng làm sai rồi, lại luôn lấy trăm nghìn lý lẽ chứng minh cho mình là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

"Hãy tin anh, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ không rời xa em."

Kể từ tuần trước khi Trác Siêu Việt nói câu này, hấn vẫn chưa đến tìm Mộc Mộc, một cuộc điện thoại cũng không có. Cô mơ hồ đoán được đã có chuyện gì đó xảy ra, làm cho hấn khó xử, làm cho hấn lùi bước. Cô cũng không liên lạc với hấn, cho hấn thời gian bình tĩnh để suy nghĩ lại, xem quan hệ của hai người nên kết thúc như thế nào.

Đương nhiên, cô cũng có việc mình nên làm.

Để có một cơ thể khỏe mạnh, Mộc Mộc kiên trì ăn đầy đủ, ngủ no giấc, không thức đêm đến quán bar, mỗi ngày chạy bộ một giờ. Trong một tuần, cô tăng lên vền vền năm cân, mặt mũi hồng phao, thần thái cũng đã có nét phần phấn mà một cô gái trẻ nên có.

Cuối tuần, bạn cùng phòng đều đi chơi, chỉ có một mình Mộc Mộc ngồi trước bàn cạnh cửa sổ học bài, nhìn mây bay bên ngoài cửa sổ, đoán xem Trác Siêu Việt đang làm gì, Trác Siêu Nhiên đang làm gì?

Sự sai lầm này, có thể bù đắp lại không?

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô phản xạ có điều kiện chạy đến lấy điện thoại, nhưng khi nhìn thấy trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ, tìm lại trùng xuồng.

"Xin chào!" Nhắc máy, cô khách khí chào.

"Xin chào!" Giọng nói bình tĩnh mang theo khí thế bức người này, suốt đời Mộc Mộc khó quên, dây thần kinh của cô bỗng trở nên căng thẳng, hít thở cũng khó khăn.

"Tôi là mẹ của Trác Siêu Nhiên và Trác Siêu Việt, tôi phải xe chờ cô dưới lầu ký túc xá, cô đến đây một chút, chúng ta gặp mặt."

Ngữ khí tuy rằng khoan thai, nhưng thái độ không cho người khác cơ hội từ chối.

Mộc Mộc không dám chậm trễ, "Vâng, cháu biết!"

Rửa mặt, chải đầu, trang điểm xong, thay một bộ quần áo đoan trang nhất, cô đứng ở trước gương tập luyện nụ cười không siểm nịnh cũng không kiêu ngạo lần thứ N xong, mới bắt đầu ra ngoài.

Vừa đến cửa lớn, cô đã nhìn thấy một chiếc xe hơi hết sức phô trương đứng ở trước, nước sơn màu đen bóng loáng ánh lên, biểu hiện một sự xa hoa tột bậc. Một người đàn ông trung niên mặc trang phục chính thống tập trung quan sát từng cô gái đi ra khỏi cửa.

Khi ông ta thấy Mộc Mộc, lập tức kính cẩn đi đến, "Xin hỏi cô là Tô tiểu thư?"

"Vâng." Cô gật đầu.

"Mời lên xe!" Người đàn ông giúp cô mở cửa xe, cử chỉ chu đáo, đủ thấy là lái xe đã được huấn luyện.

Trên đường, người lái xe không nói một câu, chỉ thỉnh thoảng nhìn cô từ kính chiếu hậu, ánh mắt khó hiểu. Qua ánh mắt thăm dò ấy, Mộc Mộc ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình, cũng đoán được đang chờ cô phía trước là điều gì, hai bàn tay cô đặt trên đầu gối không tự giác nắm chặt lại.

Điều gì nên đến sớm muộn cũng phải đến, muốn tránh cũng không được.

Xe đi một đoạn đường không xa, chạy vào một khu dân cư cũ kỹ, những cầu thang màu xám như bị thời gian bào mòn, có cảm giác thê lương.

Mỗi bước đi của Mộc Mộc đều nặng nề, bởi lớn lên ở thành phố S, cô rất rõ, từng nhìn tiểu khu này xây dựng đã mười mấy năm, khiêm tốn, cũ kỹ, thực ra nơi này là nơi ở của hầu hết cả quan chức chính phủ, cán bộ cao cấp tiếng tăm lừng lẫy của thành phố S.

Cô vừa bước đến trước một cánh cửa, cánh cửa này đã mở ra từ bên trong, người giúp việc mỉm cười chào cô và người lái xe.

Mộc Mộc lặng lẽ nhìn thoáng vào bên trong, phòng khách sáng sủa, so với nơi ở của Trác Siêu Nhiên còn rộng hơn gấp đôi, đủ thấy gia thế nhà họ Trác lớn đến cỡ nào. Trác phu nhân đang ngồi trên sofa gọi điện thoại, nhìn qua có vẻ đang nói chuyện với cấp dưới, thái độ trịch thượng. Quần áo mặc ở nhà thoải mái cũng không làm mất đi thần thái bức người, vẫn như cũ làm cho người ta có cảm giác bị áp bách.

Thấy người giúp việc dẫn Mộc Mộc đi vào, bà ta tùy tiện nhìn lướt qua, chỉ chỉ cô vào vị trí đối diện, tiếp tục nói chuyện điện thoại.

"Mời ngồi." Người giúp việc ở vừa mời cô ngồi xuống, vừa rót cho cô chén trà thơm ngát, nước trà thanh thấu, hương trà đậm đà, mặc dù không hiểu về trà, Mộc Mộc cũng biết được loại trà này chắc chắn thuộc hàng thượng hạng. Cô lặng yên quan sát đồ đạc trong nhà, đồ gỗ gụ bệ thế, đồ cổ tranh chữ lâu năm, tất cả đều thể hiện thú thưởng thức thanh cao của gia chủ, sự phô trương thể hiện bề thế gia phong.

Theo tầm mắt, cô phát hiện trên bàn trà có một màn hình điện tử, những bức ảnh thay nhau hiển thị, toàn bộ là ảnh chụp chung của Trác Siêu Việt và Trác Siêu Nhiên.

Tuyết lớn đầy trời, núi cao mờ mịt, mưa bay phảng phất của Nam Thiên, Trác Siêu Nhiên ôm vai Trác Siêu Việt, khuôn mặt phong sương nở nụ cười trẻ trung...

Mùa thu vàng, lá đỏ rụng khắp nơi, Trác Siêu Nhiên và Trác Siêu Việt đứng trên đỉnh núi, khí thế sục sôi...

Giữa mùa hè, bọn họ cùng leo lên đỉnh núi cao nhất, Trác Siêu Nhiên leo ở phía trước, áp người vào vách đá, cúi người đưa tay đỡ Trác Siêu Việt...

Cô nhìn, mắt nóng lên.

"Cảm tình của Siêu Nhiên và Siêu Việt rất tốt." Trác phu nhân nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Mộc Mộc lập tức tỉnh táo ngồi thẳng dậy, chuẩn bị tâm lý. Nhưng Trác phu nhân lại bưng chén trà nên nhấp một ngụm, ánh mắt dừng ở trên khung ảnh, buồn bã, "Bây giờ, chúng nó lại vì một cô gái mà cùng nhau về nhà ăn một bữa cơm cũng không đồng ý..."

"Là lỗi của cháu!" Trừ những lời này ra, cô không còn gì để nói.

"Lỗi? Cô có biết cô có lỗi gì không?"

"Cháu..." Cháu không nên dây dưa với bọn họ, không nên nhận sai người, hoặc là ngay từ đầu cô đã sai rồi, cô không nên đi gặp Trác Siêu Việt.

"Lần đầu tiên nhìn thấy cô tôi đã cảm thấy không vừa mắt. Siêu Việt nói tôi có thành kiến với cô, nó nói cô là cô gái tốt, chỉ là không biết quý trọng bản thân mới làm cuộc sống của mình trở nên thế thảm như vậy. Nó còn nói cô vì cứu mẹ nuôi của mình mà gánh tội thay bà ta, ở trong tù chịu rất nhiều khổ cực..."

Trác phu nhân liếc nhìn cô một cái, ánh mắt thâm trầm như vực sâu không đáy, "Thật sự cô rất đáng thương, tôi cũng giống như Siêu Nhiên, Siêu Việt, đồng cảm với cô, thương hại cô... Nhưng, thứ cho tôi nói thẳng, tôi không thích cô, cũng không có cách nào nhận cô làm con dâu, không phải với quá khứ của cô, mà là, một người phụ nữ ngay cả bản thân mình cũng không biết quý trọng, làm sao có thể yêu người khác?"

Một câu nói, như lưỡi dao sắc bén đâm vào nơi yếu ớt nhất trong lòng Mộc Mộc.

"Cô yêu Siêu Việt không?"

Cô gật đầu không tiếng động.

"Siêu Nhiên vì cô, không để ý đến thành kiến của mọi người, mặc kệ thân phận quân nhân của mình, công khai thừa nhận cô là bạn gái. Khi sự việc của cô và Siêu Việt bại lộ, nó lại tình nguyện đi biên cương để tác thành cho hai người... Siêu Việt đã làm cho cô những gì, tôi không tiện nói kĩ, tôi tin so với tôi, cô rõ ràng hơn nhiều. Mà cô, ngoài đẩy nó vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, đã làm được gì cho nó?"

"..."

Mộc Mộc một chữ cũng không nói được, Trác Siêu Việt đã vì cô mà làm rất nhiều.

"Chúng nó sinh ra cùng năm cùng tháng cùng ngày, từ khi ra đời đã sát cánh bên nhau, tiểu học, trung học, đại học, nhập ngũ, cho đến bây giờ chưa từng tách rời. Ngoài người thân, đồng môn, bạn bè, chiến hữu đều có chung..."

Mộc Mộc gật đầu. Lúc Trác Siêu Nhiên nằm bệnh, từng người đến thăm anh đều trêu chọc vài câu với Trác Siêu Việt, những gì bọn họ thể hiện dường như đem hai người hợp lại, tuy hai mà như một.

"Tôi vẫn tưởng rằng Siêu Việt dù phóng túng, cũng sẽ không động vào bạn gái của anh trai mình, để anh trai mình trước mặt bạn bè người thân không còn một chút sĩ diện, bản thân lại rơi vào tội bất nhân bất nghĩa..." Trác phu nhân dừng lại một chút, thở dài giống như một người mẹ bao dung, không còn là một người phụ nữ cao ngạo khí thế.

Mộc Mộc cúi đầu, nhìn từng bức ảnh hiện lên trên chiếc khung điện tử, mỗi một bức dường như đều thể hiện tình cảm anh em máu thịt không thể nào xóa đi được, mà cô, rạch vào tình thân của họ một vết rách không có cách nào tha thứ.

Cô luôn miệng nói yêu hấn, nhưng cô đã vì hấn mà làm được cái gì? Bốn năm trước lợi dụng dụ dỗ, bốn năm sau vụng trộm dây dưa, cô từng bước từng bước đẩy Trác Siêu Việt đến không còn đường thoái lui.

Bây giờ vụng trộm dây dưa bị phơi ra giữa ban ngày ban mặt, người anh trai mà hấn thân thiết nhất không còn bên cạnh hấn, bạn bè hấn sẽ nhìn hấn như thế nào?

Cô thực sự sai rồi, căn bản, cô không hiểu thế nào là yêu một người.

Trác Siêu Việt nói: "Chỉ cần em vui là được rồi!"

Giờ phút này cô mới hiểu những lời đó: Thực sự yêu một người, chính là tình nguyện nhận đau khổ về bản thân, cũng hy vọng người kia được hạnh phúc.

"Cô, cảm ơn cô nói với cháu những lời này." Mộc Mộc đứng lên, "Cháu biết phải làm thế nào."

Trác phu nhân chờ cô nói tiếp.

"Cháu sẽ học cách trân trọng bản thân trước, sau đó mới học cách yêu thương người khác."

"Hy vọng cô có thể sớm hiểu được."

Trước khi quay đầu, Mộc Mộc thoáng nhìn qua chiếc khung ảnh điện tử trên bàn, liền quay lại, "Cô, có thể cho cháu chiếc khung ảnh này không? Cháu muốn giữ lại một chút kỉ niệm."

Bà ta lặng lẽ cười, gật đầu.

Đi xuống lầu, lái xe ở dưới đợi mở cửa xe cho cô, cô ngồi lên, đầu ngón tay miết qua khung ảnh.

Cô không có cách nào sửa lại lỗi lầm đã qua, nhưng ít ra có thể ngăn cho sai lầm này không tiếp tục tái diễn.

Xe dừng lại trước lầu ký túc xá, Mộc Mộc vừa mới xuống xe, cả người cứng lại.

Trên ghế dài trước cửa, một người đàn ông tiều tụy ngồi đó, nếu không phải Tô Nghiêu đứng bên cạnh, dường như cô không nhận ra được người thân mà cô luôn luôn tâm niệm trong lòng.

Bác cả thấy cô, run rẩy đứng lên, khó khăn hướng cô đi đến.

Mộc Mộc chạy vài bước tới, thấy mắt bác cả ngập nước, cô hiểu, ông đã biết chuyện.

"Bác cả..."

"Mộc Mộc." Ông gọi, bàn tay gầy guộc nắm chặt lấy tay cô, "Con bé này."

Cổ họng ông run run không phát ra tiếng, tay lại vẫn nắm chặt lấy bàn tay cô. Đây là tình thân cô khát vọng nhất, mong muốn nhất.

Tô kiều nói: "Trác tiên sinh đã nói tất cả mọi chuyện..."

Trác tiên sinh? Trác Siêu Việt?

Lại là hắn?

Hắn luôn muốn biết cô cần gì nhất, yên lặng mà đem đến cho cô.

Tô Nghiêu thở dài, một tay ôm lấy bả vai gầy guộc của cô, "Mộc Mộc, mấy năm nay em đã chịu nhiều khổ cực rồi."

"Không có." Cô lắc đầu, lại cố gắng ngẩng lên, mỉm cười, không cho nước mắt rơi xuống.

Nhưng nước mắt bác cả lại từng giọt từng giọt nhỏ xuống tay cô.

Cô nhẹ nhàng giúp ông lau đi, "Bác cả, bác yên tâm, bệnh của bác sẽ nhanh chóng khỏi thôi."

Bác cả lắc đầu, khó khăn hô hấp, không cách nào nói thành lời. Tô Nghiêu vội vàng thay ông nói, "Ba anh đã tìm được thận, là của một phạm nhân tử hình hiến tặng, giải phẫu đã được sắp xếp rồi, thứ Hai tuần sau làm."

"Tìm được thận rồi?" Mộc Mộc không hiểu, vì sao đột ngột tìm được thận, vì sao là tội phạm tử hình?

Tô Nghiêu gật đầu, "Theo anh về nhà đi."

Nhà, cô đã sớm không có nhà.

Một ngày đẹp nhất cuối thu, cô ôm chặt lấy người thân yêu nhất của mình, ở trên người bác cả, cô tìm thấy một bóng dáng quen thuộc, ba cô.

Một nguyện vọng cuối cùng cũng thỏa mãn, thành phố này, đã không còn gì ràng buộc cô nữa rồi.

Bởi vì tình hình sức khỏe quá kém, bác cả chưa nói được mấy câu đã bị Tô Nghiêu đưa về bệnh viện, Mộc Mộc đứng tại chỗ, nhìn theo xe bọn họ biến mất trong vườn trường mới lặng lẽ lau đi nước mắt.

Tâm mắt mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng, bên ven đường phía trước không biết từ khi nào xuất hiện một chiếc Land Rover màu trắng.

Cửa xe mở ra, Trác Siêu Việt mặc áo sơ mi đen, quần jeans đen đi xuống, hướng về phía cô cười nhẹ.

Khóe môi kia hiện lên một đường cong quen thuộc, làm cho Mộc Mộc nhớ đến một câu quảng cáo xe việt dã quan thuộc, "Vừa nhìn, lập tức chói mắt!"

Khó trách Trác Siêu Việt chung tình với loại xe này như vậy, rất hợp với hắn - Vừa nhìn, lập tức chói mắt!

Khuôn mặt cô nhớ nhưng không biết bao nhiêu lần kia lại một lần nữa xuất hiện trong tâm mắt, cô không kịp nghĩ nhiều, chạy về phía hắn...

Cả quãng đường không biết đụng vào bao nhiêu người, cô không ngừng nói "xin lỗi", cho đến khi cô cách hắn chỉ còn một bước dài, mới đứng lại thờ đốc.

Hắn cười, nụ cười phóng khoáng không hề thay đổi, "Em béo lên."

Lời nói ám áp làm cho ngực cô như vỡ tung.

Cô rất muốn mỉm cười đáp lại hắn, nhưng cố gắng hết sức vẫn không cách nào cười nổi. Vì thế, cô thu lại khuôn mặt tươi cười so với khúc còn khó nhìn hơn, thử thăm dò hỏi, "Anh cho tên tử tù kia bao nhiêu tiền, người ta mới bằng lòng hiến thận cho bác cả?"

Hắn khẽ nghiêng người, đôi mày kiếm hơi nhíu, "Không phải chuyện gì cũng cần dùng tiền giải quyết."

Quả đúng như cô dự đoán, lại là hắn cứu bác cả cô, lại là hắn vì cô mà lao tâm khổ tứ. Những gì hắn vì cô mà làm, so với ngàn vạn câu "anh yêu em" còn nặng hơn.

Cô bỗng nhớ tới một đêm cùng nhau, hắn từng nói, "Yêu, vốn là làm, chẳng lẽ em thích nói?"

Cho đến bây giờ, cô mới thực sự hiểu được những lời này.

"Em..." Yết hầu cô khô lại, nói không nên lời.

Hắn cúi mặt, chờ cô nói tiếp, nhưng cô cứng họng, rất lâu sau không thể nói gì.

"Hả? Em muốn nói gì?"

Cô cúi mặt, nhìn chằm chằm mũi chân mình, "Em phải đi." Những lời này cô nghĩ rằng cũng dễ dàng, nhưng đến khi đứng trước mặt hắn rồi, cô mới phát hiện, để nói ra được khó khăn biết bao nhiêu.

Gió thổi làm đám lá kêu sà sạt.

"Có phải em muốn nói rằng... Từ sau chúng ta dừng gặp lại?"

Thấy cô cam chịu, Trác Siêu Việt gật gù đầu, tiếng cười làm cho người ta không rét mà run, "Tô Mộc Mộc, em có phải cho rằng ngoài em ra tôi không tìm được đàn bà khác, nên phải vô liêm sỉ quần lấy em?"

"Không phải." Mộc Mộc ngẩng mặt, nói với hắn, "Em biết anh muốn dạng bạn gái gì cũng có... Những điều anh làm vì em, trong lòng em hiểu được."

"Nếu em thực sự hiểu được, cái gì cũng đừng nói. Sự tình đã đến bước này, dù chúng ta không gặp mặt, cũng không bù lại được lỗi lầm đã gây ra."

"Chúng ta ít nhất không tiếp tục phạm sai lầm nữa." Nhớ tới vẻ mặt Trác Siêu Việt lúc rời đi, còn một câu của Trác phu nhân: Chuyện cô và Trác Siêu Việt đã bại lộ, nó lại tình nguyện đi biên cương để tác thành cho hai người.

Cô hít vào một hơi, để khí lạnh ứa vào lồng ngực, bình ổn lại nhịp tim đập loạn, "Em mệt mỏi, cũng chịu đủ rồi, em không muốn ở cạnh hai người, để tất cả đều rơi vào tình thế khó xử."

"Em mệt mỏi?" Trác Siêu Việt nhìn cô, môi hắn nhíu lên thành một đường cong làm lòng người lạnh ngắt.

Cô biết hắn tức giận, hơn nữa rất tức giận. Từ khi bọn họ gặp lại đến nay, hắn đều phải đứng giữa tình yêu và tình thân khó xử, hắn chưa từng nói một, cô có tư cách gì để nói ra câu đó?

"Đúng vậy, em mệt." Cô cứng rắn, tiếp tục nói: "Em thừa nhận anh đối với em rất tốt, nhưng cảm tình của anh rất mâu thuẫn, anh không muốn có lỗi với anh ấy, cũng lại không muốn buông tha cho em, anh căn bản cũng không biết mình thực sự muốn gì. Anh nói muốn em chờ, em có thể chờ, nhưng anh muốn em chờ bao lâu? Vài tháng hay là vài năm? Tối hôm đó anh đưa em về, anh ấy đến tìm em. Anh không biết được anh ấy có bao nhiêu đau lòng, có bao nhiêu tức giận... Anh ấy nói sẽ không bao giờ tha thứ cho chúng ta."

Cô biết bản thân rất tàn nhẫn, từng lời như lưỡi dao, đâm vào nơi đau đớn nhất trong hắn. Nhưng cô không nghĩ ra cách nào khác, để cho hắn đối với mình hoàn toàn là thất vọng đau khổ, rồi hoàn toàn đem tất cả quên đi.

"Xin lỗi, em là cô gái luôn thiếu thốn cảm giác an toàn, để em giữ lấy một lời hứa hẹn mờ mịt chờ đợi bốn năm, em thà rằng tìm một vòng tay ấm áp, một người đàn ông không hề có day dứt, không hề có băn khoăn, toàn tâm toàn ý yêu em."

Hắn không nói gì. Ở trong mắt hắn, cô nhìn thấy một sự bình tĩnh đặc thù, giống như một hồ nước sâu dần dần kết thành băng.

"Xin lỗi... Chuyện chúng ta hãy dừng ở đây đi, em muốn bắt đầu lại từ đầu."

Hắn nghiêng mặt, nhìn về dòng người qua lại, đợi cho lồng ngực phập phồng dần dần ổn định lại, mới quay mặt về, "Được... được! Chuyện của chúng ta có thể dừng ở đây. Nhưng mà..."

Hắn lấy trong túi ra một tờ giấy đưa tới, ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên mặt cô.

Cô nhận lấy tờ giấy, chăm chú nhìn những dòng chữ trên mặt, đây là vé máy bay điện tử khứ hồi từ thành phố S đến thành phố X, bên trên viết tên cô, thời gian xuất phát là mười một giờ trưa ngày mai, thời gian về là một tuần sau.

Không cần phải nói gì, cô đã hiểu ý của hắn - Tình cảm có thể dừng ở đây, nhưng những gì cô còn nợ hắn, phải dùng một tuần này để trả lại.

Xuyên qua ánh mắt đầy hận thù của hắn, cô không đoán được một tuần này sẽ vượt qua bằng cách nào, có lẽ cả đời này cô sẽ phải khắc cốt铭 tâm, cũng có lẽ hắn sẽ tra tấn cô thương tích đầy mình, xương cốt cũng không nguyên vẹn.

Cho dù thế nào, đây là những điều cô nên chấp nhận.

Giữ lấy chiếc vé điện tử, cô bình tĩnh trả lời. "Được rồi, chín giờ sáng ngày mai, em chờ anh ở sân bay."

"Vé máy bay của tôi là vé bay đêm. Ngày mai tôi sẽ phải người đưa cô đến sân bay, xuống máy bay cũng sẽ có người đón cô."

"Vâng, em biết."

Hắn không muốn để người khác thấy hai người đi cùng nhau, vì vậy nên tránh cùng cô xuất phát.

"Nhớ mang theo chứng minh thư."

Một câu lạnh như băng nói xong, hắn mở cửa xe, nhanh chóng rời đi.

Xe hắn biến mất không thấy, Mộc Mộc mới lấy ra chiếc vé điện tử, nhìn thật lâu tên chuyến bay trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Xe hắn biến mất không thấy, Mộc Mộc mới lấy ra chiếc vé điện tử, nhìn thật lâu tên chuyến bay trên mặt.

Cô không cách nào tưởng tượng được mấy ngày nay Trác Siêu Việt trải qua sự giằng xé thế nào mới có thể đem chiếc vé này đến gặp cô, càng không cách nào tưởng tượng được, nếu mình không nói những lời làm tổn thương hắn, hắn sẽ muốn cùng cô trải qua một tuần này như thế nào? Có phải không hai người có thể hẹn hò, xem phim, có phải không cô có thể kéo tay hắn hòa vào dòng người đi trên phố?

Cô rất may mắn, bởi cô gặp gỡ được một người đàn ông hiểu mình như vậy, mà cô, không thể nào yêu hắn, đáp lại tình cảm của hắn.

Không khí như dần dần đẩy cô ra xa, cơ thể không có trọng tâm, cô rã rời ngồi trên mặt đất.

Một giọt nước mắt làm ẩm tờ giấy. Có phải cô lại sai lầm rồi hay không? Cuộc sống mà cô mong mỏi nhất một lần nữa lại vượt mất.

Hạnh phúc, một lần lại một lần gặp cô, rồi nhẹ nhàng lướt qua, không phải là số mệnh cô không tốt, là cô không biết cách theo đuổi hạnh phúc của mình.

Ngày hôm sau, qua hơn hai giờ, máy bay đáp xuống thành phố X xinh đẹp.

Chờ tất cả mọi người xuống hết, Mộc Mộc mới mang theo chiếc túi du lịch nhẹ nhàng đi ra. Đứng ở cửa, cô đang đoán xem Trác Siêu Việt sẽ phải một người thế nào đến đón mình thì thấy một cô gái trẻ tầm hai mươi mấy tuổi đi đến bên cạnh, đồ công sở thành thực, mái tóc ngắn năng động, ngũ quan mặc dù không tính là xinh đẹp, nhưng có một đôi mắt rất sáng, giống như có thể nhìn thấu người khác.

"Xin hỏi cô là Tô tiểu thư đúng không?"

Mộc Mộc che giấu sự mất mát trong lòng, lễ phép cúi đầu, "Là tôi."

"Xin chào Tô tiểu thư, tôi là Tần Ngôn, thư ký của Trác tiên sinh, cô có thể gọi tôi là Tiểu Tần. Trác tiên sinh đang đi đàm phán công việc..." Tần Ngôn dừng một chút, nói: "Anh ấy bảo tôi đưa cô đến khách sạn trước."

"Cảm ơn!"

"Tô tiểu thư, tôi xách hành lý giúp cô." Tần Ngôn đưa tay cầm lấy túi Mộc Mộc, dẫn cô đi ra phía cửa, "Xin mời, xe chờ ở bên ngoài."

"Cứ gọi tôi là Mộc Mộc đi." Mộc Mộc vốn rất có thiện cảm với Tần Ngôn, không muốn để cô ấy gọi mình khách sáo như vậy, không nghĩ đến Tần Ngôn chần chờ một chút, khách khí từ chối.

"Tô tiểu thư, Trác tiên sinh đã dặn, không được gọi thẳng tên cô."

Mộc Mộc ngăn người, cẩn thận suy nghĩ, mơ hồ hiểu được ý của Trác Siêu Việt. Hắn không muốn để người khác biết tên cô, sợ mọi người phát hiện người phụ nữ bên cạnh lại chính là chị dâu cũ của hắn.

"Vâng, tôi hiểu."

Ngồi trên xe, Mộc Mộc yên lặng dựa vào cửa sổ, nhìn thành phố xa lạ.

Đây là một thành phố cổ, tuy rằng không có nhà lầu san sát, phong cảnh lại tỏa ra một nét thần vận xa xăm, làm cho người ta có cảm giác vừa xuyên không mà đến.

Chiếc điện thoại Tần Ngôn nắm chặt trong tay vang lên, cô ta vội vàng nghe máy, nói: "Vâng, đã xong, ngài yên tâm... Vâng, được, tôi đã rõ."

Mộc Mộc làm như không nghe thấy, vẫn không nói lời nào, chăm chú nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Không phải là cô không muốn nói, mà đối với sự cố ý lạnh lùng này của Trác Siêu Việt cô không biết phải nói gì.

Tần Ngôn cẩn thận quan sát cô trong chốc lát mới mở miệng, "Buổi tối Trác tiên sinh có tiệc xã giao, có thể về muộn, anh ấy nói cô không cần chờ anh ấy ăn bữa tối."

"Tôi biết."

Xe xuyên qua thành phố hơn hai giờ, cuối cùng dừng lại trước cửa một khách sạn năm sao.

Mộc Mộc được đưa đến một gian phòng. Vừa bước vào, tất cả sự chú ý đều bị tập trung vào một cây đàn dương cầm màu đen, không rảnh đi chú ý đến nội thất sang trọng xung quanh.

Ngón tay lướt qua phím đàn, nghĩ đến cây dương cầm này là Trác Siêu Việt chuẩn bị cho mình, tiếng đàn dưới ngón tay cô càng thêm linh động.

Cô đang chìm đắm trong tiếng nhạc ngân nga, Tần Ngôn lấy từ trong túi ra một chiếc thẻ, hai tay đưa đến trước mặt cô, "Tô tiểu thư, đây là Trác tiên sinh nhờ tôi chuyển cho cô. Anh ấy bảo tôi nói với cô, chỗ này có ba mươi lăm vạn, nếu không đủ thì chuyển lời lại với anh ấy."

Tiếng đàn im bật.

Năm vạn đồng một đêm, giá cả hai bên đã thỏa thuận xong. Hắn coi cô là gái điếm, hay là cố tình nhắc nhở cô, cô vẫn là gái điếm?

Trước đây, đối mặt với sự nhục nhã như vậy, chắc chắn cô sẽ đem chiếc thẻ này nện trên mặt hắn, xoay người bước đi. Mà giây phút này, sự nhiệt tình và tự tôn của cô hoàn toàn hầu như không còn sót lại dù chỉ một chút.

Cô cười cười, dưới ánh mắt khác thường của Tần Ngôn nhận lấy chiếc thẻ vàng rực rỡ, nắm ở trong lòng bàn tay, "Số tiền này, vừa đủ!"

Bây giờ, ba mươi lăm vạn, vừa đủ!

Quan hệ của bọn họ bắt đầu bằng một cuộc mua bán, cũng nên bằng một cuộc mua bán mà chấm dứt.

"Ồ gần đây có rất nhiều trung tâm mua sắm, nếu cô muốn..."

"Được! Bây giờ tôi muốn đi mua sắm." Nếu hắn muốn cô nhớ kỹ thân phận của mình, đương nhiên cô cũng sẽ phối hợp với hắn, sắm cho thật tròn vai.

"Tôi đưa cô đi."

"Không cần, tự tôi đi."

Suốt một buổi chiều, Mộc Mộc không biết ở trung tâm thương mại mua biết bao nhiêu quần áo, tốn mất bao nhiêu tiền, chỉ biết là cô đã ký tên đến môi tay, chân đi đến mòn gót, trong lòng mới không còn cay đắng.

Sau đó, cô lại vào một cửa hàng ăn rất nhiều, đi Spa, làm một kiểu tóc quyến rũ, cuối cùng trở lại khách sạn.

Đêm đã khuya, Trác Siêu Việt còn chưa trở về.

Mộc Mộc trang điểm tỉ mỉ, đứng trước cửa sổ sát đất, từ tầng thứ hai mươi chín nhìn xuống, không thể thấy mặt đất, tạo cho người ta cảm giác chông chênh.

Cô thu lại tầm mắt, một mình lẳng lặng chờ đợi, cảm giác không phải là chờ một người đàn ông mình yêu, mà đang chờ chủ nhân lâm hạnh.

Rốt cuộc, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Mộc Mộc nhanh chóng quay sang nhìn chằm chằm cửa, lo sợ không yên, cũng nảy sinh một chút mong chờ.

Cửa chậm rãi mở ra, cô mới phát hiện Trác Siêu Việt không chỉ một mình trở về, còn có một người đàn ông trẻ tuổi áo mũ chỉnh tề, sự chờ mong lập tức

biến thành xấu hổ luống cuống, bởi vì người đàn ông kia cô từng biết.

Ngày đó cô còn đánh đàn ở Lạc Nhật, người đàn ông này không chỉ một lần muốn mua cô, nhưng đều bị từ chối. Sau đó, anh ta thẳng thắn nói rằng: Anh ta cá cược với người khác, nếu thua thì rất mất mặt, chỉ cần cô làm cho anh ta thắng, nhất định anh ta sẽ không bạc đãi cô.

Cô cảm thấy loại đàn ông này thật buồn cười, vì sĩ diện của mình có thể dẫm lên lòng tự trọng và thân thể người khác. Dựa vào cái gì? Dựa vào anh ta có tiền? Có tiền là có thể làm cả thế giới xoay xung quanh mình?

Mộc Mộc không thèm nhìn lấy một lần, cúi đầu ở trước mặt anh ta viết xuống vài chữ: "Có gan ăn cắp, có gan chịu đòn!"

Đến tận sau này, người đàn ông đó không còn đi tìm cô.

Vốn tưởng rằng không còn gặp được, không ngờ được hôm nay lại ngẫu ngộ trong hoàn cảnh thế này, cô không biết phải làm sao, người đàn ông đó ngờ ngợ, quay lại cười với Trác Siêu Việt đầy ẩn ý: "Khó trách cậu có chuyện quan trọng, thì ra là chuyện này?"

Trác Siêu Việt âm thầm xoa trán. Đêm tối, đèn mờ, rèm cửa mỏng manh, ánh sáng vàng mờ lung, mùi nước hoa nồng nàn, còn có váy ngắn rộng cổ cuốn lấy những đường cong mượt mà, kiều sa quyến rũ... Hắn cố gắng không cho mắt mình di chuyển đến nơi nhạy cảm trên người cô, cúi xuống nền thảm dưới chân, nhưng là màu sơn móng chân hồng phản ánh lên vẫn làm cho người ta không cảm lòng được.

Hắn bỗng nhiên có một ý nghĩ, muốn lấy quần áo đem người cô gói lại, không còn chút kẽ hở.

"Tôi còn tưởng là làm chậm trễ chuyện quan trọng của cậu." Người đàn ông vỗ vỗ vai hắn, thức thời tạm biệt.

"Tôi tiễn cậu!"

Đến ngoài cửa, người đàn ông hỏi, "Từ lúc nào vậy?"

Cho dù anh ta nói thật nhỏ, Mộc Mộc vẫn nghe thấy được, máu trong người như ngưng lại.

Trác Siêu Việt thuận miệng đáp, "Từ bốn năm trước."

"Cái gì! Tại sao không nói với tôi?"

"Tôi không cảm thấy việc này đáng đề khoe ra."

"Tôi phục rồi! Tâm phục khẩu phục!" Người đàn ông cảm thán một câu cuối cùng, sau đó không nghe thấy tiếng gì nữa.

Mộc Mộc kinh ngạc nhìn ngoài cửa sổ, giống như đứng trước một vách núi đen, dưới chân tựa vực sâu không đáy, có thể nuốt chửng cô bất cứ lúc nào.

Trong cuộc sống chất chứa ở Lạc Nhật, tuy rằng Trác Siêu Việt luôn lạnh lùng bàng quan nhìn cô bị người đàn ông này gạ gẫm, nhưng hắn không gặm lên lòng tự trọng của cô, cô cho rằng hắn không giống những người đàn ông khác, hắn tôn trọng cô. Không ngờ được hắn đánh cược với người khác, hắn xem cô là gì? Chẳng lẽ cho đến bây giờ hắn vẫn không nghĩ tới, nếu cô không may gặt đầu, hoặc người đàn ông kia vì giữ sĩ diện mà cường bạo cô, sự việc sẽ diễn biến ra sao?

Tiếng bước chân lặng lẽ tiến đến gần, Mộc Mộc không hề có cảm giác.

"Đang nghĩ gì?" Hơi thở nóng rực của hắn phả đến sau tai cô. Cô hoảng sợ, đột ngột lui ra phía sau từng bước.

"Thế nào? Tôi làm em sợ?" Hắn đưa tay kéo cô vào lòng, tay vòng ra sau eo, môi khẽ dờn trên mặt cô, hôn nhẹ.

Mỗi một dây thần kinh trong cô dường như đều lên tiếng kháng cự, cô dùng hết sức lực đẩy hắn ra, lạnh lùng nhìn, trên mặt không chút biểu tình, "Là anh đánh cược với anh ta? Trác Siêu Việt, đánh cược như vậy là có ý gì?"

Hắn tùy tiện mở miệng, "Đương nhiên là có ý, bởi vì tôi thắng, sẽ được một trăm vạn."

"Vậy sao? Em thật chúc mừng anh!"

Nhìn ra sự tức giận của cô, Trác Siêu Việt thu hồi sự tùy tiện trên mặt, có ý giải thích: "Một trăm vạn với tôi mà nói không là gì cả, căn bản tôi không cần số tiền này, tôi đánh cược với anh ta, là vì tôi tin tôi sẽ thắng."

"Nếu thua thì sao? Nếu em bị sự lãng mạn giả tạo của anh ta làm mờ mắt, cho rằng anh ta đối với mình là thật thì sao?"

Hắn không đáp, hỏi lại: "Em sẽ sao?"

Có hay không không quan trọng, quan trọng là: "Một trăm vạn đối với anh không là gì, nhưng em bị cho là cái gì? Em bị người đàn ông nào ép lên giường, muốn làm gì thì làm, đối với anh mà nói không sao cả, có phải hay không?"

Hắn hít vào thật sâu, cố gắng đè nén sự tức giận, cô lại cho rằng hắn không có lời nào để biện minh.

"Ồ trong mắt anh, em rốt cuộc là cái gì? Là một cô gái điếm vì năm vạn đồng tiền là có thể đồng ý lên giường với bất kỳ người đàn ông nào có đúng hay không?"

Trác Siêu Việt bỗng nhiên nheo mắt, khóe miệng lộ ra ý cười tàn khốc, "Vậy em thử nói xem, em coi tôi là gì? Là khách hàng để em kiếm tiền trả phí luật sư, hay là thằng ngu giúp em tạo chứng cứ giả? Tô Mộc Mộc, đừng tưởng rằng chỉ lòng tự trọng của em mới là cao quý, lúc em đem sĩ diện của tôi dẫm nát dưới chân mình như thế nào, em quên rồi sao?"

"..."

Cô không quên.

"Em không muốn tôi coi là gái điếm, vậy em muốn tôi coi em là gì? Là người yêu của tôi?" Hấn gật đầu, nói với cô: "Được, hôm nay chỉ cần em nói với tôi một câu, "Trác Siêu Việt, đời này không phải anh em không cưới!" tôi lập tức nhận sai! Sau này tôi khẳng định sẽ đem lòng tự trọng của em mà nâng niu trên tay, thờ phụng như thần như thánh!"

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Mộc Mộc lao đảo dựa vào cửa sổ, cố gắng đứng vững lại. Cô giống như một chiếc khinh khí cầu căng phồng, bị người ta dùng kim đâm mạnh vào, cả người đột ngột xẹp xuống.

"Không còn lời nào để nói?" Hấn cười lạnh nâng khuôn mặt trắng bệch của cô lên. "Vậy thì thu lòng tự trọng cao quý của em lại, ngoan ngoãn nằm trên giường, để tôi muốn làm gì thì làm."

Môi cô run lên, bị giẫm nát không chỉ có lòng tự trọng, mà còn là nhiệt tình cô dành cho hấn.

Cô gật đầu, lại gật đầu.

"Em hiểu rồi, ở trước mặt anh, em vĩnh viễn không cần cái gọi là lòng tự trọng." Bởi vì tất cả đã bị hấn nghiền thành những mảnh nhỏ, chẳng còn cần dùng đến. Cô đương nhiên không ngờ, thực sự chọc giận Trác Siêu Việt chính là biểu tình không còn lời nào để nói này của cô.

Hấn đồng ý nhận sai, cũng đồng ý giải thích cho cô, chỉ cần cô nói: Trác Siêu Việt, đời này em không phải anh không cưới!

Cô trầm mặc, để cho hấn rốt cuộc hiểu được sự kiên quyết của mình, tất cả những gì hấn nhún nhường để vấn hồi chỉ là phí công. Cô thà không cần tự trọng, làm công cụ để hấn tiết dục, cũng không muốn làm người yêu của hấn.

Trác Siêu Việt thu lại bàn tay ở cằm cô, cởi áo khoác ném ở cạnh ghế, thay đổi đề tài, "Buổi chiều đi mua sắm vui vẻ chứ?"

"... Rất vui."

"Như vậy." Hai tay hấn xanh ở hai bên hông cô trên cửa kính, sự cuồng dã trong ánh mắt hấn không kiềm chế được làm cho người ta hoảng loạn, "Có phải không em cũng nên cho tôi một chút vui vẻ?"

Cô nhắm mắt lại, cười gật đầu, "Nếu em đã nhận tiền của anh, đương nhiên sẽ làm anh vừa lòng."

"Tốt..."

Tay hấn dừng lại ở trên vai cô, khẽ dùng lực mạnh một chút, tiếng xé vải vang lên, chiếc váy cô mới mua từ từ rơi xuống đất. Cô khẽ run, tùy hấn thô bạo xé áo trong, sự ngăn cách riêng tư cuối cùng của mình.

Trong nháy mắt, cô không còn một mảnh vải che thân đứng trước cửa sổ.

Sau lưng là thành phố trong đêm, còn có những ngôi nhà cao tầng tiếp giáp, không có gì ngăn chừa, cô nhất thời xấu hổ, vội vàng kéo rèm cửa sổ, nhưng Trác Siêu Việt lại ép cô lên cửa thủy tinh lạnh lẽo, một bàn tay đặt lên ngực cô, tàn khốc vuốt ve, một bàn tay khẽ nâng mặt cô, môi hấn ở gáy cô không kiêng nể gì bắt đầu phát tiết lửa giận.

Ánh đèn lộng lẫy, trắng sáng vàng vạc.

Tay hắn theo làn da mịn màng của cô chạy xuống, lướt qua thắt lưng mảnh khảnh, cặp mông đầy đặn, chiếc đùi thon dài, tiến vào giữa hai chân.

Đó là nơi mẫn cảm nhất của cô, đầu ngón tay hắn vừa chạm đến, cô lập tức khép hai chân lại theo phản xạ, đẩy hắn ra, muốn tìm đường chạy trốn.

Nhưng nơi đó vừa thoát khỏi bàn tay Trác Siêu Việt, cô chạy hai bước, hắn liền đuổi theo ôm được thắt lưng cô, đem cô ôm khỏi mặt đất, trở lại đặt xuống cửa kính sát đất.

"Đừng mà..." Cô sợ tới mức cả người run lên, hai tay ôm chặt lấy bờ vai hắn, cảm giác như cơ thể mình lơ lửng giữa không trung, chỉ cần hắn thả ra sẽ rơi xuống tan xương nát thịt.

"Thế nào? Sợ?" Giọng nói hắn vang lên đầy ác ý, không có nhiệt tình, cũng không có ôn tồn, như là tiếng từ địa ngục vọng về.

Cô vội vàng gạt đầu, những đường cong mềm mại ở trước mặt hắn rung động.

"Em... sợ độ cao!"

"Hả?" Hắn cười càng thâm hiểm, cúi đầu ngậm lấy ngực cô, hung hăng mút, đầu lưỡi lần lượt khiêu khích mọi dây thần kinh mẫn cảm.

"A, um..." Toàn thân cô run rẩy, hai tay chôn chặt trong làn tóc hắn, đầu ngón tay quẩn lấy những sợi tóc mềm mại..

Cảm giác này không chỉ đau đớn, còn là một sự khoái cảm cuồng dã, như trong cơ thể có một dòng dung nham chảy dọc, cọ rửa, mỗi một tác da thịt đều bị đốt thành tro tàn, xương cốt cũng bị ngọn lửa nuốt ve kịch liệt.

"Đừng mà..."

Hắn hoàn toàn không để ý đến sự giãy giụa của cô, cắn cắn cơ thể mịn màng, để lại những dấu hôn xanh tím.

"Um... A..." Trong lòng rõ ràng là sợ hãi, kháng cự, cơ thể ở trong bàn tay hắn lại càng ngày càng thuần thực, cô thống khổ, cũng sung sướng, dần dần không còn sức chống đỡ. Cô cảm giác bản thân mình như món đồ chơi, tùy ý để hắn đùa bỡn, không có cách nào phản kháng.

Cuối cùng, hắn đem hai chân cô đặt trên hông mình, cỡi khóa quần.

Sau lưng là thành phố phồn hoa, bầu trời đêm như tấm nhung đính kim sa lộng lẫy.

Hai tay hắn mạnh mẽ giữ lấy eo cô áp vào, cơ thể trắng kiện cúi về phía trước, không hề có khúc dạo đầu, hắn cứng nhắc đột ngột xâm chiếm.

"A!"

"Đau không?" Hắn cười hỏi.

Đau, không chỉ là cơ thể, có một nơi ở đáy lòng càng đau hơn.

Cô biết là hắn cố ý, hắn muốn cô nhớ kỹ nỗi đau này, tựa như nhát dao cô đâm vào miệng vết thương hắn ngày hôm qua, cả đời khó có thể nào quên.

Tám lưng trần thấm đầy mồ hôi dán trên cửa thủy tinh lạnh lẽo, biết rõ kết quả là bi thảm, cô vẫn kiên cường nhả ra hai chữ, "Không đau!"

Người đàn ông đang ôm cô nghe thấy vậy, ôm thắt lưng cô kéo mạnh về phía mình, thuận thế hung hăng tiến vào nơi sâu nhất.

"A..." Cô còn chưa kịp kêu lên, đôi môi đã bị hắn chặn lại, tiếng rên rỉ cũng bị hắn nuốt hết.

Cô không cầu xin tha thứ, cũng không giãy giụa, yên lặng nhắm mắt lại thừa nhận sự chà đạp của hắn.

Cùng với sự va chạm cuồng dã, hắn bừa bãi tàn sát môi cô. Trong lúc triền miên thô bạo, cánh môi cô tê dại, không còn cảm giác đau đớn, chỉ cảm thấy mùi máu tương thoảng nhẹ chạy qua nơi kết hợp giữa hắn và mình.

Trước kia, cho dù Trác Siêu Việt tức giận bao nhiêu, dù không khống chế được cũng sẽ để ý đến cảm giác của cô, làm cho cô cảm nhận được cảm giác được yêu, mà lúc này đây, hắn đã man rợn như phát điên, dường như không có yêu, chỉ có phát tiết.

Có phải cô lại sai rồi không? Cô thật sự đã chọc giận hắn? Yêu một người, không phải là suy nghĩ cho hắn, để cho hắn hạnh phúc sao? Cô muốn vì hắn mà làm chút gì đó, không làm hắn khó xử, đừng vì cô mà trở thành một người đàn ông bất nhân bất nghĩa... Chẳng lẽ cũng là sai lầm?

Không biết qua bao lâu, Trác Siêu Việt dường như đã chán hoạt động bên cửa sổ, lại ôm cô đi đến ghế sofa, đặt cô lên bên trên, cỡi mớ quần áo vương vãi trên người mình. Chiếc cổ màu đồng nam tính hiện ra, Mộc Mộc co rúm người lại, chống đỡ cơ thể mềm nhũn lui về phía sau, lại bị hắn kéo hai chân lôi trở về sofa, cơ thể nặng nề đặt lên trên người cô, không cho cô đường thở dốc, tiếp tục xâm chiếm.

Nơi đau đớn lại bị xâm nhập, sự ma sát nóng bỏng đau rất làm mồ hôi cô túa ra như mưa. Cô cật lực lắc đầu, mái tóc dài màu đen xòa trên đầu rỗng nơi bờ vai hắn, "Đừng mà..."

Nếu vẫn tiếp tục, cô sẽ chết dưới người hắn.

"Chịu không nổi?" Hắn giữ lấy cằm cô, bức cô đang mồ hôi chảy đầm đìa đối diện với sự cháy bỏng và thỏa mãn trong mắt mình, "Muốn tôi dịu dàng? Cầu tôi!"

Cầu hắn, hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha cô, trừ khi cô trả một cái giá tương đương. Hai tay Mộc Mộc nắm chặt lấy đệm dựa sô pha, cố gắng cắn răng không kêu ra tiếng.

Cô hạ quyết tâm, thà chết chứ không chịu khuất phục!

Trác Siêu Việt càng phần nộ, lại càng muốn cô, thậm chí làm đủ mọi phương thức để tra tấn cơ thể cô, đem cô đẩy đến nơi giao giới giữa thiên đường và địa ngục, lại ở khi toàn bộ dây thần kinh cô mất cảm không chịu được kích thích, dùng toàn lực tiến đến, hận không thể đâm thủng trái tim cô.

Cuối cùng, cô bị sự đau đớn và mệt mỏi tra tấn làm cho ý thức dần dần mờ mịt, đến hít thở cũng không còn đủ sức, chỉ có thể nằm trong lòng hắn thờ đút quăng, hắn mới cảm thấy hài lòng phóng thích trong cơ thể cô.

Tơ máu cùng chất lỏng chậm rãi chảy xuống khi hắn đi ra, đọng ở nền ghế sô pha màu trắng đục. Hắn hơi kinh ngạc, đầu ngón tay miết qua giọt mồ hôi nóng bỏng đọng lại trên trán cô, trong ánh mắt hiện lên sự ôn tồn quyến luyến.

Cô vội xoay mặt, tránh đầu ngón tay hắn, sợ sự triu mến của hắn sẽ làm mình không đề nén được nỗi tủi thân, lại ghé vào lòng hắn mà òa khóc...

Hiểu được sự cự tuyệt của cô, Trác Siêu Việt không nói gì, đứng dậy đi vào phòng tắm, để cô một mình nằm trên sô pha.

Cửa phòng tắm đóng lại, bên trong truyền ra tiếng nước rào rào.

Mộc Mộc cho rằng Trác Siêu Việt sẽ không ra xem mình nữa, cố gắng vịn sô pha ngồi dậy, cầm lấy túi, từ bên trong lục ra hộp thuốc tránh thai vừa mua hôm nay... Vừa ngậm thuốc, trong đầu cô không hiểu sao hiện lên một ý nghĩ, nếu cô không uống thuốc, nếu cô mang trong mình giọt máu của hắn, có phải hay không cô có cơ hội tiến dần từng bước.

Cô lắc đầu, xua đi ý nghĩ ích kỉ này.

Viên thuốc trong miệng đắng chát, đang muốn cố gắng nuốt xuống, Trác Siêu Việt đẩy cửa phòng tắm, cầm một chiếc khăn ướt vắt qua sô pha, đem cô ôm lại.

"Anh?"

Hắn ôm lấy thắt lưng cô, khăn mặt ẩm áp dưng ở vòm ngực đầy những nốt xanh tím, lo lắng xua đi những cơn đau nhức, "Lau mồ hôi, nếu không sẽ cảm..."

Sự quan tâm của hắn trong một chốc nhìn thấy hộp thuốc trong tay cô, bỗng nhiên dừng lại. Khăn mặt ở trong tay hắn nhỏ nước, từng giọt từng giọt rơi trên người cô, nóng bỏng như nước mắt.

"Em..." Cô muốn giải thích, muốn nói cho hắn, cô không muốn dùng đứa trẻ làm hắn khó xử, lại càng không muốn cho đứa trẻ của hai người không đầy đủ mẹ cha. Cô sợ hãi bị kịch của mình lại một lần nữa tái diễn ở con bọn họ.

"Em không cần giải thích, đây là tự do của em." Trác Siêu Việt cười tự giễu, đặt khăn mặt trong tay lên bàn trà, mặc lại quần áo của mình.

Trước khi rời khỏi phòng, hắn nhìn cô lần cuối cùng, nhân nhặt bỏ lại một câu, "Em có thể đi rồi, tôi không còn hứng thú với em."

Cuộc giao dịch trần trụi này, cô biết sớm muộn gì hắn cũng chán ngán, chỉ là không nghĩ sẽ nhanh như vậy.

Vài phút trước còn đắm đuối say mê, vài phút sau chỉ còn mình cô trong căn phòng trống rỗng, Mộc Mộc không khóc, cầm khăn tự chà lau những vết thương trên cơ thể mình, sắp xếp lại căn phòng hỗn độn.

Cô muốn học cách yêu bản thân mình trước, mới học cách làm thế nào yêu hắn.

Mây mờ cuộn cuộn trước hội quán massage suối nước nóng, hai người đàn ông thoải mái ghé vào chiếc ghế tiện nghi chỉ dành đãi ngộ cho hạng khách VIP - được những cô nhân viên trẻ đẹp khéo gọi massage toàn thân.

Một người đàn ông trong đó chính là người vừa rời khỏi khách sạn, Trác Siêu Việt, một người khác là bạn bè hắn quen biết đã lâu năm, họ Lục, tên Tường, điển hình công tử danh gia, trắng hoa thành tính, từng có không biết bao nhiêu cô gái bên cạnh, chính cậu ta cũng không còn nhớ rõ.

Lục Tường nhìn người nào đó mặt u ám, cực kỳ khó hiểu. Buổi tối cậu ta cố ý sắp xếp một bữa tiệc, muốn cho Trác nhị thiếu đã lâu không gặp ném thủ nhân gian cực lạc, nhưng người ta cố tình không cảm kích, sống chết không chịu đi, còn nói có chuyện quan trọng cần làm.

Nguyên bản Lục Tường không tin, đi tới khách sạn mới biết, thì ra Trác nhị thiếu cất giấu tình nhân trong mộng ở kim ốc, cũng khó trách hắn cả đêm mất

hồn mất vía, vội vã trở về còn "làm việc"!

Mà lúc này, có vẻ "sự việc" không làm được thuận lợi, Trác nhị thiếu đột nhiên chạy tới tìm cậu ta, bộ dáng bất mãn.

"Thế nào? Không lên được?" Đây là khả năng lớn nhất Lục Tường có thể nghĩ ra.

Một ánh mắt lạnh như băng quét đến, Lục thiếu không chút để ý, cười hi hi nói, "Cậu không cần giữ danh dự, tôi sẽ không kỳ thị cậu... Đến đây, chúng ta khai thông kinh nghiệm thất bại."

Trác Siêu Việt trừng mắt nhìn cậu ta một lúc lâu, rồi cuộc thờ dài một hơi, "Cậu nói xem, một người phụ nữ cùng một người đàn ông xong, vội vàng uống thuốc tránh thai, điều đó có nghĩa là gì?"

"Cái này còn phải hỏi, không muốn có con..." Thuận miệng nói xong, Lục thiếu bỗng dừng nghĩ ra gì đó. "Chẳng lẽ cô ta làm việc xong xuôi với cậu, uống thuốc... Tôi cảm thấy, cô gái này quả thật không có não, cơ hội tốt như vậy cũng không biết nắm chắc? Cô ta không biết có bao nhiêu người mong ngóng được sinh con cho cậu sao?"

"Cô ấy không phải không có đầu óc, mà là không có trái tim."

"Nghe khẩu khí cậu như vậy, chẳng lẽ cậu hy vọng cô ta sinh con cho cậu?"

Trác Siêu Việt không phủ nhận, thực ra, hẳn đưa cô đến thành phố X chính là hy vọng cô có con với hắn, như vậy cô sẽ không còn muốn rời khỏi hắn, cha mẹ hắn cũng không thể lại làm khó xử cô.

Mà cô sau một màn kịch tình, khẩn cấp uống thuốc tránh thai. Đây có nghĩa là gì? Có nghĩa là cô không muốn có con với hắn, có nghĩa là cô hạ quyết tâm phải rời bỏ hắn, cho dù hắn dùng cách nào giữ lại đều là phí công.

Lục Tường ngồi dậy, phẩy toái khoát tay, ý bảo những cô gái massage cho mình có thể đi, "Cậu thực sự muốn đến với cô ấy?"

"Từ trước đến nay, đối với cô ấy tôi luôn thật lòng."

Về mặt Trác Siêu Việt cô đơn giống như thời gian bốn năm trước.

Lục Tường không khỏi nhớ lại những ngày bọn họ cùng nhau uống rượu cá cược ở Lạc Nhật.

Thời gian đó, Trác Siêu Việt vừa rời quân ngũ, tâm trạng cực kỳ buồn bực, mỗi ngày đều ngón hết một đêm giết thời gian. Có một hôm, trong lúc vô tình ở Lạc Nhật, hắn nghe được tiếng đàn của một cô gái trẻ. Hắn cũng không hiểu sự cao nhã trong tiếng dương cầm, thậm chí không thích âm nhạc, nhưng hắn lại thích tiếng đàn của cô gái kia, hắn nói trong tiếng đàn của cô ấy có hỷ nộ ái ố, có đắng cay chua chát...

Lục Tường không nghe ra được hỷ nộ ái ố và đắng cay chua chát, nhưng cậu ta thấy được cô gái kia rất xinh đẹp, trong sáng, trầm lắng, còn có linh khí nghệ thuật, một cô gái như vậy thường gọi lên cho người đàn ông cảm giác về mối tình đầu.

Hắn cười huyếch vai Trác Siêu Việt: "Cậu ở bộ đội bằng ấy năm, lâu rồi không phá giới đúng không? Nếu cậu thích cô ta, chốc nữa mình sẽ giúp cậu đặt lịch, cho cậu thoải mái hưởng thụ."

Trác nhị thiếu luôn luôn giữ nghiêm quân kỷ, đúng thật nhiều năm chưa hề "phá giới", đối với đề nghị có tính xây dựng này cũng có chút động lòng, nhưng hắn do dự vài giây, lắc đầu.

"Không thích?"

"Cô ấy sẽ không đồng ý!" Trong mắt Trác nhị thiếu hiện lên một tia cô đơn.

"Làm sao có thể? Đàn bà đến đây đều là vì tiền, chỉ cần ra giá đủ, nhất định cô ta sẽ theo cậu. Giá thanh cao chẳng qua cũng chỉ là nâng giá bản thân lên mà thôi."

"Cô ấy sẽ không theo bất cứ người đàn ông nào, bởi vì cô ấy tới đánh đàn, không phải đến vì kiếm tiền..."

Đương nhiên Lục thiếu không tin, trong mắt cậu ta, đàn bà tới chỗ này đều cần tiền, không có ngoại lệ. "Tôi cược với cậu, chỉ cần tôi đi, cô ta nhất định sẽ đồng ý."

"Nếu cô ấy đồng ý, chiếc xe tôi mới mua sẽ là của cậu."

"Được, trong vòng một tuần, nếu cô ta không theo tôi, tôi mất với cậu một trăm vạn."

Trác Siêu Việt mỉm cười giơ chén rượu, uống một hơi cạn sạch, "Cậu chuẩn bị một trăm vạn đi."

Trong một tuần đó, Lục Tường dường như đã đem tất cả những ngón nghề của gái của mình, những cô gái bình thường đều bị đốn gục trước trang sức đá quý, quần áo hàng hiệu, cậu ta cũng không hề tiếc rẻ, cô ta lại nhìn cũng không thèm nhìn, còn chủ động tránh mặt.

Cậu ta bao cả quán bar, ánh nến lung linh, rượu đỏ nồng nàn, chung quanh bày đến chín trăm chín mươi chín cây nến màu lam, không gian lãng mạn xa hoa vô cùng, nhưng cô chỉ ngồi trước dương cầm đánh đàn, đàn xong thì lạnh nhạt lui về phía sau.

Lần nào Lục Tường cũng xấu hổ không có chỗ giấu mặt, Trác Siêu Việt chỉ cười nhìn cậu ta, không nể tình cười cậu ta không biết tự lượng sức.

Một tuần sau, Lục Tường nhận thua, Trác nhị thiếu lâu lắm rồi mới cảm thấy mỹ mãn như vậy, "Bây giờ cậu tin chưa?"

Cậu ta trong lòng thầm nói với người nào đó vài câu, "Cứ vui sướng khi người khác gặp họa đi, cậu còn chẳng bằng tôi đâu. Thích người ta mà không dám theo đuổi, mỗi ngày đều ngồi ngây ở chỗ này nhìn. Có bản lĩnh thì đồn gục cô ta đi!"

Trong mắt Trác nhị thiếu dội lại một tia cô đơn, lập tức thoải mái cười, "Con người của tôi muốn gì, cần gì, tự tôi hiểu được."

Sau này, Trác Siêu Việt không hỏi tiền cậu ta, cậu ta cũng hiểu Trác nhị thiếu cũng không cần số tiền này, nhưng vẫn chuyển tiền vào tài khoản hắn, bởi vì một câu - Có gan ăn cắp có gan chịu đòn!

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Chiếc kim đồng hồ trên tường chỉ mười hai giờ khuya, mùi xạ hương thanh nhẹ làm cho người ta buồn ngủ, Trác Siêu Việt vừa định chợp mắt một lúc, tiếng chuông tin nhắn điện thoại đột nhiên vang lên, hắn mở máy.

"Em chỉ sợ đứa con mình sinh ra không biết ba nó là ai."

Đọc xong tin nhắn này, Trác Siêu Việt lập tức ngồi dậy, bắt đầu mặc quần áo.

"Lại trúng gió gì vậy?" Lục thiếu tỏ vẻ mặt khó hiểu.

"Về khách sạn." Động tác Trác Siêu Việt mặc quần áo càng thêm nhanh nhẹn.

"Vẫn không bỏ qua được cô ta?"

"Tôi nói muốn về ngủ, cậu tin không?" Nghe ra đúng thật làm cho người ta khó mà tin được, nhưng quả thật hắn muốn về ngủ.

"Tin! Cậu trở về ngủ với cô ta."

Chú ý nghe không tồi, nhớ tới hơi ấm trong trí nhớ, động tác mặc quần áo của hắn càng nhanh hơn.

Lại một lần nữa cài cúc áo sơ mi, khoác thêm áo khoác, "Ngày mai tôi sẽ gặp cậu."

"Tình cảm là một ván cờ ngang sức, ai nhượng bộ trước sẽ thua rất thảm bại." Lục thiếu chậm rì rì nhắc nhở.

Ai nhượng bộ một lần, sẽ thua rất thảm bại?

Như vậy ngay từ đầu hắn đã thua, thua từ một đêm mưa bốn năm trước, hắn quay đầu xe lại tìm cô, thua từ buổi sáng khi thấy cô mặc quần áo rồi đi, kìm lòng không được nắm lấy tay, giữ cô lại... Hắn đã thua rất thảm bại rồi.

"Cảm giác thất bại, rất tuyệt! Có cơ hội câu cũng thử xem!" Kéo xong áo khoác, Trác Siêu Việt ra khỏi hội quán.

Ra ngoài đường, gió lạnh ủa tới, mái tóc hơi ẩm dán lên trán, khí lạnh xộc vào từ đầu đến chân, nhưng nhìn đến biển hiệu khách sạn XX sáng trưng xa xa, ngực hắn lại cảm thấy ấm áp vô cùng.

Xe một đường bão táp, đứng trước tòa khách sạn sừng sững, Trác Siêu Việt xuống xe, do dự nhìn lên ngọn đèn tòa ra từ những khung cửa sổ, trong đó, có một căn phòng thuộc về hắn.

Trẻ như vậy còn chưa ngủ, nhất định cô đang đợi.

Cầm điện thoại, điều chỉnh lại cảm xúc, hắn mới đi lên lầu.

Lấy thẻ mở cửa phòng, một khuôn mặt lo lắng xuất hiện trước mắt, hắn thấy Mộc Mộc còn ngồi trên sofa, dáng nằm dường như vẫn giống lúc hắn rời

đi, tầm mắt dán ở màn hình di động trong tay, cái không giống là trên mặt cô có vệt nước mắt, trên người khoác một chiếc áo bông của khách sạn, che khuất những dấu dẫu hôn dài trên da thịt.

Thấy hấn vào cửa, cô vội vàng lau nước mắt, cố tỏ ra một bộ mặt tươi cười so với khóc còn khó nhìn hơn.

Tim Trắc Siêu Việt đột nhiên nhói đau, cố gắng vài lần mới dần xuống được ý muốn đem cô ôm vào ngực.

Hấn vội vàng đi vào phòng ngủ, từ ngăn kéo bên giường lấy ra chiếc hộp hình chữ nhật đã sớm chuẩn bị, đặt trên bàn trà, "Của em!"

Để chọn một món quà cô thích, hấn đã rất tốn công suy nghĩ, nhưng kết quả không có được sự mừng rỡ của cô như hấn dự tính, thất bại làm cho tâm trạng hấn xuống dốc, câu "Sinh nhật vui vẻ!" kia hoàn toàn là nói ra cho có lệ, nhẹ không có một chút cảm xúc.

Nhưng lực sát thương của bốn chữ "Sinh nhật vui vẻ!" mà hấn xem nhẹ này quả không bình thường, Mộc Mộc sững sốt một giây, sau đó cúi đầu xuống xem ngày trên di động, có thể thấy được cô đã hoàn toàn quên ngày sinh nhật của mình.

Một cô gái phải không biết cách yêu thương bản thân mình đến cỡ nào, mới có thể quên sạch bách ngày sinh nhật của mình như thế.

"Tôi cũng không biết em thích gì, tùy ý chọn, nếu em không thích có thể ném thẳng ra ngoài cửa sổ."

Cô chăm chú lật lớp gấm mỏng phủ bên trên.

Một đóa hoa hồng kết bằng những sợi bạc, ở người ánh đèn, hoa hồng lấp lánh như còn vương bọt nước, kiều diễm kiều sa.

Ngạc nhiên, vui mừng, mặt cô tái nhợt.

"Siêu Việt..." Cô đứng lên, vòng qua bàn trà tiến đến gần hấn.

Hấn nhẫn nại chờ cô tìm từ, nhưng cô cái gì cũng không nói, đột nhiên bỏ nhào vào lòng, dang hai tay ôm lấy hấn.

Lời nói ra miệng có thể là nói dối, nhưng có những thứ ngôn ngữ cử chỉ chẳng thể nào nói dối được, vòng tay này nói cho hấn biết, cô cần hấn, khát vọng hấn.

...

Kim đồng hồ chỉ hai giờ, trên bầu trời âm đạm đột nhiên nở rộ những đám pháo hoa lộng lẫy.

Hấn vỗ vỗ vai cô, chỉ ngoài cửa sổ. Ở tòa lầu cao nhất thành phố X này, những bông pháo hoa sao mà gần gũi, dường như chỉ cần đưa tay là với được.

Cô đi đến bên cửa sổ, ánh lửa sáng ngời chiếu trong đêm đen, cũng soi tỏ nụ cười đọng trên môi cô.

Một giây đó, hấn hiểu được vì sao Chu U Vương đốt lửa lửa chur hầu chỉ vì nụ cười giai nhân, bởi yêu một người, người ấy vui vẻ, bản thân còn vui vẻ hơn cả người đó.

Tình yêu là thứ làm cho người ta đoán không được, hiểu không thấu, một giờ trước, nó còn làm bạn tức giận đến nỗi muốn hủy diệt cả thế giới, một giờ sau nó lại làm bạn giật mình thấy thế giới này đẹp biết bao nhiêu, nơi đen tối nhất cũng nhuộm màu kì diệu.

Có lẽ cảm giác không thể nắm bắt này mới có thể làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

"Đêm hôm khuya khoát tự dung đốt pháo hoa, rồi ối!" Hấn thấp giọng nói.

Cô nghi ngờ nhìn hấn, Trắc Siêu Việt sờ sờ mũi, tránh ánh mắt truy vấn của cô, "Khuya rồi, đi ngủ."

"Không phải là anh chứ?"

"Phì, tôi không rồi ối như vậy đâu!" Hấn mặt mũi ngáp dài, đi về phòng ngủ.

"Siêu Việt... Quà sinh nhật, cảm ơn anh."

"Nếu muốn cảm ơn, vậy thực tế chút đi." Hấn vòng trở về, cúi người ôm lấy cô, "Ngủ với anh."

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở, Mộc Mộc lại không thể nào ngủ được, da thịt chạm nhau, sự va chạm này lan tràn từ cơ thể xâm nhập đến từng lỗ chân lông trên da thịt...

Cô khẽ thở dài, người đàn ông này tư thế ngủ vẫn cường ngạnh như vậy, tay khoát lên ngực cô, chân cũng gác lên đùi cô, làm cho cô không có đường nào trốn được.

"Còn chưa ngủ?" Bên tai truyền đến hơi thở nóng bỏng của hắn.

"Ừm, không ngủ được." Cô bất an điều chỉnh lại tư thế, cơ thể vẫn trong sự giam cầm của hắn, không thoát ra được.

"Ngủ không được? Vậy chúng ta làm chuyện khác đi..."

"Hả?" Cả người cô trên dưới không một chỗ không đau, tiếp tục một lần nữa, chắc chắn cô sẽ ngất xỉu trên giường. "Em..."

Trác Siêu Việt mở đèn ngủ đầu giường, nhìn thoáng qua sự khủng hoảng trên mặt cô, cười cười tiếp tục, "...Chúng ta tăng cường hiểu biết lẫn nhau, thế nào?"

"Tăng cường hiểu biết?"

"Chúng ta thay phiên nhau hỏi, người kia phải trả lời, hơn nữa phải nói thật."

Lòng Mộc Mộc khẽ run lên. Quen biết lâu như vậy, giữa bọn họ xảy ra rất nhiều việc, nhưng chưa bao giờ thực sự thoải mái nói chuyện một lần.

Cái chính là, trong cô vẫn có chút cổ kị, sợ hắn hỏi phải vấn đề mình không thể trả lời. "Có thể không hỏi chuyện giữa chúng ta hay không?"

"Được, không đề cập đến quan hệ của chúng ta." Hắn hơi ngồi dậy, tựa đầu vào thành giường. "Nếu không muốn trả lời... Có thể chọn cách làm một việc người kia yêu cầu, bất luận là yêu cầu gì."

Mộc Mộc bực chán ngồi dậy, không sợ chết gât đầu, "Được!"

"Lady first."

Rõ ràng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, bây giờ đột nhiên được nhường hỏi trước, cô lại không biết hỏi thế nào. Nhìn trần nhà suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc cô nghĩ ra, "Quan hệ giữa anh với Chu Tịch là thế nào?"

"Thật chẳng có sáng kiến nào khác?" Mặt Trác Siêu Việt bất mãn, còn kiên định trả lời cô, "Quan hệ giám đốc và nhân viên, không hơn."

"Thật?"

"Ồ, không lên giường, một lần cũng không!" Thấy cô không tin, hắn mới tiếp tục giải thích: Là một giám đốc, hắn rất thích sự kiên trì quyết đạt được mục tiêu của Chu Tịch, thậm chí cô ấy sẵn sàng trả giá bất cứ thứ gì để thành công, chính vì vậy mỗi lần đi công tác hắn đều mang theo Chu Tịch bên người, để cô ta giúp hắn chu toàn các mối quan hệ. Nhưng là một người đàn ông, Chu Tịch tuyệt đối không phải là mẫu của hắn, cô ta quá tham vọng, hắn không có cách nào biết được cô ta yêu bản thân mình, hay yêu những thứ mà mình có.

Mộc Mộc bỗng nhiên cảm thấy làm người như Trác Siêu Việt cũng có lúc bi ai. Người đàn ông, một khi trên người có nhiều giá trị phụ gia, cũng khó mà biết được tình yêu thực sự là gì.

"Anh nói xem em thích anh có phải là thích những thứ mà anh có không?" Cô không nhịn được, cất lời hỏi.

"Em phạm quy." Hắn nói, "Vấn đề này đề cập đến quan hệ giữa hai chúng ta."

"Xin lỗi, em quên mất, đến lượt anh hỏi."

Trác Siêu Việt thoáng suy tư vài giây. "Em đã từng nghĩ sau này muốn làm công việc gì chưa?"

Nhắc tới công việc, Mộc Mộc lập tức hào hứng, bực chán xích đến gần hắn. "Em muốn làm một giáo viên dạy nhạc, giúp người khác học đàn dương cầm. Em muốn cho càng nhiều người biết đánh đàn, hiểu được đàn dương cầm không chỉ là môn nghệ thuật quý tộc, mà bất kì ai cũng có thể học, cũng có thể thưởng thức."

Nói xong, mặt cô lại ảm đạm xuống, "Aiz, chắc trường học có đồng ý một giáo viên đã từng ngồi tù, phụ huynh học sinh cũng sẽ không đồng ý."

"Nếu không, miễn cưỡng chấp nhận anh, cũng sẽ thỏa mãn nguyện vọng được làm giáo viên dạy đàn của em."

"Anh?" Hình ảnh lần trước cô dạy hắn đàn dương cầm còn rành rành trước mắt, bọn họ sóng vai ngồi trước đàn dương cầm, cô cầm tay hắn, hắn nhìn chăm chăm môi cô, nghĩ đến đây, cô nhất quyết từ chối, "Vẫn là thôi đi."

"Không phải em nói bất kì ai cũng có thể học, cũng có thể thưởng thức?"

"Em..." Đúng là cô tự lấy đá đập chân mình.

"Được rồi, cứ quyết định như vậy, ngày mai em bắt đầu dạy anh đàn khúc: gió thổi kí ức thành những đóa hoa." Không cho cô cơ hội từ chối, hắn thay đổi đề tài. "Bây giờ, đến lượt em hỏi."

Lúc này, Mộc Mộc quyết định hỏi một vấn đề có chiều sâu, "Ừm, nói một chút về mối tình đầu của anh đi, cô ấy là người thế nào, chấm dứt ra sao?"

Trác Siêu Việt cúi đầu, cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, kết quả hỏi lại một câu: "Thế nào gọi là mối tình đầu? Cô gái cùng lên giường lần đầu tiên?"

"Không phải, là cô gái làm anh động lòng lần đầu tiên."

"Em lại phạm quy!"

Hơi kinh ngạc, khoe miệng Mộc Mộc lặng lẽ cong lên, "Em là cô gái đầu tiên khiến anh động lòng sao?"

"Em có thể hỏi câu kế tiếp."

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

"Em có thể hỏi câu kế tiếp."

Sự từ chối này đã cho cô một đáp án chắc chắn - Cô là cô gái đầu tiên khiến hấn động lòng.

Tình yêu, là một thời khắc nào đó, không phải là ưu tú hơn người, hay là thích hợp hơn người, đúng thời gian, đúng địa điểm, đúng cảm xúc, xuất hiện, giống như một phản ứng hóa học đặc thù làm nảy sinh cảm giác như điện giật.

Sớm một bước, trễ một bước, dù có gặp nhau cũng chỉ là hai người xa lạ.

Mộc Mộc muốn truy vấn, đàn ông như hấn loại phụ nào chưa từng gặp, vì sao lại là cô? Bởi vì một đêm tình của bọn họ diễn ra quá mãnh liệt, làm cho hấn nhớ mãi không quên? Còn là vì ngày hôm sau cô kiên quyết rời đi, khiến hấn không cam lòng?

Không biết là vì cô trầm mặc quá lâu, hay là ánh mắt cô nhìn hấn rất nhiều hàm nghĩa, Trác Siêu Việt không chờ nổi, thanh thanh cổ họng nói, "Có thể đừng dùng ánh mắt này nhìn anh hay không? Chuyện có gì lạ, anh mười bảy tuổi vào quân ngũ, mỗi ngày đều tập luyện ở doanh trại, thấy phụ nữ còn ít, nói gì đến động lòng."

"Vậy bốn năm này thì sao? Người đẹp cạnh anh vô số, có làm anh động lòng không?"

"Người đẹp cạnh anh vô số? Có phải em cho rằng mấy năm nay anh sống ngập trong vàng son, suốt ngày phong lưu?"

"Không phải sao?" Lúc cô gặp lại hấn, hấn luôn tỏ ra cuộc sống của mình là như vậy.

"Không phải." Trác Siêu Việt xoa xoa chán, vẻ mặt oan ức, "Có lẽ nói em không tin, công ty của anh đều là một tay anh xây dựng, không hề dựa vào bất kỳ ai. Lần đầu tiên kinh doanh, từ thuê thuyền đến đặt khoang, kiểm tra, bảo hiểm, khai báo, trang trí thuyền, đến bán, thanh toán... Mọi chuyện không thuận, anh mang theo một công ty chỉ có hai nhân viên cầu cứu khắp nơi, khơi thông quan hệ. Một đến dạ dày chảy máu vẫn phải đi xã giao, trên bàn rượu không biết cần bao nhiêu chén, sau đó vẫn phải chịu đau đưa khách đi chơi suốt đêm... Giao hóa đơn xong, ngày hôm sau anh nằm viện tĩnh dưỡng hơn nửa tháng... Bác sỹ nói may mà anh thể chất tốt, nếu không đã sớm chết trên bàn rượu."

Hấn dừng một chút, lại tiếp tục: "Bốn năm này, anh công tác, xã giao không dứt, mỗi một ngày, nếu không phải ngồi trên máy bay cũng là ngồi trên bàn rượu."

"Bạn bè đều không biết anh, cho rằng anh là Trác nhị thiếu gia hào phóng chẳng cần làm gì. Còn thực tế, anh không muốn dựa vào bất kỳ ai, hoàn toàn là bản thân nỗ lực đi làm từng việc, khẳng định chính mình, đó là cảm giác thành công không thể nào hình dung nổi."

Mộc Mộc nghiêm cẩn nhìn Trác Siêu Việt trước mặt, giờ phút này, hấn chân thật hiện ra trước mắt cô, bỏ qua gia thế và sự nghiệp, hấn thực ra cũng là người bình thường, có khổ đau, có vất vả cũng có những lúc bi thương.

...

Đêm thứ nhất ở thành phố xa lạ này, bọn họ hỏi lẫn nhau rất nhiều vấn đề, có những việc làm cho bọn họ cười mãi không thôi, có những việc lại làm họ phải cảm thán, còn có những việc làm cho bọn họ trầm mặc không nói nên lời...

Bọn họ như hai người bạn tương giao nhiều năm không gặp, nói cho nhau về quá khứ, hấn kể chuyện làm ăn cho cô, kể hấn làm thế nào đem vật tư quân sự cấm vận đưa về nước, đến nhà xưởng quân đội, tình tiết ly kỳ như phim hành động.

Cô cũng kể cho hắn rất nhiều chuyện trong tù, ngữ điệu nhàn nhạt tường thuật lại những ngày không nhìn thấy ánh mặt trời, hắn nghe lại cau mày.

Hắn hỏi cô: "Em đã bao giờ nghĩ đến việc lật lại bản án cho mình chưa?"

Lật lại bản án, cô không phải không nghĩ đến, nhưng sau này vẫn bỏ cuộc. Bởi vì cô ở trong tù gặp được một cô gái trẻ, cô ấy luôn khóc lóc kể rằng bản thân mình bị oan, người nhà thay cô kháng án, đệ đơn lên tòa án cấp trên, không tiếc phải táng gia bại sản, nhưng kết quả là bản án vẫn bị giữ nguyên.

Mộc Mộc lắc đầu. "Lật lại bản án so với lên trời còn khó hơn, em không nghĩ đến."

"Anh có thể giúp em."

"Em kháng án thành công thì thế nào? Không phải sẽ lại mắc tội cản trở người thi hành công vụ? Sự việc đã qua lâu như vậy, em cũng đã sớm thừa nhận sự thật này."

"Tội giết người và tội cản trở người thi hành công vụ, bản chất khác nhau."

Mộc Mộc giật mình, tiếp tục lắc đầu.

"Chẳng lẽ, em không nghĩ lấy lại sự trong sạch cho ba mình?"

"Nghĩ. Nhưng là vạn nhất Kiều Nghi Kiệt chịu liên lụy, bị thu hồi giấy phép hành nghề, em càng áy náy. Còn anh nữa, em không muốn anh cũng liên lụy vào."

Hắn không nói thêm gì.

Mộc Mộc lại thay đổi đề tài, bắt đầu nói về bạn bè của hai người. Hắn quen rất nhiều người, nhưng bạn bè thật sự cũng không nhiều lắm, bạn tốt nhất của hắn là một nhà khoa học chuyên nghiên cứu thiết bị tàu con thoi và phi thuyền vũ trụ.

Cô cũng kể cho hắn chuyện ở ban nhạc, chuyện Bạch Lộ yêu Cốc Vũ, kể sự nhẫn nhịn và đau khổ của cô ấy như thế nào.

Hắn nghe xong, nói hắn rất khâm phục Bạch Lộ, mỗi ngày chứng kiến người mình yêu thân mật với người bạn thân nhất của mình, còn phải tỏ thái độ như không để ý, chuyện này không phải ai cũng có thể làm được...

Mộc Mộc cúi đầu vuốt những nếp nhăn trên chân, một chút một chút.

Hắn xoay mặt nhìn phía ngoài cửa sổ.

Nơi đất trời gặp nhau hiện lên sắc cam, đêm đen dần dần biến thành màu thâm nhạt, càng ngày càng rõ, cuối cùng biến thành màu xanh da trời...

Cô nói: "Nhưng mà, dù đau khổ cũng có người tình nguyện."

Hắn nói: "Anh biết!"

Dù đau khổ có người tình nguyện, người này cũng không nên là Trác Siêu Nhiên.

Là người đứng giữa hai người bọn họ, cũng là người chịu hậu quả mà hai người bọn họ gây ra.

Ánh mặt trời dần dần bao phủ thành phố, Mộc Mộc hơi ừ ừ, cơ thể lúc nào chẳng hay tìm kiếm một vị trí thoải mái trong vòng tay ấm áp bên cạnh.

Thế giới chưa bao giờ yên bình như vậy, ngoài tiếng hít thở và nhịp tim hắn, cái gì cũng không cần nghe.

Cô rất muốn ngủ thế này, không bao giờ tỉnh lại, không cần nhớ đến những người mà cô có lỗi.

...

"Mộc Mộc", hắn quỳn luyến nắm lấy bàn tay cô, "Sau bảy ngày này, em sẽ rời khỏi thành phố S?"

"..."

Cô thừa nhận.

"Em không thể nói cho anh em muốn đi nơi nào sao?"

Nói cho hắn, cô có đi hay không còn có gì khác nhau? "Anh phạm quy, vấn đề này... đề cập đến quan hệ giữa chúng ta."

"Em đi nơi nào là tự do của em, không hề có quan hệ gì đến anh."

"Anh sẽ không tìm em chứ?"

"Anh tìm em là tự do của anh, với em cũng không hề có quan hệ gì."

"A?" Đại khái cô rất mệt, đầu óc cũng không vòng vo được. Bị sự logic này làm cho mê muội, không rõ rốt cuộc có quan hệ hay không quan hệ thế nào.

Vì thế, cô lắc đầu, từ chối trả lời: "Chuyện này em không trả lời được, anh nói một yêu cầu đi, dù việc gì em cũng làm cho anh."

Hắn cười, nụ cười lộ ra mấy phần gian tà, "Sinh cho anh một đứa con đi, tốt nhất là con gái, anh sẽ nói với nó cha nó là ai."

Mộc Mộc sững sốt hồi lâu, đầu óc mụ mị rốt cuộc được khơi thông, bưng bình cảm lấy gối, ném về phía con người cô yêu đến cốt tủy cũng hận đến cốt tủy kia.

"Trác Siêu Việt, anh tồi lắm! Anh có ý!"

"Anh đã sớm nghĩ đến, nhưng em cũng nửa đêm không ngủ được đột nhiên gợi ý anh đấy thôi..." Hắn luôn khẩu thị tâm phi, thế nhưng phá lệ thành khẩn trả lời vấn đề của cô, "Thì ra, em dự trù đặt bẫy, chờ anh nhảy vào trong!"

"Nếu anh cho rằng như vậy, em cũng không còn gì để nói..."

Hắn cười bắt lấy gối, kéo nhẹ, Mộc Mộc mất trọng tâm, cả người ngã nhào vào lòng hắn, bị hắn quay người, nhanh chóng đặt xuống dưới.

Hắn giúp cô vuốt lại làn tóc rối, đầu ngón tay khẽ nâng mặt cô, "Anh thật sự hy vọng có một đứa con gái, giống em."

"Vợ anh sau này sẽ không hy vọng."

"..."

"Siêu Việt, tìm một cô gái thực sự yêu anh đi." Cô đưa tay, cẩn thận chạm đến bờ môi, những góc cạnh anh tuấn trên khuôn mặt hắn, còn có đôi lông mày... Lúc này đây, cô không chỉ nhớ kĩ khuôn mặt hắn, còn nhớ kỹ ánh mắt hắn, mùi hương hắn.

Cho dù nhắm mắt lại, cô cũng không một lần nữa nhận sai.

"Em không thích hợp với anh, ngay cả bản thân em cũng không biết cách quý trọng, làm sao có thể yêu người khác?"

Ánh mắt Trác Siêu Việt đột nhiên trầm xuống, sắc mặt trở nên rất kém...

"Anh làm sao vậy?" Cô hỏi.

"Mẹ anh tìm em?"

"..."

Mộc Mộc nghẹn lời, không biết phải nói thế nào.

"Bà ấy bảo em phải rời khỏi anh? Có phải bà ấy uy hiếp em hay không?" Giọng nói Trác Siêu Việt càng ngày càng tức giận, sau đó cầm lấy điện thoại, chuẩn bị bấm số.

Mộc Mộc vội vàng giữ lấy di động của hắn, "Bà ấy không ép em, bà ấy chỉ nói một số việc em nên biết. Anh và Siêu Nhiên từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có cùng cha mẹ, còn cùng bạn bè, anh không quan tâm đến người khác đánh giá anh, còn Siêu Nhiên thì sao? Mọi người sẽ nói gì về anh ấy? Chẳng lẽ anh thật sự hy vọng để tác thành cho chúng ta, anh ấy vĩnh viễn phải tránh ở nơi biên cương hoang tàn vắng vẻ?"

"..."

"Khi em vừa qua lại với Siêu Nhiên, anh ấy từng nói: Hai người cho đến bây giờ chưa từng tranh giành thứ gì, cho dù anh ấy và anh yêu cùng một người phụ nữ, nhất định hai người sẽ đều bỏ cuộc... Ý của anh ấy, hẳn là anh hiểu."

Trác Siêu Việt không nói gì nữa, đưa tay ôm cô vào ngực. "Nếu em quyết định, anh sẽ tôn trọng."

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu vào, nhưng cô rất lạnh, kéo cao chăn, dù thế nào vẫn lạnh thấu xương.

"Không còn sớm, chúng ta ngủ đi." Hắn nói.

Cô nhắm mắt lại, tựa vào ngực hắn, bị hơi thở nam tính vây quanh, không biết lúc nào, ý thức mơ hồ dần.

Khi nửa mơ nửa tỉnh, hắn dịu dàng vuốt ve những nốt xanh tím trên người, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, nói, "Xin lỗi, nhất định anh đã làm đau em..."

Hắn vuốt ve làn người cô ngứa ngáy, cô cầm lấy tay hắn, "Không đau, một chút cũng không đau."

"Mộc Mộc..."

"Em mệt, ngủ đi."

Thực ra, mặc dù là thuần túy cùng Trác Siêu Việt ngủ, cũng là chuyện rất mất sức.

Nhiều năm như vậy trôi qua, tư thế ngủ của người này vẫn không có chút tiến bộ, làm cho người ta không dám khen tặng. Tay tham lam đặt trên ngực cô, cặp chân dài cũng quấn quýt lấy chân cô... Làm cho Mộc Mộc vài lần không thở được mà tỉnh lại.

Cô vất vả đẩy tay hắn ra, cố gắng hít thở, hắn lại đổi tư thế, hơn nửa sức nặng đều đặt trên ngực cô.

Cố gắng vài lần, cô thật không còn sức, trong sự chiếm hữu cường ngạnh của hắn nặng nề ngủ.

Cũng không biết ngủ đến mấy giờ, cô đang đắm chìm trong giấc mơ ngọt ngào, cơ thể lại bắt đầu dậy lên một nhiệt độ quen thuộc, sự cọ sát những nơi mẫn cảm làm cho cả người ngứa ngáy.

Cô rên rỉ một tiếng, mơ mơ màng màng dụi mắt, ngoài ý muốn nhìn thấy một người đàn ông ở phía trên mình, tay và môi không hề cố kỵ chạy dọc.

"A!" Cô tỉnh ngủ, mở to hai mắt nhìn xung quanh, phòng ngủ xa hoa rõ rệt cuộc làm cho cô nhớ ra bản thân mình đang ở nơi nào, nhẹ thở phào một tiếng.

Người đàn ông dành chút thời gian, chào cô một tiếng, giọng nói trầm thấp mà rõ ràng, "Rốt cuộc em cũng tỉnh!"

Nếu cô đoán không sai, ý của hắn là - Hắn khởi động đã lâu rồi.

Sau đó, không đợi cô trả lời, tiếp tục vui đùa nhám nháp.

...

Thời gian giữa trưa, ánh nắng ngoài cánh cửa thủy tinh như thiêu đốt, sự khoái cảm ở bên trong còn mãnh liệt hơn nhiều, hai tay cô chống xuống giường, khẽ rướn mình đón nhận nụ hôn của hắn.

Cùng với những chiếc hôn nồng nhiệt, hắn kéo chăn, phủ lấy hai người.

Dưới chiếc chăn gấm trắng, hai cơ thể triển miên dầy dụa không dứt.

Tiếng cười trầm thấp cũng những âm thanh ám muội thỉnh thoảng từ trong chăn truyền ra...

Tại thành phố không thuộc về bọn họ này, những xa hoa phù phiếm đều dần dần trôi xa, thế giới chỉ còn lại hai người, thời gian cũng như dừng lại, đưa những đề mê của bọn họ trở thành vô tận.

Không phải mỗi tình yêu đều có một kết thúc tốt đẹp, yêu nhau, có được nhau, để cho ký ức lưu lại những thời khắc đẹp nhất, đó cũng là một loại hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Trong hành lang khách sạn, Tần Ngôn đứng trước cửa phòng Trác Siêu Việt, nghe di động lặp lại trả lời: "Xin lỗi, số máy quý khách đang gọi hiện đang tắt máy hoặc ngoài vùng phủ sóng..."

Aiz! Tần Ngôn không hiểu nên dùng lời nào để hình dung sự khâm phục của cô đối với vị Tô tiểu thư kia. Quả là hồng nhan họa thủy, rõ ràng có một buổi đàm phán vô cùng quan trọng đối với công ty, nhưng tổng giám đốc của chúng ta lại cố tình không làm việc đoàng hoàng, đến gặp mặt cũng không có cửa.

Mà không gặp mặt thì cũng không nói làm gì, nhưng hắn ngày hôm qua vì kịp chuyến bay, đã lùi cuộc đàm phán chậm lại hai giờ, ai ngờ cuối cùng lại đổi sáng tối mới bay. Chờ đến khi hắn quay lại quyết định lấy đại cục làm trọng, đến nơi đàm phán, thì khách hàng đã phẩy tay áo bỏ đi... Hôm nay, quản lý Vương lại một lần nữa mời về mấy vị khách này, kết quả hắn lại mất tích, ngay cả điện thoại cũng không nhắc máy.

Tần Ngôn tự nhận thời gian mình đi theo Trác Siêu Việt không ngắn, thường xuyên nhìn thấy hắn trước khi đàm phán suốt đêm không ngủ, nắm bắt cận kề hoàn cảnh và ưu thế của đối phương, rất biết người biết ta. Mà tình huống này, cho đến bây giờ cô còn chưa gặp, thật không biết xử lý thế nào.

Quản lý Vương lại gọi điện đến, giọng gấp gáp đến độ như lửa đuổi sau lưng, hỏi cô tình hình thế nào, tổng giám đốc rút cuộc là có ý gì. Vừa nghe cô nói không biết, tức giận đến nổi lập tức quăng vỡ điện thoại.

Cũng khó trách quản lý Vương sốt ruột, ông ta nói cạn nước bọt, khúm núm xuống nước, khách hàng mới cho thêm mười mã hàng.

Tuy rằng con số này cách con số mà Trác Siêu Việt dự trù còn kém mười mã nữa, nhưng lợi nhuận cũng tương đối khả quan, cơ hội tốt khó có được. Hơn nữa, ngoài khách hàng lần này, các công ty trong nước khác không có nhu cầu lớn đến thế, nếu cuộc làm ăn lần này không thành, hàng của bọn họ có khả năng bị tồn lại trong kho vô kỳ hạn.

Quản lý Vương vội vã xin chỉ thị của tổng giám đốc là muốn rèn sắt khi còn nóng, lập tức ký luôn hợp đồng, sợ khách hàng đổi ý. Ai ngờ tổng giám đốc của chúng ta trầm mê trong sắc đẹp, đem điện thoại tắt, trên cửa phòng khách sạn cũng đeo bảng “Xin chờ làm phiền”, có khác gì hình tượng một tên hôn quân ham tửu sắc?

Phân vân một hồi, Tần Ngôn vì không muốn làm cho công ty mà bọn họ vất vả thành lập bị tan tành trong tay một người phụ nữ, mạo hiểm xông vào chiến trường bom đạn, lấy hết tinh thần ấn chuông cửa, đợi một phút đồng hồ không nghe thấy có động tĩnh gì, lại tiếp tục ấn thêm vài lần.

Tiếng chuông cửa dồn dập không chịu dừng rốt cuộc có hiệu quả, bên trong vang lên tiếng bước chân, Tần Ngôn vội vàng lui về phía sau vài bước, nhìn cửa phòng bị đẩy ra, vị tổng giám đốc quần áo không chỉnh tề đứng ở cửa, im lặng trừng mắt nhìn cô.

“...”

Trong lúc nhất thời, cô đã quên phải nói gì.

Đi theo Trác Siêu Việt vèn vèn ba năm, cái mặt đồ tìm run khi mới gặp đã bị thời gian bào mòn thành bình tĩnh, cô cho rằng bản thân mình đã miễn dịch đối với diện mạo của vị tổng giám đốc này, mà chỉ thuần túy tán dương nhân cách của hắn. Nhưng mà, khi nhìn thấy cơ thể trắng kiện của Trác Siêu Việt trong chiếc áo choàng bông nhẹ, trên ngực còn nhột nhột dấu răng, vẫn không khỏi đầu vác mắt hoa...

“Chuyện gì?” Giọng hắn cũng không tức giận, chỉ là có chút vội vàng.

“Quản lý Vương gọi điện đến, nói khách hàng nhiều nhất chỉ lấy thêm mười mã, ông ấy muốn xin ý kiến của ngài.”

Trác Siêu Việt suy nghĩ một lát, giọng cương quyết, “Phải tăng thêm ít nhất năm mã. Cô chuyển lời tôi với quản lý Vương: Loại hàng này chỉ chúng ta mới có, nếu bọn họ không cần, chúng ta trực tiếp tìm xưởng gia công thành thành phẩm tung ra thị trường.”

“Áy...” Kinh ngạc một lát, Tần Ngôn lập tức hiểu ra, Trác Siêu Việt là có ý nhắc nhở bọn họ, trong tay bọn họ không có nguyên liệu, nếu không có được đơn hàng này, thì nhất định là nguy cơ bị người khác chiếm mất thị trường. Mà sự phớt lờ này của Trác Siêu Việt, không hề có thái độ thành ý, cũng nhất định là đã nắm chắc được mấu chốt của đối phương.

“Nhưng mà...” Giá mà công ty mình đưa ra có vẻ hơi cao.

“Tiện thì nói với bọn họ, cái gì tôi có thể thiếu, nhưng sẽ không thiếu vốn lưu động, nếu lần sau gọi điện hỏi ý kiến tôi lần nữa, chắc chắn sẽ tăng lên năm mã.”

Đối mặt với khí thế bức người này của Trác Siêu Việt, sự lo lắng của Tần Ngôn lập tức bị trấn áp, “Tôi hiểu rồi.”

Tần Ngôn vừa định gọi điện thoại, tổng giám đốc của chúng ta lại bắt đầu không làm việc đoàng hoàng, “Đi xuống nói với khách sạn, đưa bánh ngọt sinh nhật và rượu vang đỏ lên, còn nữa, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được đến quấy rầy rồi, mọi người tự nghĩ biện pháp giải quyết.”

“Vâng.”

“Buổi trưa tôi có hẹn ăn cơm, nhớ đặt chỗ trước.”

“Vâng.”

...

Tần Ngôn gọi điện lại cho quản lý Vương, đem những lời của Trác Siêu Việt tường thuật lại rõ ràng, quản lý Vương cũng đã rõ ý của tổng giám đốc, rèn lên thành tiếng.

Qua khe cửa cách âm cực kỳ hiệu quả truyền đến một giọng nữ hết sức sợ hãi kêu lên. “A!”

Tần Ngôn ngẩn ngơ, bỗng nhiên nghĩ đến cô có cần gọi điện cho Chu Tịch, nói cho cô gái cao ngạo không ai bì kịp kia chuyện hôm nay cô mắt nhìn tai nghe hay không...

Tiện thể nói cho cô ta, tình huống sinh lý của Trác Siêu Việt bình thường, hơn nữa, cực kỳ bình thường!

Sát vách tường trong phòng tắm, Mộc Mộc ngồi dưới đất, một tay ôm đầu gối, một tay vịn vách tường đứng dậy. Đại khái là nằm lâu trong bồn tắm lớn, đột ngột đứng lên, máu không kịp lên não, trước mặt bỗng nhiên tối sầm rồi ngã xuống.

Cửa phòng tắm tức tốc bị đẩy ra, Trác Siêu Việt chạy vào, nửa quỳ trên mặt đất đỡ cô dựa vào đầu gối, thấy trên chân cô nổi lên một mảng tím bầm.

Hắn thở dài, kiểm tra lại những nơi khác trên người, chắc chắn không xước xát gì mới an tâm.

“Còn nói có thể tự chăm sóc bản thân mình, anh mới đi ra ngoài nói với người ta mấy câu, em đã thành như vậy!”

“Em...”

Trác Siêu Việt không cho cô cơ hội giải thích, dùng khăn bọc lấy cô, ôm ra khỏi phòng tắm.

Gọi điện thoại nhờ nhân viên khách sạn đưa đến ít thuốc bôi, hắn nhẹ nhàng thoa lên đầu gối cô, chậm rãi tán đều. Mộc Mộc nhắm mắt lại, tựa vào vai hắn, da thịt ở trong lòng bàn tay hắn bị xoa đến nóng lên...

Đầu óc cô dường như mù mịt, khẽ kéo vạt áo sơ mi, ở trên ngực hắn viết xuống sáu chữ: Anh đối với em thật tốt!

Tay hắn xoa đầu gối cô dừng lại một chút, lại tiếp tục.

Cô lại viết: “Một cô gái như em, không có gì tốt, vì sao anh lại tốt với em như vậy?”

Trác Siêu Việt nhìn cô, cười nói: “Bởi vì em chẳng có gì tốt, nếu anh không tốt với em, thì cả thế giới này chẳng ai tốt với em hết.”

Cô không nín được, bật cười, “Anh thật vĩ đại.”

“Bây giờ em mới biết? Anh cứ tưởng từ lúc anh hiến thân cho em, em đã biết rồi.”

Thoa xong đầu gối, hắn phát hiện thuốc này công hiệu không tồi, thuận tiện bôi lên những vết thâm tím khác trên người cô, chậm rãi xoa.

Chuông cửa lại vang, nhân viên phục vụ đẩy vào một chiếc bánh sinh nhật ba tầng phủ kín hoa hồng tím bơ, bên cạnh bánh ngọt còn có một chai vang rất lớn.

Ánh nến trên mặt bánh lung linh rơi vào mắt cô, làm mắt cô dần dần đỏ ửng.

“Vì sao chọn bánh ngọt lớn như vậy?”

“Khách sạn tặng miễn phí, đương nhiên anh phải chọn cái lớn nhất, đắt nhất.”

Mộc Mộc cười lắc đầu, trước kia không hiểu được lòng Trác Siêu Việt, luôn bị hắn khẩu thị tâm phi làm cho tan nát cõi lòng. Bây giờ ngẫm lại, cô thật ngốc. Trác Siêu Việt không phải là thâm sâu gì, chỉ là lòng tự trọng đàn ông của hắn rất lớn, trong lòng rõ ràng là muốn cái này, ngoài miệng lại một mực nói không, còn làm bộ những chẳng thèm quan tâm đến.

Muốn biết trong lòng hắn nghĩ thế nào, chỉ cần đem lời hắn nói suy diễn ngược lại là có thể hiểu được.

“Bởi vì em chẳng có gì tốt, nếu anh không tốt với em, thì cả thế giới này chẳng ai tốt với em hết.” – Thực ra hắn muốn nói, bởi vì anh muốn tốt với em.

“Khách sạn tặng miễn phí, đương nhiên anh phải chọn cái lớn nhất, đắt nhất.” – Thực ra hắn muốn nói, bởi vì tặng cho em, đương nhiên anh sẽ chọn chiếc lớn nhất, đắt nhất.

Đàn ông như vậy, thật vừa đáng giận, vừa đáng yêu!

...

Thu lại nụ cười ngọt ngào nơi khóe miệng, Mộc Mộc yên lặng tâm niệm một nguyện vọng trong lòng, một hơi thổi tắt nến.

“Em ước điều gì?” Hắn truy vấn, thấy cô không chịu nói, hắn ra giọng uy hiếp: “Nhanh chút, nếu không anh dựng hình.”

Cô chạy khỏi sofa, chuẩn bị đào tẩu.

Trác Siêu Việt ôm lấy cô, đem nhốt ở chỗ tay vịn, bên môi hiện ra ý cười thâm trầm đáng sợ, “Trước kia anh xem một bộ phim điện ảnh Nhật Bản, người Nhật có một phương pháp bức cung, hiệu quả rất tốt, chính là đem bơ phết lên người phụ nữ, sau đó đàn ông đến nhắm nháp... Hoặc là đem đồ rượu mạnh lên...”

Hắn mỉm cười liếc mắt đến nơi mình ám chỉ, “Em yên tâm, rượu vang cũng rất nhẹ, không làm cho em đau, nhưng tuyệt đối sẽ rất khó chịu đấy...”

“...”

Toàn thân Mộc Mộc như nhũn ra, không thể chịu đựng được, “... Anh xem phim gì của Nhật Bản?”

“A...” Người này suy nghĩ một chút, “Chính là loại phim nổi tiếng nhất của Nhật Bản đó.”

“...”

Cô biết là gì rồi.

Hắn càng cười ám muội hơn. “Em nói xem ba tầng bơ và một chai rượu này có đủ cho em hay không?”

“Em hàng...” Cô thành khẩn giờ tay.

Người nào đó mặt bất mãn, “Em có thể gan dạ hơn một chút không hả?”

“Không thể!” Cô khẩn thiết lắc đầu nhìn hắn, “Anh cho em đầu hàng đi mà, em xin anh!”

“Được rồi, nếu em muốn nói cho anh, anh cũng không còn cách nào cả.”

Mộc Mộc không nói được gì, đây là cái loại đàn ông gì vậy?

...

Sau buổi trưa đẹp nhất trong kí ức.

Cô rót hai ly rượu vang, cầm một ly nhấp một ngụm.

Chất lỏng chậm chậm chảy qua yết hầu, trong cay đắng nhận ra vài tia thơm ngọt, cô chậm rãi hiểu ra, chậm rãi mở miệng.

“Em hy vọng anh tìm được một người phụ nữ yêu mình, thấy anh ở quán bar vì tâm tình không tốt mà hàng đêm uống rượu mua vui, cô ấy sẽ đi đến bên cạnh, nói với anh: “Chúng ta còn trẻ, một giấc mộng tan biến, chúng ta còn những giấc mộng kế tiếp, em sẽ cùng anh theo đuổi giấc mộng kế tiếp đó, được không?”, mà không phải giống như em, ngồi trong góc tối, vụng trộm ngắm anh uống mấy bình rượu... Nếu anh kéo tay cô ấy, nói với cô ấy rằng, “Làm bạn gái anh nhé.” Cô ấy sẽ cười mà nhào vào lòng anh, nói với anh: “Một lời đã định, bốn ngựa khó đuổi kịp, không cho anh đổi ý.” Mà không giống như em, dùng hết sức thoát khỏi tay anh, tránh ở chỗ rẽ hành lang, khóc vụng... Là người mà anh nguyện ý bội bạc vì cô ấy, muốn cho cô ấy một tình yêu chân thành tha thiết, cô ấy cũng có thể cho anh một lời hứa hẹn, “Trắc Siêu Việt, đời này em không phải anh không cưới”, mà không phải nói với anh “chúng ta dừng ở đây đi!””

Hắn yên lặng nghe, yên lặng cầm ly rượu, rượu vang sóng sánh tạo nên tầng tầng sóng.

“Em không hiểu được cách trân trọng bản thân mình, vì vậy yêu người mà em yêu, em làm không được...” Giọng nói cô càng ngày càng run, “Ồ trong lòng em, có những thứ so với yêu bản thân, yêu người mà em yêu quan trọng hơn, anh hiểu không?... Bây giờ, em cho anh một lời hứa, sau này sẽ có một cô gái khác sóng bước bên cạnh anh, anh nhớ lại, nói không chừng anh sẽ phát hiện thế giới này, so với em, những cô gái hiểu được trân trọng anh rất nhiều, rất nhiều...”

Hắn đột nhiên ôm cô vào ngực, cánh tay giống như gọng kìm làm cô hít thở không thông: “Tô Mộc Mộc, em đúng là loại phụ nữ không có trái tim, em muốn đi thì đi, anh sẽ không tiếp tục đợi em thêm bốn năm nữa.”

Cô cúi đầu, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống nơi hắn không nhìn thấy.

Lúc hắn buông ra, cô đã thay bằng khuôn mặt tươi cười, “Bơ nhìn qua hơi ngấy, không bằng em bôi nó trên người anh nếm thử, xem có còn ngấy hay không?”

“Bôi trên người anh?” Người nào đó thấy biểu tình cô đầy ẩn ý. “Em sẽ hối hận...”

“Á! Em nói nhưng chưa có làm...”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

“Á! Em nói nhưng chưa có làm...”

Sau đó Mộc Mộc mới phát hiện ra đề nghị của cô, hậu quả nghiêm trọng như thế nào...

Cô rất hối hận, hối hận không nên vì điều tiết không khí mà lựa chọn chuyển trọng tâm sang một đề tài nguy hiểm như vậy.

“Bây giờ hối hận?” Trác Siêu Việt cúi sát gần mặt Mộc Mộc, hứng trí của hắn đã bị khơi mào, há có thể dễ dàng buông tha, lát sau, hắn cậy mạnh đem Mộc Mộc đè xuống dưới, con ngươi sáng quắc phủ một tầng ám muội, “Quá muộn, bỗng nhiên anh phát hiện đề nghị này không tồi.”

Mộc Mộc xấu hổ liếm môi, ý đồ xoay chuyển hoàn cảnh xấu, hai tay chống đẩy trên người Trác Siêu Việt, “Bánh ngọt này nhìn qua thật ngon, chúng ta ngồi đây nếm thử xem.”

Cô dường như càng nói càng sai, người nào đó rõ ràng ý muốn nếm thử cô.

“Được, chúng ta từ từ nếm thử, tối nay còn rất dài...” Tiếng Trác Siêu Việt ám thị, càng nói càng làm tê lòng người.

Mộc Mộc quá sợ hãi, còn chưa kịp kháng nghị đã bị người nào đó đói khát cướp đi hô hấp.

Cho đến khi cô hít thở không thông, Trác Siêu Việt mới bằng lòng buông tha, cô vừa thở vừa chống đối, “Anh, Trác Siêu Việt anh hạ lưu, cầm thú...”

“Xem ra em còn chưa bị nếm đủ, còn có sức mắng người...” Trác Siêu Việt lại cướp lấy môi cô.

Mộc Mộc đầu óc lung tung lúc này mới nhớ tới, nếu có trách thì phải trách từ bốn năm trước rồi.

Một giờ sau, rốt cuộc Mộc Mộc đã lĩnh ngộ tại sao hắn phải cần đến một chiếc bánh ngọt ba tầng, vì bánh ngọt nhỏ, sẽ không đủ “ăn”...

Bởi vì ăn quá nhiều, cho nên mãi đến nhiều năm về sau, mỗi lần Mộc Mộc sinh nhật cũng không dám ăn lại bánh ngọt.

Ngẫu nhiên đi qua cửa hàng, thấy có bán bánh ngọt hoa hồng tím bơ, cô đều phải đỏ mặt trốn đi...

Hơn bảy giờ tối, Mộc Mộc mơ màng tỉnh dậy, nhập nhèm dờ mình trên sofa, tay sờ sờ bên người, thấy trống rỗng, người kia sớm đã không còn bóng dáng.

Mộc Mộc dụi dụi mắt nhìn xung quanh, không thấy Trác Siêu Việt đâu, cô nhớ trước khi ngủ mình gối đầu trên đùi Trác Siêu Việt, nói chuyện, xem ti vi, bộ phim hài rất nhanh làm cho cô mệt mỏi, vì vậy cô lui vào trong lòng hắn, tìm một vị trí thoải mái đi tìm ông nội Chu Công nói chuyện phiếm.

...

Cô cho rằng hắn sẽ không đi đâu, bây giờ lại không nhìn thấy bóng dáng.

Cô xốc chăn trên người, đang chuẩn bị đi tìm.

Tần Ngôn ý nhị coi như cái gì cũng không thấy, cô ta mỉm cười đưa đến một chiếc hộp gấm, nhẹ nhàng đặt bên cạnh Mộc Mộc, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước, “Trác tiên sinh đêm nay có một bữa tiệc quan trọng, lúc đi đến đó không nhớ gọi cô dậy, nói chờ khi cô tỉnh, tôi sẽ đưa cô đến. Đây là quần áo ngài ấy chọn cho cô. Còn có...”

Tần Ngôn lại chỉ phía bàn ăn, giọng nói nhẹ thêm vài phần, “Ngài ấy nói tối nay cô không tránh được phải uống rượu, cố ý bảo tôi chuẩn bị một ít đồ ăn, bảo cô nhất định phải ăn một chút trước khi đi.” Lòng Mộc Mộc khẽ run lên, ngón tay chậm rãi mở chiếc hộp, đúng là một bộ lễ phục tinh tế, dường như được lựa chọn rất kỹ, chiếc váy màu trắng thanh khiết đầy nữ cảm, thiết kế cao nhã, cùng với chiếc váy tực tắn cô mua ngày hôm qua thật không có cách nào so sánh nổi, đây mới được gọi là thượng thức.

Dưới chiếc váy màu trắng có có chiếc áo khoác nhẹ màu tím nhạt.

Ngón tay Mộc Mộc khẽ vuốt nền áo, cảm xúc mềm mại làm cho cô nhớ tới một người khác – Trác Siêu Nhiên.

Nhớ tới anh, lại nghĩ đến bóng dáng lần cuối cùng anh rời đi, trái tim Mộc Mộc khẽ đau đớn.

Không biết bây giờ anh có tốt không? Anh còn hận bọn họ hay không? Nếu anh biết cô sẽ rời khỏi Trác Siêu Việt, có phải có thể tha thứ cho bọn họ?

Tâm trạng cô không yên ăn, chút đồ ăn, rửa mặt, chải đầu qua loa, Mộc Mộc theo Tần Ngôn rời khỏi khách sạn.

Xuyên qua hơn nửa thành phố, Tần Ngôn đưa cô đi vào hội quán nổi danh nhất thành phố X, phong cách trang hoàng lộng lẫy cho thấy đây là nơi của lớp người nào có thể ra vào.

Nhân viên phục vụ ở trước một gian phòng nhanh nhẹn mở cửa, “Mời vào.”

“Cảm ơn!” Mộc Mộc cúi đầu nhìn vậy, vuốt vuốt mái tóc dài, chắc chắn không bị rối mới cất bước đi vào.

Buổi tiệc này không giống như cô dự tính, ánh đèn đàm đàm chiếu sáng căn phòng cùng tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng, vài người đàn ông trẻ tuổi không ngồi ăn trước bàn tròn mà giống như những bữa tiệc kiểu châu Âu, tốp năm tốp ba ngồi trên ghế sofa, uống rượu, tán gẫu rất thoải mái.

Đương nhiên, bên cạnh bọn họ còn có rất nhiều người đẹp làm bạn, cùng bọn họ nâng cốc, ôm trái ả phải, cười duyên thành tiếng không ngừng.

Thế giới này chính là không công bằng như vậy, có người sống ở thiên đường, cũng có người sống ở địa ngục!

Nhưng thế giới này cũng lại rất công bằng, có người sống ở thiên đường cũng không hạnh phúc, có người sống ở địa ngục nhưng lại vui vẻ khôn cùng!

Trác Siêu Việt ngồi ở góc khuất, mày nhíu lại, một người đẹp về mặt xuân tình ngồi bên cạnh, tay cầm ly rượu đưa đến bên môi, tay kia lại nhẹ nhàng ve vuốt trên tay hắn.

Trác Siêu Việt nhận lấy ly rượu của cô ta, ngẩng đầu lên uống.

Mộc Mộc đứng tại chỗ, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đứng yên rất lâu mới nở nụ cười điềm mỉm, “Xin lỗi, tôi tới muộn.”

Trác Siêu Việt thấy cô, nụ cười làm lông mày hắn dần ra.

“Đến rồi?” Hắn đứng dậy đi đến, cánh tay ôm lấy vai cô, không e dè in lại một dấu hôn trên gò má.

Dường như tuyên cáo với mọi người cô là của hắn.

“Tình ngủ chưa?” Giọng nói hắn không lớn, nhưng đủ để toàn bộ những người trong phòng nghe thấy.

“A, ngủ đến bây giờ? Không phải hai người tối hôm qua trần trọc suốt một đêm?” Một giọng nói ngả ngón vang lên, Mộc Mộc theo giọng nói nhìn qua, thì ra là người đàn ông tối hôm đó cô nhìn thấy.

Vài cô gái che miệng cười, cười đến khi Mộc Mộc thấy không được tự nhiên, đỏ mặt kéo kéo Trác Siêu Việt, vốn tưởng rằng hắn sẽ giải vây cho mình, không nghĩ tới Trác Siêu Việt lại trả về một nụ cười dương dương tự đắc.

“Nhị thiếu, cô ấy là ai vậy?” Có người hỏi.

“Lại là cấp dưới của cậu?”

“Việc này,” Trác Siêu Việt cúi đầu nhìn cô, “Không tiện nói ra... Tạm thời là bạn gái của tôi.”

Mộc Mộc cười khỏ, tạm thời! Từ này dùng mới hay làm sao.

“Bởi vì...” Trác Siêu Việt giọng nói tiếc nuối bổ sung thêm một câu, “Cô ấy chỉ chịu làm bạn gái của tôi trong một tuần.”

Mọi người, hoặc cho là hắn nói đùa, hoặc là cảm thấy tình nhân một tuần không có gì đáng ngạc nhiên, nên cũng không ai truy vấn. Chỉ có một người trong đó, suy nghĩ sâu xa những lời này của Trác Siêu Việt.

Trác Siêu Việt giới thiệu tất cả những người trong phòng với cô, Mộc Mộc mới biết được người đàn ông đánh cược với Trác Siêu Việt tên là Lục Tường, thực ra lúc trước anh ta cũng đã tự giới thiệu, nhưng cô không để tâm nên không nhớ.

Giới thiệu xong, mọi người tiếp tục tán gẫu, những cô gái ngồi ở một bên vui chơi giải trí, đề tài luôn luôn xoay quanh đủ mọi loại hàng hiệu. Vấn đề chủ yếu của nam giới rộng hơn, khi thì chính trị, khi thì kinh tế, khi thì lại đề cập đến một số vấn đề về khẩu vị.

Trác Siêu Việt không nói nhiều, bởi vì phần lớn thời gian hắn đều cầm tay Mộc Mộc đặt trên người, vô tình cọ tới cọ lui.

Không biết uống đến mấy giờ, mọi người đều đã vài phần tây tây, lời nói cử chỉ ngày càng đi quá giới hạn. Trác Siêu Việt nghe một cú điện thoại, dường như rất quan trọng, hắn đi ra ngoài, rất lâu sau chưa thấy về.

Một người đàn ông thấy cô ngồi một mình, đến ngồi cạnh, đưa tay ôm lấy thắt lưng cô, “Em tên là gì?”

“...” Cô cúi đầu, gỡ tay anh ta khỏi hông mình.

“Tuần sau theo anh nhé?” Tay anh ta lại khoác lên vai cô, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới, lại như từ dưới nhìn lên như đang đánh giá một món hàng. Cô nắm thật chặt chiếc ly trong tay, cố gắng mới đề xuống được ý nghĩ hắt rượu vào mặt hắn.

“Xin lỗi, tôi muốn đi toilet.”

Ra khỏi phòng, Mộc Mộc rót cuộc thờ phào một hơi, ánh mắt nhìn xung quanh, cuối cùng xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy Trác Siêu Việt đứng bên ngoài, hai tay khoát lên rào chắn, nhìn xa xăm.

Mộc Mộc đi đến bên cửa sổ, ngồi trên ghế nghỉ.

Một ly nước đặt trước mặt cô, cô tưởng nhân viên phục vụ, nói một tiếng: “Cảm ơn!” Tiếp tục quan sát Trác Siêu Việt.

“Không cần khách khí.” Là một giọng đàn ông trầm thấp.

Mộc Mộc đột nhiên ngừng đầu, thấy Lục Tường ngồi xuống sofa đối diện, mỉm cười nhìn khuôn mặt cô đang tái nhợt, “Đừng để ý, đàn ông uống nhiều đều như vậy, không làm chủ được mình.”

Cô cúi đầu cười yếu ớt, Trác Siêu Việt uống nhiều cũng vậy, không làm chủ được mình.

Lục Tường lại nói, “Nhưng nhị thiếu sẽ không, cho dù cậu ta uống bao nhiêu rượu cũng không bao giờ xằng bậy.”

“Hả? Thật không?”

Lục Tường cười gật đầu, “Chúng tôi thường cười cậu ta, nói kiếp trước nhất định cậu ta là hòa thượng?”

Hòa thượng?

Mộc Mộc nhớ tới những gì hôm nay Trác Siêu Việt làm với cô, không dám gật bừa.

Lục Tường dường như nhìn ra sự nghi ngờ của cô, “Đương nhiên, đối với cô, nhất định không thể, cô luôn là người tình trong mộng của cậu ta.”

Mộc Mộc nghiêm trọng nghi ngờ người đàn ông trước mắt này còn uống nhiều hơn người vừa rồi trong phòng kia, nói chuyện hoàn toàn không đáng tin.

“Cô không tin?” Lục Tường ngồi thẳng, thu hồi nụ cười trên mặt, trịnh trọng giải thích, “Là tôi nói thật. Trước kia cô ở Lạc Nhật đánh đàn, cậu ta là thánh giả trung thành của cô. Cậu ta nói tương lai nhất định cô có thể trở thành nhà soạn nhạc, còn nói tiếng đàn của cô không giống người thường, có hi vọng ái ố, cậu ta có thể nghe ra cô khi nào thì vui vẻ, khi nào thì buồn đau...”

Cô xoay mặt nhìn bóng dáng buồn bã ngoài cửa sổ, hai tay nắm chặt, móng tay khảm vào da thịt, không có chút cảm giác.

Lục thiếu tiếp tục nói, “Tôi khuyên cậu ấy rất nhiều lần: Cả đêm ngồi trong góc thưởng thức thứ nghệ thuật hư vô mờ mịt, không bằng nắm chắc thời cơ đưa người về nhà, hưởng thụ cái hiện thực tốt đẹp thì hơn.”

“Nhưng cậu ta nói, cô sẽ không theo đàn ông, bởi vì cô tới là để đánh đàn... Cậu ta tôn trọng cô, tựa như tôn trọng một kiệt tác nghệ thuật.”

Hắn tôn trọng cô? Là cô trách lầm hắn? Mộc Mộc không nhịn được hỏi: “Nếu chỉ muốn nghe tôi đánh đàn, vậy hai người vì sao đem tôi ra cá cược?”

“Bởi vì tôi rồi việc.” Lục Tường tự giễu cười, “Tôi muốn cho cậu ta biết: Phụ nữ đều giống nhau, hoa tươi, nhẫn kim cương, xe hơi, nhà đẹp, không có người phụ nữ nào có thể kháng cự được, cậu ta lại một mực tin rằng cô không giống những người phụ nữ khác. Ở trong mắt cậu ta, cô giống như một cây đàn dương cầm, chỉ có thể ngắm từ xa... Sở dĩ tôi cá cược với cậu ta, cá tôi nhất định có thể dồn gục cô. Cậu ta đồng ý cá cược với tôi, nhưng điều kiện tiên quyết là mặc kệ ai thua ai thắng, tôi cũng không được làm gì cô... Đương nhiên tôi sẽ chẳng làm gì cô, bởi dù sao đi nữa, cô cũng là người tình trong mộng của cậu ấy.”

Sau đó, cô rời khỏi Lạc Nhật, cậu ta chạy tới tìm tôi, hỏi xem tôi có biết cô tên là gì hay không? Lúc tôi và cô nói chuyện, cô đã nói với tôi những gì? Có đề cập đến địa chỉ nhà cô không? Lúc đó tôi không chút nể nang nào mà cười cậu ta, “Thích người ta thì không theo đuổi, bây giờ người ta đi rồi, cậu mới hối hận cũng đã muộn!”

Cậu ta nói với tôi rằng mình đã đuổi theo, hỏi tên cô là gì nhưng cô không nói, hỏi nhà cô ở đâu cô cũng không trả lời, hỏi cô làm bạn gái, kết quả, cô cũng bỏ đi...”

Trác Siêu Việt ngoài cửa sổ vô tình quay đầu, thấy bọn họ ngồi bên cửa sổ nói chuyện, lập tức xoay người đi vào.

Lục Tường đứng dậy đi ra, trước khi đi còn nói: “Chỉ làm bạn gái cậu ta một tuần, như vậy tàn nhẫn với cậu ta quá, so với một ngày cũng không làm, còn tàn nhẫn hơn!”

...

Lục Tường vừa đi khỏi, Trác Siêu Việt lại ngồi xuống vị trí đối diện. “Cậu ta nói gì với em?”

Cô hỏi lại: “Là Siêu Nhiên gọi tới?”

Một cuộc điện thoại có thể làm tâm trạng Trác Siêu Việt âm trầm đi như vậy, ngoài Trác Siêu Nhiên không có ai.

“Ừm.” Hắn không phủ nhận, “Anh ấy nói tổng bộ đã đồng ý với yêu cầu của anh ấy, tháng sau xuất phát.”

“Cái gì? Tại sao anh không giữ anh ấy lại?”

Trác Siêu Việt buồn bã lắc đầu, “Nếu là trước đây, ý kiến của anh có lẽ anh ấy còn để tâm một chút. Bây giờ, bất cứ chuyện gì anh ấy đã quyết định, không ai có thể thay đổi được.”

Tay cô vòng qua bàn, đặt lên mu bàn tay hắn, “Cho dù thế nào, hai người cũng là anh em ruột, nếu không có em ở giữa, anh ấy sẽ nhanh chóng hiểu ra thôi.”

Hắn nắm lấy bàn tay cô thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Hắn giữ lấy tay cô, nắm trong lòng bàn tay.

Khớp xương cứng nhắc đan vào nhau, đau đớn theo dây thần kinh truyền khắp toàn thân.

“Đi thôi.” Trác Siêu Việt buông lỏng tay ra, âm thanh đủ thấp dường như cô không nghe rõ, “Em đi đi, hãy tìm một người không mâu thuẫn, một người đàn ông có thể toàn tâm toàn ý yêu em.”

Rốt cuộc hắn buông tay, cô đạt được mục đích, cô cho rằng mình có thể cười nói với hắn: “Cảm ơn anh.”, nhưng cô không làm được, cô cười không nổi, cả người như không còn sức chống đỡ, muốn ngã quỵ xuống.

Hắn nói: “Hãy chăm sóc bản thân cho tốt, đừng cho rằng việc gì mình cũng có thể chịu đựng được, em không hề kiên cường như bản thân mình nghĩ đâu.”

Mộc Mộc cố gắng hít vào, giống như không khí xung quanh đột nhiên biến mất, lại giống như toàn bộ sức lực trong cơ thể bị suy kiệt, cho dù cố hít thở thế nào, vẫn không thể bình ổn lại được.

Hắn không nhìn cô thêm một lần, đứng lên, vòng qua ghế.

Trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, phản xạ có điều kiện bật dậy, giữ chặt lấy hắn, “Đợi một chút! Chúng ta không phải đã nói, còn sáu ngày...”

Hắn nhú mày, không trả lời.

“Chỉ còn sáu ngày cuối cùng này, anh còn có việc gì chưa hoàn thành không?”

“...”

Hắn nắm lấy tay cô, đặt ở khuỷu tay mình, đi ra cửa.

“Chúng ta đi đâu?”

“Hẹn hò!”

Đi hoàn thành những việc chưa hoàn thành!

Trong trí nhớ của Mộc Mộc, đêm đông thành phố S luôn luôn giá buốt, gió lạnh thấu xương, hơi thở ẩm áp phả ra thành một làn sương trắng, lập tức bị gió cuốn đi. Người đi trên đường kéo nhanh khăn quàng cổ, bước chân dồn dập.

Mà đêm đông này, là ẩm áp, rốt cuộc bọn họ có thể giống như những cặp tình nhân, có thể kéo tay nhau bước đi trên con phố dài huyền ảo, đến tiệm cà phê, Blue Mountain chỉ còn một ly, vì vậy bọn họ ngồi trong một góc tối, cùng nhau uống chung.

Không hề thêm đường, mà uống vẫn cảm thấy ngọt như vậy.

Uống xong cà phê, bọn họ lại nhìn thấy một rạp chiếu phim muộn, cái bất hạnh là, bộ phim sắp chiếu trùng hợp là “Sắc giới”.

Bộ phim vừa chiếu không đến nửa giờ, người nào đó không đủ kiên nhẫn, cúi sát xuống tai Mộc Mộc nói nhỏ: “Chúng ta đi ngắm cảnh đi.”

“A?” Mộc Mộc đang ôm bông ngô xem rất chăm chú, “Anh không thích bộ phim này à?”

“Không phải, loại phim này thích hợp về nhà xem văn DVD đầy đủ hơn.”

...

Nếu so sánh ra, ngắm cảnh đúng thật suy nghĩ hơn so với “Sắc giới” rất nhiều.

Những ngọn đèn lung linh soi bóng xuống mặt hồ, sáng hơn ban ngày. Có những cặp tình nhân ôm nhau, bước chậm, dưới những tàng cây khua còi còn có những bóng người thăm thiết hôn nhau. . .

Hắn nhìn đồng hồ, kéo cô lên cầu, ánh mắt chăm chăm nhìn một chỗ.

“Anh đang nhìn gì?”

“Suối phun!” Hắn nói.

Cô chăm chú nhìn theo, chỉ thấy một mặt hồ yên tĩnh, cái gì cũng không có.

“Anh lừa em, không có.”

Bỗng nhiên, trong tiếng dương cầm, giữa mặt hồ phun lên những dòng nước nhẹ nhàng trên nền trời thâm của bóng đêm, dưới ánh đèn rơi xuống như những sợi tơ huyền ảo phủ lên mặt hồ.

Bọt nước vang khắp nơi, rục rờ lóa mắt.

Mộc Mộc chăm chú nhìn, buông lời khen từ tận đáy lòng, “Đẹp quá! Thực sự là một nơi hẹn hò rất đẹp.”

“Đừng vậy!” Hắn từ sau lưng ôm lấy cô, vui mặt trong làn tóc, cảm nhận hương thơm cô tỏa ra từ cơ thể, “Lần trước anh đến đây, hướng dẫn viên du lịch nói, nếu khi chứng kiến vòi phun nước này, cô gái mà anh muốn gặp nhất, chính là người quan trọng nhất trong lòng anh.”

“Vậy anh. . .” Cô quay sang, muốn hỏi khi đó hắn có nhớ đến mình hay không.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không hỏi, bởi vì hắn ngày càng tiến dần đến môi cô đã cho cô đáp án. Nếu cô không phải người hắn muốn gặp, bọn họ hà tất biết rõ đúng sai còn đi đến bước như ngày hôm nay.

Sự ám áp khác thường dừng ở trên môi cô, cô cố gắng nhắm mắt, đáp lại nụ hôn ẩn chứa bao yêu thương quyến luyến nơi hắn.

Đó là nụ hôn thuần túy nhất, không có bản năng dục niệm, cũng không có khát vọng không cách nào kìm chế, sự gắn bó này là tình cảm chân thành tha thiết nhất, tưởng như chẳng thể nào cách xa.

...

Đài phun nước không biết đã kết thúc bao lâu, môi hắn rời khỏi cô, đem cô ôm vào ngực. Ngọn gió yên tĩnh mà tao nhã, dòng nước trong suốt lung linh, ánh đèn trên mặt hồ như gần như xa.

Một buổi đêm như vậy, Mộc Mộc rốt cuộc hiểu rằng như thế nào mới là thực sự yêu nhau.

Không chỉ là sự gắn bó thân thể, cũng không phải là sự khát cầu ám áp, yêu nhau, là trong sự im lặng, cũng có thể nghe được tiếng lòng chẳng hề thốt ra.

Khó có được một ngày như vậy, một giọng nói thô ráp và đôi tay chai sần đưa đến một chiếc dây lười thời bằng da xen vào, “Mua một đôi vòng tình nhân đi, bạc thật. . .”

Người phụ nữ trung tuổi tươi cười thao thao bất tuyệt giới thiệu, nghiêm nhiên đem chiếc vòng giá rẻ giới thiệu thành bảo vật độc nhất vô nhị.

Trác Siêu Việt không kiên nhẫn được, lập tức cầm lấy chiếc vòng, lấy tiền thanh toán.

Sau đó, không để cho việc đẩy mạnh buôn bán của người này làm gián đoạn không gian của mình, cái gì mà gắng tay tình nhân, khăn quàng cổ tình nhân, còn móc chìa khóa tình nhân. . . đều mua hết.

Trong không gian ồn ào, cảm giác buồn đau cũng như biến mất.

Sáu ngày, một trăm bốn mươi bốn giờ.

Nghe thật ngắn ngủi, nhưng mỗi phút đồng hồ đều trân trọng, xem ra vẫn có thể làm rất nhiều điều. Bọn họ cùng nhau đàn dương cầm, cùng nhau ngồi trên sofa xem phim, cùng nhau lái xe lên đường cao tốc đón gió, cùng đi ăn những món ăn vặt, còn cùng nhau đi ngắm phong cảnh sơn thủy hữu tình vùng ngoại ô, cùng nhau ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn nơi đỉnh núi. . .

Ngày đó, nguyên bọn họ định ngắm mặt trời lặn, bởi vì cô sức khỏe kém, lúc đi lên đỉnh núi mệt không còn một chút sức. Nhìn triển núi, lại nhìn ánh mắt khẩn cầu của Mộc Mộc, Trác Siêu Việt chỉ còn có thể bỏ ý định xuống núi, ở nơi hoang sơ nhóm lửa, dựng lều.

Buổi tối, hơi ẩm đột nhiên trầm xuống, so với ánh lửa mỏng manh, dường như cái lạnh của đêm đông mạnh mẽ hơn rất nhiều, lều trại cũng không cách nào ngăn được khi lạnh xâm nhập.

Trong không gian lều trại nhỏ hẹp, cô cố gắng lui ở trong lòng hắc, cơ thể dường như hợp lại cùng hắc mà toàn thân vẫn phát run.

“Siêu Việt...” Nếu cứ như vậy chết lạnh trong lòng hắc, nhất định là một việc vô cùng hạnh phúc.

“Lạnh lắm sao?”

“Ừm.” Cô ôm lấy hắc, tay vói vào vạt áo, không biết là tay cô quá lạnh, hay là nguyên nhân gì khác, cơ bắp hắc cương lên trong bóng đêm.

Cô vừa định thu lại, hắc lập tức quay người ngăn chặn, “Nếu không, chúng ta có thể làm chút chuyện để sưởi ấm...”

“À, thừa dịp em vẫn còn chút sức, chúng ta vẫn là nên xuống núi đi.”

“Không vội, không vội...”

Trời đầy sao, bụi cây, đỉnh núi, đất lạnh, cũng thật thú vị.

Sau đó, Mộc Mộc mồ hôi đầm đìa ngã xuống lòng hắc, cô không thể không thừa nhận, tuy rằng việc này mất sức hơn so với leo núi, nhưng tuyệt đối là phương pháp sưởi ấm rất tuyệt.

...

Đã đến ngày cuối cùng ở thành phố X.

Mộc Mộc ngồi bên đàn dương cầm, một khúc “Gió đem ký ức thổi thành những đóa hoa” càng đàn càng say lòng người. Mỗi một phím đàn đều như những hạt châu rơi trên nền đá, đau đớn bị thương.

Cô quay sang, nhìn Trác Siêu Việt đang ngồi trên sofa im lặng nghe tiếng đàn, sáu ngày này, bọn họ cũng thật vui vẻ, việc này đối với cô mà nói, thế là đủ.

Trác Siêu Việt đi tới, từ sau lưng ôm lấy cô, môi di chuyển trên gáy. “Anh nghe nói một nghệ sỹ dương cầm thực thụ là người mặc dù trong hoàn cảnh gì cũng vẫn có thể tập trung tuyệt đối vào những phím đàn.”

Đầu ngón tay cô run lên, một âm phù không nên có găm vào bản nhạc.

Hắc cười xấu xa, tay từ trên bờ vai trượt xuống hông cô...

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Đón hùa sự chiếm hữu của hắc, hơi thở hắc khiến cho cô không thể nào trốn tránh, Mộc Mộc hơi hơi nhếch mày, nhìn đôi mắt màu đồng của Trác Siêu Việt dưới ánh đèn, bên trong còn in bóng dáng của cô, dịu dàng như ánh mặt trời mùa đông, trong suốt mà sáng lạn, ấm áp lại sâu xa.

“Em tiếp tục đi...” Giọng nói hắc mang theo chờ mong.

Mộc Mộc cho rằng hắc chờ mong tiếng đàn của mình, cần cần môi, tuy rằng ngón tay không nghe theo sự sai khiến của bản thân, nhưng cô vẫn cố gắng chế ngự sự rung động trong mình.

Giai điệu dương cầm vang lên thuần khiết như gương mặt cô, không một chút khiếm khuyết, phiêu du như ngọn suối chảy từ khe núi, một giọt một giọt rơi xuống thế tục, thấm ướt những góc tối khô cạn trong tâm hồn con người.

Trác Siêu Việt nhìn nụ cười của cô đẹp như pháo hoa trong đêm tối, trong lúc hoảng hốt dường như nhớ tới Lạc Nhật, cô vẫn như cũ ngồi bên đàn dương cầm, vẫn chiếc đàn dương cầm màu sắc ấy, tinh tế mà thi vị, thanh đậm như viên bi chạm xuống mặt băng, thanh thanh rõ ràng lại sắc bén như đâm vào cốt tủy. Có khi như tiếng gào rít dưới biển sâu, nuốt trọn hắc, có khi lại như vực sâu không đáy kéo dài tận đến chân trời.

Cái khác là, trước kia cô chỉ ngồi trên sân khấu, làm cho hắc có cảm giác khát cầu mà không thể nào với kịp, còn giây phút này, cô ngồi trong lòng hắc,

dịu dàng chân thật...

Cảm xúc mãnh liệt lại bị kích động, hần nhất thời tỉnh lại, yên lặng từ sau lưng cô kéo khóa váy, tay chậm rãi đi vào.

Tay Mộc Mộc cứng đờ, một âm phủ lại bị lạc mất. Cô lấy lại bình tĩnh, tiếp tục khúc đàn.

Sự kiềm chế của cô càng gọi lên ham muốn chinh phục trong Trác Siêu Việt, tay hần trượt xuống phía dưới, đầu ngón tay lặng lẽ đi vào giữa hai chân, nhẹ nhàng xâm nhập nơi đó...

Phím đàn bởi vì kích động mà vang lên những tiếng lạ lùng, hai tay cô rút cuộc không khống chế được mà rời đi, giữ lấy tay hần, “Đừng làm loạn.”

Cho dù cô tự chủ đến đâu, trong hoàn cảnh này cũng không thể nào bỏ qua sự run rẩy trong cơ thể mà tập trung tinh thần đánh đàn.

“Được rồi.” Trác Siêu Việt cúi người ôm lấy cô, đem cô đặt lên đàn dương cầm, khoe môi mê người của hần khẽ cong lên, nhẹ nhàng dán bên tai cô, “Chúng ta làm việc chính đi.”

“...”

Trong một giây thất thần ngắn ngủi của cô, hần cúi người xuống, đặt cô lên những phím đàn, đàn dương cầm phát ra những tiên rung động lòng người...

Cô cố gắng chống chân dưới giá đàn, sợ hần dùng sức sẽ làm những phím đàn bị hỏng.

Nhưng hần cố tình dùng sức rất mạnh, giống như cố ý bắt phím đàn phát ra những tiếng thật vang...

“Không, không được...”

Đương nhiên cô biết Trác Siêu Việt muốn làm gì. Nhưng với sức của hần, cứ cho rằng cô chịu được, đàn dương cầm cũng không thể nào chịu được. Biết rõ là hần muốn, cô cũng không một lần từ chối thành công, nhưng cô vẫn kiên trì thuyết phục, “Chúng ta đổi nơi khác được không?”

“Anh thích ở đây...” Hần nói: “Đây là lần cuối cùng của chúng ta, vì anh, “đàn một khúc cuối cùng” đi.”

Cô đã hiểu ý của hần, hần muốn cô dùng cơ thể, vì hần mà đàn một khúc cuối cùng.

Cô do dự một chút, hai tay đặt lên bờ vai hần.

...

Một lần cuối cùng của bọn họ, giao thoa trong tiếng hít thở không ngừng, tiếng rên rỉ, tiếng đàn, những nốt nhạc thay nhau vang lên, lẳng mạn nhất, cũng là duy nhất nhất.

Trong sự dịu dàng của hần, cô cảm nhận được phím đàn va chạm, cũng nghe rõ những tiết tấu hỗn độn, đó là một nghệ thuật đặc biệt, là bản hòa tấu hài hòa mà hai người cùng tấu lên.

Cô không biết hần có thể quên hay không, nhưng cô, cả đời không quên được khúc nhạc ấy.

...

Khi tất cả chấm dứt, Mộc Mộc lấy từ trong ví ra một chiếc thẻ, hai tay đưa đến trước mặt hần, “Cái này là của anh, ở đây còn bốn mươi vạn.”

“Bốn mươi vạn?” Hần kinh ngạc nhìn, cảm xúc trên mặt không thể nào hình dung được.

“Đây là tiền của anh, em đều trả lại cho anh, em không nợ anh gì cả...” Cô cười ngẩng đầu lên, để lại cho hần nụ cười sáng lạn nhất, “... ngoài tình cảm.”

Hần không hỏi cô lấy tiền ở đâu, cô cũng không nói cho hần, cô đem trả lại tất cả quần áo ngày hôm đó – trừ chiếc váy hần xé nát. Năm vạn còn lại, là Kiều Nghi Kiệt đưa cho cô tháng trước. Anh ta nói, số tiền này đối với anh ta là một sự sỉ nhục nghề nghiệp. Thực ra, số tiền này đối với cô mà nói, càng là một sự sỉ nhục.

Sở dĩ, cô đem nó trả lại cho người này, mặc dù không thể vãn hồi lòng tự trọng của mình, nhưng cô cũng hy vọng hần có thể hiểu, cô đến với hần bởi cô thích hần, không phải là một cuộc mua bán hai bên đã thỏa thuận...

Hần cầm lấy chiếc thẻ, cả đêm không nói một lời.

Một đêm cuối cùng ở thành phố X, Trác Siêu Việt đứng bên cửa sổ ngắm phong cảnh bên ngoài, hút thuốc trọn một đêm. Sáng sớm hôm sau, hần đi đến bên giường, cô cho rằng hần sẽ giữ mình lại, nhưng hần không, chỉ là yên lặng giúp cô thu đồ, giúp cô chải lại mái tóc dài hỗn độn.

Cô biết, đây là tạm biệt thật sự, hần đã quyết định.

“Em một hồi anh một chuyện, anh phải thật lòng trả lời em.” Cô mở miệng mới phát hiện, giọng nói mình khàn dường như không có.

“Ừm...” Hấn nhẹ giọng trả lời, chiếc lược khẽ phát tóc qua gáy cô.

“Đêm đó, nếu không phải em chủ động đến tìm anh, anh có đến tìm em không?”

Chiếc lược trong tay hấn khẽ dừng lại, làm gãy mấy sợi tóc, “Không.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh luôn nghĩ những cô gái như em chỉ có thể đứng từ xa nhìn, không nên đến gần.” Giọng nói hấn rất chân thành, “Sau đêm đó, anh mới biết mình sai lầm... Cơ thể em, cũng giống như tiếng đàn, khiến người ta mê muội.”

“Anh không quên được em, chỉ vì...” Nghe câu trả lời như thế, cô không khỏi cảm thấy mát mẻ. Biết rõ cảm quan của đàn ông rất động vật, nhưng cô vẫn hy vọng tình yêu của hấn dành cho mình không chỉ đơn thuần có thế.

“Không hấn...”

“Đó là vì sao?” Cô ngoái đầu, nhìn hấn.

Hấn không lảng tránh ánh mắt của cô, “Bởi vì mặc dù tâm trạng anh rất tốt, em sẽ có biện pháp trong vòng một phút chọc giận anh.”

“...”

Cái này cũng là lý do?

“...Cho dù anh tức giận thế nào, em sẽ có biện pháp trong vòng nửa phút làm anh tha thứ cho em!”

Đối với một người đàn ông bình thường mà nói, sự kích thích cuồng nhiệt như vậy không phải lý do để yêu một người phụ nữ. Nhưng đối với một người đàn ông đã từng chịu huấn luyện chuyên nghiệp, một quân nhân có thể khắc chế rất vững được cảm xúc của bản thân mình mà nói, lý do như vậy là đủ rồi.

Xinh đẹp, trí tuệ, thành thực, thảo nhã... Những phẩm chất mà một người phụ nữ nên có thực ra cũng không quan trọng, quan trọng là cảm giác – Có thể làm cho hấn tức giận, thất vọng, đau lòng, thậm chí suy sụp, có khi lại vui vẻ, thỏa mãn, chờ mong những cảm giác bình thường nhất.

Có những người, có những tình yêu, nhìn như vô lý, thực ra nó không cần người khác nhận ra sự hài hòa.

Máy bay đúng giờ hạ cánh, biệt ly rốt cuộc cũng đến hồi.

Mộc Mộc chậm rãi đưa cánh tay hướng cửa sổ kính trong suốt, ánh mặt trời xuyên qua những đám mây trắng nõn, từ những kẽ tay lộ ra, mang theo những mảng sáng nhàn nhạt. Máy bay hạ cánh, trọng tâm của cô trầm xuống, trái tim cũng như rơi theo.

Một bàn tay đặt lên, đan lấy những ngón tay cô.

Phong cảnh thành phố S ập đến, như đâm vào ánh mắt cô đau nhói.

Cảnh vật trước mắt ngày càng mơ hồ, trí nhớ ngược lại ngày càng thêm rõ, những hình ảnh mấy ngày qua như quay chậm, ánh pháo hoa giữa trời đêm, ánh đèn chiếu rọi trên mặt hồ, bọn họ sưởi ấm bên nhau trong túp lều trên núi... Cô luyến tiếc, nghìn lần, vạn lần không thôi.

Giờ khắc này, chỉ cần một câu Trác Siêu Việt giữ cô lại, cô nhất định sẽ không bỏ đi. Đúng hay sai cũng không quan trọng, chỉ cần được bên hấn, như vậy là đủ rồi. Nhưng hấn cuối cùng cũng không hề níu kéo cô.

Ở cửa ra, Mộc Mộc nhận lấy hành lý trong tay Trác Siêu Việt. Cô kéo valy từng bước từng bước đi ra cửa lớn, bánh xe vali rê trên mặt đất, phát ra những tiếng nặng nề, bàn tay cô run lên.

Ánh chiều tà chiếu rọi, những vệt nắng lốm đốm trên con đường, trời còn chưa tối, chỉ có lác đác những ánh đèn cô đơn bật lên, giống như bao nhiêu cảnh biệt ly đều diễn ra ở sân bay này vậy.

Cô chết lặng đi tới, trước cửa tự động, cánh cửa giống như một người già chậm chạp, thông thả xoay tròn.

Phản chiếu qua tấm kính, cô nhìn thấy Trác Siêu Việt, hấn nhìn cô, chăm chú nhìn, hai người thẳng tắp nhìn nhau, giống như cả thế giới chỉ còn lại hai người vậy.

Nước mắt rơi xuống gò má, cô thật sự hy vọng Trác Siêu Việt có thể giữ mình lại, chỉ cần hấn mở miệng, bất cứ điều gì cô cũng có thể đồng ý.

“Anh đưa em về trường học.” Hấn nói.

Khẽ thất vọng, lại nhẹ nhàng cảm thấy may mắn, cô thở dài một hơi, “Không cần, dừng ở đây thôi.”

Cánh cửa tự động lại một lần chuyển tới trước mặt, cô lau nước mắt, bước về phía trước, Trác Siêu Việt bỗng nhiên lại đuổi theo giữ chặt lấy tay cô, đem cô kéo vào lòng.

Cô ôm chặt lấy hắn, hơi thuốc lá quen thuộc trên người hắn thoang thoảng, lần đầu tiên cô phát hiện ra, mùi hương này đẹp biết bao.

“Mộc Mộc, anh...” Lời hắn đột nhiên dừng lại, ánh mắt hắn bị kìm giữ ở phía sau cô, người cũng cứng lại như một pho tượng.

Một trận khí lạnh xâm nhập vào cốt tủy, Mộc Mộc cứng ngắc xoay người, Trác Siêu Việt từ một bên cửa lớn tiến vào, khước môi anh động lại ý cười, một nụ cười chua xót...

Mấy ngày không gặp, Trác Siêu Việt gầy đi rất nhiều, tuy rằng vẫn mang trên mình bộ quân trang đạo mạo, lại không còn cái khí chất cao ngạo lạnh lùng của lần gặp đầu tiên.

Thực ra, vài ngày nay cô thường mơ thấy Trác Siêu Việt, mơ thấy anh chu áo khoác lên người cô, kiên trì đợi những dòng cô viết, cô còn mơ thấy ngó nhỏ tôi tàn, cô âm thầm đi sát gần anh, còn có lần cuối cùng anh đến tìm cô, ánh mắt lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Cô thật sự rất muốn gặp anh, xem anh có tốt hay không, nhưng cô thật không ngờ, bọn họ lại gặp nhau trong tình cảnh như thế.

Cửa tự động xoay một vòng, lại thêm một vòng, cô cảm giác trước mình bây giờ không phải một cánh cửa, mà là một hang động tối đen, đem ba người bọn họ hút vào đó, nghiền cho xương nát thịt tan.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Ba người trầm mặc xấu hổ trong vài giây, Trác Siêu Việt chậm rãi nói lỏng vòng tay, từng bước lui về phía sau, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Ánh mắt Trác Siêu Việt dừng ở phần da thịt Mộc Mộc để lộ ra ngoài cổ áo, cái nhìn cương trực, trên làn da trắng nõn để lộ những dải xanh tím, sau đó dời đi, ánh nhìn chiếu lên Trác Siêu Việt.

“Tôi tưởng cậu đến thành phố X bàn chuyện làm ăn...” Mặt anh tuy rằng đã lấy lại bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn còn vài phần căng thẳng.

Mộc Mộc cố gắng nắm thật chặt bàn tay, cắn môi, cúi đầu xuống. Không phải cô không muốn giải thích, nhưng đối mặt với hoàn cảnh này, cô còn có cách nào mà biện giải? Nói cô và Trác Siêu Việt lên lút là bởi không muốn nhìn anh đau khổ, hay vẫn là nói đây là một ngày cuối cùng bọn họ bên nhau... Hiện nhiên, những lời giải thích vô nghĩa ấy không thể bài trừ được sự hiểu lầm trong Trác Siêu Việt, ngược lại làm cho anh càng thêm nghi ngờ, càng thêm khó xử.

Lại một trận trầm mặc xấu hổ, Trác Siêu Việt ho khan hai tiếng, thay đổi chủ đề, “Tại sao anh lại đến đón em?”

“Vừa vặn hôm nay tôi được nghỉ phép. Mẹ nói cậu về, bảo tôi đến đây đón cậu.”

Trác Siêu Việt cười khổ, “Xem ra không chuyện gì qua mắt được bà ấy.”

“Đúng vậy!” Trác Siêu Việt cũng ngậm hiểu gật đầu, “Thực ra cậu không tất yếu phải giấu tôi, tôi và Mộc Mộc đã chia tay, cô ấy muốn đến với ai là tự do của cô ấy.”

Những lời này nói ra tuy là bình thản, nhưng còn sắc nhọn hơn những lời oán trách, như là một lưỡi kiếm trong bóng tối đâm thẳng vào trái tim người khác.

Mặt Trác Siêu Việt tối sầm lại, vội vàng mở miệng, “Anh, chúng em...”

“Không cần giải thích, tôi hiểu.” Trác Siêu Việt cười cười, nụ cười trước sau vẫn dịu dàng như vậy, “Lên xe đi, muốn đi đâu tôi đưa hai người đi.”

“Không cần.” Mộc Mộc vội vã nói, “Em về trường học.”

Mộc Mộc vừa định kéo vali đi trước, tay Trác Siêu Việt đã chặn lại, “Vừa tiện đường qua học viện âm nhạc, anh đưa em đi.”

Sau đó không cho phân trần, anh cầm lấy vali của cô, kéo ra ngoài, đưa cho người vệ sĩ đứng đó đã lâu. Vệ sĩ của Trác Siêu Việt Mộc Mộc gặp qua vài lần, tuy rằng không giới thiệu chính thức, nhưng kiểu quan hệ của hai người khi đó, người tình ý đều có thể ngầm hiểu.

Bây giờ, nhìn thấy Mộc Mộc theo Trác Siêu Việt đi ra từ bên trong, người vệ sĩ này về mặt kinh ngạc nhìn cô dò hỏi.

Dọc đường đi, bọn họ không ai nói gì, người vệ sĩ kia dùng một ánh mắt đặc thù nghiền cứu cảm xúc ba người bọn họ, dường như đã hiểu gì đó, dường như lại chẳng hiểu gì.

Trong xe máy lạnh vẫn bật, trong hơi lạnh còn phảng phất mùi thuốc rất nồng, vô tình lại cố ý tạt vào mặt Mộc Mộc, nóng rát, cực kỳ khó chịu, khiến cho người ta muốn nôn.

Trác Siêu Việt nhàn nhạt quét mắt nhìn cô một cái, không nói một lời, đem cửa sổ xe mở ra, không khí ủa vào xua đi sự khó chịu trong khí quản.

Rõ ràng một quãng đường rất dài, vậy mà đảo mắt đã đến nơi.

Cánh cửa học viện âm nhạc xuất hiện. Mộc Mộc nhìn thoáng qua Trác Siêu Việt một lần cuối cùng, hẩn tránh tầm mắt của cô, trên mặt không hề có chút cảm xúc, chỉ nhanh chóng đóng cửa xe, gắn trên mu bàn tay hằn lên xanh tím.

Thế nào là chia ly đau đớn nhất?

Không nói cười, không nước mắt, thậm chí không một ánh nhìn. Chỉ có những tiếng hít thở chập trùng phả vào không khí, cho nhau biết rằng trái tim đang dội lại những nhịp đập tái tê.

Mộc Mộc nhàn nhạt cười, một nụ cười này, tất cả đã xong.

“Cám ơn!” Mộc Mộc nhận lấy hành lý Trác Siêu Nhiên đưa cho cô, bước nhanh về phía cửa lớn, không nói “Hẹn gặp lại!”, cũng không ngập ngừng dù chỉ một bước chân.

Khi cô nghe thấy phía sau tiếng khởi động xe, muốn quay đầu một lần nhìn lại Trác Siêu Việt, xe đã biến mất, còn lại chỉ là mùi xăng gay nồng, rất lâu không tiêu tán – mùi vị đó, mỗi lần nằm mơ lại giữa đêm khuya, dường như vẫn còn lượn lờ quanh chóp mũi.

Ngẩng đầu lên, cô cố gắng bước về phía trước.

Cho tới bây giờ, cô không còn cách nào quay đầu, cô phải quên đi tất cả, một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống của mình.

Trở lại phòng, bạn bè vừa nhìn thấy cô vào cửa đều vô cùng kinh ngạc.

“Mộc Mộc, chị về khi nào vậy? Máy ngày nay đi đâu?”

“Cùng bạn đến tỉnh khác.”

“Bạn trai phải không?”

Cô gượng cười, không phủ nhận, ngồi trên mặt đất mở hành lý.

“Thật hạnh phúc!” Bạn cùng phòng lập tức dùng ánh mắt hâm mộ chất vấn cô đi nơi nào, có vui hay không.

Mộc Mộc không biết nên trả lời thế nào, một nữ sinh luôn luôn không thích cô lạnh như băng lừm một cái, nói: “Mấy hôm nay thầy chủ nhiệm tìm chị, bảo chị về thì lên gặp thầy ấy.”

Mộc Mộc không để ý, dù sao cô cũng đã chuẩn bị thôi học, trốn học đối với cô mà nói cũng không có gì quan trọng. Nhưng sợ rằng ở lại sẽ bị đám bạn cùng phòng tiếp tục truy hỏi, cô thà rằng đi đến gặp thầy chủ nhiệm nhận tội còn hơn.

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sau đó đi đến văn phòng thầy chủ nhiệm.

Vừa vào cửa, thầy giáo chẳng những không phê bình cô, còn thân thiết hỏi: Có việc gì cần ông ta hỗ trợ hay không?

Mộc Mộc lặng lẽ nhìn cửa kính đối diện, bóng dáng mơ hồ của cô in lên, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt thâm đen dọa người, tóc rối bời dán trên mặt...

Cô vội vàng vuốt vuốt tóc, “Em không sao, thầy tìm em có việc gì ạ?”

Thầy chủ nhiệm lấy từ trong ngăn kéo một túi hồ sơ màu vàng, trình trọng đặt lên mặt bàn, bên trên có một con dấu của phòng giáo vụ, rất đỏ, rất trang nghiêm.

Cô mở túi hồ sơ, bên trong có rất nhiều tài liệu du học Nga, còn có một tờ giấy có chữ ký của thầy hiệu trưởng, mà trên đó viết tên sinh viên đề cử du học, Tô Mộc Mộc.

Không kịp xem những tư liệu dư thừa, tờ giấy theo đầu ngón tay cô rơi xuống đất. Cô che miệng lại, không kìm được tiếng khóc thút thít, nước mắt lăn chã chã xuống.

Thì ra hần đã sớm sắp xếp tất cả, vì cho cô có một tương lai tốt đẹp, vì giải quyết khúc mắc của Trác Siêu Nhiên, hần đưa cô đến Nga học âm nhạc.

Hần tin tưởng thời gian bốn năm sẽ không thay đổi tình yêu giữa hai người, mà chỉ có thể làm phai nhạt thù trong lòng Trác Siêu Nhiên.

Hần tin tưởng chỉ cần cô đồng ý cho hần thời gian bốn năm, hần sẽ cho cô một tương lai hạnh phúc.

Mà cô đối với hần đã làm cái gì?

Cô không xứng đáng để hần phải nhọc lòng như thế.

Trác Siêu Việt, thậm chí nhắc lại tên hần, trái tim của cô đau như dao cắt!

Cầm túi hồ sơ đi ra khỏi văn phòng chủ nhiệm, Mộc Mộc cảm giác như mọi sức lực trong mình đều bị rút hết, cơ thể bỗng nhiên trở nên trống rỗng.

Cô lấy di động, ngơ ngác nhìn, cô không biết mình có nên gọi cho hần, những lời nói tuyệt tình nhất cô đã nói hết, bây giờ gọi điện thoại còn có thể nói cái gì?

Những góc cạnh di động cứng nhắc bị nắm chặt làm tay cô khẽ đau, cô chán nản mở ra, tùy ý bấm, bỗng phát hiện bên trong có rất nhiều những bản nhạc mới, đều là những ca khúc vui tươi, mà khúc nhạc “Gió đem ký ức thổi thành những đóa hoa” kia đã bị xóa.

Cô nghe từng bài từng bài, đều nồng nàn, đều ấm áp, tựa như tình yêu của hần.

Nghe mãi, trong đầu nhớ lại những gì đã qua, cô cố gắng xóa đi, lại hiện lên một cảnh tượng khác, không cách nào ngừng được.

Bọn họ tản bộ ở quảng trường...

Ngắm cảnh trong quán cà phê yên tĩnh...

Suốt đêm ca hát ở KTV...

Còn có, tán gẫu trên giường cho đến hùng đông...

Còn có, cô tựa trong lòng hần xem mặt trời mọc, ánh mặt trời ấm áp xua tan màn đêm rét buốt, hần hỏi cô, “Em sẽ nhớ anh sao?”

Cô nói: “Sẽ.”

“Nhớ đến anh, phải ăn tốt, ngủ đủ, tinh thần phấn chấn. Nhớ kỹ, cho dù làm gì cũng phải cố gắng để bản thân vui vẻ.”

Cô không nói nên lời, cắn răng, kiên quyết gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Hội trường từ thiện loại nhỏ, mặc dù không trang hoàng, nhưng lại cực kỳ cao nhã.

Hoa tươi, rượu đỏ, khắp nơi phả ra khí chất của xã hội thượng lưu.

Tiếng đàn dương cầm nhẹ nhàng biến mất, ánh sáng dần dần tắt ra, Mộc Mộc kéo tà váy dài đứng lên, nhẹ nhàng mỉm cười, cúi đầu thật thấp, ánh mắt mơ hồ đảo qua lễ đài. Vừa mới đi đến hậu trường, một cô gái trẻ da ngăm đen chạy đến khách khí đưa danh thiếp. “Xin chào, tôi là phóng viên nhật báo XX, Diêu Kính, chúng tôi muốn mời cô phỏng vấn, xin hỏi cô có thời gian không?”

Mộc Mộc nhàn nhạt cười, đang muốn tìm cơ khéo léo từ chối, phóng viên dường như đã sớm lường trước lập tức nói, “Cô yên tâm, chúng tôi cam đoan sẽ không đăng ảnh chụp của cô, hơn nữa chỉ dùng nghệ danh “Tang Cát” của cô để đưa tin... Hơn nữa, chủ yếu sẽ chỉ là tin về cuộc sống ở trường học của cô, rất nhiều người muốn biết cuộc sống gian khổ của những giáo viên ở các trường học vùng quê.”

Nếu nói như vậy, có thể trường học sẽ có thêm rất nhiều khoản từ thiện.

Nghĩ đến nhu cầu cấp bách tu sửa lại nóc nhà các phòng học, Mộc Mộc nhìn đồng hồ, chỉ chỗ ngồi bên cạnh, “Phóng viên Diêu, mời cô ngồi. Tôi có nửa tiếng.”

“Cám ơn!” Phóng viên điệu vội vàng lấy máy ghi âm và giấy bút, bắt đầu đi vào vấn đề, “Tang Cát, xin chào! Xin hỏi quê cô ở đâu?”

“Một nơi bốn mùa rõ ràng, non xanh nước biếc.”

Nghe ra sự lẩn tránh của Mộc Mộc, phóng viên Điều không tiếp tục truy vấn: “Vậy vì sao cô đến Tây Tạng? Vì sao lựa chọn làm giáo viên ở một vùng quê?”

Mộc Mộc cúi đầu vuốt vuốt gấu váy, có những chuyện cũ tựa như những nếp nhăn trên tà váy, bị khâu chặt, làm thế nào cũng không thể vuốt bằng, bởi thế cô chỉ có thể lựa chọn không bao giờ nhớ lại.

“...Bởi vì tôi nhìn thấy trên tạp chí đưa tin, ở Tây Tạng có một trường tiểu học nông thôn không có giáo viên, các học sinh đều rất đáng thương... Tôi hi vọng có thể giúp các em làm điều gì đó. Không ngờ được tôi vừa đến trường học, dường như hiệu trưởng gặp được một vị cứu tinh, không kịp hỏi nhiều, kéo thẳng tôi đến phòng học, giới thiệu với học sinh đây là giáo viên mới.”

Nhớ lại cảnh tượng đó, Mộc Mộc vẫn không nhịn được xúc động.

Ở trong tưởng tượng của cô, Sát Nhã là một vùng quê kém phát triển so với thời đại, thảo nguyên mênh mông vô bờ, trời xanh không gợn chút mây, không khí trong lành như thấm vào gan ruột.

Thì ra, Sát Nhã không chỉ có cảnh đẹp mà còn có những phòng học gió lùa, những tấm ván gỗ ghép lại thành những chiếc bàn cộc lạch cao thấp, những đứa trẻ khuôn mặt hồn nhiên lại nhuốm đầy phong sương.

Trong nháy mắt cô bị lay chuyển, quyết định ở lại. Sau này, cô dạy chúng học, bao gồm âm nhạc, kỹ thuật tạo hình, nấu ăn cho chúng.

Sau đó, cô còn bán tất cả những thứ đáng giá trong người, mới miễn cưỡng được một chút tiền, giúp trường học mua cửa sổ mới, mọi người trong thôn đều đến giúp trường học đổi cửa sổ.

Cuộc sống hai bàn tay trắng, con người ta mới sâu sắc cảm nhận được tâm hồn ấm áp biết bao nhiêu, cô thích vùng đất này, thích ngôi trường lụp xụp này...

“Cô sống ở đây đã bao lâu? Có cảm thấy cuộc sống rất vất vả hay không, có muốn rời đi hay không?” Vấn đề của phóng viên Điều đã làm cô định thần lại.

“Hơn hai năm. Những ngày tôi đã trải qua so với khoảng thời gian này còn khổ cực hơn,” So với địa ngục nhân gian thực sự, nơi này chính là thiên đường. “Nhưng mà, đối với bọn nhỏ mà nói, cuộc sống đúng thật rất vất vả...”

Hân huyên cuộc sống ở trường học trong chốc lát, phóng viên Điều bèn chuyển đề tài: “Nghe nói cô là học trò của Thân lão, mọi người đều rất ngạc nhiên, cô có thể nói sơ qua hai người quen biết thế nào không?”

Phóng viên Điều nhắc đến ông già Thân Dĩ Thiên, Mộc Mộc cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì nghệ sĩ này được những người trong giới âm nhạc công nhận là có đôi tay bất phàm, không lộ mặt ở trước công chúng, giới truyền thông đối với ông ta tất nhiên rất có hứng thú.

Mộc Mộc do dự một chút, “Tôi nghĩ mọi người hiểu lầm rồi, tôi không phải là học sinh của ông Thân. Chỉ là chúng tôi quen nhau mà thôi, ông ấy thường xuyên đến dạy nhạc cho học sinh trường tôi, quyên tặng cũng rất nhiều.”

“Hiểu lầm? Nhưng lần trước cô tham gia cuộc thi âm nhạc, ông Thân đã đến nghe cô đánh đàn, lại giới thiệu với giám khảo cô là học sinh của ông ấy.”

Nhắc tới chuyện này, Mộc Mộc lại bức bối trong người, ông già cảm tò thông tin cuộc thi dương cầm đến tìm cô, cố gắng thuyết phục cô đi tham gia, cô lại không đành lòng từ chối mới đi thử. Không ngờ được sau khi trận đấu kết thúc, ông ta giới thiệu cô với những người chung quanh, giống như hiện một vật quý báu vậy.

Thấy phóng viên Điều im lặng, chờ đáp án của mình, Mộc Mộc mỉm cười, “À, lần sau có cơ hội gặp ông ấy tôi sẽ hỏi xem ông ấy có đồng ý thu nhận tôi làm học sinh hay không. Nếu ông ta đồng ý, tôi nhất định sẽ trịnh trọng tâm sự học đạo.”

Phóng viên Điều vừa định nói tiếp, Mộc Mộc nghe thấy người phụ trách sân khấu từ thiện gọi mình, nhìn thời gian của vừa đúng nửa giờ, “Xin lỗi, tôi có việc, lần sau có cơ hội nói chuyện tiếp.”

“Được, cảm ơn!”

Sau khi diễn xuất xong, người phụ trách nơi đó ký nhận số tiền được quyên góp cho trường học, xác nhận xong, Mộc Mộc vội vàng thay quần áo của mình, rời khỏi hội trường, trở về Sát Nhã.

Đường núi rất xóc, Mộc Mộc vẫn nhìn ngoài cửa sổ, những sợi tơ nối dài trên tầng cây xanh nhạt, nhẹ nhàng khoan khoái, những giọt sương lấp lánh như những giọt nước mắt, đọng lại những thê lương nơi nhân thế.

Lại một năm trôi qua, hai năm, hơn bảy trăm ngày, nỗi nhớ mênh mông như lặng đi nơi Sát Nhã hoang vắng.

Hoài niệm cũng không còn đau đến tâm tê phế liệt, cũng không còn những đêm thấm ướt gối đầu, không còn những đêm mất ngủ ngẩng đầu nhìn những

vì sao xa xôi.

Còn lại, cũng chỉ là một loại nhớ, muốn biết hắn có hay không gặp được một người thương hắn, hiểu hắn.

Hắn và Trác Siêu Nhiên có còn lạnh lùng với nhau như ngày đó hay không?

Hắn có nhớ tới cô hay không?

Nhưng cô không dám đi tìm, sợ biết một chút tin tức, sẽ không không chế được mình mà chạy đi tìm hắn.

Bên cạnh truyền đến tiếng động, Mộc Mộc cảm giác được có người ngồi cạnh, cũng không để ý, tiếp tục ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Lại nghĩ đến người đó?”

Âm thanh quen thuộc vang lên, Mộc Mộc kinh ngạc quay đầu, mừng rỡ nhìn ông già trẻ con bên cạnh, đúng là Thân Dĩ Thiên. “Hà? Tại sao ông về nhanh như vậy?”

“Ông gấp gấp trở về xem cháu diễn!” Thân Dĩ Thiên nụ cười vĩnh viễn lúc nào cũng hồn nhiên như vậy, “Cháu đàn dương cầm ngày càng hay, không hổ là học trò của ông, ông thật tinh mắt, ở nơi căn cổ thế này cũng có thể tìm được ngọc sáng...”

Mộc Mộc không làm thế nào được, tìm cách chuyển đề tài: “Chủ yếu là do ông soạn nhạc hay.”

“Đó là đương nhiên, bản nhạc này là bản nhạc hoàn hảo nhất của ông, cháu nói xem đúng hay không?”

“Mỗi bản nhạc của ông đều rất hoàn mỹ, bản nhạc này càng hoàn mỹ.”

Ông già trẻ con được khen, bộ mặt rạng rỡ hẳn lên, “Nhưng mà, chỉ có cháu mới có thể đàn được đến như vậy.

Mộc Mộc cười không nói. Kỳ thực cô biết, đến bây giờ ông chưa từng cho người thứ ba xem qua bản nhạc này, bởi vì bản nhạc này thuộc về hai người bọn họ. . .

Chuyện cô cùng Thân Dĩ Thiên bắt đầu từ hai năm trước.

Khi đó cô mới đến Sát Nhã bao lâu, hiệu trưởng sai cô đi vào thành phố mua sách giáo khoa ở hiệu sách cũ.

Kết quả cô lại không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Bị rơi vào sự lạnh nhạt coi thường, tâm tình cô sa sút, lại không nghĩ đến việc trở về đối mặt với ánh mắt thất vọng của hiệu trưởng. Vì thế cô một mình vòng quanh trong công viên không mục đích sau cơn mưa.

Bởi vì thời tiết âm u, gió thu cuốn hết lá vàng, cảnh vật thê lương, trong công viên người đi lại không có mấy.

Một ông cụ nghèo bị mưa gió làm cho tàn tạ, chiếc áo khoác màu đen dính đầy vết bẩn, trong miệng hừ hừ những tiếng người nghe không hiểu, giống như bị điên, người qua lại sợ hãi đều tránh rất xa.

Mộc Mộc lại bị âm điệu đặc thù hấp dẫn, dừng bước chân, chăm chú nhìn ông ta.

Ông lão nhìn qua thật đáng thương, mái tóc trắng bị ướt rối tung, đôi môi dày cũng bởi vì rét lạnh mà tím tái.

Ông ta nhìn cô cười cười, khuôn mặt nổi lên một nét trẻ con mà ở tuổi của ông ta không thể có. Ông ta vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, thấy Mộc Mộc không phản ứng, tiếp tục cúi xuống hừ hừ âm điệu cũ, tựa như bất kỳ ánh mắt của người nào đối với ông ta mà nói đều không là gì cả.

Có lẽ là bị nụ cười của ông ta lôi kéo, có thể là bị âm luật đặc thù này hấp dẫn, Mộc Mộc gọi xuống bên cạnh ông ta, chăm chú lắng nghe.

Đó là một loại tiết tấu cô chưa từng nghe qua, hỗn độn giống như những hạt mưa gõ vào khung cửa sổ, nhưng lắng nghe lại phát hiện tiết tấu rất mạnh mẽ, càng nghe càng hấp dẫn người khác.

“Rất êm tai!” Cô không tự chủ được mở miệng.

Ông già sùng sốt, chăm chú nhìn cô.

Cô học tiếng ông ta phát ra, ngẫm lại một lần, ánh mắt ông già nhất thời sáng lên.

Sau đó bọn họ hừ hừ lung tung rất lâu, chậm rãi, hai người hợp lại, khi thì trong suốt, khi thì phiêu linh, giống như tiếng băng vỡ tan, như tiếng nước đổ xuống từ vách núi.

Ông già kỳ lạ nhảy lên, cực kỳ hưng phấn, miệng cười rất rộng, Mộc Mộc bị ông ta làm cho hoảng sợ, đang định hỏi ông ta bị sao vậy, ông già đó lại nhanh chóng chạy mất.

Sau đó, Mộc Mộc chưa gặp lại ông ta, tuy rằng có cơ hội cô lại đến công viên đó tìm, nhưng ông ta chưa một lần xuất hiện. Cô cũng dần dần quên đi sự kiện đó.

Một buổi trưa mùa thu năm sau, Mộc Mộc lại đi vào thành phố, đi qua một cửa hàng bán đàn, các loại đàn dương cầm nhất thời hấp dẫn ánh mắt của cô.

Đã rất lâu không đàn qua dương cầm, ngón tay ngứa ngáy không chịu nổi, những nốt nhạc cũng không ngừng tuôn ra ở trong đầu.

Bà chủ thấy cô đứng ở bên ngoài do dự không đi vào, liền ra ngoài niềm nở, “Muốn xem đàn dương cầm không cô? Không mua cũng không sao, có thể thoải mái xem.”

Cô không nhận được, theo đi vào, lại không nhận được tiếp, tùy tay đàn ấy khúc nhạc, đúng là khúc nhạc ngày đó ông lão ở công viên ngâm nga.

Lúc ấy cô cảm thấy nếu dùng đàn dương cầm để diễn tấu khúc nhạc đó thì nhất định rất hay, kết quả so với tưởng tượng của cô càng thêm bất ngờ.

“Rất êm tai!”

Mộc Mộc sợ hãi quay đầu, gặp một vị khách trong cửa hàng hướng cô cười, ông ta là một ông lão chừng hơn sáu mươi tuổi, mặc một bộ âu phục màu xám, tóc không dính chút bụi, diện mạo bất phàm, nhưng khuôn mặt khiến cô cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Nhóc con, đàn dương cầm không tồi, rất có tư chất.” Ông ta mỉm cười, từ trong túi ấy ra một tờ nhạc phổ, hai tay đưa đến trước mặt cô, “Đây là khúc nhạc ông viết, cháu đàn cho ông nghe một lần, được không?”

Vừa thấy nhạc phổ, Mộc Mộc khiếp sợ nhìn về phía ông lão, rốt cuộc nhớ được khuôn mặt này mình đã gặp ở đâu.

Ông lão vừa định nói gì đó, đã bị một người vội vàng chạy vào ngăn lại, “Thân tiên sinh, tôi tìm ngài đã nửa ngày, tại sao ngài lại ở đây, đã hơn ba giờ rồi, đại nhạc hội buổi tối của ngài sắp bắt đầu rồi.” Người đàn ông trẻ sốt ruột chỉ vào đồng hồ.

Ông lão lại không hề vội vàng, chậm rãi rì rì đem bản nhạc đặt trước đàn dương cầm.

“Thân tiên sinh?”

“Gấp cái gì? Cản tôi tôi càng không đi.”

“A?!” người đàn ông trẻ càng sốt ruột, liên tục lau mồ hôi trên trán.

Thấy tình huống như vậy, Mộc Mộc đứng lên, cười nói, “Ngài đã có việc quan trọng như vậy, trước hết phải đi thôi, hôm khác cháu sẽ đàn cho ngài nghe.”

“Ông không có chuyện gì quan trọng hết, chúng ta tiếp tục tán gẫu. Cháu tên là gì?”

“Tang Cát.”

“Tang Cát? Ý là giác ngộ... Tên rất thú vị. A, ông gọi là Thân Dĩ Thiên...”

Mộc Mộc kinh ngạc há lớn miệng, cô nằm mơ cũng không nghĩ tới đứng trước mặt mình bây giờ chính là tên tuổi mà cô từng sùng bái nhất, nhạc sĩ nổi tiếng Thân Dĩ Thiên! Cô càng không nghĩ được cô có cơ hội được đàn bản nhạc trong quá trình ông ta sáng tác.

Mộc Mộc đang vui sâu trong kí ức, chiếc xe bus phanh lại đột ngột, cô mất đà dúi về ghế tựa phía trước.

Thì ra một chiếc xe việt dã đột nhiên đánh lái chắn phía trước xe bus, xe bus không thể không phanh lại.

Trong sự giận dữ của lái xe, Mộc Mộc day day chiếc mũi đau điếng ngẩng đầu.

Một bóng người nhanh chóng nhảy lên xe bus.

Khuôn mặt kia, cho dù cô cố gắng thế nào quên đi, vẫn như cũ khảm thật sâu trong tâm thức.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Khuôn mặt này, cho dù cô cố gắng quên đi thế nào, vẫn như cũ khắc sâu trong tâm trí.

Mây khẽ nhủ lại, môi vẽ thành một đường cong, còn dáng người cương nghị nam tính kia nữa, đúng là hình ảnh cô đã ảo tưởng vô số lần...

Chỉ tiếc, đây không phải người cô chờ đợi, mà chỉ là một người giống hần như đúc...

Trước kia cô từng oán hận trên đời này tại sao lại có hai khuôn mặt giống nhau như vậy, mà giờ đây, Mộc Mộc cảm thấy vô cùng may mắn, bởi qua khuôn mặt này, cô có thể hình dung được Trác Siêu Việt.

Cô mở to hai mắt, tham lam ngắm nhìn người trước mặt, sợ chỉ một cái chớp mắt, người trước mặt cũng biến thành khói mây, cô không còn cơ hội xuyên thấu qua khuôn mặt này tìm kiếm bóng hình kia nữa.

Hai năm không gặp, Trác Siêu Nhiên thay đổi rất nhiều, cao nguyên phong sương làm cho khuôn mặt anh thêm phần tang thương tiêu tụy, đôi môi hơi bạc đi, ánh mắt cũng thâm trầm cô không đọc nổi, không còn là khí chất thanh đậm không gọn sóng ngày họ mới gặp.

“Vừa rồi còn tưởng anh nhìn lầm rồi, không ngờ em lại ở đây.” Trác Siêu Nhiên chậm rãi mở miệng, giọng nói như xuyên qua làn sương ướt lạnh.

Mộc Mộc cố nén cảm giác chua xót nơi cánh mũi, cố gắng nặn một nụ cười, “Hai năm không gặp, anh khỏe không?”

Trác Siêu Nhiên không trả lời, quay đầu nhìn những người khác trên xe.

Chiếc xe bus vốn ồn ào bỗng nhiên rơi vào im lặng, mỗi người, bao gồm Thân Dĩ Thiên, tất cả đều nín thở, giống như chờ mong tiết mục hai người yêu nhau cửu biệt trùng phùng.

Xem ra nơi này chẳng phải nơi lý tưởng để nói chuyện.

Trác Siêu Nhiên nhanh chóng quyết định, kéo tay Mộc Mộc, lôi cô xuống khỏi xe bus.

Nhưng càng làm Mộc Mộc ngoài ý muốn là Trác Siêu Nhiên không đi một mình, còn có một cô gái đứng chờ dưới xe bus, cô gái thanh tú lại tao nhã, trong lành như bầu trời sau cơn mưa vậy.

Thấy Trác Siêu Nhiên kéo Mộc Mộc xuống xe, cô gái tiến đến, khuôn mặt dường như hiện lên sự lo lắng.

Trác Siêu Nhiên giới thiệu nói: “Cô ấy là Tiểu Thường, bạn gái anh.”

“Xin chào!” Mộc Mộc cười vờn tay. Cuối cùng anh cũng gặp được người con gái thích hợp với mình, sự căng thẳng của Mộc Mộc như giãn ra, tâm trạng áy náy cũng vơi bớt đi nhiều.

“Cô ấy là Mộc Mộc...” Trác Siêu Nhiên dừng một chút, dường như do dự không biết nên định vị mối quan hệ của bọn họ như thế nào.

Tiểu Thường nhìn ra được sự khó xử của anh, thay anh nói tiếp về sau, “Là bạn gái cũ của anh?”

Gió hôm nay dường như mạnh hơn nhiều, ngay lập tức có thể làm cho con người ta đóng băng lại.

Mộc Mộc cảm giác bản thân mình đã biến thành một tảng băng, biểu tình trên mặt cứng nhắc không cách nào xoa dịu được.

“Khụ!” Trác Siêu Nhiên xấu hổ hắng giọng, “Ừm, thực ra, quan hệ của cô ấy và em trai anh, còn gần hơn chút nữa.”

Sự giải thích nước đôi này có vẻ cực kỳ có ích, sự lo lắng trên mặt Tiểu Thường vơi đi một chút, nhưng lại thêm vài phần nghi ngờ, “Em trai anh? Bọn họ?”

“Hai năm nay... Trác Siêu Việt luôn đi tìm cô ấy.”

Hắn luôn đi tìm cô? Vậy có nghĩa là sao?”

Mộc Mộc nhất thời có cảm giác như bị lưỡi kiếm sắc nhọn xuyên qua ngực, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng sắc mặt lại trắng bệch.

Cuối cùng xe bus cũng không bị chặn, tiếp tục phóng đi trước, Thân Dĩ Thiên bên cửa sổ đưa tay vẫy, như một kiểu chúc phúc. Mộc Mộc lại làm như không thấy, ông ông trong đầu là câu nói kia của Trác Siêu Nhiên – Siêu Việt vẫn luôn đi tìm cô.

Thậm chí cô còn có một cảm giác xúc động mãnh liệt, muốn lập tức ngồi xe về thành phố S, đến hỏi hắn: Vì sao? Vì sao còn muốn đi tìm cô?

...

“Anh ấy thực sự còn đi tìm em sao?”

Những lời này là Mộc Mộc hỏi sau khi Trác Siêu Nhiên đưa Tiểu Thường về nhà, đang trên đường đưa cô về Sát Nhã, trải qua sự đấu tranh tư tưởng kịch liệt, mới mở lời.

“Em nói xem?”

Cô không biết, hai năm này cô cũng đã từng vô số lần đoán, hắn có thể đi tìm cô hay không?

Đáp án là không.

Xa nhau như vậy, hắn không nên còn chút gì quyến luyến đối với cô.

Có lẽ, hắn đối với cô chỉ còn chút nhớ thương, muốn biết cô sống tốt hay không.

Giúp em nói với anh ấy, em... rất tốt...” Cô nói.

“Cậu ấy không hề đi tìm em, cho đến bây giờ vẫn không đi tìm.” Ánh mắt Siêu Nhiên dừng trên mặt cô, cực kỳ sắc bén, “Anh sợ Tiểu Thường hiểu nhầm mới cố ý nói như vậy.”

“À, em cũng nghĩ thế.” Sự thất vọng mãnh liệt làm cho giọng nói cô nhỏ lại.

“Từ sau khi em đi, cậu ấy cho đến bây giờ chưa từng nhắc đến em, dường như chưa hề quen biết em vậy.”

“...”

Mộc Mộc không trả lời, nhắm mắt lại, dựa vào thành ghế.

Cô từng cho rằng bản thân mình rất kiên cường, có thể bình tĩnh mà qua ngày, nhưng sự xuất hiện của Trác Siêu Nhiên làm cho tất cả lớp nguy trang của cô dường như tan rã.

Sớm đã biết kết quả là như thế, cũng mong muốn kết quả này xảy ra, bây giờ chính tai nghe thấy, trái tim vẫn còn đau đến tê dại như năm đó.

“Nếu còn thương cậu ấy, không bỏ được cậu ấy, vì sao phải rời khỏi?” Anh hỏi.

Cô yên lặng lắc đầu, roi lệ.

Cô không muốn nói cho anh, tất cả đều là vì anh, là vì để anh em hai người có thể hòa thuận với nhau.

Bây giờ xem ra, sự lựa chọn của cô là đúng.

...

Lại một đêm trần trọc khó ngủ, Mộc Mộc ghé vào trong chăn ôm mặt ho khan, càng ho càng kịch liệt.

Cô định uống thuốc, lại phát hiện nước trên bếp lò đã sôi cạn, chẳng còn giọt nào.

Mà đêm đen, giống như vô tận. Sau đó, cô lại bắt đầu chăm bài, sau khi chăm bài xong rồi, cô bắt đầu viết giáo án, viết cả đêm, cho đến khi hùng hăng mới đi ngủ.

Sát Nhã buổi sáng rất yên tĩnh, bởi vì cuối tuần, đồng hồ báo thức không vang lên như thường lệ. Làn gió lạnh khẽ len lỏi qua cửa sổ đánh thức Mộc Mộc, cô co người lại khẽ rung mình, bước xuống giường che miệng kịch liệt ho khan.

Nghe thấy tiếng đập cửa như có như không, cô khoác thêm chiếc áo bông nặng, đi đến trước cửa, khẽ kéo khe hở. Trước sân trống trải, Bóng Trác Siêu Nhiên khoác nắng sớm đứng bên ngoài.

Cô nhanh chóng đẩy rộng cánh cửa để anh tiến vào, “Sao anh lại đến đây?”

“Anh đến xem em thế nào.” Anh nói xong, nhìn quanh phòng cô một hồi.

Mùa đông lạnh giá vừa đi qua, bởi vì vùng cao nguyên hẻo lánh, mùa xuân bắt đầu cũng không mấy ấm áp, Mộc Mộc vẫn dùng lò sưởi để duy trì nhiệt độ trong phòng, bức tường màu xám, những tờ giấy dán tường xếp cẩn thận, lúc gió lớn ứa vào, phát ra những tiếng xoàn xoạt.

Cô ngồi bên bếp lò, đấm cùi, ngọn lửa cháy rực thêm.

Phòng ấm áp dần, Trác Siêu Nhiên ngồi xuống bên cạnh bếp, “Hai năm nay em đều sống ở đây?”

“Ừm, em rất thích nơi này.”

Ở vùng đất trong lãnh này, cô mới cảm thấy cuộc đời con người rất dài, bước chân dường như cũng không có gì ràng buộc.

Trác Siêu Nhiên hơi do dự, “Tuần sau anh đính hôn với Tiểu Thường, em có thể đến tham dự lễ đính hôn của bọn anh không?”

“Đính hôn? Hai người đính hôn ở đâu? Thành phố S?”

“Không, lễ đính hôn tổ chức không lớn lắm, cũng không quay về, làm ngay trong doanh trại.”

“VẬY... anh ấy sẽ đến chứ?” Cô đưa tay nhắc ấm nước trên bếp lò, định rót nước, tránh đi ánh mắt sắc bén của Trác Siêu Nhiên.

“Ừm, buổi sáng anh vừa gọi điện cho cậu ấy. Cậu ấy nói mai sẽ đến.”

Trong giây lát hoảng hốt, cốc nước trong tay Mộc Mộc rơi trên mặt đất, vỡ tan. Cô vội vàng ngồi xuống nhặt những mảnh thủy tinh nhỏ, một cạnh sắc đâm vào ngón tay cô, máu từ vết thương chảy ra, mà cô, một chút cũng không đau, đem những mảnh thủy tinh vỡ nhặt lên, đặt trong lòng bàn tay nhuốm đầy máu tươi.

Trác Siêu Nhiên vội vàng nắm lấy tay cô, dùng khăn giấy thấm máu, “Em không muốn gặp cậu ấy sao?”

Nói không muốn gặp, đó là không thể nào, nhưng gặp rồi thì sao? Cuộc sống tĩnh mịch lại trở nên hỗn loạn, không còn bình yên được nữa. “Không phải là không muốn, mà là sợ hãi, Siêu Nhiên, coi như em cầu xin anh, đừng nói với anh ấy em ở đây... Em sợ lại làm nhiều loạn cuộc sống của anh ấy.”

“Nếu cậu ta đã thực sự quên em, em sẽ không thể nhiều loạn được cuộc sống của cậu ta, còn nếu em có thể, vậy chứng minh cậu ta còn chưa thực sự quên được em.”

“...” Mộc Mộc cúi đầu, nắm chặt tay, máu tươi bị ép chảy xuống không thôi.

Trác Siêu Nhiên lắc đầu thở dài, “Trước kia, anh luôn cho rằng tình yêu, tình bạn và tình thân không có gì khác nhau, đều là một thứ tình cảm ấm áp. Sau khi gặp được Tiểu Thường, anh mới phát hiện anh sai rồi. Tình yêu như một loại thuốc phiện, làm cho người ta điên cuồng, làm cho người ta lạc lối, không còn biết bản thân mình là ai. Anh hơn một lần nghĩ, nếu Tiểu Thường là bạn gái Siêu Việt, anh sẽ làm thế nào... Anh cũng từng nghĩ, nếu người Tiểu Thường yêu là Siêu Việt, anh có thể dễ dàng nói ra hai tiếng ‘chia tay’ hay không...”

Trác Siêu Nhiên nhàn nhạt lắc đầu, “Nhưng anh không biết anh sẽ lựa chọn thế nào.”

“Anh thật lòng yêu cô ấy, anh đối với em, chỉ là một loại quý mến, đó không phải tình yêu.”

Trác Siêu Nhiên nói, “Anh thường nghĩ, nếu anh sớm gặp được Tiểu Thường một chút, kết cục em và Trác Siêu Việt cũng sẽ không thế này.”

“...”

Nhưng có những việc, kết cục đã định sẵn như vậy.

“Gặp Siêu Việt đi, không thể cùng nhau, cũng có thể làm bạn.”

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

“Bạn? Em với anh ấy có thể ư?” Mộc Mộc lắc đầu, đáp án không cần nói cũng biết.

Làm sao cô có thể dùng thứ tình cảm phóng khoáng này mà thân nhiên đối mặt với hắn. Hai năm trước, khi cô gặp được Trác Siêu Việt, cũng đã từng cố gắng, coi Trác Siêu Việt như bạn, thậm chí là người nhà, cô cho rằng mình có thể làm được, cuối cùng phạm phải lỗi lầm không cách nào tha thứ.

Bây giờ, cô vất vả mới có thể sửa chữa được lỗi lầm này, làm sao có thể xuất hiện ngay lúc hắn vừa phai nhạt.

Nhưng là, cô thật sự rất muốn gặp hắn, ý niệm muốn gặp hắn như rễ cây ngàn năm, cuốn chặt lấy suy nghĩ trong cô, cố gắng giũa giữa thế nào cũng không thoát được.

Trác Siêu Nhiên thấy hồi lâu cô không nói, lại hỏi: “Anh luôn luôn thích những khúc đàn dương cầm của em, không biết anh có đủ thể diện mời em đàn một khúc vào lễ đính hôn của bọn anh không?”

“Cho em suy nghĩ lại một chút.”

“Ừm.” Trác Siêu Nhiên gật gật đầu, không cưỡng cầu nữa, nhẹ nhàng nâng tay cô lên, thuận thực băng lại vết thương trong bàn tay cô. Cách xa nhiều năm, anh thay đổi rất nhiều, nhưng sự dịu dàng khi mới quen một chút cũng chưa biến đổi, vẫn tự nhiên như thể dốc lòng quan tâm cô, giống như giữa hai người chưa từng có sự phản bội và thương hại.

“Siêu Nhiên, anh không hận em sao?” Mộc Mộc thấp giọng hỏi, giọng nói mơ hồ dường như không có, “Anh đừng tốt với em như vậy, em không xứng.”

“Không có yêu, tại sao phải hận?”

Anh thoải mái cười, “Lúc trước quả thật anh rất tức giận, tức giận vì cả hai người đều không tin anh sẽ chúc phúc cho mình, thà chọn cách lừa gạt anh, phản bội anh, chứ không chịu nói rõ ràng mọi chuyện. Sau này dần dần anh cũng hiểu... Hai người không phải không tin, mà là không muốn để anh phải chúc phúc cho mình. Cả hai thà rằng tách ra, cũng không hi vọng anh lùi bước.”

Rốt cuộc anh cũng hiểu, hiểu sự day dứt, hiểu sự lựa chọn của họ.

Có những lỗi lầm, không phải vô tâm, mà bởi quá để tâm.

Anh vỗ vỗ bả vai càng gầy yếu hơn so với trước của cô, nhưng đã kiên cường hơn rất nhiều, đứng dậy. Đi ra cửa, anh nói với cô mấy câu cuối cùng: “Mộc Mộc, từ ngày đầu tiên anh biết em, anh thấy em ngồi dưới tầng cây khóc trong đêm khuya, anh đã nghĩ bảo vệ em, chăm sóc em... Cho dù em đối với anh thế nào, cũng không biết quan hệ giữa em và Siêu Việt ra sao, ý nghĩ này của anh vẫn không hề thay đổi. Sau này, anh vẫn có thể chăm sóc cho em. Cho dù em cần gì, hãy đến tìm anh, nếu có thể, anh nhất định cố hết sức làm cho em.”

“Em, em sẽ đi!” Mộc Mộc cố nén nước mắt “Lễ đính hôn của anh, em nhất định sẽ đi.” Cô quyết định đi không phải vì người khác, mà chỉ vì người đàn ông trước mắt, Trác Siêu Nhiên đối với cô như thế, bất luận đúng sai, cô phải vì anh mà đàn một khúc nhạc đẹp nhất, chúc anh cả đời hạnh phúc.

Buổi chiều ngày hôm sau, Trác Siêu Nhiên lại đến, mang theo thịt dê và thịt trâu tươi. Mộc Mộc còn chưa kịp ra đón, mấy đứa nhỏ trong trường học lâu rồi không ngửi qua mùi thịt hưng phấn vây quanh anh, giống như những con khỉ lâu linh, còn liên tiếp hỏi hiệu trưởng khi nào có thể ăn.

“Bây giờ ăn, đi đốt lửa, chúng ta nướng thịt.”

Bọn nhỏ sung sướng reo mừng, lửa trại hùng hục dấy lên.

Đêm hôm đó, Mộc Mộc và Trác Siêu Nhiên ngồi trước lửa trại nướng thịt, uống rượu, nói chuyện phiếm, tán gẫu cuộc sống hai năm qua, nói chuyện phong thủy Tây Tạng. Tây Tạng thực sự là một vùng niết bàn, cho dù bọn họ có nhuộm chút phong sương, nhưng thứ che kín nơi đáy lòng dường như đã bị vùng đất này thanh lọc. Hai người như bạn bè cũ đã lâu, hoặc là trầm mặc, hoặc là tán gẫu đều thoải mái tự tại. Lúc nào chẳng hay, bọn họ nói đến Tiểu Thường, bạn gái Trác Siêu Nhiên.

“Cô ấy hoàn toàn khác với em, giống như ánh nắng mặt trời...” Nhắc tới Tiểu Thường, ánh mắt Trác Siêu Nhiên trở nên dịu dàng, Mộc Mộc bất giác ngẩn ngơ nhìn, bởi vì xuyên qua ánh mắt Trác Siêu Nhiên, cô dường như phảng phất thấy bóng dáng của một người khác, cũng khuôn mặt này, cũng sự dịu dàng này...

“Em đang nhìn... anh sao?” Trác Siêu Nhiên cười hỏi, giọng nói ra chiều hiểu biết.

Mộc Mộc vội vàng thu lại ánh nhìn, buồn rầu cúi xuống nhấp một ngụm rượu trắng nhỏ, lại bị chén rượu nóng làm bỏng đầu lưỡi.

Trác Siêu Nhiên không nhìn được bật cười, Mộc Mộc vừa rút đầu lưỡi, vừa cười với anh, hai người không chút xa cách, quan hệ này, giống như người yêu, càng giống hơn là tình bạn. Cười một hồi, cả hai không tự giác lặng đi. Trác Siêu Nhiên liếc nhìn cô một cái, ánh mắt đột nhiên có chút thương tiếc

“Cậu ta về rồi, trưa nay.”

Mộc Mộc hồi hộp nắm chặt tay, không để ý đến vết thương chưa kịp lành lại ứa máu. Thời gian có thể cảm máu vết thương, nhưng chẳng cách nào khiến nó hoàn toàn lành lại, bất kỳ khi nào chạm đến, máu vẫn chảy không thôi. Cô cắn môi, sợ chỉ cần buông lỏng ra sẽ hỏi: Anh ấy sống tốt không? Có khỏe không? Có bạn gái hay chưa? Cô biết bản thân mình không nên hỏi.

Trác Siêu Nhiên dường như có thuật đọc tâm, nhìn thấu suy nghĩ của Mộc Mộc.

“Anh đến Tây Tạng không bao lâu, cậu ấy phải đi Siberia làm ăn... Đã lâu rồi anh không gặp.”

Mộc Mộc ngừng thở, sợ tiếng hít thở sẽ cản trở lời anh nói, cô thích lắng lắng như vậy mà lắng nghe, không giải thoát khát vọng ráo riết trong lòng.

“Cậu ấy thay đổi rất nhiều, thành thực hơn, trầm ổn hơn, nói cũng ít đi...” Trác Siêu Nhiên dừng một chút, cười khổ, tiếp tục, “Bọn anh chỉ hơn một năm không gặp, lại giống như xa cách mười mấy năm, gặp nhau cũng không biết nên nói gì.”

“Anh ấy, về một mình sao?” Lời vừa nói ra khỏi miệng cô liền hối hận, chuyện này không hề liên quan đến cô, nhưng cô lại vô cùng muốn biết đáp án.

“Không, cậu ta dẫn theo một cô gái Nga.”

Mộc Mộc hít sâu vài hơi, vẫn cảm thấy như thiếu dưỡng khí, cô uống một hớp rượu lớn, rượu trắng sắc trong cổ họng, làm cho cô ho khan kịch liệt. Trác Siêu Nhiên vỗ lưng cô, “Đây không phải kết quả em muốn ư?”

Cô gạt mạnh đầu, nhưng lòng lại càng trĩu xuống. Thì ra, khi thực sự đối mặt lại đau khổ như vậy.

“Nhưng anh không nói cho cậu ta em ở đây.”

“Ừm, cảm ơn!”

Trác Siêu Nhiên lấy ra một tấm thiệp mời đặt vào tay cô, trên mặt viết ngày giờ ngày mai. “Em có thể không đến, anh không miễn cưỡng.”

“Nhất định em sẽ đến đúng giờ!”

Cô ngẩng đầu lên, ly rượu trắng chảy vào yết hầu, lại hóa thành nước theo hốc mắt chảy ra... Đây không phải kết cục cô muốn, không phải!

Đêm dài nhất trong cuộc đời cô trôi qua. Sáng sớm hôm sau, Mộc Mộc ngồi trên chiếc xe Trác Siêu Nhiên cử đến đón đi vào thành phố.

Lễ đính hôn của Trác Siêu Nhiên tổ chức ở một khách sạn nhỏ gần doanh trại, mặt tiền không lớn, nhưng trang hoàng rất khí thế. Mộc Mộc vừa xuống xe, thấy Trác phu nhân xa xa đứng tiếp đón, bà vẫn trang trọng cao quý như vậy, mỉm cười chào đồng nghiệp, năm tháng không lưu lại quá nhiều dấu vết trên khuôn mặt, chiếc vòng ngọc lục bảo càng tôn thêm vẻ tao nhã, thanh cao.

Lúc liếc nhìn, bà cũng thấy Mộc Mộc, vẻ mặt hơi đanh lại, nhưng cũng không kinh ngạc, xem ra trước đó Trác Siêu Nhiên đã có nói qua rồi. Sau vài giây chần chờ, Trác phu nhân lặng lẽ kéo người đàn ông bên cạnh, ghé vào tai ông ta nói mấy câu. Lúc này Mộc Mộc mới nhận ra người đàn ông đó bề ngoài cùng Trác Siêu Nhiên, Trác Siêu Việt có đến năm phần tương tự, khí phách bùng bùng, chỉ là hơn bọn họ vài phần từng trải, cơ trí và trầm ổn.

Người đàn ông giương mắt nhìn cô, khẽ gật đầu, ông ta không cười, nhưng lông mày lại toát lên vẻ hiền lành phúc hậu, Mộc Mộc do dự đến gần, “Cháu chào hai bác.” Thấy ông hơi tránh người, ý bảo cô đi vào, cô lập tức cúi người thật sâu, rồi đi vào khách sạn...

Mộc Mộc đã từng ngàn vạn lần ảo tưởng khung cảnh hai người gặp lại, nhưng bây giờ, khi sắp gặp lại rồi, cô không chút nào vui sướng, mà có cảm giác phải bước đến một vực sâu, mỗi bước mỗi bước đều có thể tan xương nát thịt.

“Cứ như vậy đi!”

Giọng nói trầm thấp truyền đến. Là giọng nói Trác Siêu Việt! Mộc Mộc lập tức ngẩng ra, không kịp suy nghĩ, đột nhiên quay đầu. Trác Siêu Việt vừa cúp điện thoại, hơi ghé mắt, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung.

Giống như có một dòng điện lóe ra trong nháy mắt, mà như dài hơn cả đời người. Dáng hình hần rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức không che giấu nổi sự ngạc nhiên, thẳng thốt, còn có hình ảnh cô phản chiếu trong đôi mắt thâm màu râm nắng ấy... Tiến đến phía trước, cô cố gắng ngụy trang, hai má khẽ ửng hồng trên khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt sáng ngời, lông mi thanh thoát, nhu nhược như rặng núi phía xa xăm, mái tóc dài mềm mại có ý uốn xoắn, khoác trên người chiếc váy vàng nhạt Trác Siêu Nhiên cho người đưa đến.

Chiếc váy vàng nhạt, thoát nhìn dịu dàng yếu ớt, lại cổ điển thanh tao. Đáng tiếc, cô còn chưa nhìn được bao nhiêu, đôi mắt nhanh chóng trở nên mờ hồ, ngoài hơi nước, cái gì cũng không thấy được.

“Đã lâu không gặp.”

Hần mở miệng, chỉ đơn giản một câu, lại như cả biển trời đầu đón.

“Em...”

Cô muốn nói gì đó, vừa mở miệng lại không cách nào lên tiếng. Cô đang muốn thử lại một lần, bỗng nhiên có một cô gái Nga hơn hai mươi tuổi chạy đến, thân thiết ôm lấy cánh tay Trác Siêu Việt, nói thứ ngôn ngữ gì đó cô nghe không hiểu. Trác Siêu Việt tỉnh táo lại, bình tĩnh cười với Mộc Mộc, gật đầu chào hỏi, sau đó, lướt qua.

Khi Trác Siêu Việt đi qua người cô, trái đất giống như ngừng quay, một cơn gió lạnh quán lấy tim cô... Cô liếc cánh môi khô rát, vội vàng tìm đề tài.

“Bạn gái anh rất đẹp!”

Cô không có ý gì khác, chỉ muốn tìm chuyện gì đó nói với hần trong chốc lát, để có thể ngấm hần lâu hơn mà thôi.

Bước chân hần hơi ngừng lại, “Không xinh đẹp bằng em...” Đó là một thứ thanh âm không chút cổ kỵ, một lời khen không có thành ý, nhưng Mộc Mộc nghe qua lại thấy ý nhị vô thường. Khóe miệng Trác Siêu Việt cong lên giễu cợt, “Nhưng cô ấy tuyệt đối sẽ không bỏ đi mà không từ giả...”

Những lời này, là lời đối thoại điển hình mang tên “Trác Siêu Việt”, chuẩn xác đâm vào nơi yếu ớt nhất trong Mộc Mộc. Đúng vậy, là cô không để ý đến hần cương quyết buông tay, thậm chí ra đi không lời từ giả, cho đến tận bây giờ, cô còn hy vọng điều gì xa vời? Hy vọng hần sẽ chờ cô? Hy vọng hần sẽ nói, “Anh tìm em lâu rồi, anh yêu em, đừng rời xa anh được không?” Cô dựa vào cái gì mà mong chờ điều đó! Mộc Mộc cười chua chát, nhẹ nhàng

xoay người. Nước mắt không nhận được từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất, tan trong bụi bặm. Cô hơi ngẩng đầu lên, bước chân nhanh hơn. Cô không hối hận, yêu hắn không hối hận, rồi đi cũng không hối hận, bởi những đợt pháo hoa đêm hôm đó chứng kiến tình yêu của hai người, mặc dù ngắn ngủi, nhưng lại rực rỡ đẹp đẽ.

Nghi thức đính hôn lãng mạn cử hành trong tiếng ca kinh điển “Điều lãng mạn nhất” tiếng Trung, Trác Siêu Nhiên nắm tay Tiểu Thường hướng từng người nhận lời chúc phúc. Trên gương mặt mỗi người đều rạng rỡ nụ cười, không ai để ý đến, trong một góc nhỏ bé có người lặng lẽ lau khô nước mắt, đi lên khán đài, ngồi bên chiếc đàn dương cầm trắng thuần khiết. Cho đến khi thứ âm nhạc kinh điển vang lên, tiếng dương cầm như những bong bóng xà phòng mộng ảo bay khắp căn phòng, sự chú ý của mọi người mới dời lên phía trên, nhìn vào bóng dáng tiêm gầy bên cạnh cây đàn. Bản nhạc mà Thân Di Thiên tâm đắc nhất, rất xứng với ngón đàn biểu diễn đầy tình cảm của Mộc Mộc, những người không biết gì về âm nhạc cũng cảm thấy hạnh phúc đang phảng phất lan tỏa trong mình. Ngày tốt cảnh đẹp, khỏe miệng mọi người không tự giác dựm ý hân hoan... duy chỉ có Trác Siêu Việt, khỏe môi hân mím càng chặt, mày nhíu càng sâu. Trác Siêu Nhiên ngồi bên cạnh khoác một tay lên vai hắn, cúi người chậm rãi, “Đây là bản nhạc đẹp nhất tôi từng được nghe.”

Trác Siêu Việt đáp trả lại bằng một ánh mắt lạnh lẽo thị uy.

“Anh giống như đòi mạng lời em từ Siberia về, rốt cuộc là vì muốn em tham gia lễ đính hôn của anh, hay vì muốn em nghe bản nhạc này?”

“Lễ đính hôn bỏ lỡ vẫn còn lễ kết hôn, nhưng bản nhạc này một khi bỏ lỡ, chỉ sợ cậu không còn cơ hội nghe lại.”

“Từ khi nào anh trở nên nhiều chuyện như vậy?!”

Sắc mặt Trác Siêu Việt khó nén được giận dữ, đang muốn bỏ đi, lại bị Trác Siêu Nhiên đè xuống.

“Đi qua mời cô ấy một ly rượu,” Trác Siêu Nhiên rút tay vào ly hắn, “Nói thế nào cũng đã từng yêu nhau, không làm bạn, cũng không nên làm kẻ thù.”

“Chuyện của em không cần anh xen vào, em không muốn có liên quan gì đến cô ta nữa!”

“Tôi biết cậu hận cô ấy, hận cô ấy nói đi là đi, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến tình cảm và kiêu hãnh của cậu. Nhưng cô ấy cũng đâu vui vẻ gì, đến nơi thăm sơn cùng cốc này chịu mọi khổ sở, ở một gian phòng gió lùa hai mùa đông giá rét...”

Bốn chữ “Mùa đông giá rét” làm cho sắc mặt Trác Siêu Việt càng thêm tối tăm, ngón tay không tự giác xiết chặt ly rượu. Có khách lại chào hỏi, Trác Siêu Nhiên không nói thêm gì nữa, cầm ly rượu đứng dậy tiếp đón. Cái gì rồi cũng đến hồi kết thúc, mọi người tán mát rời đi. Mộc Mộc nhìn thoáng qua người đàn ông gầy trong gang tấc mà không có cách nào chạm đến, yên lặng không một tiếng động xuyên qua dòng người, hướng về phía hành lang dài. Không biết có phải bởi một đêm không ngủ, cơ thể cô nhẹ bẫng, càng chạy càng như chao đảo. Cô muốn vịn vào vách tường để chống đỡ cơ thể sắp khuỵu xuống, nhưng vách tường giống như lung lay, với thể nào cũng không đến. Bỗng nhiên, cô chạm vào một đôi bàn tay, hơi ấm quen thuộc làm cả người cô run lên.

“Em muốn đi đâu?”

Giọng nói trầm thấp đặc hữu vang bên tai, cùng với hơi thở ấm áp, nhất thời, bóng đen ập xuống, cô không còn nghe thấy gì, cũng không còn nhìn thấy gì, một chút cảm giác cũng không có, giống như đang chết đi. Cô cố gắng hít vào, lắc đầu lung tung mới chậm rãi khôi phục tri giác.

“Em phải đi.”

“Đi?”

Hơi thở hắn đột nhiên trầm xuống, “Em nói với tôi một câu ‘hẹn gặp lại’ khó như vậy sao?”

“Em...”

Lời cô còn chưa nói ra miệng, đôi tay ấy đã mạnh mẽ ôm lấy cô. Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, ngay sau đó cánh môi nóng rực bị cường hãn bao phủ...

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Nụ hôn của hắn, vẫn bất ngờ như vậy, vẫn cuồng dã như vậy, hoàn toàn không để cô kịp lùi bước, điên cuồng mà triển miên chiếm lĩnh, như là chừng phạt, lại như là xả giận.

Mà cô, căn bản không muốn lùi bước, tình cảm vốn cố chôn vùi lại bị hắn khơi lên, chẳng cách nào dập tắt được.

Hành lang, rất lặng.

Lặng đến mức có thể nghe thấy tim hấn đập, cực kỳ dồn dập – Cùng với vẻ lạnh lùng của hấn hoàn toàn đối lập.

Thì ra, hấn cũng không quên cô, cô cũng không quên hấn, nỗi nhớ luôn luôn quán lấy cả hai.

Cô nhắm đôi mắt ướt nhòe, hai tay ôm lấy cô hấn, nồng nhiệt đáp lại, trừ việc này... bất cứ cách nào cũng chẳng thể diễn tả hết những nhung nhớ chờ mong.

Áp lực của tình yêu phá tan tất cả những trói buộc, không thể nào kìm chế nổi, bọn họ càng hôn càng cuồng nhiệt, vòng tay càng xiết, thậm chí chân không còn đủ sức, dựa vào tường, cơ thể hấn cao lớn dựa trên cơ thể nhu nhược của cô.

Giờ khắc này, họ không hề cố kỵ mà yêu nhau, ôm nhau, bởi, tất cả đều đã phải chờ đợi quá lâu.

Hôn đến khi Mộc Mộc không thở được, Trác Siêu Việt chậm rãi buông cô ra, đôi môi cũng bớt nóng bỏng

“Anh cho rằng anh hoàn toàn có thể quên được em.” Giọng Trác Siêu Việt hơi khàn, bàn tay dịu dàng quuyền luyến vuốt mái tóc dài của cô, đẩy mắt lộ ra vẻ yêu thương, trân trọng.

“Em cũng nghĩ anh sẽ.”

“Đáng tiếc...”

Cô hít sâu một hơi, lại tiến vào ngực hấn, hôn lên môi hấn, ngăn lại những lời hấn còn chưa kịp nói.

Kinh ngạc lại bất ngờ, lần này, hấn hôn càng thêm cuồng nhiệt.

Dường như tiệc rượu bên trong đang đến lúc cao trào, tiếng cười nói, chúc phúc ngày càng rộn rã. Mộc Mộc sớm nghe không thấy, nhìn không được, trong lòng chỉ còn lại người đàn ông trước mắt.

Nếu như không nghe một giọng Nga kêu kinh ngạc, bọn họ chắc đã hôn quên trời đất.

Mộc Mộc bất chợt mở to mắt, nhìn người đẹp tóc vàng, cô mới choàng tỉnh dậy từ trong mộng.

Trác Siêu Việt vẫn ôm cô, cánh tay mạnh mẽ không hề lơ lửng. Cánh tay cô giữ lấy hấn lại càng ngày càng rã rời, dần dần buông xuôi...

Nhưng một giây cuối cùng, cánh tay cô lại mạnh mẽ xiết chặt lấy hấn.

“Xin lỗi!” Cô mở miệng chân thành, mặc dù cô cũng chắc người đẹp tóc vàng nghe không hiểu, nhưng tình yêu của cô chắc cô ấy cũng có thể cảm nhận được, “Tôi yêu anh ấy, cho dù đúng hay sai, chỉ cần anh ấy không buông tay, tôi cũng sẽ không buông tay.”

Làm cho Mộc Mộc ngoài dự liệu chính là, người đẹp sau khi kinh ngạc cũng không hề đau lòng, cũng không tức giận mà cười hi hi nhìn Trác Siêu Việt, nói một câu tiếng Nga, xoay người bỏ đi.

“Cô ấy không phải là bạn gái của anh?”

“Roly là bạn gái của anh.” Trác Siêu Việt dương dương tự đắc, “Bạn gái, bạn là con gái. Cô ấy vô cùng thích Trung Quốc, nghe nói anh về nước, nên đi theo anh về chơi...”

“Vậy... bây giờ anh vẫn một mình sao?” Cô nhìn hấn, ánh mắt trong trẻo như dòng suối, yên lặng róc rách chảy xuôi vào lòng Trác Siêu Việt.

Cho dù trải qua bao nhiêu đau đớn, giờ phút này, có thể ôm nhau như vậy, làm sao không hạnh phúc.

Thì ra cái gọi là tình yêu, một khi đã khắc cốt ghi tâm, cho dù bị bụi phủ dày bao nhiêu, chỉ cần con tim vẫn còn đập, cho dù thế nào cũng không thể lãng quên!

“Anh phải quay lại, nếu không vào trong, chỉ sợ anh trai anh không chống đỡ được...”

Hấn không trực tiếp trả lời cô, đi tới chỗ ngã rẽ hành lang, nhẹ nhàng quay đầu lại, “Đừng cho là anh đợi em, chỉ là anh chưa gặp cô gái nào vừa mắt...”

Đêm hôm đó, giấc ngủ Mộc Mộc vô cùng ngọt ngào, cô mơ thấy hồ Nạp Mộc Thác(???), trên mặt hồ rải đầy cánh hoa hồng, cô cùng Tiểu Thường chân trần đi dạo bên cạnh hồ, Trác Siêu Nhiên cùng Trác Siêu Việt theo sau bọn họ, dấu chân bốn người in dấu trên mặt cát ven biển, thật dài, thật dài...

Hạnh phúc ngọt ngào, mặc cho hoàng hôn trước mắt buồn bã đến đâu.

Sáng sớm hôm sau.

Ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, cô tỉnh dậy từ trong mộng, đang muốn xuống giường, cánh cửa gỗ cũ nát truyền đến tiếng đập mạnh.

Cô bắt ngờ vui sướng, ngay cả áo ngoài còn chưa kịp mặc, vẫn mặc nguyên áo ngủ chạy đến trước cửa, chân không cẩn thận đụng vào ghế, cô cũng không thấy cảm giác đau.

Mở cửa, cô cũng không bắt ngờ khi nhìn thấy Trác Siêu Việt ở phía trước, chỉ là không hiểu tại sao trên người hắn mang theo khí lạnh, tóc cũng lòa xòa xuống trán.

“Anh đến đây lúc nào?”

“Cảnh mặt trời mọc nơi này thật đẹp.” Hắn thuận miệng nói. Ánh mắt tỉ mỉ quét một vòng vào trong phòng, cửa sổ cong vênh, chiếc giường gỗ lung lay sắp đổ, còn có muôi đen bếp lò bám trên trần nhà cũng không tránh được ánh mắt sắc bén của hắn.

Ánh mắt đó, làm cho Mộc Mộc không khỏi lo lắng đồ đạc trong nhà cô sẽ bị làm tan chảy ra mất.

“Hôm nay thời tiết không tồi, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.” Cô nói.

“Được.”

...

Trời đất mênh mông, mây trắng nhẹ bay, ngọn gió vi vút bên tai vẫy gọi.

Đàn dê trắng quanh quẩn trên đồi cỏ, thỉnh thoảng lại kêu những tiếng nho nhỏ.

Mộc Mộc lặng lẽ đi bên cạnh Trác Siêu Việt, hít thở không khí trong lành, cũng hưởng thụ sự yên tĩnh xa hoa này.

“Tại sao lại sống một mình? Không phải em nói sẽ tìm một người đàn ông dám yêu mình sao?” Hắn đột nhiên hỏi cô.

Mộc Mộc suy nghĩ một chút, cẩn thận trả lời, “Em cũng muốn, nhưng đáng tiếc, không ai muốn em.”

“Bằng không, anh chấp nhận cưới mang em đi.” Giọng nói của cô vẫn bình tĩnh như vậy.

Lần này đây, hắn trầm tư hồi lâu, trầm tư đến sắc mặt người nào đó... không còn bình tĩnh như vậy nữa.

“À, thực ra chấp nhận một chút cũng được!”

Trác Siêu Việt cười, bàn tay nhẹ nhàng luồn vào làm rối tung mái tóc đen dài của cô, cũng làm cho lòng cô trở nên rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Gió khẽ lướt qua hai gò má, sợi tóc mềm mại dính vào cánh môi căng mọng, Trác Siêu Việt khẽ đưa tay gỡ sợi tóc, lẳng lặng chăm chú nhìn cô, trong thế giới của hắn lúc này, dường như chỉ có cô mà thôi.

“Này, sao lại nhìn em như vậy.” Cô lay hắn, tuy không phải lần đầu tiên bị hắn nhìn chăm chăm, nhưng ánh mắt nóng rực quen thuộc đó vẫn làm cả người cô nóng lên.

“Nhìn xem em có béo không...” Hắn cười khê, vẫn ngả ngón như trước, “Aiz, nơi nên có thịt vẫn không có...”

“Anh!” Mộc Mộc tức giận, mặt đỏ lên.

Trác Siêu Việt ý cười càng đậm, thân nhiên nắm lấy tay Mộc Mộc, xoay người bước đi, ánh mắt trời màu vàng soi bóng bọn họ.

“Anh dẫn em đi đâu?”

“Đi ăn pizza!”

Thảo nguyên bát ngát, gió đàn xen cùng hơi sương mờ ảo, đồi cỏ xanh mượt giao hòa với bầu trời thoáng đãng.

...

Chạng vạng, Trác Siêu Việt mới đưa Mộc Mộc trở về.

Mộc Mộc mở cửa phòng, nhìn sắc trời, ánh tịch dương rực rỡ dần dần biến mất cuối chân trời, so với hai năm chờ đợi, một ngày mới ngắn ngủi biết bao, cô còn chưa kịp nói hết những lời muốn nói.

Cô do dự một chút, “Anh khát nước không? Muốn vào nhà uống chén nước?”

Trác Siêu Việt không chút do dự, gật đầu (= =)

Mộc Mộc tránh để hắt đi vào, từ trên bếp lò lấy chiếc ấm còn nóng, pha một ly trà thanh nhiệt, chỉ vào bên trong nói: “Đây là cỏ chanh, em thích dùng nó để pha trà, ngọt ngào lại nhẹ nhàng khoan khoái, cảm giác uống rất thoải mái.”

Trác Siêu Việt nhận lấy ly trà trong tay cô, “Ừm, rất thơm”

Hương trà rất đậm, nhưng trong phòng dường như có gì đó càng thêm đậm đà.

Mộc Mộc che miệng ho, phả vờ bầu không khí yên tĩnh, “Khi nào anh về Nga?”

“Còn chưa quyết định. Anh và anh trai xa nhau đã lâu, khó có cơ hội đoàn tụ, bọn anh muốn ôn lại chuyện cũ một chút.”

“À!” Mộc Mộc cúi đầu uống trà, trà chanh ngọt hơn rất nhiều, “Đúng là hai người đã xa nhau rất lâu.”

Cô giương mắt, nhìn về chiếc khung ảnh điện tử đầu giường, trên mặt vừa lúc chuyển đến bức ảnh cô thích nhất, Trác Siêu Nhiên cùng Trác Siêu Việt mặc quân phục, tư thế oai hùng, bùng bùng phấn chấn.

Ánh mắt Trác Siêu Việt cũng dừng ở trên khung ảnh hồi lâu.

“Anh mặc quân trang rất phong độ đúng không?” Hần hỏi, giọng nói đã không còn sự tiếc nuối hối hận, chỉ còn có chút cảm khái.

Mộc Mộc gật đầu, thật sự rất phong độ, cả người như toát lên một luồng chính khí cao ngạo.

Cô nhớ hẳn từng nói qua, hẳn rời khỏi quân ngũ là vì đánh gãy chân một người, nhưng mà một người trong bộ đội đặc chủng, chẳng lẽ không có năng lực tự chế?

Nhìn một hồi, rốt cuộc cô không kiềm chế được, “Anh rời khỏi quân ngũ thật là vì đánh gãy chân người khác?”

“Vì sao hỏi như vậy?” Dường như hẳn cảm thấy rất hứng thú với vấn đề này.

“Bởi vì em không tin... anh sẽ không làm như vậy!”

Hắn lấy chén trà của mình rót thêm nước, giọng nói lảng đãng gọn sóng, “Vậy em thấy anh trai anh sẽ sao?”

“Đương nhiên không...” Mộc Mộc đột nhiên ngắt ra, “Anh ấy? Chẳng lẽ anh ấy?”

“Đêm đó, anh mặc quân trang, sở dĩ anh không muốn ra tay... nhưng không ngờ bọn chúng tuổi còn trẻ đã liều lĩnh như vậy, dám dùng dao.”

Cô nhìn về phía bờ vai hẳn, nhớ tới vết sẹo kia, trong lòng ẽ ảm đau, “Những người đó điên rồi, anh mặc quân phục mà họ cũng dám đánh anh?”

“Tuổi trẻ, không biết trời cao đất rộng, cha bọn họ lại có quyền có thế, nên mới ý đó làm càn.”

Cô nắm chặt tay, có những người phạm tội là bất đắc dĩ, có những người phạm tội là cố tình giẫm lên sự nghiêm minh của pháp luật, so sánh người trước người sau, càng không thể tha thứ.

“Chờ khi anh trai của anh đến, anh cả người đã đầy máu.” Hần cười khò, “Anh nghĩ, đổi lại là anh, anh cũng không có cách nào khống chế bản thân.”

“Vì vậy anh gánh vác tất cả mọi tội lỗi?”

“So với việc cả hai người cùng rời khỏi quân ngũ không bằng một mình anh đi. Huống chi, kỳ vọng của ba anh với anh ấy rất cao.”

“Anh có hối hận không?”

“Vì sao phải hối hận? Nếu anh không rời khỏi quân ngũ, cũng không thể gặp em ở ‘Lạc Nhật’.”

...

Chén trà nóng hổi, hai gò má Mộc Mộc đỏ ửng, nước trà đậm mực, mà trong lòng lại đậm đà.

Thời gian yên lặng mà trôi qua, Trác Siêu Việt nhìn sắc trời, lại nhìn đồng hồ, thâm thúy mở miệng, “Đã khuya.”

Mộc Mộc im lặng rót thêm cho hân chén nước.

Mặc dù không phải đàn ông đa tình cũng hiểu được ý nghĩa của chén nước này, Trác Siêu Việt mỉm cười nhìn cô cúi đầu, tâm tình không hiểu sao rất tốt (Còn không hiểu sao, tại vì có thịt ăn đấy >.

“A, vậy anh muốn uống gì?”

“Uống...” Khóe miệng Trác Siêu Việt cong lên: “Nước đi.”

“Ừm, kỳ thực... anh có thể giữ lại,” ngón tay Mộc Mộc xiết chặt lấy chén, “Đợi lát nữa... lại uống.”

Đêm Sát Nhã yên tĩnh, các học sinh đã say giấc trong phòng ngủ.

Chỉ còn một ngọn đèn sáng mãi trong đêm...

* * *

THE END

Bạn đang đọc truyện *Vượt Qua Lối Trừ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.